

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LINDA HOWARD

&
LINDA JONES

Benimle Saklan

Bro
Sis

"Satış rekorları kıran iki yazar tarafından yazılmış bu modern Batı romantizmi tarzı kitapta, bir kovboy ile genç bir kadın sahnede yerlerini alıyor ve aşk için savaşıyorlar."

USA Today

"Çok yakında mutfak daha da ateşli bir yer olacak."

Romantic Times

"Komik, ciddi, tutkulu ve gerilim dolu... Tüm bu tezatlıklar tek bir hikâyede ve iki yetenekli yazarın kaleminde hayat buluyor."

Publishers Weekly

LINDA HOWARD & LINDA JONES *Desimle Saklar*

LINDA
HOWARD
&
LINDA JONES

*Benimle
Saklar*

Benimle Akıllan

Özgün Adlı Running Wild

Linda Howard & Linda Jones

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren : Laden İldeniz
Düzeltili : Merve Akıncı Almaz
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

1. Baskı: Ağustos 2017

ISBN: 978 605-186-307-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Linda Howard & Linda Jones

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla **Martı Yayın** Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 474 85 28 - Sertifika No: 34191

LINDA
HOWARD
&
LINDA JONES

*Benimle
Saklar*

Çeviren: Laden İldeniz

Tam öğlen yemeği arası telaşının ortasındaydılar; Carlin tezgâhın arkasında duruyor, Kat ise bir elinde bir sürahi çay, diğerinde bir sürahi kahveyle tur atıyordu çünkü hareket halindeyken çay kahve servisi yapmayı Carlin'den daha iyi beceriyordu. Tam o sırada kovboy içeriye girdi. Carlin kendine engel olamayarak kovboya baktı. Tutkuları olan hangi kadın bakmadan durabilirdi ki? Adam uzun boyluydu, kaslı bir vücudu vardı; kendi gücünün farkında olduğunu, bugüne kadar onu durdurmayı başaran hiçbir şeyle karşılaşmadığını haykıran, sarsılması mümkün olmayan bir özgüvenle içeriye girdi. Carlin, adamın yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi fakat adam aslında hiç de yakışıklı sayılmazdı. Yüzü muhteşem ya da kalemle çizilmiş gibi durmuyordu; aksine çok kaba, sert bir görünümü vardı fakat Carlin, gözünün gördüğünden çok, adama karşı gösterdiği tepkiye bakıyordu. Bir anda bedenini ateş bastı, nefesi kesildi. Bakışlarını başka yöne çevirdi çünkü durup ona bakmak garip bir şekilde tehlikeli bir şeymiş gibi hissediyor, bunun nedenini bulamıyor, en azından bilinçli olarak şu anda buna izin vermiyordu. Adam, Kat'ın, kendisini uzak durması için uyardığı kalp kıran kovboylar kadar vardı... Keşke içeri girince tüm havayı değiştirmemiş olsaydı.

21 Nisan 2011 Perşembe günü Beverly Barton adı altında yazan en yakın arkadaşımız Beverly Beaver'ı kaybettik. Onu düşünmeden, sesiyle kahkahasını duymadan geçirdiğimiz tek bir gün bile yok. Şunun farkına vardık ki, birlikte birçok anımız var fakat bunlar yeterli değil. Bu nedenle, bu kitap senin için Beverly. Seni seviyor ve çok özledim. Cennettekileri terbiye et, saygılı olmalarını öğret onlara.

ÖNSÖZ

Libby Thompson balık etli kollarını göğsünde birleştirip sert görünmeye çalıştı fakat hissettiği inkâr etmesi güç üzüntü söz konusuysen, bunu yapmak pek kolay olmuyordu. “Bana öyle bakma, A.Z. Decker. O masum bakışlar dokuz yaşına girdiğin günden bu yana benim üzerimdeki etkisini kaybetti.” Zeke eskiden de pek masum bakmıyordu gerçi fakat artık hiç öyle bir görüntüsü yoktu; Libby, Zeke’yle baş edebilmenin tek yolunun, tıpkı şu anki gibi öfkeli ve acımasız baktığı zaman ne kadar korkutucu göründüğünü asla göstermemek olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Zeke bakışlarını önce aşağıya, sonra Libby’nin çantalarının durduğu yan tarafa doğru çevirdi. Bir sürü ıvır zıvır, karman çorman halde duruyordu. Üç farklı çanta kırmızı, kahverengi ve siyah olmak üzere üç farklı renkte duruyordu. Çantaların hepsi o kadar doluydu ki artık fermuarlarını patlatıp dışarıya dökülecek gibi duruyorlardı. Sahip olduğu ne varsa bu üç çantanın içindeydi.

“Sana iki hafta öncesinden bildirdim,” dedi Libby, en ciddi ses tonuyla çünkü bir adım geri atacak olsa, Zeke’nin onu bir anda

kalmasını kabul etmesi için ikna edeceğini biliyordu. Bir an için bile olsa gardını düşüremezdi. Önemli olan, Zeke'nin, sorunlara, vazgeçemediği takdirde çözülebilecek gözüyle baktığını unutmamaktı. Bu durum, Zeke sizin tarafınızda olduğu zaman harika bir şeydi fakat bu inatçı kararlılığın karşı tarafında kaldığınızda hiç de o kadar harika bir yanı yoktu.

"Yerine başkasını bulmaya çalıştım," diye homurdandı Zeke; Libby'ye suçlayan gözlerle bakarak, sanki kendi başarısızlığı onun hatasıymış gibi.

"Gerçekten mi?" Libby burnundan soluyordu. "Haftalık *Battle Ridge* gazetesine bir reklam verdin." Libby gideceğini söylediği zaman Zeke'nin kendisini ciddiye almadığını o zaman anlamıştı; aksi takdirde büyük şehirlerdeki gazetelere de birçok reklam verirdi. Her ne kadar onu çok seviyor olsa da bu yaptığına çok kızmıştı. Herkese yaptığı gibi ona da gözdağı verebileceğini sandıysa dünyaya bakış açısını çok yakında değiştirmek zorunda kalacaktı.

"İki hafta daha," diyerek pazarlığa girişti Zeke.

Libby öfkeyle soluk verdi. Elli yedi yıllık hayatında çok şey yaşamış, hayatın onu yenmesine bir kez bile izin vermemişti; hatta genç yaşta, bakması gereken bir bebekle dul kaldığı zaman bile. Fakat Decker çiftliğinde çalışmak için buraya ilk geldiği zamandan beri, sahip olduğu tüm becerileri Zeke'nin önünde durmak için kullanmak zorunda kalmıştı. Zeke daha bebekken tombul ve haylazdı; dişleri aralıklı küçük bir çocukken sıska ve haylazdı; ergenlik yıllarından itibaren de kalp kıran, saldırgan bir genç olmuştu. İstediklerini elde etmeyi her zaman başarmıştı fakat Libby bu kez buna izin vermeyecekti.

Tam otuz yıldır bu çiftlik evinde önceleri yarızamanlı, Zeke'nin

annesi tekrar evlenip Arizona'ya taşındıktan sonra ise tamzamanlı çalışıyordu. Libby ile Jenny'nin burada, mutfağın hemen yanında kendilerine ait odaları vardı. Burayı kendi evi gibi benimsemiş, Zeke'yi sanki kendi doğurmuş gibi öz oğluymuşçasına kabullenmişti. Zeke'nin kız kardeşleri de hayatının büyük bir parçasını oluşturuyorlardı fakat kızlar Zeke'den yaşça daha büyüktü; Libby onların hayatına Zeke'nin hayatına olduğu kadar dahil olmamıştı. Otuz yılı aşkın bir süre boyunca yemek pişirmiş, temizlik yapmış, gerektiğinde onu azarlamıştı.

Zeke'yle diğer çiftlik işçilerine annelik yapmış, Zeke'yi çok şımartmıştı. Şimdi ise bu kapıdan çıkıp gitmek üzereydi.

Libby iç geçirdi, bir an için de olsa bakışları yumuşadı. "Zeke, seni zor durumda bırakmak hoşuma gitmiyor, biliyorsun ama Jenny'ye bu hafta sonu orada olacağıma dair söz verdim. Bu aralar duygusal olarak çok büyük bir çöküntü yaşıyor. Tim iş gezilerine her zamankinden daha sık gitmeye başladı, Jenny de üç çocuğa bakmaktan perişan oldu. Biliyorsun, dördüncüye de hamile. O benim kızım, bana ihtiyacı var."

"Benim sana ihtiyacım var," diyerek homurdandı Zeke, sonunda da gerçeğe yüzleşerek Libby'nin gidecek olmasını kabul etti, dişlerini sıkmaya başladı. "Tamam. Lanet olsun, tamam. Başımın çaresine bakacağım."

"Bundan eminim." Libby ona doğru bir adım atıp yanağına hafifçe dokundu, parmak ucunda yükselerek diğer yanağından öptükten sonra geri çekildi. Yine iş hakkında konuşmaya devam etti. "Bence Spencer mutfakta işini iyi biliyor; sen birini bulana kadar yardımcı olabilir. Mutfak masasının üzerine birkaç tane yemek kitabı bıraktım. Sığır etli güvecimin tarifi yeşil kapaklı kitabın

içinde." Zeke, onun sığır etli güvecinine bayılırdı. Libby artık ona güveç yapamayacağını düşündükçe üzülyordu fakat tarifini bırakıyordu. Böylece en azından *bir başkası* yapabiliirdi.

"Teşekkürler."

Sesi pek memnunmuş gibi gelmiyordu. Hâlâ çok öfkeliydi. Pekâlâ, istediği kadar kızgın kalabilirdi, ne de olsa Libby kararını vermişti artık. Zeke'nin bu mutsuz halini görmezden gelerek konuşmaya devam etti, "Dondurucuyu güveç, bir tepsi lazanya ve mısır ekmeğiyle doldurdum. Bu akşam için buzdolabında büyük bir tencere tavuk ile mantı var. Bunları tükettikten sonra ya ev işlerine bakacak başka birini bulursun kendine ya da bir eş. Aslında esas ihtiyacın olan bu."

İşini garantiye alacak bir hamle yapmıştı çünkü Zeke'nin her seferinde konuşmaktan kaçındığı bir konu varsa o da evlilikti. Bir kez denemiş, yürütememişti. Ona göre, tekrar deneyerek kendini bu işkenceye bir kez daha sokması için aklını yitirmiş olması gerekiyordu. Din adamlığıyla işi olmazdı fakat bir eş daha bulma zahmetine girerse kendini aniden bir vaizin önünde bulması işten bile değildi. Geniş omuzları, yeşil gözleri, açık kahverengi gür saçlarıyla yüzüne bakılmayacak biri değildi. Bir eş arıyor olsa elini sallasa ellisi denebilecek durumdaydı fakat aramıyordu. İsteddiği her an seks yapabileceği birini bulabiliyorken, Libby de ev içerisindeki tüm işlerle ilgilenirken neden eş arayacaktı ki? Şu anda tek istediği bir aşçı, bir de ev temizliğiyle ilgilenecek biriydi, ki o zaten başlı başına ayrı bir konuydu.

Tanrı'nın unuttuğu bir yer olan Wyoming'deki bir çiftlikte mutlu olabilecek kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi muhtemelen. Buraya en yakın kasaba olan Battle Ridge arabayla

bir saat uzaklıktaydı, bugünlerde de tam bir hayalet şehir gibiydi. Aslında o kadar da kötü değildi; hâlâ mağazalar vardı fakat on yıl önce iki bini aşkın insan yaşarken artık neredeyse yarısı kalmıştı.

Otobüs de sadece haftada iki kez geçiyordu. Libby o otobüse binecekti.

“Hadi ama, lanet olsun,” dedi Zeke kabarık duran kırmızı çantaya doğru uzanarak. “Seni kasabaya götürme zamanı geldi. Haklısın, senin yerine birini işe alana kadar idare etmenin yolunu bulacağız. Kimse açlıktan ölmeyecek, üstelik kendi lanet çamaşırlarımı kendim yıkayabilirim.” Kahverengi çantayı da kaparak Libby’ye sadece küçük olan siyah çantayı bıraktı.

Libby kendine engel olamadı. Sesi yumuşadı. “Biliyorsun, aneni arayabilir...”

“Hayır,” dedi Zeke sert bir şekilde. Libby de bunun daha başlamadan yarı yolda pes etmek anlamına geldiğini biliyordu. Annesi ziyarete gelse çok mutlu olurdu fakat gelecek olsa kocası Larry de peşine takılacaktı. Zeke annesinin mutluluğunu ona çok görmüyordu, yine de Larry’yle anlaşılamıyordu bir türlü. En fazla tahammül edebileceği birkaç gündü; daha fazla kalmalarını isteyip de bu sürenin haftalara yayılmasını istemiyordu.

“Kız kardeşlerinden biri, o zaman.”

“Hayır.” Bu *hayır*, ilk hayır kadar sert çıkmamıştı. “İkisinin de aileleri, çocukları, işleri var; o kadar uzun süre kaçıp buraya gelemezler.”

“Belki Kat...”

Zeke homurdanmaya başladı. “Onun kendi şirketi var, onunla ilgilenmesi gerekiyor. Neden burada çalışmak için işini bıraksın ki?”

“Yine de derin dondurucuya koyman için bir şeyler pişirebi-

lır, yani acil durumlar için. Tek yapman gereken gerginliğini bir kenara bırakıp bu isteğini dile getirmek.” Kat çok iyi yemek pişirirdi, Battle Ridge’deki küçük restoranı güzel bir başarı sağlamıştı; Zeke’yle birinci dereceden kuzenlerdi, o nedenle elinden geldiğinde yardımcı olabilirdi fakat çok yoğun olduğu için ondan bunu beklemek pek doğru olmayacaktı.

Libby elleri dolu olan Zeke’ye ön kapıyı açınca Zeke verandaya çıktı. Kamyonetin yanında bekleyen yarım düzine daha el vardı; çoğuna ikinci annelik yapan kadına veda etmek için bekliyorlardı. Birkaç tanesi için, bu hayatta anne olarak bildikleri tek insandı. Hiçbirinin, fırtınadan perişan olmuş yüzlerinde tek bir tebessüm dahi yoktu.

“Dediğim gibi, idare edeceğiz.” Kısık gözlerle Spencer’a bir bakış atınca Spencer suçluluk duygusu ve kafa karışıklığıyla ayaklarını kıpırdattı; patronunu kızdıracak ne yaptığını bilmiyordu. “Gerçi Spencer gıda zehirlenmesi yaşamamıza neden olmazsa şanslıyız.”

“Her şey yoluna girecek. Hep girer,” dedi Libby iyimser bir tavırla. Saçının dağılmadığından emin olmak için eliyle hafifçe dokunduktan sonra Zeke’nin yanağını öpmek için yine parmak ucunda yükseldi. “Ara sıra ziyarete geleceğim,” dedi çiftlik çalışanlarına veda etmek için basamaklardan inerken.

Zeke, Libby kadar iyimser değildi. Libby’yi kasabaya götürürken, sorulara homurdanmadan cevap verebilmek için büyük bir çaba harcıyordu; onun için mutlu olmaya çalışıyordu ama... *Kahretsin!*

Onu çok özleyecekti. Libby’nin, yanında olmadığı tek bir an bile hatırlamıyordu. Çok enerjik, kısa boylu ve geniş yapılı, etrafındaki

insanları kendine çeken bir kadındı. Diğer kadınlar yaşlandıklarını kabul ederken, Libby saçlarını her hafta başka bir renge boyuyor (şu anda alev kırmızısı saçları vardı), etrafındaki insanlara patronluk taslıyor, torunlarını sıcak hava balonu gezisine çıkarmak için planlar yapıyor, hayatı güçlü bir akışla yaşıyordu. Tüm bunların yanında hayatında gördüğü en iyi kalpli insandı da ayrıca.

Lanet olsun. Libby'nin yerini kimse dolduramazdı. Bir başkası onun yaptığı işleri yapabiliirdi belki fakat onun yerini kimse tutamazdı.

Ekonomik durum bu kadar kötüye giderken yeni birini işe almak kolay diye düşünülebilirdi fakat kasaba halkı canını dişine takıp çalışmak yerine kaçıp gidiyordu. Battle Ridge artık boş evlerle doluydu. Çoğunun üzerinde "Kiralık" veya "Satılık" tabelaları asılıydı; öte yandan görünürde hiç kiracı yoktu, eskiye oranla çok daha az alıcı vardı. İşletmeler kapanıyor, aileler malların satıp, acımasız kışların kırıp dökmediği, insanın işsiz olsa da donmayacağı güneye göç ediyordu.

Zeke deneyecekti. Şimdiye dek bunu kafasına koymamıştı çünkü Libby'nin hep geri adım atıp kalacağını düşünmüştü, ta ki son dakikaya kadar. Başaramayacağını düşünmek onu mahvediyordu fakat şu anda Libby olmadan kendisinden bunu beklemek pek de gerçekçi bir beklenti olmazdı.

Bir kadını bu kadar ağır iş karşılığında asgari ücretle, Tanrı'nın unuttuğu bir çiftliğe getirmek... Cimri değildi belki ama hiç kimse çiftlikte çalışarak zengin olamazdı zaten. Her şey her zaman yolunda gitmezdi. Tanrı bir kapıyı kapattı mı, her seferinde işe yaracak bir pencere açmış olmuyordu. Evet, Zeke ne kadar kötü bir durumda olduğunun farkındaydı.

Carlin hızla masasına doğru yürüdü; kaşları çatılmış, kalbi inanılmaz bir hızla atıyordu. *Mantıklı ol.* Bunu kendi kendine defalarca söylemiş, kendini telkin etmeye çalışmıştı. Aslında sadece paranoyaklaşıyordu; hayal gücü fazla mesai yapıyordu. Teksas eyaletinde mavinin o tonunda binlerce, hatta yüz binlerce Toyota vardı. Sırf bunlardan bir tanesi onu evden işe kadar takip etmiş *gibi görüldüğü*, dikiz aynasından baktığı zaman pek net göremediği sürücünün koyu renk saçları olduğu için, Brad'in onu takip etmiş olduğu kanaatine varamazdı. Bu mümkün değildi.

Onun arabasına korkunç derecede benzeyen araç, Carlin binanın garajına döndüğü zaman yoluna devam edip gitmişti. Kimse-nin onu takip ettiği falan yoktu. Burada tamamen güvendedeydi. Lanet olsun, o psikopatın, kafasının içinde girmesine izin vermekten vazgeçmesi gerekiyordu! Yeteri kadar hasar bırakmamış mıydı ki?

Hayatını sırf onun yüzünden kökünden değiştirmişti. İşini bırakmış, yaklaşık bir yıl boyunca yaşadığı Houston banliyösünden dört saat uzaklıktaki Dallas'a taşınmış, tüm kaygılarını arkasında bırakmıştı. En azından öyle olduğunu umut ediyordu. Üç aydır burada çalışıyordu, Brad aramamıştı bile. Geçen sefer taşındığı zaman yaptığı gibi haber vermeden evine de gelmemişti.

Nereye taşındığını veya nerede çalıştığını öğrenme ihtimali yoktu. Kendi kendine bunu tekrar edip duruyordu. *İmkânı yok.*

Taşınırken önlemlerini almış, kasabadan ayrılmadan önce, ödenmemiş tüm faturalarını ödemiş, nereye gideceğini hiç kimseye, hatta faturalandırma bölümünde sorumlu olduğu mutfak malzemeleri şirketindeki çalışma arkadaşlarına bile söylememişti.

Postaları yeni evine değil, Dallas'ın diğer tarafındaki bir postaneye yönlendiriliyordu. Gecenin bir yarısı, resmen arabasına sığdırabileceği kadar eşya alıp kaçmıştı. Brad'in onu bulma ihtimalinin olmadığını söyleyemezdi fakat çok dikkatli davranmış, kendisi gittikten sonra Brad'in ilgisini başka şeylerin çekmesini ümit ederek dua etmişti. Bu konuda da kendini suçlu hissediyordu, sonuçta Brad'i hangi kadın hak ederdi ki? Düşmanını bile ondan sakınırdı. Tabii düşmanı olsaydı, ama şu anda bu kadar çok nefret ettiği başka bir insan aklına gelmiyordu.

Eğer onu bir kişi bile dinleseydi, tek bir polis bile onun tarafında dursaydı hâlâ Houston'da çalışıyor olacaktı. Çok saftı! Şikâyetini dosyaladıktan sonra yetkililerin, Brad'in icabına bakacağını sanmıştı. Fakat bir polis, bir kadını takip etmeye karar verip ardından bıraktığı izleri nasıl yok edeceğini biliyorsa, herkes onun sözüne değil de Brad'in sözüne inanıyorsa, yeni bir hayata başlamakta başka yapacak pek bir şey kalmıyordu, ki o da bunu yapmıştı.

Pencereden, ufkun üzerinde bir dizi bulut görmüştü; yağmur daha başlamamıştı fakat meteoroloji uzmanının verdiği bilgiye göre, gelmek üzereydi. Carlin, kırmızı yağmurluğunu çıkarıp işyerindeki hücresinin köşesine astı. Bu yağmurluğu o kadar çok seviyordu ki, giyebilmek için neredeyse nadiren yağın sonbahar yağmurlarını iple çeker olmuştu. Şu anda sinirleri o kadar gerilmişti ki, ne yağmurla, ne de trafikle, ne de telefonla arayan tek bir kişiyle uğraşmak istiyordu. Şimdi telefonu çalsa... Ya arayan Brad'se? Ya hem burayı bulmuş... Hayır, onu düşünmekten vazgeçmeliydi. Ona benzeyen birini görmüştü, o kadar. Hiçbir şey olmamıştı.

Carlin'in çalıştığı hücrenin tam yanındaki hücrede çalışan Jina Matthews da pek iyi bir gün geçirmiyordu. Telefonda konuşuyor-

du, ses tonu oldukça gergin çıkıyordu. Son zamanlarda erkek arkadaşıyla çok sık tartışıyorlardı, Jina'nın sabrı taşmak üzereymiş gibi görünüyordu. Birkaç kelime mırıldanıp telefonun üzerindeki bir düğmeye bastı. Koridordun karşısından Carlin'e bakıp yüzünü buruşturdu.

"Telefonu vurup kapatmak *çok* daha tatmin edici bir his. Düğmeye basmak aynı memnuniyet hissini yaratmıyor." Jina'nın titreme alınıp telefonu masanın üzerinde tekrardan çalmaya başlayınca, Jine alıp arayanın kim olduğuna baktıktan sonra tekrar düğmeye bastı. "Tabii *kapatma* düğmesi değilse." Uzanıp sessiz telefona doğru konuştu. "İstediğin kadar ara, salak. Seni *duyamıyorum*," dedi tekdüze bir ses tonuyla.

Carlin kendi yaşadığı duygu durumuna rağmen kahkaha atmaya başladı. Jina yüzünde hiçbir öfke, üzüntü veya kırgınlık ifadesi olmamasına rağmen sadece gülümsüyordu.

Jina çok güzeldi. Tıpkı Carlin gibi sarı saçları vardı, onunla neredeyse aynı boydaydı fakat bunlar dışında başka hiçbir ortak noktaları yoktu. Carlin güzel, hatta ortalamanın üzerinde bir güzelliğe sahip olduğunu biliyordu fakat hiçbir zaman bir afet olmayacaktı. Jina afetti. Erkekler ona bakmak için sokakta arkalarına bile dönerlerdi. Ne yazık ki, Jina'nın erkek konusundaki zevki berbat; anlam verilmesi güç bir şekilde kötü adamlara kapılıyordu. Muhtemelen haftanın sonuna doğru yeni bir erkek arkadaş bulacaktı. Bu kez belki biraz daha akıllıca bir seçim yapardı. Tanrı biliyor, en iyi erkekler bile onu beğeniyordu ama onun neden iyi adamlar dururken en aptallarına çekildiğini kimse anlamıyordu.

Jina'nın telefonu birkaç kez daha titredikçe her seferinde çağrıyı reddetti. Birkaç saat boyunca ikisi de Dallas şehir merkezinde-

ki bu binanın sahibi olan sigorta şirketinin faturalandırılmasıyla ilgilendiler. Çoğunlukla, hatta *her zaman*, çok sıkıcı bir işti fakat maaşı iyiydi. Carlin bu işe sahip olduğu için şanslı olduğunu düşünüyordu. Üstelik ekonominin bu halini göz önüne alırsa. Houston'daki işindeki gibi yetkili bir pozisyonda değildi ama yine de burası, geride bıraktığından çok daha büyük bir şirketti; eğer başını derde sokmaz, her şeyi mahvetmezse, göreviyle yetkilerinde ilerleyebilmesi için önüne birçok fırsat açılabilirdi. Bir işi yapmayı kafasına koydu mu, sırf inadı yüzünden o işi yapardı. Faturalandırma bölümünde çalışmanın göz kamaştırıcı bir tarafı yoktu. Olsun! Faturaları ödüyordu. Ara sıra okula dönmeyi düşündüğü oluyordu ama tek bir kariyer planı üzerinde yoğunlaşmadığı sürece okula dönmenin ne anlamı vardı ki? Bir işe ihtiyacı vardı; işine karşı tutku beslemiyordu, bu durum aslında onun için daha iyiydi, ne de olsa tek bir şeye odaklanmasına engel oluyor, esnek davranmasını sağlıyordu.

Jina sabırsız bir halde, masasında bir oturup bir kalkıyordu. Carlin'e –kendine– birkaç kez kahve getirmişti. Öğlen yemeği vaktinden hemen önce sandalyesinden fırlayıp Carlin'in hücreesine daldı. “Öğlen yemeği getirdin mi?”

“Evet. Bir sandviçle bir paket cips getirdim.” Yemek pişirmek Carlin'e göre bir iş değildi. Ofiste çalışan kadınların bazıları küçük kapların içerisinde ev yapımı çorba, lazanya ya da güveç getiriyor, dinlenme odasındaki mikrodalga fırında ısıtıyorlardı. Carlin tüm bu zahmete girmektense sandviç getirmeyi tercih ediyordu.

Jina'nın yüzünde beliren “öğk” ifadesi biraz komik görünüyordu. O daha çok gurme yemekleri seviyordu. “Kulağa pek hoş gelmiyor. Ben sokağın aşağısından sebzeli pizza almaya gideceğim. Benimle paylaşır mısın?”

Pizza oldukça cazip bir teklifti, Jina'nın da kendisine eşlik edecek birine ihtiyacı olduğu açıktı; bu nedenle Carlin teklifi kabul etti. Bilgisayarının başından çekilip omuzlarını esneterek kırmızı yağmurluğuna doğru uzandı. "Ben de seninle geleyim."

Jina başını eğerek dudaklarını büzdü. "Aslında ben senin yağmurluğunu ödünç almayı planlıyordum. Benimkini evde, şemsiyemin yanında unuttum ve biraz yürüyüp üzerimdeki bu... nasıl derler... fazla enerjiyi atmak istiyorum."

"Eğer istediğin buysa." Jina'nın bu yağmurda pizza almak için tek başına çıkıp gitmesi pek adil gelmiyordu fakat öte yandan, bir insanın öfkesini dindirme ihtiyacını en iyi anlayabilecek kişi Carlin'di.

"Evet." Jina yağmurluğu alıp giydikten sonra beğeniyle kolunu okşadı. "Güzel. Keşke ben de bu renkte bir yağmurluk bulabilsem. Olur da artık bunu giymek istemezsen..."

"Ölene kadar bu yağmurluğu giyeceğim... ama bu hafta sonu internetten bakıp senin için de bir tane bulmaya çalışırım."

"Aaaa, alışveriş. Ciddi şekilde alışveriş terapisine ihtiyacım var, gerçi bilgisayardan ziyade alışveriş merkezine gitmeyi tercih ederim. O daha çok etkileşim içeriyor. Ayrıca restoranlar da var. Bu hafta sonu alışverişe çıkmalıyız."

"Güzel bir plan." Carlin gülümsedi; yağmurda dışarıya çıkmak zorunda kalmadığı için çok mutlu olmuştu zaten. Hafta sonunun bir kısmını Jina'yla geçirmek hiç de kötü bir fikir değildi, hatta biraz alışveriş terapisi onun işine bile yarayabilirdi. "Buzdolabında birkaç tane diyet kolam var eğer istersen."

"İsterim. Birazdan dönerim!" Jina hızla asansöre doğru yürüdü; yürürken de pizza restoranını arıyordu. Carlin ise içecekleri,

kâğıt tabaklarla peçeteleri almak için dinlenme odasına geçti. Piz-za yerken Jina bu yeni erkek arkadaş vakasını anlatabilirdi, tabii eğer konuşmak isterse. Eğer ufak bir tartışma değil de ciddi bir ayrılık yaşıyorlarsa, belki de yeni bir ev bulana kadar kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Carlin ona bu teklifi sunmanın ne zararı olabilir ki diye düşündü.

Alışveriş için plan yapabilirlerdi. Oturdu, ayaklarını uzatarak gerindi. Kendini daha iyi hissediyordu, neredeyse kendine gül-meye hazır haldeydi. Tamam, belki kendi kendine gülmezdi ama en azından gerginliği geçmişti artık. O, Brad'ın Toyota'sı değildi; Brad Güney Teksas'taydı, onun nerede olduğuna dair de hiçbir fikri yoktu. Carlin'in burada artık yeni bir hayatı vardı, arkadaşlar ediniyordu; Brad Henderson bile bunu mahvedemezdi.

Brad gökdelenin karşı sokağında durmuş, kahve dükkânının yeşil brandasının altında, binanın ön tarafındaki girişi izliyordu. İçmekte olduğu ikinci fincan kahveden bir yudum aldı; orta boy, sıcak bir sütlü kahve içiyor, Carlin'in hangi katta olduğunu me-rak ediyordu. Tam nerede olduğunu bilseydi, binanın içinde bir yerde, bir tuvalette veya boş bir ofiste onu köşeye sıkıştırabilirdi fakat böyle bir şeyin gerçekleşmesi çok büyük bir tesadüfe, bir rastlantıya dayanıyordu. Her şey ters gidebilirdi; binada çalışan kimsenin günlük rutinini, binanın planını veya güvenliğin ne ka-dar katı olduğunu bilmiyordu. Sadece izleyip beklemekten mut-luydu... Şimdilik.

Carlin ondan kaçtığından beri Dallas'a ikinci geliyordu. Normalde hiç sabırlı biri değildi fakat bu durumda sabırsız davranmak

bir hata olurdu. Böyle şeyler zaman alırdı, dikkatli bir planlama gerektirirdi. O kaltak yaptığıının hesabını ödeyecekti. Onu şikâyet ettikten sonra elini kolunu sallaya sallaya kaçıp gidebileceğini mi sanmıştı? Nerede olduğunu bulmak Brad'in en fazla beş dakikasını almıştı. Bilgisayarlarla arasının iyi olduğunu ona söylemişti; keşke ona inansaydı.

Kim olduğunu sanıyordu ki? Onu nasıl böyle ortada bırakabilirdi? Brad aralarında özel bir şeyler olduğunu sanmıştı. Fakat aniden, ona her çıkma teklif ettiğinde, ret cevabı almaya başlamış, konuşmaya çalıştığında onun korkudan çılgına döndüğünü görmüş, sonunda da taciz ettiğine dair şikâyet edilmişti. Polis arkadaşları sağ olsun, kimse onu ciddiye almamıştı ama yine de şikâyet dosyalanmıştı; ona bir şey olursa muhtemel zanlılar listesinin en başında o yer alacaktı.

Bu yüzden de planlarını dikkatle yapmıştı. Evet, bugün boş günüydü fakat yine de yapabileceği pek bir şey yoktu. Sadece olaya tüm açılardan bakmış, hikâyesinde hiçbir pürüz olmadığından emin olmuştu.

O aptal kaltağın, kendisini ondan daha akıllı olup kaçabileceğini sanması çok komikti aslında. Lanet olası eyaleti bile terk etmemişti. Amma kolay iş! Eğer beklediği fırsat karşısına bugün çıkmazsa bir gün eninde sonunda çıkacaktı. Tek yapması gereken, harekete geçmek için hazır olmak, vakti geldiğinde de hemen atığa geçmekti. O kadın ölecekti. Ne yazık ki, onu kolundan tutup, bir yere götürüp önce biraz eğlenme fırsatı olmayacaktı çünkü kasabadan uzun süre ayrılırsa herkes durumun farkına varabilirdi. Yakalanırsa işin ne eğlencesi kalırdı ki?

Taşıdığı silahın izinin sürülmesi mümkün değildi; yoksul bir

uyuşturucu satıcısından satın almış, son yakalandığında seri numarasını polise bildirmişti. Ayrıca bilgisayarını da, gün içinde belirli aralıklarda Facebook paylaşımları ile kısa mesajlar gibi aktiviteleri göstermesi için programlamıştı. Dallas'a gidip dönerken geçirdiği sekiz saati aşkın sürede devamlı, belirli aralıklarla bilgisayarı kullanmış gibi görünecekti.

Park yerindeki güvenlik önlemleri biraz fazla sıkı olduğu için Carlin'i orada yakalamaya çalışmamıştı ama eninde sonunda oradan çıkacaktı. Belki yürüyerek, öğlen yemeği için yakınlardaki restoranlardan birine giderdi veya hatta bir kahve almak için buraya bile gelebilirdi. Müthiş bir tesadüf olmaz mıydı? Kafasına bir kurşun sıkmadan, tam onu tanıdığı anda yüzünde beliren ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Tek yapması gereken bekleyip gözlemekti. Beklemek konusunda oldukça iyiydi.

Tam öğlenden önce onu gördü. Sabah evden çıkarken kırmızı bir yağmurluk giymişti, şimdi de aynı yağmurluğu giyiyordu; yağmur yüzünden etrafını iyi göremiyor olsa da, o daha cam kapıdan çıkmadan fark etmişti onu. Kapüşonunu takmıştı, sağanak yağmurun altında sokağa çıkarken bir tutam sarı saç dışarı sarkıyordu.

Onun bulunduğu yöne doğru, sokağın karşısına geçmemişti. O kadarını beklemek biraz fazla olurdu. Bu olasılığı düşünmek bile çok keyif veriyordu ama pek ihtimal bulunmadığının farkındaydı. Sağa doğru dönüp yağmurun altında hızla yürümeye başladı.

Brad kalan kahvesini dışarıda duran masalardan birine bırakmayı düşündü fakat sonra bunun iyi bir fikir olmadığı aklına geldi. DNA en kötü düşmanıydı. Kahveyi döküp karton bardağı ceketinin cebine soktu.

Koyu renk kapüşonunu başına geçirip yüzünü sakladı. Yağmur sayesinde kimse onun gizlenmeye çalıştığını düşünmeyecekti; neredeyse herkes aynı durumdaydı. Sokağın karşından onun hareketlerini izliyordu; köşeyi dönerken bile gözlerini kırmızı yağmurluğa dikmişti. Onu gözden kaybetmek istemiyordu ama eğer kaybederse bu takip işinde başarısız olmuş sayılacaktı. Koşullar tek kelimeyle mükemmeldi; tüm parçalar yerli yerine oturuyordu. Sanki Tanrı bu fırsatı ona altın tepside sunar gibiydi. Yağmur yüzünden sokakta çok az insan vardı, dışarıda olanlar da başları eğik halde yürüyorlardı. Rahat rahat yürünecek, diğer yayaları izleyecek bir gün değildi. Hem yağın yağmurun altında kapüşonu başındayken biri ona bakacak olursa zaten yüzünü net bir şekilde göremeyecekti. Kimse onu tarif edemeyecekti. Şahitler zaten güvenilir kaynaklar olarak anılmazlardı. Hem belli belirsiz bir tarif vermeyi başarsalar da onun hikâyesi hazırdı nasıl olsa.

Adımları onunkilerden daha büyüktü. Carlin nereye gitmek istediğinin bilincinde, kendinden emin adımlarla yürüyordu; tıpkı onun gibi. Artık tam arkasındaydı. Çok yaklaşmıştı; aylardır hiç yaklaşmadığı kadar. Bir yanı tetiği çekerken onun gözünün içine bakmak, kendisini öldürenin o olduğunu bilmesini, bunun farkına varmasını istiyordu fakat durum ortadaydı. Elindeki fırsat neyse onu kullanmak zorundaydı. Carlin Reed'e sadakatini sunmuş, karşılığında aldığı tek şey hakaretler ile ret cevapları olmuştu. Ölme-yi hak ediyordu.

İşte. Bir ara sokağa girmişti. Önlerinde uzun bir kaldırım vardı, başka da kimsecikler yoktu. Evet, bu bir *lütüftü*. Neredeyse mükemmel bir fırsattı, bir daha asla eline geçemeyebilirdi.

Elini cebine sokup otomatik tabancayı kavradı. Adımları hızlı

ve sakın, aradaki mesafeyi kapattı. Kauçuk tabanlı ayakkabıları ıslak zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Tam arada birkaç adımlık mesafe kaldığı sırada Brad silahını çıkardı, nişan aldı, ateş ettikten sonra anında silahı cebine geri soktu.

Güzel bir atıştı. Zaten güzel olacağını biliyordu. Kurşun, Carlin' in ensesinin beş altı santimetre üzerinden beynine girdi. Bedeni sarsılıp kaldırımın üzerine yüzüstü düştü. Hesaplamalarına göre, yere düşmeden önce ölmüş olması gerekiyordu. Kırmızı yağmur-luğunun arkasındaki delik oldukça netti; ön taraftaki görüntü o kadar temiz olmayacaktı fakat orada, zararı incelemek için onu döndürecek kadar uzun süre kalamazdı. Silah sesi, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında yürüyen birkaç kişinin dikkatini çekmişti, kendisine doğru bakan en az bir adam vardı fakat Brad adamın silahı görmediğini düşünüyordu. Kaldırımdaki, yol üzerindeki dükkânlardan insanlar koşarak onunla adamın arasına girdiler. Sakin bir şekilde yürüyerek uzaklaşırken tanığı gözden kaybetti; yağmur, kapüşon ile olayın yarattığı heyecanın, tanığı daha da işe yaramaz kılacağından emindi.

Yağmur daha da hızlanmıştı. Başı öne eğik bir halde uzun adımlarla arabasına doğru yöneldi. Kendi arabasıydı ama üzerindeki plaka kendisinin değildi; sabah külüstür bir arabadan, sanki yıllardır üzerinden hiç sökülmemiş gibi duran bir plaka çalmayı akıl etmişti. Tüm ihtimalleri düşünmüştü. Ellerini cebinden çıkarmıyor, olay yerindeki adam bir aptallık edip de kendisini takip etmeye karar verirse diye parmağını tetikte tutuyordu. Fakat peşinde kimse yoktu, o karışıklığın arasında kaybolmuştu. Uzaktan siren sesleri geliyordu; sokaklar tıkanmadan önce arabasına binip yola koyulmalıydı. Zamanı vardı. Çok fazla olmasa da zamanı

vardı. Zihni hep bir adım öndeydi. Hem kahve bardağını hem de silahı, Dallas ile Houston arasında bir yere atacaktı. Ayrıca çalıntı plakayı da yok edip yerine eskisini takacaktı. Kimse ondan daha akıllı olamazdı.

Kendini iyi hissediyordu. Hafiflemişti. İntikamını almıştı. Carlin ölmüştü. Artık çok mutluydu. *Ölmüştü* işte. Hep kendi hatası yüzünden. Carlin onundu ve üzerinde istediği hakkı iddia edebilirdi. Fakat kaçmaya çalışmıştı. İlkinde onu kaçırmıştı ama bu sefer yakalamıştı. Başka bir seçeneği var mıydı ki? Hayır. Başka hiçbir seçeneği yoktu.

Kimse ona bunu neden yaptığını sormazdı. Carlin hak ettiğini bulmuştu. Her şey bitmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

On Ay Sonra

Wyoming'deki Battle Ridge kasabası, geldiği yere pek benzemiyordu. Carlin Reed, soluk kırmızı renkteki Subaru'sunu boş bir mağazanın önüne park edip etrafına bakındı. Burada iş imkânı yoktu muhtemelen fakat yine de soracaktı. En tuhaf yerlerde bile iş bulmuş, daha önce asla aklına bile getirmeyeceği işler yapmıştı. İş işti, para da paraydı; seçici olmamayı öğrenmişti. Bahçe işleri, bulaşık yıkama veya herhangi bir işte çalışabilirdi, yeter ki yaptığı işe fahişelik yapmak dahil olmasın. Makineyle ilk çim biçme deneyimi YouTube'da rekorlar kırabilecek nitelikteydi ama yine de öğrenmişti.

Görebildiği kadarıyla, Battle Ridge zor zamanlar geçirmişti. Atlası baktığı zaman nüfusun 2.387 olduğunu görmüştü fakat atlas altı yıl öncesini gösteriyordu. Arabayla kasabaya girerken gördüğü kadarıyla Battle Ridge kasabasının o sayıda sakine ev sahipliği etmekte olduğundan şüphe etmişti. Boş evlerin yanından geçmiş-

ti; bazılarının üzerindeki “Satılık” tabelaları o kadar uzun süredir asılıydı ki üzerleri kirlenmiş, renkleri solmuştu. Boş mağazaların vitrinlerinde de “Satılık veya Kiralık” tabelaları dikkat çekiyordu. Batıdaki kasabalar arasında, özellikle de yarım milyon nüfuslu Wyoming eyaletinde hâlâ küçük bir kasaba olduğu söylenemezdi. Yine de gerçek ortadaydı: Carlin’in etrafındaki binaların yarısı boştu, bu da yüksek ihtimalle yola devam edeceğinin işaretiydi.

Fakat şu anda değil. Şu anda çok açtı.

Beklenildiği üzere trafik yoktu. Aç olsa da, tozlu ve dört çekişli arazi tipi aracında oturup güneş gözlüklerinin ardından etrafındaki her şeyi, her aracı, her insanı inceledi. Temkinli davranmak artık alışkanlık haline gelmişti. Bir zamanlar sahip olduğu o şursuz özgürlükle doğallığın yitip gitmiş olmasından nefret ediyordu fakat geriye baktığı zaman, nasıl da her şeyden bihaber olduğuna şaşır kalıyordu. Nasıl da *savunmasızdı*.

Bu savunmasızlığının derecesi, içinde bulunduğu koşullara göre değişkenlik gösterebilirdi fakat farkında olmamayı da eklemesi durumunda mahvolurdu. Sokağın iki tarafındaki arabalarla kamyonların plakalarının tümünün Wyoming’e ait olduğunu fark etmişti bile. Hareketlerinin önceden tahmin edilebilmesi düşük bir ihtimaldi çünkü buraya geleceğini kendisi de bilmiyordu fakat yine de kontrol etmek istiyordu.

Sağdaki iki bina The Pie Hole* adındaki bir kahveciye aitti; öğlen saat iki, tüm kasaba için öğlen yemeği vakti olmasına rağmen kahvecinin önüne üç tane kamyonet park edilmişti. Kahvecinin adı hoşuna gitmiş, bu adı bulan kişinin ilginç espri anlayışından mı yoksa hayata karşı umursamaz tavrından dolayı mı olduğunu

* Turta Deliği. (ç.n.)

merak etmişti. Bu konudaki düşünceleri aklını sadece bir an için kurcalamış, ardından hemen etrafını incelemeye geri dönmüştü.

Tam arkasında bir hırdavat dükkânı vardı, bir grup araç da onun önüne park edilmişti. Sol tarafında bir market, bir çamaşırhane ile bir hayvan yemi satan bir dükkân vardı. Bir sokak önce küçük bir bankanın önünden geçmiş, onun yanında da bir postane olduğunu görmüştü. Sokağın aşağısında bir petrol istasyonu tabelası görünüyordu. Muhtemelen bir de okul vardı, etrafındaki yüz kilometrelik alan içerisinde yaşayanlar çocuklarını bu okula getiriyorlardı. Aca- ba kasaba bir doktorla bir diş hekimine ev sahipliği yapacak kadar büyük müydü? Carlin'e göre bu müthiş bir şanstı. Binlerce hatta daha fazla hasta ve sıfır rekabet. Daha iyisi olamazdı.

Birkaç dakika etrafa göz attıktan sonra arkasına yaslanıp bir süre daha izlemeye devam etti; iç sesinin yeterince sabır gösterdiğini söylemesini bekliyordu. Kendi içgüdülerini dinlemeyi öğrenmişti.

İliklerine kadar olağan durum sinyali iletilmişti. Burada korkmasına neden olacak, olağandışı hiçbir şey yoktu. Yan koltuğun üzerinde duran beyzbol şapkasını alıp taktı, yol atlası ile TEC* ceketini kapıp Subaru'sundan indi. Mevsim yaz olmasına rağmen hava serindi. TEC çok hafifti, sadece birkaç kat naylondan oluşuyordu fakat o kadar çok cebi vardı ki hepsinin yerini bulması birkaç gününü almıştı. Aniden kaçması gerekse ihtiyacı olan her şey, her ihtimale karşı, o ceplerin içindeydi: kimlik kartı, para, pili içinden çıkartılıp başka bir cebe yerleştirilmiş tek kullanımlık bir cep telefonu, cep bıçağı, küçük bir el feneri, birkaç adet ibupro-

* Technology Enabled Clothing: Teknolojiye İmkân Sağlayan Kıyafetler. Teknolojik cihazlar, güneş gözlükleri, anahtarlar gibi çeşitli eşyaların, ceplerinde taşınabileceği bir tür kıyafet, ceket veya yelek. (ç.n.)

fen* ile proteinli atıştırma malikarlar. Bugünlerde etrafını “her ihtimale karşı” eşyalar ve senaryolarla donatıyormuş gibiydi; her şeyin farkında ve hazırlıklıydı.

Uzaktan kumandanın üzerindeki kilit düğmesine bastı, hem anahtarı hem de kumandayı kot pantolonunun sağ ön cebine sokup küçük kahveciye doğru yürümeye başladı. Uzun adımları mesafeyi kısa sürede kapattı; bu da geçen yıl hayatında değıştirdiğı detaylardan biriydi. Eskiden hiçbir yere aceleyle gitmezken, şimdi içgüdüleri ona *hareket etmesini*, A noktasından B noktasına bir an önce varmasını, işlerini bir an önce tamamlamasını, ardından da harekete devam etmesini söylüyordu. İşleyen demir pas tutmaz sözü doğruydu belki ama Carlin’in endişesi paslanmak değildi zaten; vurulması kolay bir hedef olmamaya çalışıyordu.

Yine de kahvecinin kapısına ulaştığında karşılaştığı kendi yansıması onu ürpertmişti. Beyzbol şapkası, atkuyruğu halinde toplanmış uzun sarı saçları, güneş gözlükleri... Ne zamandan beri Sarah Connor’ın Terminatör’deki kılığına bürünmüştü?

Cevap kolaydı: Brad’in onu öldürmeye çalıştığını anladığı anda.

The Pie Hole’un kapısını açtı; içeriye girerken kapının üzerindeki zil çaldı. Bir adım yana çekilerek, hızlı bir değerlendirme yapmak için kendine zaman tanıdı. Her ihtimale karşı başka bir çıkış kapısı ararken, bir yandan da tezgâhta oturan üç adamı inceledi; adamlar bacakları açık, botlarının topuklarını bar sandalyesinin altında takmış halde, sanki atın sırtındaymış gibi oturuyorlardı. Durduğu yerden, dışarıya açılan başka bir kapı var gibi görünmüyordu ama “Girilmez” yazan başka bir kapı vardı. Dolap odası da çıkış da olabilirdi. Mutfağın arka sokağı açılan bir kapısı veya tu-

* Bir çeşit anti-inflamatuvar, ağrıkesici ilaç. (ç.n.)

valetin bir penceresi de olabilirdi. Gerçi bu kısa ziyarette ikisine de ihtiyaç duymayacaktı.

Tezgâhta oturan üç adam da hemen onu incelemeye başlayınca bir anda gerilmekte olduğunu fark etti. Dikkat çekmeyi sevmiyordu. Ne kadar az dikkat çekerse Brad'in onun izini bulma olasılığı da azalırdı. Adamların ikisi de tanıdık gelmiyordu, giydikleri kıyafetler yerli olduklarını gösteriyordu. Neyin yerli olup olmadığını anlamada ustalaşmıştı. Bu adamlar, buruşuk şapkalarından botlarının yıpranmış topuklarına kadar, bölgeyle tepeden tırnağa uyum içerisindeydiler.

Buraya girmemeliydi. *Herhangi* bir yabancıнын bu kadar küçük bir yerde göze çarpacağı biraz geç gelmişti aklına. Yerliler herkesi bireysel olarak tanıyor olmasa da, kimin yerli kimin yabancı olduğunu bir bakışta söyleyebilirlerdi. Carlin'in yabancı olduğu apaçık ortadaydı.

Bir an için gitmeyi düşündü fakat bu daha çok dikkat çekecekti. Üstelik acıkmıştı da. Yapılabilecek en doğru şey, normal olandı; oturup sipariş vermek. Yemeğini yiyecek, hesabı ödeyecek, sonra da yola koyulacaktı.

Kahveci dükkânı çok küçük, hoş görünümlü bir mekândı; gri renkte linolyum yer kaplaması, beyaz duvarlar, arka duvarda gerçek bir müzik kutusu, caddeye bakan cam boyunca kırmızı renkte kabinler ile tam göbekte serpiştirilmiş küçük yuvarlak masalar. Üzerinde şeffaf kapaklı turta kapları ile eski moda bir yazarkasa bulunan tezgâh, odanın sağ tarafı boyunca uzanıyordu. Pembe garson üniforması giyen esmer, güzel bir kadın tezgâhın arkasında durmuş, uzun süreli bir tanışıklığın verdiği rahatlıkla, tezgâhta oturan üç adamla sohbet ediyordu; tıpkı adamlar gibi o da başını

kaldırıp içeriye girmekte olan Carlin'e baktı. Carlin güneş gözlükleri olmasına rağmen karşısında kendisine dikilen çarpıcı derecede parlak gözleri fark etti. O anda kadınla ilgili düşünceleri "güzelden" çok daha fazlasına doğru yönelim gösterdi. Belki de o üç kovboyun, sandalyelerin üzerinde kamp kurma nedenleri yemek falan değil de bu gözlerdi. İyi. Eğer garsonla flört ediyorlarsa büyük olasılıkla ondan başkası dikkatlerini çekmeyecekti.

Son kabin duvarın kenarındaydı; Carlin orayı seçti, içgüdüsel olarak da her ihtimale karşı yüzü kapıya bakacak şekilde oturdu. Plastik mönü, peçetelik ile tuz ve biberliğin arasındaydı; şapkasıyla güneş gözlüklerini çıkarıp mönüyü aldı. Tamamen meraktan aslında. Ne de olsa tek istediği kahve ve turtaydı. Bir şeyler yiyecek, Wyoming haritasını incelemek için biraz mola vermiş olacak, bu yolun tam anlamıyla nereye varacağını öğrenip bir süreliğine durabileceği bir yer seçecekti.

Brad'in onu Dallas'a kadar takip etme zahmetine girmeyeceğinden o kadar emindi ki. Yanılmıştı, hem de feci şekilde. Artık durakladığı zaman fazladan önlemler alıyordu. Kimseye sosyal güvenlik numarasını vermiyordu. Banka hesabı yoktu, ücret ya da vergi beyannamesi yoktu, kahretsin. Bir şekilde gözden kaçmak zorundaydı. Her şey bu kadar teknolojik bir hal almışken, bunu yapmak daha da zorlaşıyordu. Brad bilgisayar becerileri konusunda övünürken, Carlin bunun sadece böbürlenmekten ibaret olduğunu umuyordu fakat öyle değilmiş. Dallas'ta onu nasıl bulduğunu bilmiyordu ama bulmuştu işte. Carlin şans eseri hayatta kalmıştı. Jina ise ölmüştü.

Eğer olup biteni düşünmek için kendine izin verirse midesi panikle düğümlenecek, boğazı nefes alamıyormuş gibi tıkanacaktı;

bu yüzden bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp harekete geçmeye, hayatta kalmaya odaklandı. Brad tekrar deneyecekti ama Carlin bu durumu onun için kolaylaştırırsa gerçekten ölürdü. Bir şekilde ne yapacağına karar verecek, ondan daha akıllı hamleler yaparak onu tuzağa düşürecekti. Sonsuza dek bu şekilde yaşayamazdı.

Fakat şimdilik çok uzun süre aynı yerde kalamazdı. Maalesef yola düşüp her gün arabayla mesafe gidecek kadar nakit parası yoktu. En doğrusu, kışın kalacak bir yer bulup kalmaktı. Zaten bu kadar kuzeye gelmesinin nedeni buydu. Kaçan insanlar daha sıcak iklimlerle büyük şehirlere kaçma eğiliminde olurlardı. O tam tersini yapmıştı.

Bir keresinde Brad'e soğuktan nefret ettiğini söylemiş, emekliliğinde Florida'ya taşınacağı şakasını yapmıştı. Eğer bunu hatırlıyorsa onu Wyoming'te aramak aklına gelmeyebilirdi belki.

Mönüyü inceledi. Seçenekler basitti: Yumurta, hamburger, gizemli bir "günün yemeği", tabii yanında "günün turtası"yla birlikte. Bugün günlerden perşembeydi. Belki de perşembeye özel turta elmalıydı.

"Ne alırdınız?" Pembeli esmer, kabine yaklaştı. Elinde sipariş defteri yoktu ama o kadar sınırlı bir münü için deftere ihtiyacı olmazdı herhalde.

Carlin başını kaldırıp baktı. Pembe üniformasının göğsündeki cebin üzerinde adı. "Kat" işlenmişti. Kadının gözleri yakından çok daha çarpıcı görünüyordu; maviye çalan metalik gri renkteki gözler, bir dağ gölü kadar net ve parlaktı.

"Günün turtası nasıl?"

"Vişneli limonlu mereng pastamız var."

"Ben elmalı diye ümit etmiştim," dedi Carlin, "ama vişneli de olur. Bir de kahve, sade olsun."

“Hemen geliyor.”

Kat yanından uzaklaştıktan sonra Carlin atlasını masanın üzerine koyup Wyoming sayfasını açtı. Parmağıyla Battle Ridge’e giden yolu takip etti. Yolu devam edip başka kasabalara, başka yollara ulaştı, kilometrelerce boş alanları geçip Montana’ya vardı. Görüş açısına sığdığından, Kat’in, siparişleriyle birlikte yaklaşmakta olduğunu görünce atlası çekip masada yer açtı.

Peçeteye sarılmış gümüş bir çift çatal bıçak ile kocaman bir dilim vişneli turtanın üzerinde durduğu bir tabak önüne kondu, ardından da boş bir fincanla tabağı onları takip etti. Tepsisindeki kahve demliğini kaldıran Kat usta bir hareketle fincanı doldurdu. “Kayboldun sanırım,” dedi başıyla atlası işaret ederek.

“Pek sayılmaz.”

“Nereye gidiyorsun?”

Altmış dört bin dolarlık soru gelmişti. “Henüz karar vermedim.”

“Özgürsün, o halde,” dedi, garson ve başka bir şey söylemeden yürüyüp gitti.

Carlin çatalını yerinden kaldırıp ilk ısırığını aldı. Elmalı olmayan turta inanılmaz lezzetliydi. Bir anlığına, hatta belki birkaç dakikalığına tüm dertlerini unutmuş, sadece tat alma duyularına odaklanmıştı. Hamuru çok gevrek ve tereyağlıydı, dolgusunun şeker oranı da mükemmeldi. Kahve de çok iyiydi. Derin bir nefes aldı, haftalardır ilk defa rahatlamış olduğunu fark etti. Çok uzun sürmeyecekti ama en azından şimdilik tadını çıkarabilirdi.

Carlin turtasını yerken bir adam paket turta almak için içeri girdi. Anlaşılan o ki, turtanın bu denli muhteşem olduğunu düşünen tek kişi kendisi değildi. Elinde olmadan Kat ile adamın konuştuklarını dinledi; komşular hakkında havadan sudan bahsettiler.

Evet, turta kadar garsonun da rağbet gördüğü açıktı; özellikle de erkek nüfus tarafından.

Carlin pencereden dışarıya baktı. Battle Ridge’de görülecek pek bir şey yoktu, orası kesindi fakat küçük bir kasabada ihtiyaç duyulacak her şey vardı; en azından gördüğü kadarıyla yemek yiyecek bir yer, bir çamaşırhane, bir de market vardı. The Pie Hole’un önünden geçenler, durmasalar bile içeriye bakıp el sallıyorlardı.

Ceketini yanına çekip yediğinin parasını ödemek için ceplerinden birinin fermuarını açtı; ücreti kendisi hesaplamıştı. Turta ile kahveyi ödeyecek kadar parası vardı fakat yeterli değildi. Sürekli olarak hayatını yolda idame ettirmek, birikimlerini harcaması demek oluyordu, parası tahmin ettiğinden de hızlı tükeniyordu.

Eşyalarını toplayıp kasaya doğru yürüdü, parasını elinde tutuyordu. Limonlu mereng almak için gelen adam gitmişti fakat gitmeden önce Carlin’e bakmıştı. İşte yine aynı his. Kötü bir bakış değildi bu, sadece meraktandı; Carlin artık ikisinin arasındaki farkı net bir şekilde görebiliyordu fakat yine de bir kişi daha onu fark etmişti.

Kat parayı alıp hesabı girdikten sonra para üstünü verdi. Carlin bir dolar bahşiş bıraktı. Yüklü bir bahşiş değildi fakat yüzdeliğe vurulacak olursa oldukça cömert sayılabilirdi. Ne de olsa ne kadar çok para sıkıntısı çekiyor olursa olsun, kendisine iyi davranan biri bahşişi hak ederdi.

Carlin atlasını alıp gitmesi gerektiğini biliyordu fakat öyle yapmadı. Kasabada bir iş imkânı yakalayabilirdi ama sormadan arkasını dönüp giderse bundan asla haberi olmayacaktı. Kalçasını hafifçe bar sandalyesine dayayıp sordu: “Burada ne kadar zamandır çalışıyorsun?”

Kat'in dudakları hafifçe kıvrıldı, gülümsedi. "Neredeyse kendimi bildim bileli. Burası benim. Aşçı, garson, müdür ve bulaşık işlerinden sorumluyum."

Kadının söylediği o kadar şey arasında Carlin'in aklı başka bir şeye takılmıştı. "Turtayı sen mi yaptın? Muhteşemdi."

"Ben yaptım. Teşekkürler." Gülümsemesi daha da büyümüştü. "Yarın elmalı var eğer hâlâ buralarda olursan."

"Burada yardıma ihtiyacı duyan biri olup olmamasına bağlı." Carlin bir kasabada iki yerdeki işleri yürütebilmek için herkesin genel bilgisinin yeterli olabileceğini çözmüştü: güzellik salonu ile kahveci. Yemek yemeyi, Subaru'sunun deposunu doldurmayı, yola koyulmayı planlamıştı fakat planları esnekti, önüne çıkan fırsatları değerlendirmek istiyordu.

Kat bir süre sessiz kaldı; kendinden emin gözlerle bakıyor fakat kendi değerlendirmesini yaparken hiçbir ipucu vermiyordu. "Olabilir. Yemek pişirebilir misin?"

"Öğrenebilirim." Hayatını idame ettirecek kadar yemek pişirebilirdi fakat Kat'in seviyesinde olmadığı bir gerçektir. Biri ona hayatta tutkuyla bağlı olduğu şeyleri sorsa, yemek yapmak muhtemelen listenin en alt sırasına yakın olurdu. Tamam, belki bir listesi bile yoktu ama tüm hayatı değişmişti, ne iş olursa yapmaya hazırды.

"Bulaşık yıkayıp yerleri silmekten rahatsız olur musun?"

"Hayır." Mağrur biri değildi. Para kazanmak için gerekirse dizlerinin üzerinde yerleri temizlerdi.

"Daha önce hiç garsonluk yaptın mı?"

"Biraz. Uzun zaman önce."

"Bazı işler asla değişmez." Kat dudaklarını büzdü. "Seni sadece yarızamanlı olarak işe alabilirim, ücretin de çok iyi olacağını söyleyemem."

Kasabada uygun iş olup olmadığını sorarken en son beklediği şey bu kahvecide iş bulmaktı. İş geri çevirmeyecekti fakat şimdi en zor kısma gelmişti. “Sorun değil. Ama...” Duraksadı, diğer üç müşteriye bakıp duymadıklarından emin olduktan sonra, sokağı bir kez daha incelemek için bakışlarını pencereden dışarıya doğru çevirip derin bir nefes aldı, tekrar Kat’e doğru döndü. “Nakit olarak ödenmesine ihtiyacım var. Kayıt, vergi veya evrak işi olmamalı.”

Kat’in yüzündeki gülümseme soldu, o kendinden emin bakan gözlerde bir ışık çaktı. “Başın belada mı? Daha doğrusu bela açan kişi *sen* misin?”

Carlin başını yana doğru eğip soruyu biraz düşündükten sonra omuzlarını silktilti. “Sanırım iki türlü de olabilir ama bence *başım* belada.”

“Nasıl bir bela? Yasal mı yoksa erkek meselesi mi? Ya biridir ya da diğeri.”

“Değil mi ama?” diye mırıldandı Carlin, sonra devam etti, “erkek meselesi. Hatta detay vermek gerekirse, sapık.”

Küçük kasaba insanların aptal olduğunu düşünmek yanlış olurdu. “Polise neden gitmedin?”

“Çünkü kendisi de polis,” dedi Carlin bozuk bir ses tonuyla.

“Evet... bu, işleri değiştiriyor, değil mi?” Kat’in gözleri kısıldı. “Yaşadığın yer her neresiyse orada iyi polisler de olmalı. Sırf o kötü olan yüzünden yollara düştüğünü düşünmek istemiyorum. Belki de şansını bir kez daha denemelisin.”

“İki kere denedim, yeter.”

“Evet, boktan bir durum.” Kat ona baktı. Bakışları bir bıçak kadar keskindi. Carlin onun ne gördüğünü bilmiyordu fakat kadının bir sonraki sözleri kesin ve kararlıydı. “İşe alındın. Dediğim gibi,

sadece yarızamanlı olarak. Biraz yemek pişirme, kolay olanlardan ama daha çok temizlik ile garsonluk gibi işler. Pastaları ben yaparım. İşler fena değil ama yanlış anlamazsan, çok iyi para çıkarmıyor. Yine de emeğinle zamanının karşılığını vereceğim. İş hâlâ istiyor musun?”

“Evet.” Hiç tereddüt etmeden cevap vermişti.

“Kalacak yerin var mı?”

Carlin, Kat bu teklifi yaptığı andan itibaren burada kalmaya karar verdiğinden dolayı cevabı da *hayır* olacaktı, doğal olarak. Başını salladı. “Kiralayabileceğim bir odayı nereden bulabileceğimi biliyor musun? Pahalı bir şey istemiyorum, yatak olsun yeter.” Kasabaya girerken pansiyon falan görmemişti fakat ona bir oda kiralayacak biri vardı mutlaka.

Kat başını yana doğru eğerek, arka taraftaki tek kişilik tuvaletin kapısını gösterdi; kapının tam yanında kapalı duran başka bir kapı vardı. Üzerinde “Girilmez” yazıyordu. “Yukarıda bir oda var. Orada kalabilirsin. Çalışanlardan ücret almıyorum,” dedi. “Daha çok tavan arası diyebiliriz ama kış aylarında havanın soğuk olduğu geceler eve gitmek istemediğimde ben de orada kalıyorum. Orada kalan birinin olması işime gelebilir,” dedi, sanki sunduğu teklif çok da önemli bir şey değilmiş gibi. Ama önemliydi, en azından Carlin için. Kira ödeme konusunda ısrar etmediği için gurur yapmıyordu. Biriktireceği her dolar, öldürülmemek adına şansını artırıyordu.

Ayrıca çok uzun süreli bir iş olmayacaktı bu. Birkaç dolar kazanıp, biraz soluklanıp belki daha kalıcı olacak bir plan yapabiliirdi. “Teşekkür ederim.” Gülümsedi. Yakın geleceğe dair ne yapacağına karar vermiş olmak endişesini birazcık azaltmıştı. “Hemen şimdi başlayabilirim; ne yapacağımı söyle yeter.”

“Anlaştık.” Kat tezgâhın arkasından elini uzattı. “Önce kendimi tanıştırayım, ne de olsa birlikte çalışacağız. Kat Bailey.”

Carlin bir an tereddüt edip iyice düşündükten sonra kendisine uzatılan eli sıkıktı. Kimseye gerçek ismini vermeye hazır değildi, özellikle de Brad’in onu son bulduğu zamandan bu yana. Kat’e güvenmediğinden değil de, ne kadar dikkatli olursa olsun, asla yetmediğini öğrenmişti. Bakışlarıyla tezgâhın üzerini taradı. Birkaç metre ötede ketçap şişesi duruyordu, ona ilham vermişti. “Hunt,” dedi hemen. “Carlin Hunt.”

Kat elini çekerken homurdandı. “En azından yere bakıp soyadının Linolyum olduğunu söylemedin.”

Yakalanmıştı. Yalan söylemeyi beceremezdi, öğrenmek zorundaydı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, hikâye uydurma konusunda kendini geliştirse iyi olurdu. Burnunu büktü fakat yalan söylemiş olduğunu da inkâr etmeye çalışmadı. Aksine kendisine sunulan işle kalacak yer teklifinin geçerliliğini yitireceğini düşündü.

Fakat Kat başıyla kısa bir onay verince bu düşüncesinin doğru olmadığını anladı. “Eşyalarını alıp gel. İşe başlamadan en azından yerleşebilirsin.” Belli ki sahte soyadı Kat Bailey’nin kararını değiştirmesine neden olmamıştı.

Carlin sırt çantasını almak için arabasına doğru yürürken rahat bir soluk aldı. Kalacak bir yerle birkaç dolay kazanabileceği bir işi vardı. Bu, çim biçme makinesiyle yapılan bir iş değildi. Üstelik yarın mönüde elmalı turta da vardı.

Uzun zamandan beri ilk kez “yarını” endişeyle belirsizlik hissi olmadan düşünebiliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

“Fazla konforlu bir yer değil,” dedi Kat kısaca, karanlık ve dar merdivenlerden çıkarken. Merdivenlerin üzerinde endüstriyel tipte bir avizeye bağlı tek bir ampul yanıyordu; binanın içinde kalan merdiveni aydınlatacak başka bir ışık kaynağı olmadığı için ampul fazlasıyla gerekliydi. Ahşap basamaklar sağlamdı, ayak sesleri daracık boşlukta yankılanıyordu. Carlin kendini biraz huzursuz hissetti. Odaya ulaşmanın tek yolu bu muydu?

En üst basamağa geldiklerinde Kat kapının kilidini açıp kapıyı itti. Carlin de onun arkasında odaya girip etrafına bakınmaya başladı. Yalan söylememiş, diye düşündü Carlin; fazla konforlu bir yer değildi. Hızlıca etrafı tarayarak bir göz gezdirdi. Çok az mobilyası olan bir oda ile bir banyo. Sokağa bakan tek bir pencere vardı. En azından burada kapan kısılma korkusunu az da olsa rahatlatmıştı. Sırt çantasını yere bırakıp pencerenin yanına doğru yürüdü, yerden ne kadar yüksekte olduğunu anlamak için aşağıya baktı.

“Manzara oldukça iyi,” dedi Kat. Carlin ancak o zaman başını kaldırıp küçük kasabanın üzerinde duran muhteşem dağları gördü.

“Ah,” dedi ses tonuyla şaşırdığını belli ederek.

Bir anlık bir duraksama oldu. “Fark etmemiştin.” Bu bir soru değildi. Kat onun yanına gelip kollarını göğsünde birleştirerek, tıpkı Carlin’in yaptığı gibi önce sokağa, ardından da dağlara doğru baktı; sanki iki manzarayı birbiriyle karşılaştırırcasına. Sokağın manzarası, dağ manzarasının yanından bile geçmezdi tabii. “Birini mi arıyorsun?”

“Hayır. Sadece mesafeyi kontrol ediyorum.”

“Atlamayı mı düşünüyorsun?”

“Ancak mecbur kalırsam,” dedi Carlin sakın bir şekilde. Böyle bir şey yapmaya mecbur kalıp kalmayacağını bilemiyordu ve sorun da buydu zaten; hiçbir şey bilemiyordu.

Kat ona uzun uzun baktı; Carlin de gözünü hiç kaçırmadan ona bakmaya devam etti. Çok dikkatli biri olduğunu, kaldığı her otelde acil çıkış kapılarını kontrol ettiği söyleyip bu zahmetten kurtulabilirdi fakat orada bulunma sebebini temel anlamıyla açıkladıktan sonra bunu neden yapsındı ki? Hikâyesinin geri kalanını anlatıp anlatmama konusunda henüz karar vermemişti fakat ne olursa olsun bu konuda bir tek kendine güvenebilirdi. İçgüdülerine güvenmek zorundaydı, Brad’in onu son kez bulmasının ardından içgüdüleri, çıkışı belirleyip o çıkışa içeriden veya dışarıdan nasıl ulaşacağını planlamadan asla uyumaması gerektiğini söylüyordu.

Fakat nedense, bu kadar kısa süre önce tanışmış olmasına rağmen, Kat’e güvenebileceğini hissediyordu. Nedenini bilmiyordu, bu güveni ona neyin verdiğini de anlayabilmiş değildi ama kadın ona güven veriyordu bir kere. İçgüdüleri işte. İçgüdü onu hayatta tutabilirdi. Başkalarının, “Ah, hayatta öyle bir şey yapmaz o,” deyişlerini dinlemek işe yaramamıştı, onları dinlemiş olduğu için

de hatalı kendisiydi. Sadece Brad'in o kadar ileri gidebileceğine inanmak istememişti; masum bir insanı ölmüştü.

Pencereye sırtını dönerek odadaki diğer detayları incelemeye başladı. Bir şilte, hem kanepe hem de yatak görevi görüyordu; sol tarafında bir sehpa, bir de küçük okuma lambası vardı. Bir duvara dayanmış altı tekerlekli kıyafet askısı duruyordu. Aynı duvara dayanmış, üzerinde mikrodalga fırınla tabak altlığı duran tek kapılı bir mutfak dolabı vardı. Dolapla mutfak iki metreden kısa bir duvar üzerine yerleştirilmişti. Onun haricinde altı metre çapında bir bistro masasıyla tek bir sandalye vardı. Banyonun içini görebiliyordu; içeride bir adet tuvalet, daracık bir duşakabin, üzerinde eski moda bir dolap asılı duran tek bir lavabo görülüyordu.

Sadece bu odaya bakarak bile Kat hakkında bir sürü şey söyleyebilirdi. Öncelikle burasını erkekleri eğlendirmek için kullanmıyordu, etrafında konforunu sağlayacak eşyalara ihtiyaç duyan titiz bir kadın değildi; önceliği ihtiyaçlarını karşılamaktı.

"İşime yarar," dedi Carlin kesin bir ses tonuyla. Lüks müydü? Hayır. Ama bütün ihtiyaçlarını karşılıyordu. Özellikle de aracının içinde uyumaktan daha iyiydi, ki daha önce uyumuştı; hiç hoşuna gitmemişti.

"Burada televizyon yok," dedi Kat, "ama aşağıda mutfakta var. Mutfakta bir de mini fırın var; eğer istersen buraya çıkarabilirsin. Günde iki kez yemek veriyorum; günün mönüsünde ne çıkarsa o. Kahvaltıyla öğlen yemeği pişiriyorum, nisan ayından eylüle kadar sabah saat beşte açarım, geri kalan aylarda altıda. Yani anlayacağın, iyi zamana denk geldin. Eşyalarını yerleştirdikten sonra burayı kapatmama yardım edebilirsin. Sonra biraz oturup konuşuruz."

"Daha sonra da yerleşebilirim. Bana yapacağım işi söyle," dedi

Carlin şansının bu kadar yaver gitmesine şaşkın bir halde. Hem kalacak yer hem de yiyecek. Düşük ücreti kesinlikle telafi ediyordu. Günde iki yemekle, eğer zamanlamayı doğru yaparsa, akşam yemeğine ihtiyacı bile olmayabilirdi. Geç kahvaltıyla idare eder, ardından öğleden sonra, kapatmadan tam önce bir yemek daha yerdi veya öğlen yemeğinin yarısını yer, yarısını akşam için saklardı. Her şekilde para biriktirmek için inanılmaz bir yoldu.

“Tamam o halde, hadi başlayalım,” dedi Kat anahtarı Carlin’e verip merdivenlerden aşağıya inmeye başlayarak. Carlin anahtarları cebine koydu fakat kapıyı arkasından kilitlemedi. Hızlı hareket etmesi gerekirse önünde kilitli bir kapı bulmak istemiyordu. Ceketini de şiltenin üzerine bırakmak üzereydi ki son anda vazgeçmişti. Elinin altında dursa daha iyi olacaktı. Kaçma ihtimali ne kadar düşük olursa olsun, ceketinin yanında bulunmasını istiyordu.

Bar sandalyelerinde oturan üç silahşorlar hâlâ tezgâhta oturuyorlardı fakat Kat görüldüğü anda sipariş biletlelerini aldılar, sandalyelerinden inip ceplerinden çıkardıkları bahşişleri bıraktılar, ardından tezgâhın kapıya yakın tarafında duran kasaya doğru sallana sallana yürümeye başladılar. Carlin duvardaki saate bakıp insanların kapanış vaktinden on dakika önce gitmekte olduklarını fark etti. Kat biletleleri hızla kasaya girip müşterinin flört etme çabasını görmezden geldi, sonuncu müşteri de dışarı çıktığı anda tabelanın “Kapalı” yazan tarafını dışarıya doğru çevirip kapıyı kilitledi.

“Son dakikada birinin gelmesinden nefret ediyorum,” diye açıkladı ses tonundaki hafif homurdanmayla. “Tüm planımı mahvediyor.”

Carlin, Kat’ın mekânı erken kapatmak istemesinin, biraz da olsa konuşmak istemesinden kaynaklandığını fark etti. Ceketini

kapının yakınlarında duran askıya asarken sordu, “Pastaları ne zaman yapıyorsun?”

“Eğer özel bir sipariş varsa genellikle kapattıktan sonra kalıp hazırlıyorum, böylece iş vakitlerine aşırı yüklenmiş olmuyorum. Geç saate kadar burada kalacaksam da ertesi günün pastalarını yapıyorum bir yandan. Yoksa kapatır kapatmaz eve giderim, pastaları kahvaltı telaşı bittikten sonra yapmaya başlarım.”

Carlin kirli tabakları tezgâhın üzerinden toplamaya başlamıştı bile; Kat’ın başıyla işaret edişiyse birlikte mutfağa doğru yöneldi. Garsonluk yaptığı sınırlı süreler boyunca takip edilip, uyulması gereken birçok sağlık ve temizlik kuralı olduğunu öğrenmişti. Her eyaletin de farklı kanunları vardı, bunlara doğru şekillerde uyulması gerekiyordu. Yine de yemek pişirip yemek yemek bilinen aktivitelerdi. Bu alandaki işler de yoğunluk haricinde birbirinin aynısıydı.

Kat ona anında iş teklif etmiş olsa da ilk bakışta saf, herkese güvenen biri gibi görünmemişti; o yüzden de Carlin ondan gelecek soruları bekliyordu. Kat, kendine göre mantık çerçevesinde hareket etmişti, belli. Bu konudaki sebeplerini açıklayıp açıklamamak kendisine kalmıştı. Sonuçta Carlin de kendisiyle ilgili bazı detayları gizlemeyi tercih etmişti; mesela soyadını.

Endüstriyel tipteki bulaşık makinesi çalışırken birlikte salonu temizlediler. Kat boşalan tuzlukla biberlikleri doldururken Carlin de yerleri sildi; Kat’ın gözü devamlı Carlin’in üzerindeydi tabii. Carlin bir uçtan başlayarak mutfağa kadar olan her yeri, çamaşır suyu gibi kokan ve sinüslerini yakan bir ilaçla ovalaya ovalaya sildi. “Bu sıvının içine girip de yaşamayı başaran herhangi bir mikrop varsa baş tacı yapılmayı hak ediyor demektir.”

“Hayatta kalan herhangi bir mikrop, avlanıp öldürülene kadar, benim kapılarıma zincir vurulmasına neden olabilir.”

“Anlaşıldı.” Carlin köşeye biraz daha çamaşır suyu döktü; birkaç mikrop yüzünden işinden olmak istemiyordu. “Ölün, sizi küçük piç kuruları,” dedi öfkeli bir ses tonuyla. Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olup gözlerini Kat’e doğru çevirdi. “Üzgünüm. Kendimi kaptırmışım biraz.”

Kat omuzlarını silktilti. “Sorun değil. Ben daha kötü şeyler söylüyorum.”

“Ağzımdan çıkana dikkat etmeye çalışırım,” diye itiraf etti Carlin, her ihtimale karşı köşeyi bir kez daha silerek. “Sorun şu ki, soyağacım ukalalarla dolu, bu gibi sözler... ağzımdan çıkıveriyor işte.”

“DNA böyle bir şey.” Carlin’e bakıp gülümsedi Kat, gözleri parlıyordu. “Sanırım adın da bu yüzden Carlin, değil mi?”

“Evet. En azından ‘George’ koymamışlar.”

İkisi de güldü. Carlin kullandığı kelimeleri bastırmak zorunda olmayacağı için rahatlamıştı artık. Sonuçta bir ukalayla herkes bilirdi, dikkat çekmemeye çalışmak oldukça zor bir işti. Öte yandan, amacının hayatta kalmak olması onun için önemli bir motivasyon kaynağıydı, bu nedenle göze çarpmama konusunda ayrıca çaba gösteriyordu.

“Annem George Carlin’i çok sever,” dedi Kat. “Hep derdi ki, onu güldürebilen herhangi bir erkek...” Sanki birden bir şey hatırlamış gibi cümlesini yarıda kesmişti.

Bir süre sessizce çalışmaya devam ettiler fakat pek işe yaradığı söylenemezdi. Carlin her saniye daha da sabırsızlanıyordu. Neden Kat’ın soru sormaya karar vermesini beklesindi ki? Neden kendi sorularıyla başlayamazdı?

“Peki beni işe almaya nasıl karar verdin? Çok hızlı bir karardı, özellikle de masa altından ödeme istediğimi sana söyledikten sonra.”

Kat biraz şaşırmış gibi görünüyordu, sanki yeni çalışanın ipleri ele almasını beklemiyor gibiydi. Duraksayıp başını hafifçe yana yatırdı; açık renkteki, cam gibi parlak bakan gözleri Carlin'e düşünceyle bakıyordu. "Bir adamdan korkmanın ne demek olduğunu bilirim," dedi sonunda ses tonu değişerek. "Bir daha asla."

Bu kısa açıklama Carlin için yeterli olmuştu. Eğer bu bataklığın içinden çıkmayı başarsa, bir gün özgür olursa benzer durumdaki bir kadına seve seve yardım ederdi. İster karma deyin ister minnet... Hayatta kalan bir kadın, başka bir kadına hayatta kalması için yardım etmeli. Carlin buna şimdilik şans demeyi tercih ediyordu.

İşvereni olarak Kat, detay sorup ondan cevap vermesini talep edebilirdi fakat yapmadı. Soru sormak yerine, Carlin'in az önce sildiği bölgeyi atlamaya çalışıp önlüğünün cebinden bozuk para çıkarmaya çalışarak müzik kutusunun yanına gitti. Listelere bakmadı bile; sadece parayı atıp düğmelere basmaya başladı, çalışırken dinlemeleri için birkaç şarkıdan oluşan bir liste yaptı. Kat arkasını dönerken seçtiği ilk şarkı çalmaya başladı. Carlin'in bilmediği enstrümantal bir parça mekânın içinde yankılanmaya başladı. Kat gözlerini hafifçe kısmış, usul usul salınarak, sallanarak hareket ediyordu. Bir süre sonra Micheal Bublé "Cry Me a River"* şarkısının daha yüksek tempolu bir versiyonunu söylemeye başladı.

Neden bu şarkı? Carlin aniden Kat'e daha fazlasını anlatma isteği duymuştu. Yeni patronuna Brad için hiç gözyaşı akıtmadığını, aralarındaki ilişkinin asla bu şekilde olmadığını söylemek istedi aniden. Brad'in yaptığı bazı şeyler için ağlamıştı, evet ama daha çok öfkeli veya çaresiz hissettiği içindi. Jina'nın öldüğü güne dek, sonra her şey değişmişti. Artık ağlamıyordu. Artık hayatta kalma-ya çalışıyor, bunun için çabalıyordu.

* İstedğin kadar ağla. (ç.n.)

Fakat Kat sadece müziği açıp tekrar işe koyulmuştu. Konuşmamıştı, Carlin de içinden gelen konuşma dürtüsünü bir kenara itmişti. Acaba Kat her zaman mı müzikle çalışırdı yoksa konuşmalarına engel olmak için mi müziği açmıştı? Sorular ister istemez sorulacaktı fakat belli ki şu an, o an değildi. Pekâlâ.

“Cry Me a River” şarkısı bitince Trace Adkins’in hareketli bir parçası çalmaya başladı. Şarkı barlarla güzel popolardan bahse diyordu. Kat’ın çok seçici bir müzik zevki vardı anlaşılan. Carlin’in ilgisini çekmişti fakat şaşırmamıştı.

Arka plandaki müzikle birlikte daha hızlı çalışmaya başlamışlardı çünkü ikisini de rahatsız edebilecek sessizlik ortadan kalkmıştı.

Battle Ridge’e ilk girdiğinde etrafına bakınıp burayı listeden direkt elemişti. Sırf alışkanlık icabı iş sormuş, bir şey bulabileceğini hiç düşünmemişti. Kendini burada The Pie Hole’un yerlerini silerken hayal etmemişti, göz açıp kapayıncaya dek yeni bir iş bulabileceğini hiç beklemiyordu. Üstelik kalacak yerle günde iki öğün yemek de bulmuştu. Bunların yanında para da kazanacaktı. Mükemmel. Burada çok uzun süre kalmayacaktı. *Hiçbir* yerde uzun süre kalamazdı. Fakat şimdilik burada güvendedeydi, bu onun için yeterliydi.

Mekânın temizliğini bitirip her şeyi düzenledikten sonra mutfağa geçtiler. Müzik bitmişti, yine sessizlik başlamıştı. Konuşulmayan her şey havada asılı kalmış gibi hissediliyordu. Kat yaptığı işi bırakıp döndü, o hapseden gözleriyle Carlin’e baktı.

Pekâlâ, işte geliyordu. Carlin belki soluğunu tutmamıştı ama sessizce beklemekteydi. O an gelmişti, her yöne sapabilirlerdi. Kat sormasa kendisi her şeyi oturup anlatmazdı. Fakat Kat sorarsa, ya yalan söyleyecek ya da cevap vermeyi reddedecekti. Her

şeyi anlatmayı, paylaşmayı çok istiyor olsa da... Kat ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olacaktı.

Fakat Kat konuşmaya başlayınca anında Carlin'in hiç tahmin etmediği bir konuya giriş yapmıştı. "Eğer bir süre burada kalacaksan bilmen gereken bazı şeyler var."

Bir sürenin "ne kadar" olduğuna bağlı.

"Kasabanın dışına yakın bir eczane, bir de market var. İkisine de bakmaya değmez ama bazı temel ihtiyaçları satıyorlar; mesela maskara, tampon, kurabiye, süt gibi şeyler. Eğer güzel bir şeyler almak istiyorsan Cheyenne'e gitmen gerekecek."

"Bildğim iyi oldu." Kat'in temel ihtiyaçlar diye nitelendirdiği şeyleri duyunca elinde olmadan gülümsedi. Çok acil bir durum olmadıkça Cheyenne'e gitmeyecekti. Kasaba ne kadar büyük olursa kendini o kadar huzursuz hissediyordu. Bir yabancıнын göze batması daha zor olurdu fakat büyük kasabalarda daha çok güvenlik kamerası, daha çok meraklı polis, her şeyden *daha çok* vardı... Ayrıca lüks eşyalara ihtiyacı yoktu; aradığı her şeyi Wyoming'in Battle Ridge kasabasında bulabilirdi.

"Hırdavat dükkânının aşağısında bir kütüphane var," diye devam etti Kat. "Fazla kitap seçeneği yok ama güzel bir roman bölümü ile birkaç bilgisayar var; eğer ihtiyacın varsa tabii."

"Teşekkürler." *Bilgisayar*. İhtiyaç duyduğundan da fazlası vardı burada. "Buradayken biraz okuma yapabilirim aslında." Bilgisayar lafını duyunca kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını paylaşma gereği duymadı.

"Ve bir uyarı," dedi Kat endişelendirici bir ses tonuyla. "kov-boylardan uzak dur."

"Kovboylar mı?"

“Battle Ridge’de bir sürü kovboy var maalesef.”

“Kovboyları sevmiyorsun anlaşılan.” Kat’ın ses tonundan soru sormaya gerek kalmıyordu.

“Kovboylar kalbini kırıp seni tozun dumanın içinde bırakırlar,” dedi oldukça dramatik bir ses tonuyla, gözlerini kocaman açarak; fakat sonra kahkaha atmaya başlayıp kendi gösterisini sonlandırdı.

“*Kalbini* kıran kovboy oldu mu hiç?” diye sordu Carlin patro-nuyla aynı ses tonunda.

“Ah, hayır. Ben burada büyüdüm. Doğduğum günden beri, kovboylardan ne olursa olsun uzak durulması gerektiğini bilerek büyüdüm.”

Carlin ona hak vermişti. Kendisi de Brad’le tanıştıktan sonra hem duygusal hem de çevresel nedenlerden dolayı *hiçbir* erkekle ilişki yaşamak istememişti. İşin duygusal tarafını, kötü bir pizza yedikten sonra bütün geceyi kusarak geçirmesine benzetiyordu. Aylarca pizza yemek istememişti. Çevresel nedeni ise, sürekli hareket halindeyken biriyle bir ilişki yaşayamayacak oluşu, Brad’in onu bulması halinde hayatındaki kişinin de tehlikeye girecek olmasıydı. Fakat Carlin bunları anlatmak yerine sadece John Wayne’in sesini taklit ederek, “Bunu duyduğuma üzüldüm, kü-çükhanım,” demekle yetindi.

Kat yine gülmeye başladı; büyük ocağın yanındaki paslanmaz çelik bir tezgâhı silmeyi bitirdi, Carlin’e aşırı büyük derin dondu-rucunun yanındaki bölgeyi silmesini işaret etti. Carlin temizliğe devam ederken gülümsedi. Gülecek kadar rahatlamayalı ne ka-dar uzun süre olmuştu?

Çok uzun. Fakat aynı zamanda Battle Ridge’de gereğinden fazla rahatlama da kötü bir fikirdi.

İkisi de elindeki işi neredeyse aynı anda bitirince Kat, “Bu işleri ben tek başıma yaptığımda iki katı zamanımı alıyordu. Harika bir anlaşma oldu bence. Kafeinsiz bir kahve veya bir fincan çaya ne dersin?”

Carlin saate bakıp ne kadar zaman geçtiğini görünce irkildi. Birkaç saattir çalışıyorlardı, bir ödülü hak etmişlerdi. “Çay harika olur.”

“Yiyecek bir şeyler? Turta artmıştı ya da sana sandviç hazırlayabilirim.”

“Hayır, o kadarına gerek yok...”

“Hiç zahmet olmaz. Ben de yiyeceğim zaten. Burada da yiyebilirim eve gidince de ama her türlü sandviç yiyeceğim. Bütün gün yemek pişirdikten sonra akşamları kendime yemek yapmak istemiyorum.”

Sesi biraz buruktu fakat dürüsttü. Carlin acıkmamıştı ama şimdi bir şeyler yemezse daha sonra acıkabileceğini biliyordu. Ayrıca bu küçük kasaba sandığı kadar da güvenli bir sığınak olmayabilir, Brad onu kolayca burada bulabilirdi. Nasıl *olacaktı* bilmiyordu fakat bunca zaman Bad'i gereğinden fazla hafife almıştı. Yarın tekrardan yollara düşmek zorunda kalabilirdi.

“Tamam, teşekkürler. Harika olur. Yemek seçen biri değilim, onu yemem bunu yemem gibi dertlerim yok. Lahana hariç. Lahana ve havyardan nefret ederim. *Öğk*. Kim balık yumurtası yemenin iyi bir fikir olduğunu düşündü ki? Ve bir de şalgam. Şalgamı hiç sevmem.”

Kat bir süre bekledikten sonra sordu: “Bu kadar mı?”

“Hemen hemen.”

“İyi. Seni temin ederim ki sana lahana, havyar ya da şalgamlı sandviç yapmayacağım.”

“Aman Tanrım, berbat bir fikir,” dedi Carlin ürpererek.

Kat’in hazırladığı sandviçler normal jambonlu ile peynirli sandviçlerdi; iki kadın mutfaktaki bar sandalyelerine oturup sandviçlerini yiyip sıcak çaylarını yudumladılar. Yemek yerken Kat, Carlin’e Battle Ridge’in son dedikodularını anlattı. Burası onun eviydi, her ne kadar burayı çok seviyor olsa da yanlış yapılan şeylerin farkındaydı. Yine de burada yaşamaya devam etmişti. Carlin tam nedenini soracakken kendine engel oldu. Bilmese de olurdu; Kat Bailey’yi daha fazla sevmesine gerek yoktu. Belki de burası onun evi olduğu için burada kalmayı seçmesi gayet mantıklı bir neden sayılabilirdi.

Carlin özel konulara girmek istemiyordu fakat alışveriş, park yerleri, işletmeler, yeni işi, müşteri profili hakkında sorular sordu; anladığı kadarıyla kovboyların sık sık uğradığı bir yerdi. Turtalar hakkında konuştular. Bu konu da ikisi için oldukça önemli bir meseleydi. Kat turta pişirme sanatını annesinden öğrenmişti, Carlin de turta yemeyi çok seviyordu; bir sohbet konusu açılmıştı. Bazı kız arkadaşlarının, aralarında bundan çok daha az ortak nokta bulunan adamlarla evlendiklerine şahit olmuştu.

Birlikte yedikleri yemek ile sohbet çok güzeldi. Huzur vericiydi. Carlin çok daha fazla rahatladığını hissetti. Sanki içinde bir şeyler açılmaya başlıyormuş gibiydi. Bu duygudan sıyrılıp aklını başına toparlaması gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

Rahatlama gibi bir seçeneği yoktu. Rahatlaması ölümüne sebep olabilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zeke uyanalı iki saat, güneş doğalı bir saat olmuştu. O kadar öfkeli, huzursuz ve açtı ki, yiyeceğe benzeyen herhangi bir şeye, hatta Spencer'ın ilk yemek yapmaya başladığı zamanlarda pişirdiği şeylere bile saldırabilirdi.

Sabah daha saat beşte, çitin bir kısmının kırılıp atların dışarıya çıktığının haberiyle başlamıştı. Bütün yardımcılarla birlikte saman tarlalarına doğru yola koyulmaları gerekirken, atların peşinden koşup durmuşlardı. İyi haber; atlar çok uzağa kaçmamış, birbirlerinden ayrılmamışlardı. Kötü haber ise, çitlerle çevrili otlağa geri girme niyetinde değillerdi, o yüzden de atları toplayıp geri getirmek beklediklerinden daha çok zamanlarını almıştı. Spencer çiftlikte hayvanlarla en iyi anlaşılan kişiydi, bu yüzden Zeke çocuğu atlarla ilgilenmesi için görevlendirmişti. Zaten çocuk yemek pişirmekten nefret ediyor, bunu da açıkça dile getiriyordu. Maalesef bu da adamların geri kalanının güne, sıcak bir yemek olmadan veya geç başlayacakları anlamına geliyordu. Çiftlik de adamlar da Zeke'nindi, karar ona kalmıştı. Her şeyden önce adamlarına iyi

bakmalıydı; yani bu durumda geriye kalan tek seçenek, işe geç başlamaktı.

Spencer kahvaltıda kekle tahıl gevreği hazırlayarak elinden geleni yapmaya çalışmış, hatta bir keresinde şekerli çörek hazırlamayı bile denemişti. Fakat sağlam bir kahvaltı etmedikleri zaman adamlar daha öğlen olmadan acıkmaya başlıyorlar, acıkınca da verimli çalışamıyorlardı. Sıcak, doyurucu bir yemeğe ihtiyaçları vardı, şimdilik o yemekle günün geri kalan iki yemeğini de sağlamak Spencer'ın göreviydi.

Atlar otağa getirildikten sonra Zeke, Spencer'a, "Biz çiti tamir ederken sen de bir şeyler karıştırıp sıcak bir hızlı bir yemek hazırla," dedi. Lanet olasıca çitle atlar yüzünden bu gece geç saate kadar çalışacaklardı.

"Tabii, patron." Spencer hemen başını eğip hızlı adımlarla mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Zeke bir an durup çocuğun varlığı için minnet duydu. Diğer çalışanlar bazen Spencer'a yükleniyorlar, yapmak zorunda kaldığı ağır işler yüzünden onunla dalga geçiyorlardı fakat Zeke'ye göre, çocuğun pes etmek yerine kendisinden isteneni yapması, azimli olduğunu gösteriyordu. Aşağı yukarı on yıl sonra Zeke çocuğun burada ustabaşı olacağını, şu anda ona zorluk çıkaran adamlara patronluk edeceğini düşünüyordu. Tabii ki şu an burada olan herkes on yıl sonra da burada olmayacaktı. Bazıları başka çiftliklere gidecek, bazıları başka iş bulacaktı fakat birkaçı burada çalışmaya devam edecekti. Şu anki ekip oldukça iyiydi, Zeke en az birkaç yıl daha onlarla birlikte çalışmak istiyordu.

"Umarım yine o aptal yulaf lapasını pişirmez," diyerek homurdandı Darby tahtaya bir çivi daha çakarken.

"O olmasaydı hâlâ atların peşinde koşuyor olurduk," dedi Zeke

sesinde hiçbir öfke belirtisi olmadan fakat adama Spencer'ı rahat bırakmasını söylemeye de hazırды. Sonuçta kendisi de yulaf lapası yemeye pek meraklı *değildi*. Yulaf lapası sevmediğinden değil, severdi aslında ama Spencer'ın yaptığı biraz çamurumsu bir kıvamda oluyordu.

Bugünü geçirebilmek için daha doyurucu bir yemeğe ihtiyaçları vardı. Çiftlik işleri saate bakmıyordu; yaz mevsimi kısaydı, samanları kesip uzun bir kış geçirebilecekleri şekilde balyalamak için ellerinde olan süre kısıtlıydı.

Eski karısı Rachel kış mevsimindeki hava durumu için "insanlık dışı" ile "acımasız" kelimelerini kullanır, duyuları çalışan hiç kimsenin burada yaşamayacağı konusunda ısrar ederdi. Zeke, dürüst olması gerekirse, kadının haklılığını bir noktada kabul etmeliydi fakat o "dürüst olma" durumu, boşanmayla beraber kapıdan çıkıp gitmişti. Zeke'ye göre, kadın zor işlere tahammül edemeyen, şımarık bir salaktı. Zeke, Wyoming'ın yerlisiydi, yaşadığı yerle yaptığı işi seviyordu, kış haricinde burada sahip olduğu her şey, kışı telafi etmeye yetiyordu zaten.

Acı gerçek, Rachel gittikten sonra aslında onu özlememiş olmasıydı. O zamana kadar huzura, sessizliğe tekrar kavuşabildiği için rahatlamıştı. Libby buradayken yemek, temizlik, çamaşır gibi işleri üstlenirken, hayat daha Rachel gelmeden nasıl akıyorsa öyle akmaya devam etmişti. Kendi için bir yer ayırmamış, ev işlerinde tek bir yardımda bulunmamış, kararların hiçbirinde sorumluluğu üzerine almamıştı. Aksine her şeyi Libby'ye bırakmış, tüm vaktini somurtarak geçirmişti çünkü alışveriş yapacak bir yer, kahveci ya da bir arkadaşı yoktu. Arkadaş edinebilirdi ancak kasabada hiç kadın yoktu sanki. Fakat Rachel, Wyomingli arkadaş edinmek iste-

miyordu. Denver'daki kendi arkadaşlarını ya da onlara benzeyen başka arkadaşlar istiyordu.

Evet, herkes sırf kışları havası güzel diye Denver'a gidiyordu.

Rachel, Wyoming'in yaz mevsimini de sevmiyordu. Yaz mevsimi bitmek bilmez çalışma saatleri demektir. Güneş doğduğu andan itibaren, bazen güneşin batmasının ardından saatler geçmiş olmasına rağmen işler devam eder, kışa hazırlık yapılır. Saman Zeke'nin hayatındaki en önemli şey olmuştur; kötü bir üreme mevsimi, çiftlik için felakete yol açabilirdi. Çiftlik çalışanları atlarıyla dört tekerlekli araçları satın yerlerine traktör alırlardı. Zeke havanın güzel olması için her gece dua ederdi çünkü yağmur, telafi etmeye gücünün yetmeyeceği bir gecikmeye neden olurdu. Saman tarlaları dönüm değil, kilometre kare olarak hesaplanıyordu; bu da kesilip, kurutulup balyalanacak çok fazla saman demek oluyordu. Gece saat onda, on sekiz saatlik çalışmanın ardından, artık perişan bir halde eve döndüğünde Rachel ilgi bekliyor olurdu fakat Zeke sadece bir duş alıp uyumak isterdi; bu da karısını mutsuz eden bir diğer durumdu.

Şu anda Libby'yi, Rachel'ı bugüne kadar özlemiş olduğundan çok daha fazla özliyordu. Bu sabah bir kez daha temiz çorabının bittiğini fark etmişti. Belki, tıpkı Libby'nin yaptığı gibi, temiz çamaşırlarını katlayıp yerine yerleştirmiş olsaydı çoraplarının tükendiğini önceden görebilecekti fakat yaz mevsimindeydiler. Yapmaya vakit bulduğu tek şey, temiz çamaşırları makineden alıp çamaşır sepetinin içine koymak oluyordu. Geliştirdiği sistem buydu: Kirli çamaşırlar yere, temizler çamaşır sepetlerine. Maalesef birbirine dolanmış iç çamaşırlarının arasında hiç temiz çorabının kalmadığını fark edememişti. Bir miktar çamaşırı makineye atıp

çalıştırdı, gece eve geri geldiğinde yıkanmış çamaşırları kurutma makinesine aktarmayı unutmamak için dua etti.

Her şey bir yana, makineye deterjan koymuş olduğunu umuyordu çünkü koyup koymadığını dahi hatırlamıyordu. Kahretsin. Belki koklayarak, çamaşırların gerçekten temizlenip temizlenmediğini yoksa sadece sudan mı geçirilmiş olduğunu anlayabilirdi. Temiz kokuyor olsa bile muhtemelen, sırf emin olmak için, makineyi tekrar kurması gerekecekti. Ev işlerini gerçekten hiç beceremiyordu.

Tam salladığı anda çekiç çiviyi teğet geçip başparmağının kenarına indi. "Lanet olsun!" Başını sallayarak birkaç küfür daha etti. Çekiçle bir şeye vururken aklını başka şeylerle meşgul edersen olacağı buydu. Neyse ki atın üzerinde değildi yoksa popo üstü yere çakılabilirdi.

Fakat ev içi düzenini veya daha doğrusu düzensizliğini düşünmek, aslında tam anlamıyla aklının başka yerde olması sayılmazdı. Libby'nin gidişiyle tüm bu işler, devam eden bir sorundu. O da adamlar da çok çalışıyorlardı. Yemeklerinin hazırlanmış olması gerekirdi, kendisinin temiz kıyafete ihtiyacı vardı, evi temizlemek için artık bir bahçe tırmığı gerekirdi. Herhalde, tüm bunlar ihtiyaç durumundayken, çiftlik işlerini yürütmek çok daha zordu.

Keşke bu sorunu nasıl çözebileceğini bilseydi. Libby gittiğinden beri üç kadını işe almıştı. Evet, hiçbiri onun yerini tutamamıştı; tek istediği yemek, temizlik, çamaşır işlerini üstlenecek biriydi. Makul maaş alan bir çalışandan bunları beklemesi çok mıydı? Öyleydi demek ki çünkü hiçbiri kalmak istememişti. Bir tanesi günün büyük çoğunluğunda, işleri yapmak yerine oturup televizyon seyrediyordu. Diğer her şeyden bu kadar uzak olmanın onu deli-

ye çevirdiğini söylemişti. Zeke'ye göre, bu deliye dönme olayı pek fazla uzun sürmemişti. Üçüncüsü ise, erkekler arasında sorunlara sebep oluyordu; bu da Zeke'ye bekâr, genç, az da olsa çekici kadınları işe alma konusunda bir ders vermişti.

Yine Spencer'ın pişirdiği yemekleri yemeye geri dönmüşlerdi; Zeke kendi çamaşırını kendisi yıkıyordu, tabii unutmadığı zamanlarda. Ev temizliği ise... Elbet bir gün temizlenecekti, nasıl olsa.

Öfkelendiği zamanlar haricinde Zeke, yeryüzündeki yerinin farkında, bununla mutlu olabilen bir adamdı; temiz çorabı yokken bile mutlu bir adamdı. Diğer çiftlikler para kaybedip, satılıp, Tanrı korusun, tatil merkezine veya maneviyattan çok paraya değer veren film yıldızları için yazlık evlere dönüştürülüyorlardı. Zeke dünyada kendisine ait bu yeri istediği şekilde tutabilmek için çok çalışıyordu. Para belki akmıyordu ama geçinebilmenin bir yolunu hep bulmuştu. Banka hesapları asla eksiye düşmüyordu. İşler yolundayken para biriktirmiş olması yıllar sonra işine yaramıştı.

Bakışlarını adamlarından ayırıp uzaktaki dağlara çevirdi. Duygusal bir adam değildi ama burası onun eviydi. Başka bir yerde olmak istemiyordu.

Çiti tamir etmeyi tam bitirmişlerdi ki Zeke, Spencer'ın koğuş verandasına çıktığını gördü. "Hadi, gelin alın!" diye bağırdı çocuk tekrar içeriye girmeden önce.

Zeke eldivenlerini çıkarıp kemerinin kenarına sıkıştırdı. Herkes aletlerini topladıktan sonra koğuşa doğru yürüdüler. Çiftlik evleriyle kıyaslandığı zaman koğuş çok da fena değildi. Adamlardan sadece beşi burada kalıyordu; iki tanesi evliydi ve kendi evleri vardı, aralarında en yaşlı ve Zeke ile birlikte en uzun süredir çalışan, ustabaşı Walt'un ise koğuşun yanında kendine ait küçük

bir evi vardı. Büyük binada altı küçük yatak odası ile üç banyo, ayrıca içinde yıpranmış bir televizyon koltuğu, büyük ekran bir televizyon ile çok modern olmasa da tam teçhizatlı bir mutfakın bulunduğu ortak kullanıma açık bir oda vardı. Koğuş binasında ısınma sistemini destekleyebilecek çok sağlam bir odun sobası vardı, gayet güzel iş görüyordu. Uzun sehpalı masaya adamların tümü rahat bir şekilde sığabiliyordu. Bazen Zeke de onlarla birlikte yiyor fakat bazen sandviç tercih edip evrak işleriyle uğraşırken yemeğini yalnız yiyordu.

Koğuşa girdiği anda kalbi duracak gibi oldu. Yemek yulaf lapasıydı, evet ama aslında yemeğin sadece “sıcak ve hızlı” olmasını söylemişti ona. Spencer yemeğin yanına peynirli tost da eklemişti. Spencer’ın yulaf lapasının kıvamı bir yana, peynirli tost Zeke’nin asla tercih ettiği bir şey değildi. Kusacak gibi oldu. Diğer adamların yüzlerinden de anlaşıldığı üzere, bu hissi yaşayan bir tek kendisi değildi. Tanırım. Vakit bulduğu ilk anda bir aşçı bulması gerekiyordu.

Fakat kadın olmamalıydı. Son fiyaskodan sonra aradığı üç özelliğe uymadığı, yani evli, orta yaşlı, azgın kovboylara karşı tamamen ilgisini yitirmiş biri olmadığı takdirde bir kadını asla işe almayacaktı. Zeke istediğinin tam anlamıyla erkek bir aşçı olduğunu düşündü. Erkekler de kadınlar kadar iyi yemek yapabilirdi. En iyi aşçılar hep erkek olmaz mıydı? Gerçek şuydu ki, dokuz penis ile bir vajina, aynı toprak parçasının üzerinde yaşayamıyordu; kadın, erkeklerden biriyle evli olmadığı sürece.

Adamlardan bazıları gözle görülür bir isteksizlikle oturup çamurumsu yulaf lapasına gömüldüler. Diğerleri peynirli tost tercih etmişlerdi. Hiçbiri ikisinden de yemek istemedi. Patrick neredeyse laubali denecek bir tavırla, daha önce hazır yulaf yediğini ama

onun bile bu kadar kötü olmadığını söyledi. Peynirin yulaf lapasından daha uzun süre tok tutacağına karar veren Zeke, diğerleri hepsini bitirmeden birkaç dilim tost aldı.

Lanet olsun, Spencer'ı suçlayamazdı. Çocuk aşçı olmak için işe alınmamıştı, aşçı olmak istemiyordu fakat Zeke ondan ne isterse yapıyordu. Mutfakta çıkardığı iş çok fena değildi ama asıl istediği kovboy olmaktı. Tanrı biliyor, asla beyin cerrahı olamazdı ya.

“Nerede çalışmamı istersin patron?” diye sordu Spencer ağzına tıktığı tostı çiğnerken. Bakışları pencereye doğru döndü, önünde uzanan araziye seyretmeye başladı. Uzaktaki dağlar bile Zeke'nin hissettiği saygıyı hisseder gibiydi. Çocuğu ev işlerine tamzamanlı olarak sürmek hem acımasızca hem de çok sıra dışı bir durum olacaktı. “Bulaşıklar bir dakikamı alır en fazla.”

“Herkes saman tarlalarına,” diye cevap verdi Zeke kısaca. Samanlar toplanana kadar her şey, hatta ödül boğası Santos'tan sperm toplama işi bile beklemeye alınırdı. Boğa spermi satışı, Decker çiftliği için oldukça kârlı bir işe dönüşmüştü; hiç kimse hayvanlarla Spencer kadar iyi anlaşılamıyordu. Çocukta bir şey vardı, hayvanları sakınleştireliyordu. Atları, köpekleri, sığırları, hatta boğaları bile. Neredeyse bin kiloluk bir boğadan sperm toplamaya çalıştığınız zaman hayvanı sakın tutmak büyük bir önem taşıyordu; en azından o koşullar altında mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışmalıydınız. Dolayısıyla adamların arasında yaşı en küçük, çiftliğe en yeni gelen üye olmasına rağmen, bu işin başı Spencer'dı.

Hem sperm toplayıcısı hem de aşçı. Bir özgeçmişte çok da havalı durmuyor muydu?

Walt boğazını temizledi. “Son verdiğin ilandan bir şey çıktı mı?”

Spencer umut dolu gözlerle başını kaldırıp baktı.

“İşe yarayan bir şey yok.” Bir kişi bilgi almak istemiş, “evi işi yok” koşulu adamı afallatmıştı. “Yaşlı koca karılar tercih edilmektedir” koşulunun da pek işine yarayacağını sanmıyordu ama en azından erkek aradığını koşullara eklemliydi. “Biri çıkacak mutlaka. Hadi, işe baylar. Samanlar tek başlarına kesilip balyalanamazlar.”

Yaz mevsimiydi, günün ortasında sıcaklık yirmi derece bile değildi. Teksas’ın kavurucu sıcaklığının ardından bu ılıman iklim Carlin’in çok hoşuna gitmişti fakat aynı zamanda kışın burasının ne halde olacağını düşünmeden edemedi; gerçi kışı görecektir kadar uzun süre kalmaya niyeti yoktu. Kış ayları henüz çok sıcaktı, o zamana dek burada olup olmayacağını şimdiden bilmek mümkün değildi fakat çok büyük bir ihtimalle burada kalmayacaktı.

Hayata devam etme düşüncesi ilginç bir şekilde zor geliyordu. Düzenli olarak gelen müşteriler artık ona aileden gelen biriymiş, sanki hep yanlarındaymış gibi davranıyorlardı. Sürekli karşısına çıkan yabancılardan şüphelenmeye başlamak üzereydi fakat Kat, ona buraya gelen herkesin arkadaş olduğunu söylemişti.

Daha önce de bu kadar güven duyan biri miydi? Evet, öyleydi bir zamanlar ama artık öyle değildi, belki de bir daha asla olamayacaktı. İlk müşterisiyle ilgilenmeden önce isminin Carly olduğunu söylemeye karar vermişti. Kat’ın ona gerçek adıyla seslenmesi güzeldi, sonuçta tamamen yalan bir kimliğe bürünmemişti fakat küçük olsa da tüm kasabanın gerçek adını bilmesi pek iyi bir fikir değildi. The Pie Hole’daki Carlin hakkında çıkacak tek bir sosyal medya paylaşımı bile Brad’i buraya getirtmeye yeterli olabilirdi. Bu riski almaya gerçekten değmezdi. Ayrıca Carly, gerçek adına o kadar yakındı ki biri çağırdığı zaman garipsemeyecekti.

Ailesinin ona Mary veya Maggie ya da seslenildiği zaman sırtımayacak yüzlerce isimden biri gibi normal bir isim koymuş olmasını diledi bir kez daha. Kardeşleri bu aile lanetinden nasiplerini almamışlardı; Robin bir kadın için çok daha normal bir isimdi ve Kinison'a da Kin adıyla sesleniyorlardı. Anne babası gülmeyi o kadar çok seviyordu ki üç çocuklarına da en sevdikleri komedyenlerin isimlerini vermişlerdi. Tanrım, onları çok özliyordu. Çok erken ölmüşlerdi.

Bugün öğlen yemeğine gelen kalabalık çok iyiydi. Çoğunluğu her zaman olduğu gibi erkekti, fakat köşede oturmuş sohbet eden bir grup kadın da vardı. Müdavimlerden biri Sam adında, şapkasını hafifçe yana eğen, yürürken göz kırpan sıska bir kovboydu. Carlin, Kat'in de yardımcılarıyla daha şimdiden flört tekliflerini başından savmanın yollarını öğrenmişti. Genellikle tek yapması gereken, teklifleri görmezden gelmek oluyordu. Belki de bekâr kadınlar bu taraflarda oldukça ateşli mallar gibi görülüyordu çünkü yeni gelen bir kadın kesinlikle ilgi odağı haline gelmeyi başarıyordu.

Kat'in dediğine göre, Carlin işe başladığından beri işler artmıştı. Turta ile hamburger satıp sınırsız kahve sunan iki bekâr kadın görünüşe göre, Kat'in uyarıda bulunduğu kovboylar tarafından karşı konulması güç bir şeydi.

Böyle bir ilginin odağı haline gelmek ara sıra gerilmesine neden oluyordu fakat karşılaştığı flörtler tamamen iyi niyetliydi, adamların çoğu da, ki bir keresinde bir tanesini reddetmişti, kendilerini fırında pişirilmiş yiyecekler, kafein ile biraz da zararsız bir şekilde kadınları süzerek tatmin ediyorlardı. Hiçbiriyle gerçek anlamda herhangi bir sorun yaşamamış, o yüzden de kaçıp gitmemiştir.

Rahat bir rutine alışiyordu. Zihninin bir köşesinde rahatlığın tehlikeli olduğunu biliyordu fakat rahatlamak ve gardını düşürüp normale yakın bir hayat yaşar gibi yapmak biraz iyi gelmişti. Yaptığı işi, işverenini, hayatındaki trajedi noksanlığını seviyordu. Bir süre daha burada kalarak bunu yaşamak istiyordu.

Günlük rutini güzeldi. Öğlen yemeği bittiği zaman kapılar kilitleniyordu, Kat ile birlikte, Kat'ın o günkü ruh haline bağlı olarak, seçmiş olduğu şarkılar eşliğinde temizlik yapıyorlardı. Eğer özel sipariş gelmişse, Carlin temizliği yaparken Kat siparişleri pişiriyordu. Ardından birlikte, erken ve hızlı bir akşam yemeği yiyorlar, Kat evine gidiyor, Carlin ise üst kattaki odasına çıkarak tek başına sessizliğin tadını çıkarıyordu. Yıpranmış sinir sistemini iyileştirmek için buna çok ihtiyacı vardı. Ertesi gün yine aynı işleri yapmaya başlıyorlardı. Pazar günleri hariç, yani iki gün sonra. Mekân pazar günleri kapalıydı.

Carlin tüm gün hiçbir iş olmadan ne yapacağını bilmiyordu. Tek işi çamaşırlarını yıkayıp odasını temizlemektir fakat bunları yapmak çok uzun sürmezdi. Böyle bir zaman lüksü olmayalı çok uzun zaman geçmişti.

Belki biraz kitap okur veya mutfakta beyzbol maçı izlerdi.

Sonra da muhtemelen yine düşünmek için bol bol zamanı olurdu; gerçek olamayacak kadar güzel bu fırsat karşısında gerilip kaçardı.

DÖRDÜNCÜ DÖLÜM

Zeke çiftlikteki diğer adamları da görevlendirebileceği pazartesi sabahı işlerini halletmek üzere, arabayla Battle Ridge'e girdi. Hırdavat dükkânı ile hayvan yemi dükkânına uğrayacak, ardından Kat'ın yerinden birkaç turta alacaktı. Spencer haftalık market alışverişini yapmıştı zaten, o yüzden o iş listeden çıkmıştı. Kafasında bin tane iş vardı. Yalnız araba sürerken düşünecek zaman bulabiliyordu. Listesinin başına çiftlikte yapılması gereken işler vardı, hatta yapılması gereken tek iş çiftlikteki işlerdi; buna bir aşçı ile bir de temizlikçi bulmak da dahildi. Hafta sonu boyunca şansını tekrar denemişti. Şimdilik işleri üstlenebilecek birini bulma umuyla başvuru yapan adayların bazılarıyla telefonda görüşmüştü. Kışı geçirmelerine yardım edebilecek bir aşçı bulabilseydi...

Fakat kabul edebileceği tek bir aday bile yoktu. Evet, seçenekleri özellikle daraltmıştı çünkü o kadar adamın içine bir kadın getirmemeye kararlıydı ama ekonomik durum bu haldeyken deneyimli, dürüst adamların işe başvuracağını düşünse de şiddet suçu işlememiş tek bir başvuru bari bulabilse iyi olacaktı.

Lanet olsun, bundan sonra yemek işlerine hep Spencer bacak gibi görünüyordu. Bu durum çiftlikte hiç kimseyi mutlu etmiyordu; özellikle de Spencer'ı. Zeke bu durumu çözmezse genç çalışanını kaybetme riski olduğunun farkındaydı fakat şu anda bir şekilde işleri yoluna sokmayı başarabiliyorlardı. Zeke kendi çamaşırlarını yıkayıp ev işlerini yapmaktan nefret ediyordu. Sorun, işleri yapmak değildi ancak zaten uzun olan çalışma saatlerine bir de bunlar ekleniyordu. Yine de başka seçeneği yoktu. Spencer günde üç öğün yemek pişirip, günlük çiftlik işlerini yürütüp, boğanın spermini toplayıp bir de üstüne tamzamanlı olarak ev işlerini yapamazdı. Zaten boğanın spermini toplayan birinin yemek pişiriyor olması yeterince kötü bir durumdu. Her yemekten önce birileri "Spencer, ellerini yıkadın mı?" diye soruyordu.

Spencer iyi bir çocuktuk, kendisine yapılan şakaların onu yıldırmasına izin vermiyordu; en azından şimdilik. Şimdilik bir sorun yoktu. Zeke, Libby gibi mükemmeliyeti aramıyordu fakat şu anda çaresiz de değildi. Eninde sonunda çiftlik hayatını seven, yemek pişirebilen, çamaşır ve diğer ev işlerini yürütebilecek, yaşı büyük bir adam bulacaktı. Şimdilik vasat bir çalışanı işe almak zorunda değildi.

Battle Ridge'te trafik sakindi; tıpkı diğer günler olduğu gibi. Bir kez daha, kasabadaki diğer işletmeler de kapatırsa ne olacak diye düşündü. Gerekli yerler halen açıktı fakat hırdavat dükkânı veya hayvan yemi dükkânı kapatırsa mahvolurdu. İnternet üzerinden almak istediği eşyaları almak için çok daha uzun bir yol kat ederek Cheyenne'e gitmek zorunda kalacaktı. Ayrıca kasabasını seviyordu. Belki sosyal bir hayatı yoktu ama inzivaya çekilmek de istemiyordu.

Hırdavat dükkânının önünde boş bir park yerini gözüne kestirdiğinde oraya doğru ilerlemeye başladı. Tam o sırada bir kadın, karşı taraftan, düşük tempoda koşarak önüne çıktı. Zeke kadına yol vermek için yavaşladı, ister istemez kadını süzmeye başladı: atkuyruğu yapılmış sarı saçlar, beyzbol şapkası, güneş gözlükleri... üzerine güzel bir şekilde oturmuş kot pantolon içerisinde muhteşem bir popo. Kadın elini kaldırıp hızlı, rahar bir tavırla, yavaşlamadan ona el salladı. Zeke, kadının yüzünü beyzbol şapkası yüzünden göremedi fakat onunla daha önce karşılaşmadığına emindi. Buralarda yaşayan veya Battle Ridge’de alışveriş yapan herkesi tanıyor denemezdi ama bu popoyu daha önce görmüş olsa kesinlikle hatırlayacağına emindi.

Tam istediğim gibi, diye düşünürken, gözleri de güzel poponun kütüphaneye doğru gidişini takip etti.

Bu anlık düşüncenin akabinde kasıklarında bir yanma hissetti, aslında ne kadar uzun zamandır ne seks ne de mastürbasyon yapmadığı aklına geldi. Saman kesme döneminde çok yorulmuştu ama neyse ki bitmişti artık. Tüm kışa yetecek kadar samanın olduğunu görmek iyi geliyordu. Artık başka şeyleri de düşünebilirdi; öncelikli olarak da bir kadınla, hatta şu seksi sarışınla birlikte olmayı listesine ekleyebilirdi. Onu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu fakat bir iki kişiye sorarsa muhtemelen bu küçük kasabada kim olduğunu öğrenebilirdi.

Belki de bir kitap baksa iyi olacaktı...

Arabayı park ettikten sonra kütüphaneye değil hırdavat dükkânına doğru yürümeye başladı. Güzel popo bir yana, yapacak işleri vardı. Üstelik sarışının ya kocası ya da sevgilisi vardı muhtemelen. Belki de trafiği felç edecek derecede çirkin bir yüzü vardı.

Her güzel popo, geri kalan her şeyin de çekici olduğu anlamına gelmiyordu. Belki de bu beklenmedik görüntünün anısıyla mutlu olup, gününe devam etmeliydi.

Yine de, daracık bir kot pantolonun içindeki kalp şeklindeki bir çift poponun sadece görüntüsünün bile keyfini bu kadar yerine getirmesi inanılmaz bir şeydi.

Carlin on bir gündür Battle Ridge'deydi. Bu, kasabanın kalbi-nin nasıl attığını öğrenmek için yeterli bir süreydi. Kahvaltı telaşı sona ermişti, Kat o günkü turtaları pişiriyordu. On beş dakikalık arada hırdavat dükkânının biraz ilerisindeki küçük kütüphaneye gidebilirdi. Sokağın aşağısından gelen bir kamyonet yavaşladı, yolu geçmesi için ona zaman tanıdı. Sürücüyü tanıyıp tanımadığını anlayabilecek kadar iyi görememişti fakat hızlı bir şekilde el sallayıp teşekkür etmiş, adımlarını hızlandırmıştı. Bu gibi şeylere alışıyordu. Şimdiden bazı insanlar, mesela The Pie Hole müdavimleri onu görünce gülümseyip el sallıyordu; sanki onu yıllardır tanıyor gibiydiler.

Bu durum biraz endişelenmesine neden oluyordu. Brad yüzünden rahat hayatından vazgeçmek zorunda kalana dek şehirlerin kalabalıklarına, kimsenin birbirini tanımadığı hayatlara, sadece belirli bir arkadaş çevresi içerisinde tanınmaya alışmıştı. Kimse tarafından tanınmadığında kendini daha güvende hissediyordu. Gerçi pek işe yaramamıştı ya. Yine de biri tarafından fark edilmek kendini huzursuz hissetmesine yetiyordu.

Bir yandan da bu kadar korumasız bir şekilde arkadaş edinme konusunda kendini suçlu hissediyordu. Onlardan biri değildi so-

nuçta ve burada çok uzun süre kalmayı da planlamıyordu. Fakat sırf yapması gereken en doğru şey bu diye ve en az ilgi çeken davranışın bu olduğunu gözlemledikten sonra, herkese gülümser ve el salları olmuştı.

Kütüphanenin rahat sessizliği onu sarıp sarmalamıştı. Doğruca bilgisayarların bulunduğu tarafa yöneldi. Ailesine direkt yolla ulaşip onları da tehlikeye atmak istemiyordu fakat Kinison, Robin veya diğer aile üyelerinden tamamen elini ayağını çekme niyetinde de değildi. Ücretsiz bir e-posta hesabına bağlı, sahte bir Facebook profili ile aracı görevi gören eski bir arkadaşı, Carlin'in ailesiyle iletişime geçme konusunda üs görevi görüyordu. Ailesine iyi olduğu haberini iletebiliyor, yeğenlerinin fotoğraflarını görebiliyordu. Çocuklar çok hızlı büyüyor, her geçen gün değişiyorlardı. Hayatı darmadağın olmadan önce de her gün görüşemiyorlardı belki ama en azından düzenli bir şekilde telefonda konuşabiliyorlardı. Üstelik onları istediği zaman gidip görebileceğini biliyordu. Şimdi ise böyle bir özgürlüğü yoktu ve bu onun için büyük ve acı verici bir eksiklikti. En çok öfke duyduğu zamanlar, bilgisayarın karşısında ailesinden bir parça haber almaya çalıştığı anlardı. Brad, ondan ailesini de almıştı ve onları ne zaman geri kazanabileceğini bilmiyordu.

Sahte adı olan Zoey Harris hesabıyla Facebook'a bağlandı. Kız kardeşi, Zoey adını kullanmasını önermişti çünkü sıradan, fark edilmek istemeyen biri için oldukça sıra dışı bir isimdi. Biraz "açık alanda gizlenme" teorisine bağlıydı bu fikir.

Bu Zoey Harris karakteri Florida'da yaşıyordu, görünürde kız kardeşinin normal bir arkadaşıydı. Carlin, kız kardeşinin sayfasına özel içerikli hiçbir ileti paylaşmamıştı çünkü Facebook hesapla-

rı kolayca ele geçirilebilirdi. Böyle bir durumda da özel mesajlar okunabilirdi. Hiçbir şeyden emin olamıyordu fakat risk almak da istemiyordu.

Robin'in tüm paylaşımlarını okudu; sıradan aile etkinlikleri haricinde hiçbir şey yoktu. Ardından erkek kardeşinin sayfasına geçti, yine benzer bir görüntüyle karşılaştı. Tek fark, Kin'in daha çok spor gündemine yönelik paylaşımlar yapıyor olmasıydı. Kız kardeşinin sayfasına geri döndü; yaz tatilinin bir an önce bitmesini, çocukların okula dönmesini dileyen bir ileti paylaşmıştı. Böyle önem taşımayan bir ileti, ailesine her şeyin yolunda olduğu mesajını veriyordu.

Brad'in adını yazıp, tutuklanıp tutuklanmadığına bakmayı çok istiyordu. Jina'yı öldürdükten sonra paçayı kurtarmıştı fakat belki bir başkasına kafayı takıp başını belaya sokmuş olabilirdi. Her ne kadar cazip gelse de arama kısmına Brad'in adını yazmadı. Buna cesaret edemezdi. Adını kimin arattığını öğrenebileceğin programlar vardı. Eğer Brad bu programlardan birini kullanıyorsa aramanın nereden yapıldığını anında öğrenebilirdi. Belki kasabayı terk etmeden hemen önce aratıp bakardı.

Hayır. Bunu yapamazdı.

Tüm bedenini bir ürperti sardı. Kesinlikle Brad'i buraya çekemezdi; burası onun sevdiği insanların yaşayıp çalıştığı yerd, üstelik o kadar küçüktü ki onunla ilgili her türlü bilgiyi elde etmesi mümkündü. Belki bir sonraki durağında, büyük bir şehirde aratabilirdi adını. Belki Chicago'ya giderdi. Evet, o yoluna devam ederken Brad de onu Chicago'da istediği kadar arayabilirdi. Carlin üniformasını giymeye, salonu öğlen yemeği için hazırlamaya vakit bulacak kadar hızlı bir şekilde The Pie Hole'a geri döndü.

Üniforması Kat'inki gibi pembeydi, ön cebinde elyazısıyla "C" harfi işlenmişti. Turtalarla kekler fırındaydı, mekân muhteşem kokuyordu. Sanki ev gibi kokuyordu. Carlin'in bildiği tarzda bir ev değildi tabii çünkü onun hayatındaki ev içi yaşantısı pek geleneksel bir yapıda değildi fakat yine de bu kokuyu başka nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

Kahveci yoğun olduğu zamanlarda zaman hızla akıp geçiyordu. Her zamanki gibi Kat'le ikisi, işin gerektirdiği bir hızda, büyük bir uyum içerisinde çalışıyorlardı. Dans eder gibiydiler; yemekleri servis ediyor, müşterilerle konuşuyor, bazen komik olan bazen de hiç komik olmayan şakalara gülüyorlar, kimsenin bardağının veya fincanının boş kalmamasına dikkat ediyor, günün mönüsünden seçmek istemeyenler için yemek pişiriyorlardı. Tüm yaptıkları hizmetçilik işleriydi ama Carlin çok iyi vakit geçiriyordu. Buradaki insanları seviyordu, Kat artık onun için gerçek bir arkadaş oluyordu.

Tam öğlen yemeği arası telaşının ortasındaydılar; Carlin tezgâhın arkasında duruyor, Kat ise bir elinde bir sürahi çay, diğerinde bir sürahi kahveyle tur atıyordu çünkü hareket halindeyken çay kahve servisi yapmayı Carlin'den daha iyi beceriyordu. Tam o sırada kovboy içeriye girdi. Carlin kendine engel olamayarak kovboya baktı. Tutkuları olan hangi kadın bakmadan durabilirdi ki? Adam uzun boyluydu, kaslı bir vücudu vardı. Kendi gücünün farkında olduğunu, bugüne kadar onu durdurmayı başaran hiçbir şeyle karşılaşmadığını haykıran, sarsılması mümkün olmayan bir özgüven ile içeriye girdi. Carlin adamın yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi fakat adam aslında hiç de yakışıklı sayılmazdı. Yüzü muhteşem, kalemle çizilmiş gibi durmuyordu; aksine çok kaba ve sert bir görünümü vardı fakat Carlin gözünün gördüğünden çok

adama karşı gösterdiği tepkiye bakıyordu. Bir anda bedenini ateş bastı ve nefesi kesildi; bakışlarını başka yöne çevirdi çünkü durup ona bakmak garip bir şekilde tehlikeli bir şeymiş gibi hissediyor, bunun nedenini bulamıyor, en azından farkındalığı şu anda buna izin vermiyordu. Adam, Kat'ın, kendisini uzak durması için uyardığı kalp kıran kovboylar kadar vardı. Keşke içeri girince tüm havayı değiştirmemiş olsaydı.

Adamın içeriye girişi zaten başlı başına belanın habercisiydi, Carlin hemen anlamıştı. Deli gibi atan kalbini duymazdan geldi, bir fincana kahve doldurup tezgâhın arkasında oturan yaşlıca bir adam gülümserken yeni müşteriye bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Kovboy başıyla Kat'e selam verince Kat anında gülümsedi. El sallayamazdı çünkü bir elinde çay, diğerinde kahve sürahisi taşıyordu fakat adamı görünce ne kadar mutlu olduğu açıkça görülebiliyordu. Adam bir kabine oturdu. Carlin'in ilk gün seçtiği kabindi bu. Adam da aynı şekilde sırtını duvara verip, kapıyı net görebileceği bir şekilde oturmuştu. *O kimden kaçıyordu acaba?*

Hiç kimseden. Carlin adamı tanı mıyordu fakat çok hırslı, kararlı bir tip olduğu belliydi. Zor bir adam olduğu görünüşünden belliydi ama en azından sağladığı manzara güzeldi.

Tezgâhta oturan bazı kovboylar, adamı eski bir tanıdıkmiş gibi merhaba diyerek selamladılar. *Selam, Zeke.* Adam da onların selamlarını karşılıksız bırakmadı fakat başka bir şey konuşmadılar. Hafifçe asılmış yüzüne bakılırsa keyfi pek yerinde değil gibiydi ama adamın normal hali de olabilirdi bu.

Carlin gözücuyla Kat'ın, Zeke'nin oturduğu tarafa doğru yöneldiğini gördü. Eski iki arkadaş gibi konuştular, Kat siparişi her

zamanki gibi yazmadan alıp tezgâha döndü. “Bir adet günün mö-nüsü, bir de kahve, siyah olsun. Huysuz kuzenim için.”

“Huysuz mu?” Kuzeni mi?

“Beni görmeye pek sık gelmiyor. Turtalarım olmasa yılda iki kez ancak görebileceğim.”

The Pie Hole küçük bir mekândı, tabii Zeke, Kat’ın söylediği her şeyi duymuştu. “Yoğunum,” diyerek açıklama yaptı Kat’in duyabilmesi için ses tonunu hafifçe yükselterek. “Üstüme gelme.”

Sonra bakışları Carlin’e çevrilip orada kaldı. Carlin istem dışı bir şekilde ürperdiğini hissetti. Adamın keyfi yerinde olmayabilirdi ama utangaç da değildi. Kat’in diğer müşterileri ona bakarken yakalandıklarında bakışlarını çevirirlerdi ama bu, gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Bakmaya devam ediyordu; hiç hareket etmeden, nefes almadan, ölümcül gözlerle bakıyordu. Carlin’in tüm bedeni irkilmişti, bir içgüdü kıpırtısı hissediyordu. Zeke aç bir adamın Kat’in turtalarına baktığı gibi bakıyordu ona.

Lanet olsun. Dile getirmemiş olsa da kafasının içinde hiç yapmaması gereken bir benzetmeydi bu. Yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu.

“Ben siparişi alayım,” dedi, hızla arkasını dönüp mutfağa girdi. Sanki kaçıyormuş gibi hissetti bir an için.

Tanrı onu sırf penisi var diye dünyayı yönetebileceğini zanneden maço erkeklerden korusun. Evet, adamı doğrudan bu kategoriye yerleştiriyordu çünkü en son istediği şey biriyle duygusal bir bağlanma yaşamaktı. Ona karşı gösterdiği ilk tepki, yeteri kadar önemli bir uyarıydı zaten.

Tabağı hazırladı: rulo köfte, patates püresi, et sosu, taze fasulye. Taze fasulyeler Carlin’in damak tadına hiç uygun değildi ama

zaten o, taze fasulyeyi aşırı pişmiş, neredeyse artık fasulyeye benzemeyen bir halde severdi; tıpkı annesinin yaptığı gibi. Mönüde son olarak da ev yapımı ekmek vardı. Ev yapımı ekmekler Carlin'in aklını başından alıyordu. Hazır olanlar varken kim evde ekmek yapardı ki? Tamam ama yine de bunlar çok güzeldi. Kat her gün ev yapımı ekmek pişirmiyordu fakat en azından haftada bir, fırında pişen o ekmeğin kokusu tüm mekânı sarardı; bu yüzden de Carlin artık hazır ekmeklerden tatmin olmamaya başlamıştı. Bu da hep Kat'ın suçuydu. Kat'ın ev yapımı ekmeklerini müşteriler de çok seviyordu. Mönüde ne zaman ev yapımı ekmek olsa herkes birbirine haber veriyordu.

Sipariş hazırды. Carlin tabağı tepsiye koyup mutfaktan çıktı. Tepsiyi Kat'e verecekti çünkü kovboy kuzenine servis yapan kendisiydi. Fakat Kat tezgâhta başka bir müşteriyle konuşuyordu, Carlin'e kuzeninin yemeğini masasına götürmesini işaret etti.

Harika.

Carlin siparişi hazırlarken Kat, Zeke'nin önüne bir fincan kahve ve peçeteye sarılmış gümüş bir çift çatal bıçak bırakmıştı. Carlin'in tek yapması gereken, yiyecekleri adamın önüne bırakıp başka bir şey isteyip istemediğini sorduktan sonra oradan uzaklaşmaktı. Adama bakmak zorunda değildi, adamın da ona bakıp bakmadığını fark etmek zorunda değildi.

Fakat tabii ki adam bakıyordu. Hem de gözünü dikmiş bakıyordu. Bunu fark etmemek mümkün değildi.

Kat ile kovboyun genetik olarak birbirlerine benzedikleri pek söylenemezdi ama ikisinin de gözlerinde bir şey vardı. Renk bakımından değil. Adamın gözleri yeşil, Kat'inkiler ise insanı içine çeken bir mavi-gri tonuydu. Şekil bakımından da değildi ama yo-

gunluk bakımından birbirinin aynısı gibiydiler. Bu gözler baktığı kişiyi delip geçiyordu resmen. Carlin, adamın yanına doğru Süpermen'in Kriptonit'e yaklaştığı gibi ağır ağır yaklaştı.

Yiyecekleri masaya koyarken adamın gözleri bir an bile üzerinden ayrılmadı. Aslında arkadaşça bir bakıştı fakat tamamen maskülendi, süzüyordu. Aklından nelerin geçtiğini saklamak için en ufak bir çaba dahi göstermiyordu; zaten kafasının içinde soy-muştu bile Carlin'i. Carlin daha en başından adama karşı bu kadar ilkel bir his duymasaydı, adamın bakışlarını görmezden gelmeyi başarabilecekti ama hem kendi duyguları ile baş etmeye çalışmak hem de adamın bakışlarını görmezden gelmek sinirlerini germişti.

"Teşekkürler," dedi adam ama tabağına bakmamıştı bile.

Carlin büyük bir çaba göstererek, yüzündeki ifadeyi boş ve sabit tutmayı başarıp aynı ses tonuyla karşılık verdi. "Başka bir şey ister misiniz?" İyi, hiçbir sorun yaşamadan vardiyasının bitmesini bekleyen diğer milyonlarca garson gibi çıkmıştı sesi.

"Hayır, iyiyim."

Tamam. Gayet kolay olmuştu. Rahatlamıştı. Tam dönüp gitmek üzereydi ki adamın, "Sen yenisin," dediğini duydu.

Lanet olsun! Çok yaklaşıyor... Öfkelenmeye başladı. Kendi duygularının kontrolü kendisinde değilmiş gibi hissetmekten hoşlanmıyordu. Adamın bu kadar yoğun bir testosteron taşıyıcısı olmasından, kendisinin duygularına bu kadar yenik düşme potansiyelinden dolayı gerilmişti. Bu ilgi hoşuna gitmemişti, sorularından hoşlanmamıştı. Belki bir başka zaman, başka bir yerde ama bu zaman, o zaman, bu yer, o yer değildi. Burada ve şu anda, omuzlarındaki yükü artıracak bir de kovboy yüklenmesine gerek yoktu.

"Pek sayılmaz," dedi biraz sert bir ses tonuyla. "Göründüğüm-den daha yaşlıyım."

Zeke'nin kaşları hafifçe kalktı. Gözleri ışıdamaya, bakışları daha da yoğunlaşmaya başladı. Carlin'in verdiği cevap adamın geri çekilmesine neden olacağına onu daha da körüklemişti.

Adam, Carlin'in göğsüne baktı. "C neyin baş harfi?"

"Caydırıcı," dedi Carlin hemen. Göğsüne isminin baş harfini işlemek kimin fikriydi ki zaten? Neden koluna ya da yakasına işlemiyorlardı?

Adam, Carlin'in ona gönderdiği uzak dur sinyalin almış olduğunu, boğazını hafifçe temizleyerek belli ediyordu. Evet, mesajı almıştı fakat henüz pes etmeye niyeti yoktu. "Nerelisin Caydırıcı? Bu taraflardan değilsin, o kadarını biliyorum."

"Battle Ridge'in yüz elli kilometre çevresindeki herkesi tanır mısın?"

"Hayır ama aksanın kesinlikle buraya ait değil, hafif bronzsun. Yavaş yavaş açılıyor ama yine de bronz görünüyorsun. Üstelik doğal yollardan edinilmiş bir bronzluk bu, solaryum falan değil. Biraz önce seni sokakta gördüm, ceket giyyordun. İnce bir ceketti ama buranın yerlisine yine de kalın gelen bir ceketti, o yüzden daha sıcak iklimlere alışkın olduğunu söyleyebilirim. Aksanına bakarak tahmin edecek olursam... Teksas."

Adamın bu kadar net bir tahmin yürütmüş olması Carlin'i ürpertmişti. Kimsenin onunla ilgili herhangi bir tahminde bulunmasını istemiyordu, özellikle de nereli olduğuyla ilgili. Bu, aksanını değiştirmesi için bir uyarıydı, hem de acilen. "Sıradan bir Sherlock Holmes tiplemesisin," dedi umursamaz görünmeye çalışarak. Sonra bu çabayı mahvetti. "Sen de bronzsun."

"Ben dışarıda çalışıyorum. Sense içeride."

"Tüm hayatım içeride geçmiyor ama. Yemeğin soğumadan ye-

sen iyi olur,” dedi Carlin. Adamın yanından hemen uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attı. Yoksa yine yanlış bir laf edip göstermek istediğinden fazla ilgi sergileyecekti.

Sonunda adam tabağına bakarak derin bir iç geçirdi. O kadar beklenmedik, o kadar insani bir iç çekişti ki Carlin durdu. “Kesinlikle, haftalardır yiyeceğim en iyi yemek.” Ardından o delici bakışlar yine Carlin’in üzerine odaklandı. “Sorumu cevaplamadın.”

Carlin ona sahte bir gülümsemeyle baktı. “Vermeyeceğim de.” Ardından arkasını dönüp tezgâha gitti, eline bir karaf kahve alıp Kat daha az önce doldurmuş olmasına rağmen fincanları doldurmaya başladı. Zeke *dışında* mekândaki herkese bakıyordu. Birkaç müdavime bakıp gülümsedi fakat düşünceleri hâlâ kafasının içinde taklalar atıyordu. Yeşil gözlü, fazlasıyla alakadar Zeke, burada bulmuş olduğu iyi şartları bırakıp henüz hazır olmadığı halde onu kaçmaya zorlayacak mıydı? Mümkündü. Hatta muhtemeldi.

Battle Ridge, Kat ve The Pie Hole üçlüsünün, hayatında sonsuza dek var olmayacağını en başından biliyordu zaten. Burada kalma niyetinde olmamıştı hiç. Kalacak bir yer, bedava yiyecek, iyi insanlarla tanışma fırsatı yakalamış olmasına rağmen Carlin hep gitmeye hazırlıklıydı; hem de gecenin bir yarısı, veda etmeden, hiçbir açıklama yapmadan. Sanki bir uçurumun kenarına oturmuş, atlamayı bekler gibiydi.

Faka atlamak istemiyordu; en azından henüz istemiyordu. Sırf bir kovboy ona gereğinden fazla soru soruyor diye gitmek zorunda kalma ihtimali bile öfkelenmesine yetiyordu. Nereli olduğu adamı neden alakadar ediyordu ki? Etmiyordu.

İnatçılık, insanın karakterine dair bir kusurdu fakat Carlin o anda zihnen buna takılı kalmıştı. Belki sonsuza dek burada ka-

lamazdı. Belki de hiçbir zaman gardını tamamen indirmeyi başaramazdı fakat daha kendisini hazır hissetmeden, meraklı bir kovboyun onu kasabadan kaçırmasına izin verirse kendini çok kötü hissedecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Zeke son hızla yemeğini yerken, bir yandan da yeni garsonu süzüyordu. “Caydırıcı”ymış, dedi sıcak yemeği ağzına doldururken. Kadında bir gariplik olduğunu hissediyordu ama sorunu adlandıramıyordu. Belki de hiçbir sorun yoktu. Belki de tek sorun kendi uçkuruydu.

Kat tezgâhta oturan adamlarla ilgilendikten sonra elinde iki kutu turtayla Zeke’nin yanına gitti. Bir süredir Spencer’ın yaptığı yemekleri yiyen adamlar bu akşam turtaları resmen silip süpüreceklerdi.

Kat kutuları masanın öbür ucuna bırakıp Zeke’nin karşısına oturdu. “Nasıl gidiyor?”

“Yoğun.”

“Çiftlikte yaz ayları zor geçer, biliyorum.” Kat’in sesi ona acır gibiydi. Bu pek ona göre bir davranış değildi. Kat daha çok, “Neselen, istediğin şey her neyse onu yap,” diyen kızılardandı. “Ev işlerine bakacak yeni birini bulabildin mi?”

Kat’in gözlerindeki ışıltı ile bu sıra dışı telkin etme çabası... Zeke bunun hiç alışlagelmiş bir durum olmadığını farkındaydı.

“Hayır.”

Kat’in annesi, Ellie Teyze yeniden evlenip Battle Ridge’den yıllar önce ayrılmıştı. Evlendiği adam oldukça iyi biriydi, zamane erkeklerine nazaran çok düzgün davranıyordu. Kat annesine çok benziyordu, mutfakta da Ellie Teyze’nin yeteneğini almıştı.

“İstedğin zaman burayı bırakıp yanımda çalışmaya başlayabilirsin.” Ne Zeke bu soruyu ilk defa sormuş ne de Kat soru karşısında ilk defa kahkahalara boğulmuştu. Zaten Zeke de ciddi değildi. Kat kendi işini, hayatını kurmuştu; kan bağı her şeyden daha önemli olsa da, sırf Zeke aşçı ile temizlikçi bulamadı diye her şeyi bir kenara atıp onun yanında çalışmaya gitmeyecekti.

“Rüyada görürsün. Ama bir fikrim *var...*” Kat’in gözünde bir ışıltı belirdi. Bu ışıltı Zeke’nin gardını almasına neden oldu. Hatırladığı kadarıyla, bu ışıltıyı her gördüğünde bir sorun geliyor demektir. “Yeni kız, Carly...”

“Hayır,” dedi Zeke kararlı bir tavırla.

“Cümlemi bitirmeme bile izin vermiyorsun!”

“Gerek yok. Sokakta bulduğun evsiz bir kadını yanına aldın, ona kış boyunca ödeme yapamayacağının farkına varınca benim üzerime atmak istiyorsun. Öyle değil mi?”

Kat kaşlarını çatı. “Carly evsiz biri değil,” dedi hemen, anında sesini alçalttı. “Temel ihtiyaçları giderecek kadar iyi yemek pişiriyor, işe ihtiyacı var. Sen de çaresizsin.”

“O kadar da çaresiz değilim.” Zeke kadını işe almak istememesinin esas nedenini biliyordu. Caydırıcı Carly çiftliğe gelirse tehlike altında olurdu. Zeke bu durumu bir kere yaşamıştı zaten. Genç, bekâr bir kadını işe almıştı, üç tane adamı kadının peşinde koşmaya başlamıştı. Adamlara en çok ihtiyacı olduğu dönemde kovmak

zorunda kalmıştı neredeyse. Saman balyalama döneminde adam eksiltmek tam bir facia olurdu. Erkek bir aşçı arıyordu. Bulamazsa en azından orta yaşlı bir kadın ikinci seçeneği olabilirdi. Kat'ın sokakta bulunduğu, özellikle de çekici, sivri dilli kadınlar listesinde yer almıyordu bile. Kadının yapacağı işten çok, neden olacağı sorunlar geliyordu aklına sadece.

Ayrıca kadının, yanında işe başlaması her şeyi daha da karmaşık bir hale sokacaktı. Çiftlikte sıradan güzellikte bir kadının bulunması bile kötü bir fikirken, hem genç hem de onun bile nefesini kesip kafasında fanteziler besleyecek güzellikteki bir kadının varlığı tam felaket olurdu.

Şu anda bile bu aşırı güzel popoyu aklından çıkarmakta zorlanıyordu. Daha çok vakti olduğu bir zaman bu konuda bir şeyler yapmalıydı.

Kat kabinden kalktı, kimsenin görmeyeceği şekilde, elini aşağıda tutarak, ortaparmağını havaya dikti. Zeke kahkaha atarak yemeğine baktı; bitmek üzereydi. Çok hızlı yemişti. Erkek müşterilerin, yemeklerini bitirdikten sonra bile kahve içerek, sohbet ederek ve tatlı yiyerek mekânda takılmaya devam etmelerinin nedeni ortadaydı. İki tane kadının ortalıkta dans edercesine koşuşturmasını seyrediyorlardı. Burası her erkeğin fantezisiydi: Kat ile Carly. Biri esmer, biri sarışın. İkisi de çok güzel. Yemekler iyi. Kahretsin, tek eksik bir striptiz direğiymiş. Tamam, direği boş ver, ne de olsa Kat kuzeniymiş. Direkt Carly için kalsın. Evet, böylesi uygundu.

Kat mutfağa girip gözden kayboldu. Carly tezgâhın arkasında çalışıyordu. Zeke onun bakışını yakaladığı anda, duyabileceği bir ses tonuyla, "Caydırıcı, baksana. Bir parça turtayla bir fincan daha kahve getirir misin?" diye seslendi, yarısı bitmiş kahve fincanını

havaya kaldırarak. The Pie Hole çok rahat bir mekândı, müşteriler birbirleri arasında veya Kat'le sohbet ederlerdi. Carly de artık bunun bir parçası olmuştu.

"Tabii Sherlock," diye karşılık verdi Carly. "Yabanmersinli mi, karamelli mi?"

Hangisi olduğu fark etmiyordu ama Zeke elmalı ummuştu. "Şaşırt beni," diye yanıtladıktan sonra geriye yaslanıp Carly'nin ne getireceğini beklemeye başladı. İnekli turta olmadığı sürece sorun yoktu.

"Şu senin kuzenin..." Carlin doğru kelimeyi bulmaya çalışırken Kat'le mutfak sandalyelerinde oturmuş, hazırladıkları kocaman sandviçleri yiyorlardı. O günkü işler bitmişti, birlikte yedikleri akşam yemeği artık günlük ritüel haline gelmişti. Bu, Carlin'in çok hoşuna gidiyordu.

"Seksi mi?" Kat ona bakıp sıırttı. "Aynı DNA'nın bir kısmına sahip olmak, kör olduğum anlamına gelmiyor. Alışkın olabilirim ama kör değilim."

Carlin ağzındaki tam buğday ekmeğiyle tavuğu yutana kadar bekledi, sonra da kasıtlı olarak umursamaz bir *pöff* sesi çıkardı. "Ben daha çok, sinir bozucu demek istemiştim."

Kat omuzlarını silkti. "O da var. Birçok huyuyla özelliği var ama kesinlikle sıkıcı biri değil."

"Kovboy, değil mi?" Yıpranmış botlar, nasır tutmuş eller, bronz ten zaten kendini belli ediyordu.

"Öyle. Bir saat uzaklıkta oldukça büyük bir çiftliği var."

"Birinci dereceden kuzen misiniz?"

"Evet. Benim babamla onun annesi kardeşler. Burada birlikte büyüdük, daha doğrusu neredeyse birlikte. O benden birkaç yaş büyük."

“Gerçek adı Ezekiël mi?” Çok sıra dışı bir isimdi fakat hem kasaba hem de adamın kendisine oldukça uygun gibi gelmişti.

“Zeke lakabı. Gerçek adı A.Z. Sadece baş harfler; hiçbir anlamı yok. Ama okulun ilk günü öğretmen ona A.Z. diye çağırırken diğer öğrenciler, öğretmenin ‘Hey, Zeke,’ dediğini sanarak Zeke diye çağırmaya başlamışlar. Öyle de kalmış. O zamandan beri Zeke diyoruz.” Kat sandalyenin üzerinde hafifçe oturuşunu değiştirdi. “Helen Teyze ona isim verirken ne düşünüyordu bilmiyorum. Kendi ailesinden birinin, sanırım büyük amcasının adıydı. Belki de büyük babasının veya annesinin birinci kuzeninin vaftiz babasının adıdır. Aileler arasında bu isimler nasıl konur bilirsin.”

“Ah, evet,” dedi Carly dalgın bir şekilde kendi adını düşünürken.

Kat gözlerini dikip Carly’ye bakmaya başladı; o bakışların ardında çok şeytani düşünceler olduğu belliydi. “Ee, ilgini mi çekti?”

“Ne? Hayır!” Fakat adamla ilgili sorular sormuştu. Çok fazla sormamıştı belki ama iki soru bile gereksizdi sonuçta. Şu anda hayatında en son ihtiyaç duyacağı şey bir adamdı; özellikle de çok soru soran bir adam. O zaman, adamın adının aslında başka bir ismin kısaltması olup olmadığının ne önemi vardı ki? Yoktu. Olamazdı da. Şu andan itibaren çenesini kapalı tutsa iyi ederdi.

Oturduğu yerde doğrularak umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. “Belki, biraz çekici olabilir, *eğer* bu tip erkeklerden hoşlanıyorsan,” diyerek kabul etti Carlin. Uzun, güçlü, yakışıklı... Evet, tam da *böyle bir* tip. *Hah ha!* Gösterdiği tepkiyi biraz olsun yatıştırmayı başarmış, umursamaz bir tavırla yalan söylemişti. “Fakat sonuçta adam bir kovboy, sen de bu bölgeyle burada yaşayan insanları iyi tanıdığına göre, John Wayne özentisi adamlardan kaçınmam gerektiği üzerine verdiği tavsiyeye uymaktan onur

duyacağım.” Ayrıca, hayatında herhangi bir karışıklık istemiyordu fakat bunu söylemedi.

“Resmen saçmalıyorsun,” dedi Kat sırtarak, ardından ciddi-
leşti. “Pekâlâ, dürüst olmak gerekirse, aslında ben Zeke’nin seni
aşçı, temizlikçi olarak işe almasını umuyordum. Geçen sene Libby
işten ayrıldıktan sonra onun yerine işlere bakabilecek birini bula-
madı, gerçekten çaresiz durumda.”

Ne? Carlin dünyasının ayaklarının altında kaydığını hissetti. Kat
onu kovuyor muydu? Yoksa neden onu işe alacak birini bulmaya
çalışındı ki? Gafil avlanmıştı; tam rahat ve mutlu bir şekilde, ar-
kadaşıyla şakalaşırken, aniden bir sonraki durağını bulmak için at-
lası karıştıracak duruma gelmişti. Birikim yapmak için biraz daha
zamanı var sanmıştı. Üstelik Kat’i, burayı sevmişti. Lanet olsun.
Fakat hayat böyle bir şeydi işte, onun payına düşen de buydu.
“Bana başka bir iş bulmak zorunda değilsin. Eğer benim burada
çalışmam senin ihtiyacını karşılamıyorsa...”

“Hayır!” dedi Kat hararetli bir şekilde. “Konu o değil, kesinlik-
le. Bana yardımcı olman hoşuma gidiyor, çok da iyi anlaşıyoruz.
Sadece her kış işlerin durulduğunu biliyorum, o zaman geldiğinde
paranı ödeyebilecek durumum olmayacak. Birkaç ay daha bu şe-
kilde sürdürebiliriz ama ilerisini de düşünmem gerek.”

Kahretsin. Carlin buradan gitme fikrinden nefret ediyordu
fakat bunun geçici bir durum olduğunu daha başında biliyordu.
“Ödeyemeyecek durumda olduğun zaman giderim,” dedi duyarlı
bir şekilde. Hep tetikte olup işlerin düşeceği zamanı kaçırmamalı,
Kat onu işten çıkarmasa bile kendisi başının çaresine bakmalıydı.
Kaçmaya başladığı zamandan beri çıkacağı ilk iş olmayacaktı bu.
Genelde hiç önceden belirtmeden, özellikle de nereye gideceği

hakkında hiçbir ipucu vermeden kaçıp giderdi, zaten genellikle önceden haber vermesi gerekmeyen işlerdi bunlar. Kat'i öylece ortada bırakıp gitmezdi. "Ayrıca kuzeninin bakıcısı olmak da istemiyorum. Bana memnun etmesi zor biri gibi geldi, hayat bunun için çok kısa." Ayrıca adam çok meraklıydı, çok fazla soru soruyordu. Muhtemelen ödemeyi masa altından yapma konusunda sorun çıkaracaktı.

"Böyle düşünmen iyi." Kat'in gözleri parlamıştı. "O da bu fikrimden hoşlanmamıştı zaten."

Carlin'in kalp atışları hızlandı. "Zaten sordun mu?" Sesi bir çığlık gibi çıkmıştı. Utanarak boğazını temizledi.

"Sadece bu konudaki tutumunu merak etmiştim. Merak etme, önerimi hemen reddettiği için, tercih ettiğin ödeme şekli hakkında bir şey söylememe gerek kalmadı. Durumdan bihaber kendisi."

Tüm bu konuşulanlar arasında Carlin'i en çok şaşırtan şey, Zeke'nin, onu çiftliğine almak istememesi olmuştu. Carlin'in gitmek istememesi gayet normaldi fakat adamın onu reddetmiş olması biraz dokunmuştu.

Sonra aklına bir şey gelince yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. O an hiçbir şey düşünmemişti fakat... "Siz konuşurken bir ara mutaktan çıktım, biri hakkında *evsiz* dediğinizi duydum. Bir köpek veya kediden bahsettiğinizi sanmıştım ama yanılmışım, değil mi? *Benden* bahsediyordu." Brad ona birçok söz sarf etmişti. Bu sözlerden hiçbirisi güzel sözler değildi fakat bu yüzden kendini asla kötü hissetmemişti çünkü sadece iki görüşmeden sonra Brad'in pek normal biri olmadığını fark etmişti ama Zeke Decker'ın ona evsiz demesi, Carlin'in içindeki tüm kavgaya etme arzusunu harekete geçirmişti.

“O söylediğinin bir anlamı yoktu,” dedi Kat durumu toparlamaya çalışarak. Sonra durdu. “Lanet olsun, onun hatasını kapatmaya çalışmayacağım ama *gerçekten* çok ağır bir stres altında şu anda, o yüzden ona çok yüklenme lütfen.”

Carlin, Kat ile kuzeni hakkında tartışmaya girmeyecekti fakat öfkesi içten içe kaynıyordu. Evsizmiş! Defolup gitsin.

Aptal.

Spencer sonunda yulaf lapasıyla ilgili mesajı almıştı. Bu sabahki kahvaltı bir şekilde diğerlerinden daha iyi olmuştu. Gerçi o iğrenç tostlar kimsenin sabah kahvaltısı anlayışında yoktu. Zeke iki tane sıcak ekmeğin arasına fıstık ezmesi sürüp sandviç yapmıştı. Diğerleri de aynısını yapmıştı. Öğlen yemeği vakti gelmeden önce biraz protein almaları gerektiğini biliyorlardı. En azından Spencer onlara soğuk mısır gevreği vermemişti. Yoksa iki saat sonra yine acıkacaklardı. Tanrı’ya şükür, bu kadar ağır ve yağlı yiyeceği hazmetmelerine yardımcı olacak kocaman bir demlik dolusu sıcak kahve vardı.

Saman balyalama işini bitirdikleri için çiftlikteki yoğunluk da biraz olsun hafiflemişti. Biraz çamaşır yıkayabilmişti, en azından temiz çoraplarla iç çamaşırı vardı. İnanılır gibi değildi. Bir sepet dolusu temiz iç çamaşırı olduğu için bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmemişti. Adamlar çalışıyordu, Zeke de birazdan yeni bir fincan kahve alıp oturacak, banka kayıtlarını karşılaştırıp düzeltmeye başlayacaktı. Aniden mutfak kapısının gürültüyle açıldığını, birinin panik içinde bağırıldığını duydu. “Patron!”

Bo’nun sesiydi, kötü bir şey olduğu belliydi çünkü Bo asla paniğe kapılmazdı. Botlarını sert bir şekilde zemine vura vura koş-

rak içeri girip Zeke'nin ofis kapısının eşiğinde belirdi. Yüzündeki ifade durumun ne kadar acil olduğunu sergiliyordu. "Ne oldu?"

"Spencer," dedi Bo. "Santos, Spencer'ı yakaladı."

Lanet olsun! Kocaman bir boğa, bir adamı öldürebilirdi. Santos'un boynuzları yoktu fakat başını bir sallaması bile adamı uçurmaya yeterdi veya tek bir tekme bile kemiklerinin kırılmasına neden olabilirdi. Acaba Spencer eğildikten sonra mı Santos ona saldırmıştı? Normalde çok sakın bir boğaydı, diğer tüm hayvanlar gibi Spencer'a karşı hep uysaldı fakat yine de bir boğaydı, evcil bir hayvan değildi.

Zeke, Bo'yu iterek mutfak kapısını açtı, evden çıkıp ahıra doğru koşmaya başladı. *Siktir!* Spencer bu sabah Santos'tan sperm toplamak için görevlendirilmişti. Daha önce hiçbir sorun yaşamamıştı. Spencer'ın kovboyluğu, aşçılığından çok daha iyiydi.

"Durumu ne kadar kötü?" diye sordu koşarken.

"Kolu yaralandı ama yanına gidip bakmadan ne kadar kötü olduğunu söylemem zor. Başına darbe almadı, bilinci açık, konuşabiliyor ama Santos, Spencer ile adamların arasında duruyor, hareket etmiyor. Herhalde biri benim de spermimi almaya çalışsa ben de öfkelenirdim."

Ahırın içindeki sahne tam da Bo'nun tarif ettiği gibiydi. Üç adam –Walt, Eli, Patrick– Santos ile kapının arasında duruyordu. Santos çok gergindi, ayaklarını yere vurarak kocaman başını sallıyordu. Yüzü adamlara dönüktü, her an saldıracak gibi görünüyordu. Spencer yerdeydi, sırtını bir sandalyeye dayamış, sol kolunu tutuyordu. Yüzü bembeyazdı.

"İyi misin?" diye sordu Zeke gözlerini boğanın üzerinden ayırmadan.

"Evet, efendim," dedi Spencer yutkunarak. "Benim hatamdı.

Tam Santos'u kafasından yakalamaya hazırlanıyordum ki bir anda dikkatim dağıldı. Hayvan sıçramaya başladı, ben de yanlış zamanda yanlış yerde kaldım. Onun suçu değil patron, o bir boğa sonuçta."

Spencer'in uzun süre daha bu çiftlikte kalacak olmasının bir diğer nedeni de buydu. Çocuk yaralanmıştı fakat ilk yaptığı şey, boğayı savunmak olmuştu. "O konuyu sonra konuşuruz. Herkes dışarı çıksın." Bir sürü insanın boğanın etrafında toplanmış olması, hayvanın öfkesini daha da tetikliyordu. Adamlar çıkınca Santos'un hedefleri de azalmıştı.

Sadece üçü kaldıkları zaman Zeke boğaya doğru usulca yaklaşmaya başladı. Hayvan zaten sakinleşmeye başlamıştı. Zeke ona doğru ilerlerken sakinleştirici sesler çıkarıyordu. Hayvan aslında saldırgan değildi. Sadece çok iriydi ve boğaydı. Gerçi boğa olması da yeterliydi. Amacı Santos'u ahırdaki bölmesine doğru yönlendirip içeriye girmesini sağlayarak kilit altına almak, Spencer'ı da doktora götürmekti. Düşüncede oldukça basit, uygulamada ise zor bir plandı fakat çok da zor olmamalıydı. İlk başta biraz inatlaşsa da, Santos sıkılmaya başladı, sonunda dönüp kendi bölmesine girdi.

Zeke kapıyı kapatıp sürgüyü çekti, Spencer'ın yanına gidip diz çökerken diğer adamları çağırdı. "Neresi acıyor?"

Spencer'ın bembeyaz kesilmiş yüz hatları, acının verdiği baskının göstergesiydi. "Sadece omzum. Çok ağrım var, lanet olsun."

Neyse ki sadece omzundan yaralanmıştı ama o da oldukça kötü görünüyordu. Kafasına tekme yemiş olsaydı şu anda bu konuşmayı yapıyor olamazlardı. "Seni kasabada doktora götüreceğim." Eğer sadece yaralanmaysa şanslıydılar çünkü kasabadaki doktor tedaviyi klinikte yapabilecekti. Eğer daha ağır bir yaralanmaysa akşam olmadan Cheyenne'e gitmek zorunda kalacaklardı.

"Üzgünüm patron," dedi Spencer, Zeke kalkmasına yardım

ederken. “Biliyorum, şu anda benim yaralanmam için hiç doğru bir zaman değil, birkaç saatliğine bile olsa. Belki Darby yemek pişirebilir veya belki Eli yapabilir. İkisi de yemek yapamadıklarını söylüyorlar ama akşama yemek lazım.”

“şu anda bunlar için endişelenme,” dedi Zeke. “Hepimiz yetişkin adamlarız. Bir süre kendi başımızın çaresine bakabiliriz.” Zaten adam eksiğı vardı, işleri yetiştirmekte zorlanıyorlardı. şimdi bir adamı daha yemek yapmakla nasıl görevlendirecekti? Bir gecelik idare edebilirlerdi ama eğer Spencer’ın durumu ameliyat gerektirecekse, uzun bir süre tek koluyla iş yapmak zorunda kalacaksa... En kötü olasılık durumunda Zeke yemek işini kendisi halledecekti. Spencer’a izin verdiği zamanlarda birkaç kez denemiş, her seferinde de sonuç bir felaketten farksız olmuştu. Hem pişirdiğı her şeyi yakma gibi bir özelliğı vardı hem de mutfakta ne kadar tabak varsa, yemeğı pişirirken hepsini kullanıp kirletiyordu.

Kenneth’le Micah evliydi. Belki birinin veya ikisinin de eğı birkaç tabak yemek hazırlamayı kabul edebilirdi. Ne de olsa acil bir durumdu bu. Daha önce bu talebi reddetmişlerdi çünkü bunun tamzamanlı bir görev olacağından korkmuşlardı. Öyle ya da böyle herkesin karnının doyması gerekiyordu.

Libby herkesi çok şımartmıştı. Günde üç çeşit sıcak yemek pişiriyordu. Pişirdiğı her şey lezzetli ve gün boyunca ihtiyaçları olan enerjiyi onlara sağlayacak şeylerdi. Belki bir süre sandviç ve tahıl gevreğıyle idare edebilirlerdi ama yeterli olmazdı, özellikle de günde en az dört beş bin kalori almaları gerektiğı bir dönemde. Bir şekilde bir çözüm bulacaklardı.

Fakat arabayı Battle Ridge’e doğru sürerken, yan koltukta Spencer sessiz bir şekilde otururken içinde bulundukları durumdan hiç de umutlu değildi.

ALTINCI BÖLÜM

Carlin havanın soğumasından, sabahların artık daha serin, günlerin daha kısa olmasından, yaklaşan kış mevsiminin görmezden gelinmesi mümkün olmayan sinyallerinden hiç hoşnut değildi. The Pie Hole'daki işler henüz bu mevsim değişikliğinden etkilenmişe benzemiyordu ama yakında etkileneceği muhtemeldi, Kat'in daha önceki yıllara dayanan deneyimlerine bakılacak olursa. Son birkaç akşamdır atlasındaki Wyoming haritasını açıp Battle Ridge'den çıkan yolları takip etmeye başlamıştı. Tıpkı sadece bir şeyler yemek için burada durakladığı ilk gün yaptığı gibi.

Geçen haftalar boyunca çok şey değişmişti. Artık buradan ayrılmak istemiyordu. Fakat istediği şey ile gerçekte içinde bulunduğu durum birbirinden çok farklıydı. Yola koyulma zamanı neredeyse gelmişti bile.

Artık bir mekâna girdiği anda içgüdüsel olarak çıkışları bulmaya çalışmıyordu çünkü gittiği her yer artık o kadar tanıdıktı ki tüm detaylar beynine kazınmıştı. Günlük hayatındaki rutin yaşantısı boyunca süpermarket, eczane, kütüphane gibi birçok yere gidiyordu;

her gittiği yerde çalışanları, hatta bazen oranın müdavimlerini bile tanıyor oluyordu. The Pie Hole'dan çıktığı zamanlarda gittiği mekânlar sadece bunlardı. Artık biri onu fark ettiği zaman içeri girip saklanmıyordu. Belki sokakta veya kahvecide gördüğü herkesi tanı mıyordu ama başkaları tanıyor du nasıl olsa. Bir yabancı geldiğinde hemen fark ediliyordu. Tıpkı birkaç hafta önce kendisinin fark edildiği gibi.

Buradan ayrılmak, her şeye sıfırdan başlamak demekti. Hiç kimseye güvenmemek, asla derin bir uykuya dalamamak, asla kahkaha atarak gülememek, yerleri silerken asla dans edememek demekti. Kat ayrı bir dertti zaten. Arkadaş olmuşlardı artık. Carlin'in nereye gideceğini bilmek, irtibat halinde olmak isteyecekti.

Bunun düşüncesi bile o kadar cazip geliyordu ki düşünmeye cüret edemiyordu. Hayır, Battle Ridge'de olduğundan Brad'in haberi yoktu ama Dallas'ta onu nasıl bulduğunu henüz anlayamamışken Kat'le irtibatını nasıl sürdürebilirdi ki? Ceptelefonundan mı izini sürmüştü yoksa bir faturadan ya da sosyal güvenlik numarasından mı? *Nasıl?* Birçok farklı senaryo vardı, hepsi de muhtemeldi; Carlin yeraltında yaşama konusunda deneyimli değildi. Öğreniyordu, artık daha akıllı davranıyordu fakat hâlâ Brad ile aynı seviyede değildi. Brad hem iki buluşmalarında da sık sık anlattığı gibi bilgisayarlar konusunda bir büyücü gibiydi hem de polisti. Muhtemelen Carlin'in, varlığından haberi dahi olmadığı birçok kaynağa erişimi vardı. Nereye gideceğini Kat'e söyleyemezdi, bu çok tehlikeli bir davranış olurdu. Hiç haberleşmemeleri ikisi için de en güvenli siydi. Jina'ya olanları asla unutamazdı, Kat'i de böyle bir tehlikeye atamazdı.

Yapabileceği en doğru davranış, gecenin bir yarısı eşyalarını arabasına doldurup gitmekti. Kat çok kızacaktı ama en doğrusu buydu.

Gitmek için kışın en yoğun günlerini beklerse, karla fırtına yüzünden yolda çeşitli engellerle karşılaşabilirdi. O zamana dek bir yere yerleşmiş olması şarttı. Fakat parmağını Battle Ridge'den sürdüğünde hiçbir durak noktası bulamıyordu. Hep boş boş dolandırıyor, sonunda da kaldırılıyordu.

Gitmeye hazır değildi.

Zeke, The Pie Hole'un kapısını açıp içeri girdi; öğle yemeği telaşı daha başlamamıştı fakat bazı masalar doluydu. Kat tezgâhın üzerini siliyordu. Demlikte taze kahve demleniyor, kokusu, fırından yeni çıkmış turtaların kokusuyla yarışlıyordu. Çok yorgun ve endişeliydi fakat kokuları alınca biraz sakinleşmişti.

Kat ona bakıp içtenlikle gülümsedi. "Spencer'ı duydum. Durumu nasıl?"

Zeke tezgâhın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Kat ona ağzına kadar dolu bir fincan kahve koyup önüne bıraktı. Zeke fincanı dikkatle kaldırıp bir yudum aldı. Hem aldığı tat hem de içinde bulunduğu durum karşısında iç geçirdi. "İyileşecek. Çok daha kötü olabilirdi."

"Çok yorgun görünüyorsun."

Yorgundu tabii. Spencer, Santos'un saldırısına uğrayalı bir hafta olmuştu, Zeke'nin sabrı tükenmek üzereydi. Omzundaki kaslardaki orta dereceli yırtılma, aynı gün ameliyat gerektirmişti, Cheyenne'e gitmek zorunda kalmışlardı. Spencer'ın fizik tedavisi ertesi hafta başlamıştı fakat en azından fizik tedavi uzmanı haftada bir Battle Ridge'deki kliniğe geliyordu da Cheyenne'e gitmek zorunda kalmıyorlardı. Yine de doktorun geleceği günlerde birinin

Spencer'ı kasabaya götürmesi gerekiyordu, Zeke'nin adam eksiği birden ikiye çıkıyordu. Yemek pişirme görevini kendisi üstlenmeye çalışıyor, kısa sürede elinden geleni yapabiliyordu. Sonuçlar ise mide bulandırıcı oluyordu. "Uzun bir haftaydı." Bu cümle dünyanın en yetersiz kalan ifadesiydi. "Spencer'ın kolu en az altı hafta daha askıda kalacak."

"Aşçı bulabildin mi?" diye sordu Kat. Sesindeki belli belirsiz merak tınısı sayesinde Zeke bunun gerçekten masum bir soru olduğunu sanabilirdi.

Zeke kaşlarını çatarak baktı ona. "Bulmadığımı biliyorsun. Birkaç adam işi denedi ama lanet olsun, hiçbiri de aşçı değil ki. Kenneth'in eşini bile getirdim. Bir kere." Sonra kadın tüm dürüstlüğüyle evde yeteri kadar iş olduğunu, çiftliğin işiyle gücüyle uğraşamayacağını açıkça dile getirmişti. Bir daha dönmeyeceğine dair söz vererek çıkmıştı koğuştan. Micah'ın eşi ise doğrudan reddetmişti. "Genellikle kendim hallediyorum."

Kat ona neşeyle gülümsedi. "Her şeyi gayet iyi hallediyor gibisin," dedi. "Öğle yemeği ya da turta ister misin? Bugünkü elmalı."

Gayet iyi hallediyormuşum da bilmem ne. Zeke kahvesini yudumlayıp Kat'in saklamaya ihtiyaç bile duymadığı kendini beğenmişliğini görmezden geldi. Kahve muhteşemdi. Sıcak ve sertti. Tam da sevdiği gibi. "İkisi de," dedi sıcak, lezzetli bir yemeğin düşüncesi ile rahatlamış fakat gülümsemeye çalıştığı için gerilmiş bir halde.

Kat mutfığa girmek için arkasını döndü. Carly de mutfakta günün mөнüsünü hazırlıyordu. Zeke iç geçirerek yapması gerekenle bir kez daha yüzleşip harekete geçti. Kat'i durdurdu. "Ama..."

Kat anında arkasını döndü. Yüzündeki ifade sadece kendini beğenmişliği sergilemiyordu, aynı zamanda şeytaniydi de. "Evet?" Başını yana doğru eğip beklemeye başladı.

Biliyordu, lanet olsun, anlamıştı. Buraya neden geldiğini *anlamıştı*, yalvarmasını istiyordu. İşin kötü tarafı, gerekirse *yalvaracaktı* da. Gururunu ayaklar altına alması gerekse de bu şekilde yaşamaya devam edemezdi artık. Yanında çalışan adamları kaybedecekti, eğer işten ayrılmak isterlerse onları suçlayamazdı. Hatta kendisi bile işi bırakmanın eşiğindeydi. “Şu yeni kız... Carly. Eğer ilgilenirse çiftlikte yardımı dokunabilir belki,” dedi isteksiz bir şekilde. Ardından hemen ekledi: “Geçici bir süre tabii.”

Müşterilerden biri ayağa kalkıp kasaya doğru yöneldi. Kat elini kaldırarak Zeke’ye beklemesini işaret ettikten sonra hesabı verdi. Hatta sanki Zeke’yi bilerek bekletmek istercesine sohbet bile etti müşteriyle. “Sanki” mi? Bu durumda “sanki” yoktu. Resmen açıkça işkence çektiriyordu.

Fakat birkaç dakika içinde geri dönüp tezgâha yaslandı; yüzünde hâlâ o kendini beğenmiş gülümseme vardı. “Ne diyordun?”

“Lanet olsun, Kat,” diyerek homurdandı Zeke sessizce. “Çok çaresizim. Spencer tekrardan yemek pişirebilecek duruma gelene kadar onun yerini dolduracak birine ihtiyacım var. İster *sarışın*, ister...”

“İster ne?” diyerek araya girdi Kat, Zeke’nin gereksiz sözler sarf etmesine engel olarak.

Zeke kafasını toparlamalıydı. Hayır, aslında Libby gibi birine veya yemek pişirebilen bir erkeğe *ihtiyacı* vardı. İhtiyacı olan şey, aynı anda hem tahrik edip hem de kızdıracak, aynı evde yaşayan cilveli bir sarışın değildi. Kat şu anda ona işkence çektirdiğini mi *sanıyordu*? Caydırıcı Carly ile aynı evde yaşamakla kıyaslanamazdı bile fakat bunu Kat’e söylemeyecekti. “Onun hakkında ne biliyorsun? İlk fırsatta referanslarına bakacağım ama yine de...”

Kat’in gülümsemesi söndü, Zeke’ye uzun uzun baktı. “O konuyu konuşmamız gerekecek.”

Lanet olsun. Bayan Caydırıcı ile ilgili *bir sorun* çıkacağını biliyordu, Kat de az önce onaylamıştı zaten.

Kat mutfağa girip birkaç dakika sonra elinde tavuk, pilav ve et sosuyla dolu, görüntüsü bile Zeke'nin ağzını sulandıran bir tabakla geri döndü.

"Önce yemeğini ye," dedi. "Sonra konuşuruz."

Kat'ın konuşmaya devam etmeden önce Zeke'nin karnını doyurmaya çalışması pek iyiye alamet değildi.

Kat onu yemeğiyle yalnız bırakıp diğer müşterilerle ilgilenmeye gitti, boşalan bardaklarla fincanları doldurmaya başladı. Ardından Zeke'nin yanına gelmek için diğer müşterilerin gitmesini bekledi. Bu da yapacakları konuşmanın özel olduğunun göstergesiydi.

Nasıl bir şeyin içine giriyordu acaba?

Ne gibi bir seçeneği vardı?

Carlin, Zeke Decker'ın restoranda olduğunu biliyordu. Sesini, içeriye girdiği anda ta uzaktan duymuş, o olduğunu hemen anlamıştı. Ses tonu yüksek değildi fakat derin, rahatsız edici bir tınısı vardı. Muhtemelen gün boyunca bağırarak emirler yağdırdığı içindi. Belki de kıyamet günü sesi gibiydi. Evet, kesinlikle bu benzetme tam uyuyordu. Bugün mutfakta günün mönüsünü pişirme sırası onda olduğu için mutluydu. Kat'ın kendi tarifiydi fakat kolay olduğu için en azından mutfak becerilerini geliştirebileceği uygun bir zamandı, üstelik tezgâhta durmak zorunda kalmamıştı. En son isteyeceği şey, kendisine "evsiz" diyen, hatta onu işe bile almayı düşünmeyen biriyle sohbet etmek zorunda kalmaktı. Üstelik

Kat'ın dediğine göre, gerçekten çiftlikte, yanında çalışacak birine ihtiyacı olmasına rağmen. Orada çalışmak *istediğinden* değil tabii fakat gururu kırılmıştı.

Kat mutfak kapısından başını uzattı. "Yemeklerin altını kapatıp bir saniye buraya gelebilir misin?" Carlin'in kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı; aptalca bir şeydi, biliyordu fakat sonuçta beyninde değil, kalbinde kas vardı.

Derin bir nefes aldı, her şeyi kapatıp ellerini yıkadı, iyice kurularlayıp mutfaktan çıktı.

İlk gördüğü şey, restoranda oturan tek müşterinin Zeke olduğuydu. Öğlen yemeğine her gün gelen müdavimlerin gelmesine daha vardı, kahvaltı kalabalığı ise gitmişti. Zeke önünde duran yemek tabağını silip süpürmüş, elmalı turtanın da yarısını yemiş bir halde oturuyordu.

Sanki gördüğü şeyden hoşnut değilmiş gibi bakıyordu Carlin'e. Üzerinde sos lekeleri olan bir önlük ve saç bonesi ile o nasıl görünürdü acaba? Carlin de ona en iyi şekilde karşılık verdi.

Kat, Zeke'ye bakıp söylemek istediği şeyi vurgulayarak parmaklarını tezgâha vurdu. "Önce sana söyleyeceğimiz her şeyin gizli kalacağına dair söz vermelisin."

Zeke'nin kaşları daha da çatıldı, elini yüzünde gezdirirken homurdandı. "Kahretsin. Çok kötü bir şey olmalı."

"Söz ver," dedi Kat ısrarla. "Yoksa sana tek kelime etmem, sen de aşçını başka yerde ararsın."

Ne? Carlin bu fikre karşı çıkarak başını sallamaya başladı. Bu huysuzla onun somurtkan kovboylarına yemek pişirmek istemiyordu. Bu *hiç* iyi bir fikir değildi. Gözlerini dikerek Zeke'ye bakmaya başladı. Üstelik Kat ona ne anlatacağı ki? Tabii ki, sırrını ona açıklayacak değildi.

Zeke de aynı şekilde ona bakarak, "Peki. Söz veriyorum," dedi. Pek de hoşnut bir ses tonu değildi bu fakat Kat tatmin olmuşa benziyordu.

Kat doğrudan konuya girdi. "Carlin'in peşinde bir sapık var. Bir süreliğine ortalıkta görünmemesi gerek."

"Kat!" Carlin şaşkınlık içerisinde Kat'e bakıyordu. Adını gizli tutma çabası buraya kadarmış meğer. Belki de Zeke takma isim kullandığını fark etmemişti bile. Ne de olsa Carly, Carlin'in kısaltması gibiydi ama Zeke'nin de ona aynı sert bakışlarla bakmasından fark etmiş olduğunu anladı.

Kat elini kaldırıp Carlin'in olaya karşı çıkmasını engellemeye çalıştı. "Güven bana," dedi Kat. "Bize yardım edebilir."

"Öyle mi? Peki nasıl?"

"O kadar zor durumda ki, senin ona duyduğundan daha fazla sana ihtiyacı var," dedi Kat sanki Zeke karşısında oturmuyormuş gibi. Gülümsedi Kat. Zeke ise homurdanıyordu.

Zeke daha şimdiden başını sallamaya başlamıştı. "Buna inanamıyorum. En son istediğim şey, başıma başka bir dert açmak..."

Kat kızmıştı. "Tabii, her şeyi kendin halledebiliyorsun sanki. Carlin hem temizlik hem de yemek yapabilir. Üstelik birkaç ay saklanabilmesi için çiftlik ideal bir yer." Ellerini havaya kaldırdı. "İki taraf da kazançlı çıkar."

"Ben sadece birkaç hafta Spencer askısını çıkarana kadar birini arıyorum. Ayrıca *saklanması* gereken birini istemiyorum."

"Ayrıca neden çiftlikte saklanayım ki?" diye sordu Carlin. "Neden burada kalıp her gün çiftliğe gitmeyeyim ki? Diyelim ki işi kabul etmek istiyorum, ki aslında istemiyorum, ne de olsa evsizim. Biz evsizler çok çalışmayı sevmeyiz." Carlin ona dudağını bükerek

baktı; seçtiği kelimelerin ne kadar hoşuna gittiğini görmesini istiyordu fakat adam onun ne demek istediğinin farkında bile değildi. Hem de hiç.

Fakat Kat başını salladı. “Yol uzun. En azından bir saat araba sürmen gerek, günde iki kere o yolu çekmek istemezsin, özellikle de geceleri. Sabah kahvaltısını zamanında yetiştirebilmek için sabah üçte kalkıp gitmen gerekecek; geceleri de saat ondan, bazen on birden önce dönemeyeceksin. Hava kötü olmasa bile pek elverişli bir plan değil bu. Günler artık kısaltmaya başladı, kış girer girmez yollar buzlanmaya başlayacak. Kesinlikle orada kalmanı gerektirecek bir iş bu.” Omuzlarını silktilti. “Ayrıca kışın yollar kötü olduğu zaman üst katta ben kalıyorum.”

Evet, bunu daha önce de söylemişti fakat Carlin tavan arasına o kadar yerleşip alışmıştı ki bu detayı tamamen unutmuştu. “Ah.” Yani ya hep ya hiçti kısacası. Ya huysuzu seçecekti ya da yollara düşecekti yine.

“Duyduğum kadarıyla, Spencer zaten kazadan önce de pek iyi bir iş çıkarmıyormuş,” diyerek devam etti Kat dikkatini tekrar Zeke’ye çevirerek. Bu meselenin kendi istediği yöne girmesini sağlamakta kararlıydı.

“Evet, belki iyi değildi ama en azından kimse aç kalmıyordu.” Zikredilmemiş bir “henüz” havada asılı kalmıştı. Sonra kaşlarını yumuşatarak yenilgiyi kabul etti. “Lanet olsun, başka seçeneğim olsa bir saniye bile düşünmezdim...”

Carlin onun sözünü kesmek için elini kaldırdı. Yeteri kadar dinlemişti. Belki de, hatta muhtemelen, deliydi ama adamın bu isteksizliği, onu yıldırmaq yerine tam tersi etkiyi yaratmıştı. Onun yanında çalışmayı *istiyordu* fakat kendi koyduğu kurallarla,

onunkilerle değil. Ona tükürdüğünü yalatmak istiyordu. Aslında pişireceği yemeklerden daha lezzetli bile olabilirdi. Öğrenmeye çalışıyordu, gerçekten iyi gidiyordu. Kat de haklıydı. Neredeyse mükemmele yakın, kısa süreli bir çözümdü bu. “Bence yardım almak işini kolaylaştıracaktır. İş kabul etmek istiyorum ama bazı konularda anlaşılmamız gerek önce. Wyoming’de, kışın ortasında işten kovulmak istemiyorum,” dedi kontrolü eline alıp bu duruma alışmaya çalışarak çünkü adamın gözleri her saniye biraz daha kısıyor, bakışları daha acımasız bir hale geliyordu. Şimdilik iyiydi. “Ya önümüzdeki birkaç hafta içinde buradan taşınacağım ya da bahara kadar burada kalacağım.”

Zeke keskin bakışlı yeşil gözleri ve acımasız bakışlarıyla süzdü Carlin’i bir süre. “Eğer seni işe almazsam nereye gideceksin?”

“Orası seni ilgilendirmez. İlgilendirse de söylemem zaten.”

Kat bir adım geri çekilip kollarını göğsünde birleştirdi; bu konuşmayı başlattığına memnun görünüyordu, bu nedenle iki tarafı atışmaları için serbest bıraktı.

Kışın kalacak bir yer, yiyecek, bir çiftlikte saklanma fikri... Mükemmel bir çözüm yoluydu; çiftliğin huysuz, inatçı sahibini saymazsa tabii. Kaçmaktan o kadar çok yorulmuştu ki, Battle Ridge’de geçirdiği bu birkaç hafta ona çok iyi gelmişti. Bu huysuz adamın bunu mahvetmesine izin vermeyecekti. Esas ihtiyacı olan oydu ama yine de onun için bir iyilik yapabilir, işini kolaylaştırabilirdi.

“Çok çalışırım, ayak altında dolanmam,” dedi kısaca. “Tek istediğim, bana nakit ödeme yapman, ‘Carlin’ ismini kendine saklaman, ayağımın altında dolanmaman. Bir de beni bahara kadar işten çıkarmaman. Bahar gelince ben kendi yoluma devam ederim.” Şansı yaver giderse o zamana kadar yeteri kadar para birik-

tirmiş olacaktı. Brad'in yaratmış olduğu bu hapishaneden kurtulmasını sağlayacak bir plan geliştirebilirdi.

Zeke hâlâ ikna olmuş görünmüyordu; gözlerinde şüphe vardı. "Bu sapık hikâyesinin gerçek olup olmadığını nereden bileceğim? Belki de polisten saklanmaya çalışıyorsun? Belki de dolandırıcı veya en son çalıştığı işyerindeki patronu öldürme suçundan aranan bir katilsin."

"Hey!" diyerek çıkıştı Kat, Carlin'in yerine öfkelenerek. "Onun en son patronu *benim*."

Carlin aslında öfkelenmesi gereken kişinin kendisi olması gerektiğini düşünse de öfkelenmemiştir. Zeke'nin durumu neden böyle algıladığını anlayabiliyordu fakat ona herhangi bir açıklama yapamazdı. Kendini savunamazdı. Yalvaracak da *değildi*. Zeke Decker onu kış sezonu için işe ya alacaktı ya da almayacaktı.

"Güvenebileceğin tek bir şey varsa o da sözüm olur muhtemelen. Tek suçum biraz saf olmak. O kadar."

Zeke birkaç dakika düşündü. Durumun bu şekilde gelişmesinden hoşnut olmadığı belliydi fakat bir yardımcı bulma fikrini kafasında elemiş de değildi henüz. Gerçekten çok zor durumda olmalıydı.

"Yemek pişirebiliyorsun, değil mi?" diye sordu sonunda.

"Evet," dedi Carlin kendine güvenerek. Kat kadar iyi değildi belki fakat The Pie Hole'da çalıştığı süre boyunca çok şey öğrenmişti, yemek tariflerini uygulamayı biliyordu. Daha da fazla şey öğrenebilirdi.

"Çamaşır yıkama konusunda bir itirazın var mı?"

"Hayır." Müstakbel işverene "Ne iş olsa yaparım" demeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Yanlış bir izlenim bırakmak veya

gerçekten *her şeyi* yapmaya hazır olduğunu düşünmesini istemiyordu. “Camları da silebilirim.”

Zeke turtasından son bir lokma alıp çiğnemeye başladı; aynı anda kafasında olayı ölçüp tartıyordu. Carlin, adamın, kafasındaki seçenekleri değerlendirdiğinden emindi. Gerçi duyduğu kadarıyla seçenekler pek de iyi değildi. Yani ya onu işe alırdı ya da yemek pişirebilen birini bulamayacaktı. Homurdanmaya başlayınca aslında ne kadar mutsuz olduğu görülebiliyordu, “Tamam, işe alındın ama bir uyarıda bulunmam gerek. Camlar bir yıldır temizlenmedi.”

Carlin gülümsemeye başladığını fark edince hemen ciddi bir ifadeye büründü. Adamın yanlış bir fikre kapılıp *minnettar* olduğunu düşünmesini istemiyordu. Minnettardı, evet ama Zeke’nin düşündüğü şekilde değil. Bu profesyonel ilişkide tüm gücü elinde tutan taraf olduğunu sanmasını istemiyordu. En az Carlin’in ona ihtiyaç duyduğu kadar, o da Carlin’e ihtiyaç duyuyordu. Hayır, Zeke, Carlin’e *daha fazla* ihtiyaç duyuyordu. Carlin’in bunu ona unutturmaya niyeti yoktu.

Maaş konusunda da anlaşmaları gerekiyordu. Bir de onu her gördüğünde kalbinin bu kadar hızlı çarpmasıyla ilgili ne yapması gerektiğine karar vermeliydi.

Carlin aniden kendini çok huzursuz hissetmeye başladı. Aylar boyunca hiçbir adamı çekici bulmamıştı çünkü Brad psikolojisinde çok derin bir iz bırakmıştı. Şimdi ise, bir anda, bırakıp gideceği kesin olan bir adama karşı bir ilgi besliyordu. Ne *yapıyordu* böyle?

Pekâlâ, kesin olan bir şey varsa o da aklını kaçırmak üzere olduğuydu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Zeke Decker'ın koyu yeşil kamyonetini uzayıp giden daracık yollarda takip ederken, Carlin'in kalbi anlam veremediği bir hızda atıyordu. Kat haklıydı; Battle Ridge'den çiftliğe giden yol oldukça uzundu, yol boyunca görünürde hiçbir şey yoktu. Bu kadar heyecanlandığı için çok aptal olduğunu kendisine söyleyerek sakinleşme çalışıyor, sırayla farklı şeyler düşünmeye çalışarak kafasını dağıtmaya çalışıyordu fakat gerçek şuydu: Zeke Decker'ın evinde çalışmaya başlıyordu.

Bir adama yakın olmanın bu kadar heyecan vermesi aptallık değilse, aptallığın ne anlama geldiğini kesinlikle bilmiyor demektir. Sonuçta onunla birlikte olamazdı, hatta tüm gün temizlik yapmaktan başka hiçbir şey yapamazdı ama yine de ona yakın olacaktı! Her gün onu görecekti! Kirli iç çamaşırlarını elleyecekti!

Zihinsel olarak dengesini kaybetmiş gibi hissediyordu Carlin. Öyleydi muhtemelen çünkü aslında tüm bunları hissetmiyor olması gerekirdi. Bu hissettiği sadece aptalca değil, aynı zamanda imkânsızdı da. Üstelik çok tehlikeliydi. İçinde bulunduğu durumu düşündüğü zaman, hiçbir şey...

Aman Tanrım!

Karşısında duran ihtişamı görünce ağzı açık kalmıştı. Gözlerini alamıyordu; Tanrı ve Dünya Ana birlikte büyük bir iş başarmışlardı.

Asfalt anayoldan çıktıktan sonra oldukça uzun bir yol gitmişler, ardından sağa dönerek çakıllı yoldan tekrar sola, yine çakıllı bir başka yola sapmışlardı. Sonrasında toprak bir yola girerek dolambaçlı bir yolda yine çok uzun bir süre gitmişlerdi. Öğlen saatleriydi, güneş tam tepedeydi, bu yüzden de hangi yöne doğru gittikleri ile ilgili hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, gittikçe daha yüksek bir rakıma ulaştıklarıydı çünkü kulakları tıkanmıştı.

Manzara çok güzeldi. Hayır, aslında “güzel” kelimesi yetersiz kalıyordu; manzara tek kelimeyle nefes kesiciydi. Karşısında duran harikulade vadilerle büyüleyici dağları görmeye çalışmaktan boynu tutulmuştu neredeyse. Dağların görüntüsü de Battle Ridge’den de güzeldi fakat şimdi o manzaraya çok daha yakındı, hislerini sözlerle ifade edemeyecek durumdaydı. Başını bir sağa bir sola çevirip etrafı izlemek de yönünü şaşırtmasına neden olmuştu ama zaten yön duygusunu başından kaybettği için en azından yolun tadını çıkarabilirdi.

Öte yandan, Decker çiftliğindeki bu iş yolunda gitse iyi olurdu çünkü Battle Ridge’e giden dönüş yolunu bulmasının imkânı yoktu; uzun bir süre burada esir kalabilirdi. Decker’la bu kısa tanışıklığı Carlin’e, adamın ona acıyarak onu tekrar medeniyete kavuşturacağı hissinden uzaklaştırmıştı; özellikle de bu kadar zor bir durumda olduğunu göz önünde bulundurursa. Sonuçta adam ev işlerini yapmak, yemekleri pişirmek için resmen bir “evsiz”i işe almıştı.

“Evsizmiş”, diye mırıldandı. “Evsizi gösteririm ben sana.”

Düşüncesi bile yeniden öfkelenmesine yetiyordu. Hatta yeni-

den demek de doğru olmazdı çünkü adama olan öfkesi hiç dinmemişti. Aslında bu iyi bir şeydi. "Gösteririm" derken neyi kastettiğini veya ne yapabileceğini kendisi de bilmiyordu ama ona bunu ödetmenin bir yolunu bulacaktı. Carlin'in parayla işe ihtiyacı vardı fakat şu anda Zeke onun yardımına çok daha fazla muhtaçtı. Öfkeleniyor olmak Carlin'in hoşuna gidiyordu. İçine girebileceği en iyi duygu durumu öfkelenmektir. Yoksa Decker'ın cazibesine dayanamazdı.

Lanet olsun, öfkeliyken bile adamın cazibesine karşı koyamıyordu.

Lanet olsun. Lanet olsun çok seksiydi, bunun için hiçbir çaba göstermiyordu. Lütfen Tanrım, diye düşündü, hiç çaba göstermesin. Karşı koyabileceğinden emin değildi. Bir zamanlar, Brad hayatına girmeden önce, Decker'ın uyandırdığı bu hisler karşısında heyecanlanıp coşabilirdi; kalp atışları, gerginlik, heyecanın midesini yumruklamaları, yerinde duramama, teninin gerilip yanması onu mutlu ederdi. Korku hastalığı ile aynı belirtileri gösteriyor olması bir tesadüf müydü yoksa dikkate alması gereken bir sinyal miydi? Bu belirtilerle bir hastanenin acil servisine gidecek olsa ya kalp hastalıkları bölümüne, ya yoğun bakıma ya da her ikisine birden alınacağından adı gibi emindi.

Ama artık bu durum onu mutlu etmiyordu. Zeke kalıcı olarak çalışabilecek birini, tercihen de erkek bir aşçı bulana dek onu işe aldığını açık bir şekilde ifade etmişti; onun bu tercihi Carlin için de oldukça uygundu. Şimdilik, bu mükemmel şekilde toplumdan izole olmuş Decker çiftliği Carlin için harika bir saklanma yeri idi. Eğer Decker kış bitmeden kalıcı olarak çalışabilecek birini bulursa Zeke'nin, verdiği söze rağmen onu işten çıkaracağından emindi ama

bunu sorun etmiyordu. Ne de olsa bu sözü ona sırf onu öfkelen-dirmek için verdirmişti; tıpkı onun yaptığı gibi. Eşitlenmişlerdi, değil mi?

Tek yapması gereken, onunla arasına mesafe koymak, gereğinden fazla işlev gösteren hormonlarını bu işten uzak tutmaktır. Bunu yapabilirim, diye düşünürken kendi kendine gülümsedi. Bunu yaparken eğlenebilirdi bile. Bu bir içim su olan adamı arada sırada izleyerek hormonlarını şımartsa da sorun olmazdı. Ne de olsa adamın kirli çamaşırlarını yıkarken bu hissettikleri kaybolacak, duyguları eşitlenerek dikkati dağılacaktı. Adamın tişörtlerini koklamadığı sürece sorun yoktu.

Zeke kamyonetini iki tane direğin arasından geçen çakıllı yola doğru sürdü; girişte duran iki direk o kadar büyüktü ki, sanki iki büyük ağacın dalları kesilip yere çakılmış gibi duruyordu. Beş altı metre yüksekliğindeki direkler, yine bir ağacın gövdesiymiş gibi görünen başka bir direği destekliyordu. Carlin'in bedeninin iki katı büyüklüğünde olan direğin üzerine "Rocking D Çiftliği" yazısı kazınmıştı. Carlin, Subarusunu kamyonetin girdiği toprak yola doğru sürdü. Sanki askeri bir sınırdan yabancı bir ülkeye geçermiş gibi hissetmişti. Tamam, ortalıkta makineli tüfek falan yoktu; en azından şimdilik. Belki de saklılardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Diğer girişlerden de geçtikçe en çok bundan etkilendiğini fark etti: İlkel fakat etkileyiciydi. Birileri o üstte duran ağaç gövdesini oraya yerleştirmeyi çok istemişti muhtemelen çünkü kolay bir iş değildi onu oraya çıkarmak. Hoover Barajı'nı ilk gördüğünde de aynı şeyi düşünmüştü; birilerinin o nehre o barajı yapmaktan başka çaresi kalmamış olmalıydı mutlaka yoksa o kadar zahmete, çabaya girişmezlerdi. Tabii

buradaki girişin Hoover Barajı ile kıyaslanması mümkün değildi ama olsun.

Sonunda medeniyete varmışlardı... Yani medeniyet denebilirdi en azından. İlk bakışta görülen şey çitlerle çayırarda huzur içinde otlanan atlardı. Carlin atlara karşı ne hissettiğinden emin değildi. Çok güzellerdi ama çok büyüklerdi aynı zamanda, ne yapacakları önceden kestirilemeyebilirdi. Gerçi çok da önemli değildi; buraya yemek pişirip temizlik yapmaya gelmişti, at sürmeye değil.

Depo görünümlü birkaç tane bina ile bir tane de devasa ahır vardı. Ahırın önünden arabayla geçer geçmez evi gördü. Güzel bir evdi; görünüşe bakılırsa tadilat edilmiş, üzerine kat çıkılmıştı: İki katlı, beyaz boyalıydı, ön tarafta çok geniş bir verandası vardı. Bir kat sonradan eklenmişti, dikdörtgen yapılı beton veranda katına tek bir basamakla çıkılıyordu. Sağ tarafta, biraz daha ötede ise koğuş olduğunu düşündüğü alçak bir bina vardı. İki evin arasında, tek başına duran bir kabinle iki tane küçük odası vardı.

Decker kamyonetini, küçük verandanın önünde hafif yan duracak şekilde park etti. Carlin bu kapılardan birinin mutfağa veya mutfak girişindeki bir vestiyere açıldığına bahse girebilirdi. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Kat'ın anlattıklarından çiftliğin oldukça aktif, yoğun, kalabalık olduğunu hayal etmişti ama otlanan atlar haricinde yaşayan tek bir varlığa rastlayamamıştı şu ana dek. Tabii Decker da vardı. Carlin onun da "yaşayan bir yaratık" olarak sayılabileceğini düşündü.

Arabadan inerek açık duran kapının ağzında durup etrafına bakınmaya başladı. Aniden içine bir şüphe girmişti. Omurgası boyunca yayılan uyarı sinyallerini hissedebiliyordu. Evet, çok mantıksızdı, biliyordu; Kat onu yanlış bir yere yönlendirmez, tehlikeli

bir yere göndermezdi. Yine de... Hiç tanımadığı bir adamla tek başınaydı burada. Şu anda adamın, hormonlarını nasıl heyecanlandırıp mutlu ettiğinin bir önemi yoktu. Sağduyusu her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu fakat Brad konusunda yanılan da yine sağduyusu olmuştu. Sağ ayağını araba paspasında tutarak, gerektiği anda arabaya geri atlayıp kapıları kilitlemeye hazır bir halde Decker'a kısık ve sert gözlerle baktı. "Herkes nerede?" diye sordu donuk bir ses tonuyla.

"Çalışıyorlar," dedi Zeke kısaca. "Hayvanlar evde yaşamıyor."

Carlin, adamın söylediğinin mantıklı olmasını istemiyordu fakat mantıklıydı. Anahtarlarını cebine atıp ayağını arabanın içinden çekerek yere bastı. "Yolu göster."

Zeke, Carlin'in araba kapısına doğru yöneldi. Belli ki eşyalarını alacaktı ama Carlin'in ani refleksi harekete geçip düğmeye bastıktan sonra kapıları kilitledi. Decker başını kaldırıp çatık kaşlarla ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Kendi çantalarımı kendim taşıyım," dedi Carlin ters bir şekilde. Eline küçük bir fırsat geçmişti, bu fırsatı onu iğnelemek için kullanmıştı.

Adamın yeşil gözleri bir anda buz kesip kısıldı, bakışlarını kemerine taktığı başparmaklarına doğru çevirdi. Dudakları öfkeyle o kadar büzülmüştü ki, neredeyse görünmüyorlardı bile. "İster sen taşı, istersen ben taşıyım ya da isterlerse kendileri girsinler içeri. Umurumda bile değil; yeter ki vakit harcama, bir an önce işe koyul, ben de kendi işime döneyim," diye bağırdı.

Aman Tanrım, nasıl söylenmişti böyle! Carlin gülümsemesini kontrol edemeyip kahkaha atmaya başlamak için başını diğer tarafa çevirirken kapının kilidini açıp çantalarını aldı. Zeke arkasını

dönmüş verandaya çıkarken bir şeyler mırıldanıyordu ama Carlin onu anlamadığı için memnundu.

Zeke kapıyı açarken, Carlin kapının kilitlenmemiş olduğunu fark etti. Belki hoşuna gitmeyecekti ama kilitsiz kapılar artık tarihe karışıyordu; en azından evde yalnız olduğu zamanlarda. Tam o sırada aklına geldi... “Ev anahtarından bir kopya da ben almalıyım,” dedi adamın peşinden eve girerken.

“Neden?”

Bu soru karşısında o kadar afallamıştı ki aniden olduğu yerde durup ona bakmaya başladı. “Sen burada olmadığın zamanlarda eve girebilmek için,” diyerek açıklama yaptı yavaş, dikkatli bir şekilde.

Zeke ise karşılığında durup, “Gel, sana bir şey göstereyim,” dedi neredeyse Carlin ile aynı ses tonunu kullanarak. Kapıyı hızla çekip kapattı. “Bu yuvarlak şeyi görüyor musun? Biz buna kapı kolu diyoruz, kapıyı açmak için kullanıyoruz. Bak şimdi, dikkatini buraya ver. Elimi üzerine nasıl koyduğumu gördün mü? Sağa doğru çeviriyorum ve...” Yavaşça kapı kolunun nasıl döndüğünü gösterip büyük bir iş başarmışçasına kapıyı açtı. “Bu kapı açılmazsa ben mahvolurum! Ben yokken işte böyle gireceksin eve.”

Aaah, tanıtımla iğneleme için fazlada puan verilebilirdi. Ukala bir insanı ilk görüşte anlardı, bu sefer de yanılmamıştı.

“Düzelteyim,” dedi, Carlin. “Eskiden böyleydi. Bundan böyle anahtara ihtiyacın olacak çünkü gündüzleri ben burada yalnız çalışırken kapıyı içeriden kilitleyeceğim, eksikleri almak için Battle Ridge’e gideceğim zamanlarda da kapıyı arkamdan kilitleyeceğim. Umarım iki tane anahtarın vardır yoksa kendi evine girmek için kapıyı çalman gerekecek.” Ardından sırf kendine hâkim ola-

madığından Zeke'ye bakıp gülümsedi.

Zeke kollarını göğsünde birleştirip geniş omzunu kapının çerçevesine dayadı. Yüzündeki ifade pek aydınlanmış gibi görünmüyordu ama yeşil gözlerindeki o ışıltı, neredeyse eğlendiğinin ispatıydı. "Anahtarı bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Çilingiri çağırıp tüm kilitleri değiştiremez miyim sanıyorsun?"

"Buna paran yeter mi sanıyorsun?"

"Eğer mecbur kalırsam sanırım yeter." Ah, evet, tüm gün boyunca buna devam edebilirdi.

"Eğer kilitleri değiştirirsen bana anahtar verecek misin?"

Carlin tam ağzını açmış, anahtarı alabilmek için parasını vermesi gerektiğini söylemek üzereydi ki, adamın neden bu kadar eğlendiğini fark etti. "Aman Tanrım! Anahtarın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Zeke omuzlarını silkti. "Buralarda bir yerlerdedir."

Kapının çerçevesinin büyük bir kısmını kaplıyordu fakat bir tarafı boştu; Carlin başını üç kez tahtaya vurdu. Kaşlarını çatarak Zeke'ye baktı. "Ben kadını. Ka-dın. Sen burada kapıyı kilitlemeden yaşarken kendini güvende hissedebilirsin ama ben hissetmiyorum. Daha anaokulundayken yabancılara karşı dikkatli olmam, kapıları kilitlemem, gece dışarıya çıkacaksam arabamı sokak lambasının altına park etmem, bir adamın gözlerini anahtarlarımla nasıl çıkarabileceğim öğretildi bana. Benim bir ev anahtarına ihtiyacım var. Kilitli olmayan bir evde uyuyamam."

"Kimsenin gözünü de çıkaramazsın ama."

"Onun için arabamın anahtarını kullanırım."

Zeke'nin dudakları biraz olsun gevşemişti; Carlin'e bakarken başını hafifçe yana eğdi. Carlin aylarca böyle bir ilgiden uzak durmaya

çalışmıştı, Decker'la tanıştıktan sonra göze batmama konusundaki kendi kurallarını nasıl teker teker yıkmaya başladığı da yine kendi gözünden kaçmıyordu. İşe bu kadar ihtiyaç duyan bir çalışan olarak, patronuna emredersinizler, nasıl arzu edersinizler, efendimler yağdırmayı gerekirken resmen ukalalık taslıyordu adama.

Neyse ne. Carlin, adama karşı hissettiği çekimi göz önünde bulundurunca, bu saldırıya ancak bir saldırıyla karşılık verebileceğini düşünüp ıgnelemeye devam etmeye karar verdi. Zeke'nin, Carlin'den daha ilk görüşte hoşlanmadığı belliydi; her ne kadar bunu düşündükçe rahatsızlık duysa da, sürdürmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Pekâlâ. Haklısın," dedi Zeke sonunda. "Bu akşam anahtarı bulmaya çalışacağım. Bulabilirsem senin için bir kopyasını hazırlatacağım."

"Yarın," dedi Carlin ısrarla. "Daha geç olmaz. Eğer bir çaresine bakmazsan yarın çilingir çağıracağım." Kapının kilidini inceledi. "Hatta düşündüm de, çilingiri yarın her hâlükârda çağıracağım. Anahtarı aramakla hiç uğraşma. Kapıda kilit dili bile yok. Tüm dış kapılara taktırırım ben."

Zeke gözlerini devirdi. "Paranoyaksın sen, biliyorsun değil mi? Burada yaşayan insanların tüfekleri falan var. Biri içeriye girecek olursa..."

"Ayrıca tüfeklerinden biriyle kasap bıçağını da ödünç almak istiyorum. Kapılara kilitler takılana kadar yatak odamda dursunlar."

Zeke, Carlin'i süzerek bir süre duraksadı, ardından temkinli bir şekilde, "Kasap bıçağı mı?" diye sordu.

"Yakın mesafe savunması için. Her ihtimale karşı." Şaka yapmıyordu. Belki biraz abartmıştı ama şaka yapmıyordu. Brad'den

sonra hiç umulmadık şeyler yapmış, her ihtimale karşı eline geçen, zarar verme ihtimali olan veya en azından kaçmak için ona zaman kazandırabilecek her silahla kendini korumaya almıştı. Henüz yatağının başına bir elektrikli testere koymadığı kalmıştı ama bu, koymayacağı anlamına da gelmiyordu.

“Paranoyak, cinayete meyilli, tamamen hayal dünyasında yaşayan birisin sen. Tüfikle durduramadığın birini bıçakla durdurabileceğini düşünecek kadar uçmuşsun.”

“Bıçaklar silahlardan daha korkutucu. Silah atışlarının çoğu hedeften şaşıyor, biliyorsun.”

Zeke umursamaz bir tavırla homurdandı. “Benimkiler şaşmıyor.”

Evet, muhtemelen onunkiler şaşmıyordu. Muhtemelen yürümeye başladığı günden itibaren ava gidiyordu. Tamam, belki bunu da abartmıştı ama çok abarttığı söylenemezdi. “Evet, benim bu güne kadar hayatımda hiç silah ateşlemediğim göz önünde bulundurulursa, kesinlikle benim için geçerli olacak bir genelleme. Belki de biraz atış yapmam gerek.”

“Bence deli gömleği giymen gerek.”

“Ha,” dedi Carlin burnunu kırıştırıp onunla dalga geçtiğini gösterircesine gülümseyerek. Başını hafifçe geriye doğru attı. “Bana evi gösterecek misin? Yoksa gün batana kadar burada böyle elimizde çantalarla dikilip duracak mıyız?”

Çantalarını kendi taşımakta ısrar ederken, karşıdan gelecek olan aşağılayıcı sözlere karşı kendini hazırlamıştı fakat Zeke sadece gözlerini devirmekle kalıp alaycı bir tavırla başını eğerek elini kapağa doğru götürdü. “Önden buyur,” dedi.

Carlin, yarı vestiyer yarı çamaşır odası gibi görünen bir odaya adımını attı. Sağ tarafta, dışarıya bakan duvara dayalı bir tezgâh,

tezgâhın üzerinde de birçok farklı çeşit botlar duruyordu; normal botlar, yalıtımlı botlar, kovboy botları, hatta bir çift spor ayakkabı bile vardı. Düzenli bir şekilde yerleştirilmemişlerdi, karman çorman, çiftleri karışmış halde duruyorlardı. Spor ayakkabılardan biri askeri birliğin içine karışmış gibi duruyor; diğeri ise arka tarafa düşmüş, bir başına oradan sırtıyordu. Yüksek pencerenin altındaki duvarda, üst üste üçer kat ceket asılmış bir dizi duvar askısı vardı. Adam dışarıda giydiği giysiler konusunda oldukça ciddi görünüyordu.

Sol tarafta, önden yüklemeli modern bir çamaşır ile kurutma makinesi, özel olarak monte edilmiş ayakların üzerinde duruyordu, diye düşündü Carlin ilk önce. Fakat sonra emin olamadı çünkü makinenin altındaki şey görülemediği için, ayaklar yerine bir çamaşır yığını bile olabileceğini fark etti. İki tane çamaşır sepetinin sadece bir kısmını görebiliyordu. Onlar da neredeyse gömülmüş haldeydi.

Carlin hiçbir şey söylemedi. Aslında söyleyemedi çünkü önünde duran çamaşır yığınlarının kaç makine çamaşırını temsil ettiğini hesaplamakla, hepsinin yıkanıp, kurutulup düzenlenmesinin ne kadar zaman alacağını düşünmekle meşguldü. Sadece çamaşır işinin bile aylarca iş güvenliği sağlayabileceği ortadaydı.

Küçük odanın diğer ucunda, üst kısmı cam olan bir kapı daha vardı. Ardındaki oda, yani mutfak görülebiliyordu; Carlin olduğu yerde durarak aniden geriye döndü. Katolik değildi ama... Yüce Meryem adına!

Zeke kapıyı açıp mutfağa girdi, sabırsız bir ifadeyle omzunun üzerinde baktı. "Geliyor musun gelmiyor musun?"

"Gelmiyorum," dedi Carlin, Zeke'nin arkasındaki enkazı koca-

man gözlerle incelerken. “Lanet olsun! Yalan söyledin. Resmen yalan söyledin bana.”

Zeke’nin koyu renk kaşları çatılıp gözleri kısıldı. “Yalan mı söyledim?” dedi yavaşça.

Carlin mutfağı işaret etti. “İnekler gerçekten de mutfakta yaşıyor!”

Zeke başını çevirip mutfağı ağır ağır inceledi, ardından memnuniyet dolu bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “Bir süre seni meşgul edecektir,” dedi neşeyle. “Hadi, gel. Yatacağın yeri göstereyim.”

Carlin sessizce, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Zeke’yi takip ederek mutfağın içinden geçti. Dağ gibi kirli tabak yığınları, tencereler, tavalar, boş alışveriş poşetleri, her yere saçılmış un mu, tuz mu, şeker mi ne olduğu belli olmayan beyaz tozlar ile daha birçok kirli çamaşır vardı. Evet, bu adamın sadece kot, pamuklu, pazen kumaş satan bir kıyafet mağazasını doldurmaya yetecek kadar kıyafeti vardı.

Mutfaktan çıkıp kısa bir koridordan sol tarafa geçtiler. Hâlâ evin yeni eklenen kısmında olduklarını tahmin ediyordu. “Bunlar Libby’nin odalarıydı,” dedi Zeke kapıyı açarak. “Eskiden, kızı da burada yaşarken iki yatak odasıydı fakat daha sonra Jen büyüüp buradan ayrıldıktan sonra burayı Libby’nin kendi özel alanını kullanabilmesi için yeniden düzenledim. Kendine ait banyon da var tabii. Çok güzel değil ama en azından sana özel.”

Başka şartlar altında olsa mutlulukta havaya uçardı ama çamaşırhane ile mutfağın görüntüsünün yarattığı buhrandaydı hâlâ

İlk girdikleri oda oturma odasıydı, içerisi çok sıcak ve güzeldi. Daha doğrusu, Zeke’nin içeriye tıktığı kutulardan kurtulduğu zaman güzel olacaktı. Boş, yarısı dolu, tamamen dolu kutular... Bir

sürü kutu vardı. Gerçi mutfaktaki pislikle kıyaslandığı zaman bu hiçbir şeydi. Burayı hemen hallederdi.

Duvarlar pastel bej renkte, sıcak tonlarla uyum sağlayacak şekilde boyanmıştı. Küçük bir kanepe, bir sandalye, üzerlerinde birer lamba duran iki komodin, bir sehpa ile duvara monte edilmiş, şaşırtıcı derecede yeni bir düz ekran televizyon vardı. Zaten odanın küçüklüğüne bakılırsa, televizyonun duvara monte edilmekten başka bir şansı yoktu. Bir tane kütüphane, her ne kadar küçük boy olsa da, zemin üzerinde boşa kalan son yeri de kaplamıştı. Odada küçük bir gaz şöminesi bile vardı. Kışın çok işine yarayacak gibi görünüyordu.

“Yata odası arka tarafta,” dedi Zeke kapıyı göstererek. “Banyoya yatak odasından geçiliyor. Bu kadar.” Başındaki şapkayı düzeltti. Yüzündeki ifade, yaşadığı tatmini o kadar net yansıtıyordu ki Carlin onu tokatlamak istedi bir an. “Seni yalnız bırakayım. Dokuz kişiyiz. Sabah kahvaltısı ile öğlen için dokuz kişilik yemek hazırlaman gerek. Akşam yemeği için yedi kişi olacağız. Adamlardan iki tanesi evli olduğu için gün sonunda eve dönüyorlar.”

“Olması gerektiği gibi,” dedi Carlin çantalarını yere bırakırken. Yatak odasının tozunu alsa iyi olacaktı ama en azından burada kutular yoktu.

“Yemeği ister burada pişirip servis edersin ister koğuşta,” dedi Zeke. “Seçim senin. Spencer koğuşta daha rahat ediyordu ama ben pişireceğim zaman mutfakı tercih ederdim.”

Carlin ona sert bir bakış attı. “Yani mutfaktakiler senin pisliğin.”

Zeke sırtıttı. “Artık senin.”

Carlin yedi veya dokuz adamın çıkaracağı pisliği düşündü; nereden çıkarsa çıksın, temizlemek zorundaydı sonuçta. Sonra ev ile koğuş arasında günde üç defa gidip gelmek zorunda kalacağını

düşündü. Şimdi bir zorluğu yoktu ama kış gelince olayın boyutu değişecekti. “Ev,” dedi sadece.

Zeke başıyla onayladı. “Karanlık basınca geleceğiz, o yüzden yemeği hazır et.” Ses tonu da yüzündeki ifadeyi destekler nitelikteydi. Carlin şimdi iki tokat atmak istiyordu ona.

Dokuz. Dokuz. Bunu yapabiliirdi. Kat’ın mekânında birçok insan için yemek pişiriyordu ama bu akşam yemeğe yedi tane aç adam gelecekti, o zamana dek yapması gereken çok iş vardı! Bir şekilde, mutfaktaki o enkazı en azından yemek pişirmesini elverişli kılacak kadar düzene sokmuş olması gerekiyordu, sandviç hazırlayamazdı.

Bugüne kadar karşılaşmış olduğu en zor işle bile kıyaslayamazdı bunu. Gözü fena korkmuştu.

Zeke tam odadan çıkmak üzereyken durup arkasına baktı. “Ah, bir de... kendin için de pişirmeyi unutma.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zeke evden çıkarken yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. İnanılmaz bir rahatlığa ulaşmıştı; o kadar rahatlamıştı ki aniden arabayı durdurup, şapkasını havaya atıp kamyonetin etrafında sevinçten çılgınlık atarak koşmak istiyordu. Çok şükür, Tanrım! Bu akşam yemek pişirmek zorunda değildi!

Carlin'in, Libby kadar iyi yemek pişirip pişirememesi önemli değildi. Tek yapması gereken masaya yenebilecek bir şeyler koymaktı, bu konuda kendisiyle Spencer'dan çok daha iyi olduğuna hiç şüphe yoktu. Üstelik artık çiftlikteki yoğun iş günlerine başlamadan önce veya yorucu bir günün ardından eve döndüğü zaman makineye çamaşır koymayı hatırlamak zorunda değildi. Artık bulaşık makinesini çalıştırırken neyi yanlış yaptığını, köpüklerin neden her yerden dışarıya taşıdığını anlamaya çalışmak zorunda değildi çünkü hatırladığı kadarıyla daha önce böyle birşey hiç olmamıştı. Artık bunların hepsi Carlin'i ilgilendiren sorunlardı.

Piştirilmeyen yemekler, yıkanmamış kıyafetler, Spencer yaralandığından beri evdeki işlerin yarısını olsun yetiştirmeye çalışma çabası... Eğer cennetin tanımı bu değilse neydi, bilmiyordu.

Carlin'in yüzündeki o dehşet ifadesi karşısında bu kadar çok eğlenmiş olmasaydı, muhtemelen büyük bir utanç duyardı ama eğlenmişti, utanç da duymuyordu. Hatta tüm o pisliği temizleme işini ona bıraktığı için çok da mutluydu. Belki *bu*, ukalalığını biraz olsun alırdı.

Gerçi itiraf etmesi gerekirdi ki, kadının bu sert tavırları hoşuna bile gidiyordu. Peşindeki sapığa rağmen en ufak korkuyu bile yansıtmıyordu; tabii hikâyesi gerçekse. Başka kadınlar Carlin kadar cesaretli değillerdi. Carlin ondan da hiç korkmuyordu. Bu, Zeke'nin çok hoşuna gidiyordu. Hatta en az kalp şeklindeki poposu kadar hoşuna gidiyor bile denebilirdi.

Hayır, bir kez daha düşününce, poponun yarışı her şekilde açık ara farkla kazanacağında karar kıldı.

Yarım saat sonra, Darby ile Eli'nin samanları kestikleri sırada traktörlerden birinin kırdığı su pompası istasyonunu tamir ettikleri yere vardı. Çiftlikte mekanik konulardan en iyi anlayan Eli'ydi; Darby daha çok her işe yarayan bir elemandı, bu özelliği sayesinde, bitmek bilmeyen şikâyetlerine rağmen Zeke onu kovmuyordu. Sinirler gergin olduğu zaman Darby'ye katlanmak neredeyse imkânsız bir hal alıyordu. Bazı adamlar hiçbir şeyden tatmin olmazlardı, ki Darby de onlardan biriydi.

Zeke kamyonetten inerken adamların ikisi de eğilmiş, pompa ya baktıkları yerde doğruldular. Yağlı eliyle alnını silince yüzüne yağ lekeleri bulaştı.

"Nasil gidiyor?" diye sordu Zeke, gerekirse yardım etmek için eldivenlerini giyerek.

"Neredeyse hallettik sayılır," diye cevap verdi Eli. "Yarım saatlik işi kaldı herhalde."

“İyi.”

Darby kaslarındaki gerginliği azaltmak için sırtını kamburlaştırdı. “Yeni aşçıyı yerleştirdin mi?”

“Evet, evde. Henüz yerleşip yerleşmediğini bilmiyorum.” Tüm işleri ona bıraktığı sırada kadının yüzünde beliren ifadeyi düşündükçe tekrar gülümseme isteği doğuyordu.

“Tanrı’dan tek dileğim, Spencer’dan daha iyi yemek pişiriyor olması,” diyerek söylendi Darby. “Gerçi neredeyse herkes Spencer’dan daha iyi yemek pişirebilir... sen hariç patron.”

Gerçek buydu, o yüzden Zeke adamının söylediğine alınmadı. Darby soru sormaya devam ediyordu. “Kaç yaşında?”

Adamın ağzından çıkan sadece iki kelime bile Zeke’nin tepesini attırmaya yetmişti. En son aşçısını kaybetmesine neden olay vukuata Darby de dahil olmuştu. “Yeterince genç,” dedi Zeke sert bir şekilde, “özellikle sen kadından uzak duracaksın.”

“Ah, ha!” Darby, Zeke’ye bakarak sırıttı; yüz ifadesinde gizli bir espri saklıydı. “Ateşli olanları kendine saklıyorsun, ha?”

Zeke’nin kadına hangi gözle baktığının bu durumla hiçbir ilgisi yoktu. Evet, aralarında, en azından kendisinden Carlin’e karşı ateşlenen fiziksel bir kıvılcım vardı, bunu kabul ediyordu fakat adamların Carlin’i özel cinsel koruması altına aldığını düşünmelerini istemiyordu. Carlin saygıyı hak ediyordu, Zeke bu saygının gösterildiğinden emin olacaktı. Öte yandan, Darby tarafından gelişecek olan herhangi bir olayı, daha alevlenmeden, başından bastırma niyetindeydi.

“Hayır, kadın buraya yemek pişirip ev işleriyle ilgilenmek için geldi, bunu da kaybetmeme neden olmana göz yumarsam mahv olurum.”

“O olay benim suçum değildi...” diyerek açıklama yapmaya başladı Darby mızdırılan bir ses tonuyla.

“Senin suçundu demedim zaten,” diyerek araya girdi Zeke. “Umurumda da değil. Açıkça görülüyor ki, çiftlikte çalışabilecek adam bulmak, aşçı bulmaktan çok daha kolay; o yüzden kadından uzak dur yoksa kapının önüne seni koyarım, onu değil. Bu uyarı burada çalışan herkes için geçerli, sadece senin için söylemiyorum. İstersen bu söylediklerimi arkadaşlarına da ilet.”

Tetikte olması gerek, diye düşündü. Carlin çok hoş bir kadındı. Güzel değildi, açık bir biçimde seksi de değildi ama vücut hatları çok net bir şekilde belirgindi. Bir adamın dikkatini kolayca çekebiliyordu; küçük ve dik göğüsleri ile poposunun yuvarlaklığını hesaba katmıyordu bile. Hiçbir erkek ona karşı kayıtsız kalamazdı. Çiftlikteki azgın bekâr adamlara, Carlin’in tamamen yasak bölge olduğunu açıklamak zorundaydı.

Bu nedenden dolayı, kendi kendine bu durumu hatırlatmalıydı. Onu ilk gördüğü anda tüm hormonları ayağa kalkmıştı. Carlin oldukça zor bir durumdaydı, ilk fırsatta dikenlerini çıkarmış olması ne romantik ne de kısa süreli, ki Zeke’nin kafasından geçen de buydu. Bir ilişki arayışında olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Çok yazık. Bununla başa çıkabilirdi; seks eksikliği oldukça sinir bozucu olabilirdi ama ölümcül bir sorun değildi.

İşin bir başka kötü tarafı ise, gerçekten istediği bir şeyden vazgeçmeyi sevmiyor olmasıydı. Kolay kolay kaybetmezdi, buna alışkın değildi. Kaybetmek kadar kötü bir şey yoktu ki.

Onu işe alıp, tutup buraya getirirken aklından ne geçiyordu ki?

Evet, buraya kadar olan kısım kolaydı. Tek düşündüğü temiz bir ev, temiz kıyafetler ile yenebilecek kadar iyi pişmiş yemek-

lerdi. O kadar çaresizdi ki, ona karşı içinde yanan fiziksel çekimi bilerek görmezden gelmişti. Tabii ki Carlin, seksi dudakları ve poposuyla birlikte samanların içine gömülmeyi de istemiyor değildi. Önünde uzayan, hislerini kendi kendisine bile inkâr etmesi gerekecek ayları düşününce aniden Zeke'nin içinde bulunduğu neşeli duygu durumu söndü. Burada kaç ay kalacağı belli değildi ama kesin olan bir şey varsa o da sonsuza kadar kalmayacağıydı. Kendini güvende hissetmediği anda ortadan kaybolurdu.

"Adı ne?" diye sordu Eli. O da bekârdı ama Darby gibi azgın değildi. Eli kırklı yaşlarındaydı, daha önce rodeo ile ilgilendiği zamanlarda evlenip ayrılmıştı. Bazen barlara gidip dans etmeyi severdi ama kadınlarla pek görüşmezdi. Fakat bu, görüşmek istemediği anlamına gelmiyordu. Zeke, Eli'yi de yakından takip edecekler listesine koydu.

"Carly Hunt." Neyse ki, "Carly" ile "Carlin" birbirine çok benzeyen iki isimdi, eğer ağzından kaçırarak olursa kimse fark etmeyecekti. "Darby'ye söylediklerim senin için de geçerli Eli. Herkes için geçerli." *Kendisi için bile. Lanet olsun.*

"Benden şüphelen olmasın patron," dedi Eli sakın bir ses tonuyla. "Sanırım ben de en az herkes kadar yemek konusundan mustaribim." Dudakları hafifçe kıvrılrsa da sırtıtmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Fakat Darby sırtıtmaya devam ediyordu.

Carlin mola vermek için durdu; vereceği mola kısa olmalıydı yoksa çamaşır yığınlarının arasında boğulabilirdi. Hem çamaşır makinesi hem de kurutma makinesi son üç saattir aralıksız çalış-

şıyordu. Bulaşık makinesi de çalışıyordu. En kötü durumdaki tencerelerle tavaları elinde yıkamıştı. Dünya yüzündeki hiçbir bulaşık makinesi o yanmış tavaları temizleyemezdi. Yeni işiyle ilgili kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Sadece ilerleme kaydettiği için değil, son üç saattir Zeke'yi görmediği için de mutluydu. İş güvenliği konusunda da sorun yaşamayacaktı; adamın ona, kendisinin adama olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

Belki onu görmek zorunda kalmazsa, hormonlarının yanlış yönlere sapmasından endişe etmek zorunda da kalmayacaktı. Ayrıca, akşama kadar çok yorulacağı için, en ısrarcı hormonu bile en ufak bir titreşim gösteremeyecek kadar bitap düşmüş olacaktı.

İlk işi, kilerle buzdolabında ne olduğuna bakıp akşam yemeği için ne pişireceğini planlamaktı. Yiyecek depolarını dolu görünce sevinmişti. Ayrıca patronunun onu buraya getirdiği ilk dakikadan dokuz, kendisini de sayarsa on kişiye öğlen yemeği hazırlamasını istememesine de seviniyordu. Belki adamlar koğuştaki sandviç yiyorlardı, belki de öğlen yemeğini erken yemişlerdi. Ne olduğu çok önemli değildi. Sonuç olarak, yemek pişirmeye başlamadan en azından işlere girişip yemek pişireceği ortamı hazırlama şansı olmuştu.

Kocaman fakat basit bir tonbalığı güveci hazırladı; yemek fırına girmeye hazırdı. Güveç, tarife ihtiyaç duymadan yapabileceği sınırlı sayıda yemekten biriydi çünkü o kadar çok güveç pişirmişti ki artık alışmıştı fakat daha önce hiç bu kadar kalabalık bir gruba yemek hazırlamamıştı. Hazırlanışı oldukça kolaydı; pirinç, mantar çorbası kreması, bol miktarda tonbalığı, karışık sebzeler, biraz baharat, bir fili bile kabız edecek kadar çok miktarda peynir. Adamlardan herhangi birinin laktoz alerjisi olup olmadığı sonradan ak-

lına gelmişti. Eğer varsa çok kötü olacaktı. Özel beslenme rutini olan biri varsa önceden belirtmeleri gerekirdi.

O kadar büyük bir güveç hazırlamıştı ki ertesi gün öğlene de kalacaktı. Mısır ekmeği yapmaya karar verdi çünkü mısır ekmeği karışımı kutusundaki talimatlar kolay görünüyordu fakat son dakika hazırlamak zorundaydı. Ayrıca çikolatalı pasta karışımıyla dondurma da vardı. Her gün tatlı yemek istiyorlar mıydı acaba? Sormamıştı ama ilk güne tatlı şeylerle başlamak güzel bir başlangıç yaratabilirdi.

Yarın akşam için pişireceği rosto buzdolabında çözülüyordu. Önceden planlı davranmak burada hayatta kalmasına yardımcı olacaktı. Hayatta kalacaktı da; üstelik yeşil gözlere, dağ gibi çamaşırlara, güzel bir popoya, iğrenç bir mutfağa rağmen. Bu günlerde tek yaptığı hayatta kalmaktı zaten.

Carlin arka kapının ısrarla çaldığını duydu. Kapıyı çalan her kimse kaç defa daha çalacağını merak etmekten kendini alamadı. *Kim olursa olsun*, hah! Muhtemelen Zeke onu kontrol etmeye gelmişti. Ellerini mutfak havlusuyla kurulayıp, dağılan birkaç tel saçını düzeltti ve mutfağa bir bakış atarak ne kadar ilerleme kaydettiğine bir baktı. Beklesin. Tabii ne kadar çok beklerse o kadar çok öfkelenenecekti. Onun öfkesiyle yine Carlin başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Fakat çift camlı kapının arkasındaki adam genç, sarışın, bebek yüzlüydü. Utançla hayal kırıklığı karışımı bir arada vurmuştu Carlin'i. Zeke değildi. Başkasını bekletmişti. Neyse ki.

Kilidi çevirip kapıyı açtı. Tek bakışta kim olduğunu anladı. "Sen Spencer olmalısın."

"Kolumdaki bu aygıt beni ele veriyor, ha?" Spencer sırtıttı; ço-

cuğun gülümsemesi kocaman ve içtendi. Sanki bu dünyada, oldukça karmaşık bağlanmış bir askıya asılmış sakat kolu dışında hiçbir düşmanı, duygusal acısı veya endişesi yok gibi. “Kapının nesi var? Açamadım, o yüzden de durmadan çaldım. Bozuldu galiba. Zeke’ye söyleyeyim.”

Kilitli kapılara alışkın olmayan bir adam daha. “Kapı bozuk değil, kilitliydi.”

Spencer çok şaşırılmıştı. “Neden?”

Carlin esas nedenin dışında bir açıklama yapmalıydı. “Yeni bir yer, kırsal bölge, sanırım biraz ürktüm. Ben Carly,” dedi Carlin, çocuğun konuyu daha fazla uzatmasına fırsat tanımadan; Carlin ismi dikkat çekeceğinden takma adını kullanmıştı. “Kusura bakma, kapıyı hemen açamadım. Hem çamaşır, hem kurutma, hem de bulaşık makinesi aynı anda çalışırken kapının çaldığını duymadım.”

“Tanıştığıma memnun oldum Carly.” Spencer içeri girerken vestiyere bir göz atınca şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Aman Tanrım! Bayağı meşgul olmuşsun, orası kesin. Buraya son girdiğimde kirli çamaşır yığınları neredeyse bir metre daha yüksekti. Patron çamaşır yıkamakla pek uğraşmaz.”

“Hiçbir şeyle uğraşmıyor belli ki,” diyerek mırıldandı Carlin. “Senin için ne yapabilirim Spencer?” Uğramasının bir sebebi olmalıydı, Carlin’in misafirlerle sohbet etmeye vakti yoktu.

“Yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm. Doktor istirahat etmemi söyledi, Zeke de hiçbir iş yapmama izin vermiyor... aklımı kaçıracağım. Gündüzleri televizyonda izlenebilecek *hiçbir şey* olmadığını biliyor muydun?”

“Evet, biliyordum,” dedi Carlin inanılmaz bir ciddiyetle, bir yandan da Spencer’ı başından nasıl savacağını düşünürken.

Niyeti kötü değildi fakat Carlin'in, tek kollu bir adamın ona nasıl yardım edebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ancak ayak altında dolanır, işine engel olurdu, ki bunu da istemiyordu. Ama Spencer o kadar içten, o kadar arkadaş canlısıydı ki bunu ona söyleyemedi. İçten içe isyan ederek ona tahammül etmeye karar verdi çünkü çocuğun duygularını incitmeye hiç niyeti yoktu.

"Neden oturup bana bu çiftlikten, burada çalışan, yemeklerini pişirdiğim adamlardan bahsetmiyorsun?" Mutfak masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekerek misafirinin ayak altında olmayacağı bir köşeye koydu. "Hepinizin ne yemekten hoşlandığınızı, pişirmemem gereken bir şey olup olmadığını, bilmem gereken bir şey varsa söyleyebilirsiniz..." Zeke Decker gibi bir adamın neden evli olmadığı gibi şeyleri mesela. En azından neden çamaşırlarını yıkayabilecek bir kız arkadaşının olmadığını söyleyebilirsiniz. Hayır, tabii ki bunu soracak değildi. Merak ediyor olabilirdi fakat sormayacaktı.

"Yemek konusunda seçici değiliz. Darby hariç ama... o sadece şikâyet ediyor. Hiçbir şeyden mutlu olmaz." Spencer verdiği cevabı düşünürken dudakları büzüldü. "Aslına bakarsan, ne yaparsan yap benim pişirdiklerimden daha iyi olacağı kesin. Patron duymasın ama o benden bile kötü yemek yapardı. Neredeyse her yaptığı yemeği yakardı. Günün sonunda o kadar yorgun düşüyoruz ki, önümüze ne koyarsan koy yeriz, yeter ki miktarı çok olsun ama onun pişirdikleri... *aahhh*. Çok kötüydü. O yüzden endişe etme; her şeyi yeriz. Sadece yakmamaya çalış, yeter."

"Aklımda bulundururum."

Kurutucu, programın bittiğini haber veren bir düdük çaldı. Carlin müsaade isteyip çamaşırları kurutucudan çıkardıktan son-

ra sepete koyup yan taraftaki yemek salonuna götürdü. Adamların yemek yiyeceği yer burasıydı. Uzun, gösterişsiz ahşap yemek masası on iki kişiyi rahatlıkla sığacak büyüklükteydi. Kıyafetleri katlayabileceği en uygun yerdi.

Çamaşır sepetini yemek masasının üzerine boşaltıp çamaşır-ları katlamaya başladı. Çamaşır-ları burada katladıktan sonra yan odadaki kanepenin üzerine götürdü. Uygun bir vaktinde katlanmış çamaşır-ları üst katta Zeke'nin odasına götürecekti.

Üst kata çıktığı zaman Zeke'nin odasını bulacaktı. Muhtemelen dağınık bir yatakla yerlerde çamaşır yığınları olan odaydı.

Spencer mutfak ile yemek odasının arasındaki kapının girişinde durdu. "Lütfen patronun iç çamaşır-larını yemek yediğimiz yerde katladığını söyleme bana."

"Tabii ki hayır." Küçük bir yalan söylemişti. En azından çamaşır-ları katlarken kendisini izleyen çocuğu rahatlatacak bir yalandı. "Neden bana diğer adamlardan bahsetmiyorsun?" dedi Carlin elindeki tişörtü sallarken.

Çocuk oturup anlatmaya başladı, adamların her biriyle ilgili ufak tefek bilgiler verdi. Carlin'in kalbi yumuşamıştı; çocuk herkesin içindeki iyiliği görebilen biriydi. Etrafındaki herkese tamamen güvenebiliyordu. Ona da güvenmişti; hem de hiç tanımıyor olmasına rağmen. Carlin çocuğun anlattıklarını dinlerken, yemeklerini pişirdiği adamların kendisine karşı olan izlenimlerinin de bu şekilde olup olmayacağını merak ederken.

Her zamanki gibi, adamlar eve dönüklerinde hava kararmıştı. Zeke evde yanan ışıkları görünce içinde beliren... Belki memnuni-

yet hissini itiraf etmeliydi. Mutfak aydınlık, perdeler açıktı; Carlin'in bir oraya bir buraya gidip geldiğini görebiliyordu. Oturma odasındaki ışıklar da açıktı. Çok sıcak bir karşılama hissi veriyordu bu durum. Koğuştaki ışıklar da açıktı ama bu Spencer'in işi olabilirdi.

Sonra Spencer arka kapıda belirdi. Verandada durup onların gelişini izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kahretsin, diye düşündü Zeke yorgun bir halde. Eğer kolay etkilenebilir sıfatına ait bir yüz varsa, bu Spencer'ın yüzüydü. Bu durumda çocuğa Carlin'den uzak durmasını söyleyemezdi çünkü ona etrafı gösterip gerektiğinde tek eliyle de olsa yardım etmesi gerekiyordu. Çocuğu uyarmak, rüzgâra esmemesini söylemek gibi bir şey olurdu. Böyle bir durumda bu uyarının Carlin'e yapılması gerekiyordu, ki bu da onu bayağı kızdıracaktı. Ne zor işti bu.

"Kahretsin," diye homurdandı Walt, Spencer'a çiftliğe ait kamyonetlerin birinden inerken. "Bu akşam gerçek bir akşam yemeği yiyeceğimiz için o kadar umutluydum ki... ama yine mutfaktan senin çıktığını görüyorum."

Spencer sırtı, hiç alınmamıştı. Yemeği kendisi pişirmedeği için, adamların hepsinden daha bile mutluydu. "Hiçbir şeye dokunmadım yemin ederim. Ben sadece Bayan Carly'ye eşyaların yerini gösteriyor, o çalışırken de ona eşlik ediyordum."

"Yani gerçek yemek mi var? Sıcak mı?" diye sordu Micah.

"Yanmış değil ama değil mi?" diye sordu Patrick umut dolu bir ses tonuyla.

Siyah kapı tekrar açıldı, Carlin dışarıya çıktı. Verandanın ışığı sarı saçlarının üzerinde parlıyordu. Atkuyruğu bozulmuş, yanlardan saçlar çıkmıştı. Boğazından dizine kadar inen bir önlük takıyordu; önlüğün üzerinde renkli lekeler vardı fakat ışık o kadar

loştu ki hangi renkler olduğunu görmek mümkün değildi. Sabah yüzünde makyaj varsa bile, ki Zeke hiç hatırlamıyordu, o kadari da silinmişti. Sonuç olarak, konserve açacağıyla verdiği savaş sonucunda kaybeden bir kadın görünümündeydi. Gerçi hâlâ ayakta durabildiğine göre pek de kaybetmiş sayılmazdı.

“Yeni aşçı benim,” diyerek adamlara duyuruda bulundu. “Adım Carly. Günün büyük bölümünü mutfağı temizleyerek, hat-ta yıkayarak geçirip yemek yaptım. Yarın daha çok vaktim olacak. Bu akşamki yemek tonbalıklı güveç ile mısır ekmeği, tatlı olarak da çikolatalı kekle dondurma var.”

“Tonbalıklı güveç mi?” diye mırıldandı Bo.

“Kilerde bol miktarda tonbalığı vardı. Tonbalığı sevmeseniz, o kadar çok almazdınız diye düşündüm.”

Kadının düşüncesi çok mantıklıydı. Zeke tonbalığını seviyordu, evet. Bazen tonbalıklı sandviç yapardı, bazen de Libby hazırladığı bazı yiyeceklerin içine tonbalığı koyardı fakat Spencer’ın gerçekten de bol miktarda almış olabileceğini düşündü Zeke. Cesaret gösterip, “Severim,” dedi çünkü adamların isyan çıkarıp aşçıyı ka-çırmalarını istemiyordu. Tam gün yüzü görmüş, temiz çamaşırlara kavuşmuşken buna izin veremezdi.

Fakat sevdiğini söylediğine göre, yemek de zorundaydı şimdi. Yemeğin güzel olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu. Yenebi-lecek derecede olması yeterliydi aslında. Midesi bulanmadığı sü-rece yiyecek veya açlıktan ölecekti ya da *yedikten sonra ölecekti*; bu da seçeneklerden biriydi.

“Neşelenin hadi,” dedi Carlin. Anladığı üzere, tonbalığı en sev-dikleri yiyecek değildi. “Güvercin içine koyduğum peynir, tonbalı-ğı miktarının iki katı.”

Evet, bu daha iyiydi.

Adamlar temizlenmek için koğuşa girdiler. Walt da kendi küçük kabinine gitti. Carlin, Spencer'ın peşinden eve geri girdi. Zeke de hızlı bir duş alabileceğini düşündü yoksa inek boku kokularıyla yemeğe oturmak zorunda kalacaktı. Vestiyere girince kirli botlarını çıkarıp kenara bıraktıktan sonra mutfak kapısını açtı.

Sıcak yemek kokusu etrafını sarınca olduğu yerde kalakaldı. Tam olarak ne koktuğunu anlamamıştı ama gerçekten davetkâr bir ev kokusuydu bu. Çikolata... Evet, çikolatalı kekin kokusunu alabiliyordu. Mutfak tezgâhında üzeri peçeteyle sarılmış kâsenin içinde yığın halinde mısır ekmeği topları duruyordu. Peçetenin kenarından altın renkli bir ekmek gördü. Mısır yanıp kapkara olmamıştı. Çok şükür.

Dikkatini çeken ikinci şey ise, etrafta hiç kirli bulaşık olmamasıydı. Bulaşık teknesinin içinde bazı mutfak eşyaları vardı fakat eskisi gibi bir manzara olmadığı kesindi.

Carlin fırının kapağını açıp içeriye baktı. Arkası Zeke'ye dönüktü, geldiğini muhtemelen duymuş olmalıydı. "Yedi dakika sonra yemek hazır olur," dedi net bir ifadeyle. "Acele etsen iyi olur."

Zeke çoraplı ayaklarıyla, basamakları ikişer ikişer çıkarak üst kata koştu. Yatak odasının kapısından içeri girerken tişörtünü çıkarmıştı bile. Tişörtü sandalyeye fırlattı. Pantolonu aceleyle sökercesine çıkardı. İç çamaşırıyla çoraplarını çıkarırken banyoya koştu. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde duşun altında girmeyi başarmıştı. Suyun borulardan geçerken ısınmasını bile beklememişti fakat birkaç saniye sonra su, istenen sıcaklığa ulaştı.

Suyu kapatıp kurulanmaya başladığında dört dakikadan az zamanı kalmıştı. Islak saçlarını elleriyle tarayıp üzerine bir şeyler

giydikten sonra iki dakika kala aşıya inmeyi başardı. Kusmasına neden olabilecek bir şey yemek için en son ne zaman bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Neyse, güveci beğenmezse en azından çikolatalı kek vardı.

Adamlar da Zeke ile aynı rutini takip etmiş olmalı ki, hemen hemen aynı anda onlar da içeriye doluşmaya başladılar.

Carlin, Zeke'yi görünce kısaca, "Yardıma ihtiyacım var," dedi.

Yüce Tanrım, ne olmuştu ki? Yemeği mi yakmıştı şimdi? Kalbi durmak üzereydi. "Sorun ne?"

"Güveç. Fırından çıkarmayı başardım ama o kadar ağır ki sıcakken taşıyamıyorum. İki küçük güvecin içinde pişirmeliydim ama biraz geç aklıma geldi."

Bu çözülmeyecek bir kriz değildi, hatta kriz bile değildi Zeke'ye göre. Kocaman elleri mutfak eldivenlerine sığmadığı için iki tane mutfak havlusunu katlayıp fırının kapağını açıp devasa güveç tenceresini çıkardı. Altın renkteki peynir en üstte fokurduyordu, kenarları çıtır çıtır olmuştu. Kokusu ise... Tanrım, tadı, kokusunun yarısı kadar bile güzel olsa yeterdi.

Carlin aceleyle yemek masasının üzerine iyi tane tencere altlığı yerleştirdi Zeke güveci altlıkların üzerine bıraktı. Masada tabaklar, çatallarla bıçaklar, buzla doldurulmuş uzun su bardakları hazırды bile. Carlin koşarak mutfaka geri döndü, üzerinde kocaman bir sürahi çay ile bir kâse mısır ekmeği topları olan bir tepsiyle geri döndü. "Kimin ne içmek istediğini bilmediğim için çay yaptım," dedi. Tepside iki şey daha vardı: iki büyük, uzun saplı kaşık. Kaşıkları tonbalığı güvecinin içine gömdü.

Spencer mısır ekmeği toplarının içinde bulunduğu kâseyi Carlin'in elinden almak için uzandı fakat Zeke onun önüne geçti;

kâse, çocuğun tek eliyle taşıyamayacağı kadar büyük ve ağırdı. Carlin, "Teşekkürler," dedi ona bakmadan.

"Sorun değil."

Çay sürahisini, garsonluğun kazandırdığı deneyimin verdiği kolaylıkla masaya bıraktı. The Pie Hole'da çalışmaya çok kısa sürede alışmıştı. Kat'in yemek pişirme becerinden de biraz bir şeyler kapmışsa, Zeke için büyük bir şans olacaktı bu.

Zeke tonbalığı güvecini sevdiğini söyleyip bir de patron olduğu için uzanarak yemeği tabağına almaya başladı.

İçinde pirinç vardı. Pirinç iyiydi; onunla sorunu yoktu. Karışık sebzeler vardı. Sebze severdi, bu da bir artıydı. Tonbalığı vardı. Carlin'in de dediği gibi bol miktarda peynir vardı. Çatalını, içinden buharlar çıkan sıcak karışımın içine daldırırken ne kadar endişeli olduğunu çaktırmamaya çalışarak ağzına götürdü.

Soğuması için biraz beklemeliydi fakat o kadar büyük bir rahatlama yaşıyordu ki, yemeğin sıcaklığının farkına bile varmamıştı.

"*Lanet olsun,*" dedi şaşkınlıkla. "*Çok iyi!*"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Carlin o kadar yorgun düşmüştü ki, başını yastığa koyar koymaz uyumayı bekliyordu ama öyle olmadı. Aklında bir sürü düşünce dönüp duruyordu; odasındaki –daha doğrusu *odalarındaki*, ne de olsa kendine ait minik bir dairesi vardı– yatak, bugüne kadar sahip olduğu yatakların en rahatı olmasına rağmen bir türlü rahat edemiyordu. Böyle bir yatak, Kat’ın tavan arasındaki şilteden sonra çok büyük bir ilerlemeydi. Gerçi Kat’i de tavan arasını da çok sevmiştı.

Kapılar kilitliydi fakat lanet olsun ki bu eve girmek çok kolaydı. Bir camı kırdıktan veya kestikten sonra kapının kilidini açıp içeriye girebilirlerdi. Gerçi girecek kişinin kolları aşırı derecede uzun olmadığı sürece pek kolay değildi bu ama yine de bir sürü farklı alet kullanarak istediklerini yapabilirlerdi. Sabah çilingiri arama planları yapıp, Brad’in burayı bulmasının imkânsız olduğunu kendi kendine bir kez daha hatırlatarak biraz rahatlamaya çalıştı. Bulsa bile, bulunduğu oda ile dış dünya arasında *iki* tane kilitli kapı vardı, üstelik pencerelerindeki kilitler kapıların kilitlerinden bile

daha güven vericiydi. Ayrıca kapı tokmağının altına bir de sandalye yerleştirmişti. Biri içeriye girmeyi başarsa bile en azından yanına gelmeyi başaramayacaktı.

Tabii bir de komodinin en üst çekmecesine sakladığı kasap bıçağı vardı. Her ihtimale karşı.

Korkarak uyumayı öğrenmişti; uykunun hayatta kalmak için önemli bir etken olduğunu, uzun süre uyumadığı zamanlarda kendini korumakta zorlandığını öğrenmişti. Aslında burada uzun zamandır bulunduğu yerlerden çok daha güvendeydi.

Güzel... Yumuşak yatak, kasap bıçağı, dış dünyadan izole bir hayat.

Carlin gözlerini tavana dikti. Uyumasını engelleyen Zeke Decker'dı, lanet olsun... Zeke Decker ile kahrolası hormonları. Karanlıkta yatarken kendi kendini ikna etmeye çalıştı. Adam yakışıklıydı, hem de oldukça sert, güçlü ve erkeksi bir yakışıklılıktı bu. Birkaç saati birlikte geçirmek zorunda kalmışlardı. Buna ek olarak, yıllardır bir erkeğin ilgisini görmemişti.

Bu düşünceyle irkildi. O kadar uzun zaman olmuş muydu? Brad gelip de her şeyi altüst etmeden önce bile tam olarak aktif bir aşk hayatı yoktu. Arkadaşları hep çok seçici olduğunu söylerlerdi fakat aslında bir insanın, bir adamı yatağıyla bedenine kabul etmek için belirli *standartları* araması kötü bir şey değildi.

Belki de şu an içinde bulunduğu durum tamamen biyolojik saatinin harekete geçmiş olmasından kaynaklanıyordu, Zeke de şu anda en ulaşılabilir kişiydi. Fiziksel çekimin biyoloji ile bağlantısı hakkında çok şey okuyup incelemişti. Erkekler, büyük göğüslü kadınlardan hoşlanırdı çünkü büyük göğüsler, bir kadının bebeklerini besleyebileceğinin göstergesiydi. Kadınlarsa, içgüdüsel olarak,

onları mağaralarına giren sivri dişli kaplandan koruyabilecek erkeklere yönelirlerdi. Olayı genetik açıdan incelediği zaman, Zeke tam bir mağara adamıydı. Henüz homurdanmamıştı ama eninde sonunda homurdanacağını biliyordu.

Mantığı en iyi arkadaşıydı. Peki o zaman neden hiç yardımcı olmuyordu? Gözlerini kapattığı zaman, bir yanı bu konforlu yataкта yalnız yatmıyor olmayı diliyordu. Aylarca kaçıp kendini dış dünyadan uzak tuttuktan, *hiç kimsenin* kendisine dokunmasına izin vermedikten sonra bir adamın bedenine açlık duyuyor, bedeninde onun dudaklarını hissetmek istiyor, o rahatlamayı yaşamak istiyordu.

Evet. Bu, uyumasına yardımcı olacaktı.

Carlin gözlerini kapatıp yana döndü, derin bir soluk aldı. Belki de yapması gereken şey, kendi kendine tartışmayı bırakıp gerçeğe yüzleşmekti. Evet, patronundan hoşlanıyordu. Bu çekimi hissetmiyormuş gibi davranacak değildi. Bedeninde hissettiği karıncalanmalar, midesinde uçuşan kelebekler, o bir daha asla hissetmeyeceğini düşündüğü hareketlenmeler belki de hayatının sona ermediğini hatırlatan sinyallerdi. Brad elinden geleni yapmış olsa da hayatını ondan almayı başaramamıştı. Öte yandan, onun yüzünden, bu çekim karşısında hiçbir şey yapamıyor, Brad'in cehennemde yanmasını diliyordu.

Yorganın altına gömülüp Zeke'nin uzun, kaslı vücuduyla yanında yatıyor olduğunu hayal etti. Orada olmayan bir bedenin sıcaklığını gerçekten hissedene dek hayal etmeye devam etti; neredeyse yataktaki yerini bile hissediyordu.

Sonunda usulca, derin ve rüyalarla dolu bir uykunun hayaline gömüldü.

Carlin fiziksel güç gerektiren işlerde çalışan erkeklerin bu kadar iştahlı olabileceklerini hiç bilmiyordu. Aslında çok normaldi fakat bu kadar çok yemek hazırlamanın mümkün olmadığını düşünmeye başlamıştı. Normal işlerde çalışan insanlar bu kadar çok yemek yese devasa boyutlara ulaşırlardı ama Zeke ve yanında çalışan adamlar Carlin'in tahmin ettiğinin iki katını tüketiyorlardı.

Ertesi güne yemek *artmıyordu* bile.

Dokuz adam dağ gibi bir çırpılmış yumurtayı, kilolarca domuz pastırmasıyla kızarmış somunlarca ekmeği dakikalar içinde bitirmişlerdi. Carlin geride durup, yemek yerken günlük işlerden konuşmalarını izlemişti. Onları izlemek, saldırıya geçen bir çekirge sürüsünü izlemek gibiydi.

Fakat aniden hiç beklenmedik bir hisse kapıldı. Kendisine ihtiyaç duyuluyordu. Tabii ki hiç kimsenin yapamayacağı bir iş yaptığı falan yoktu ama birinin ona ihtiyaç duyması güzel bir histi.

Adamlar kahvaltılarını bitirdikten sonra hemen işe gittiklerinde ev birkaç saatliğine ona kaldı. Zeke dahil hepsi yemeği yiyip kaçmışlardı. Spencer bile ağrıkesici alıp biraz kestirmesi gerektiğini söylemişti. Şimdi bir mola verebilirdi. Bulaşık, çamaşır, kurutma makinelerinin hepsi çalışıyordu. Gerçi tüm çamaşırları yıkama işini bir ayda bitirip bitiremeyeceğinden emin değildi. Çilingir de öğleden sonra saat bir ile üç arasında geleceğini söylemişti. Kendine bir fincan kahve yapıp üzerinde, yemek odasındaki rafta bulunduğu yemek kitaplarının yer aldığı mutfak masasına oturdu. Bir sürü kitap vardı ama aralarından en kullanışlı görünen üç tanesini seçip almıştı. Kitapları karıştırmaya başladı; üzerinde en çok iz

olan, en çok yıpranmış sayfalara bakıyordu. Bunlar muhtemelen bu evde en çok pişirilip en çok sevilen yemekler olmalıydı, değil mi? Çok mantıklıydı.

Kırmızıbiberli güveç, sığır eti güveç, stroganof; soğanlı mısır ekmeği, çörek; çikolatalı pasta, elmalı turta.

Sanki turta konusunda Kat'le yarışması mümkünmüş gibi. Meyve pastasını yapmayı becerebilirdi belki ama gerçek bir üzeri kafesli turtayı hayatta yapamazdı. Eğer Zeke turta yemek istiyorsa Kat'ten sipariş etmeliydi.

Evin içinde çalışan elektrikli aletlerin gürültüsü arasında arka kapının çaldığını duydu. Ağrikesici, Spencer'ı pek uzun süre uyutamamıştı anlaşılan! Bu sefer onu kapıda beklemeye niyeti yoktu. Hemen yerinden fırlayıp arka kapıya doğru koştu.

Şansa bak ki gelen Spencer değil, Zeke'ydi; kapı camının arkasından bile kaşlarının çatık olduğu görülebiliyordu. Carlin geri dönüp içeri girerek kahvesinden bir yudum alıp beklemek için çok geç olduğunu düşündü.

"Görüyorum ki anahtarını bulamamışsın," dedi kapıyı açarken.

"Buldum," dedi Zeke birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Bu sabah yatak odama bıraktım."

"Alzheimer başlangıcı mı dersin?"

Zeke ona öfkeli gözlerle baktı. "Gündüz vakti kendi evime girebilmek için anahtara ihtiyacım olmaması gerektiğini düşünüyorum."

Carlin ona arkasını dönüp mutfığa doğru yürümeye başladı. "Bu konuda aynı fikri paylaşmamaya razı geleceğiz ama sen evden çıktığın zaman bu kapı kilitli *olacak*."

"Bir süre evdeyim," dedi Zeke.

Harika! Carlin'in en son ihtiyaç duyacağı şey, Zeke Decker'in ayak altında dolanmasıydı. Kaşlarını çatarak, "Nedenmiş?" diye sordu.

"Burası benim evim, sana sebep sunmak zorunda değilim. Ben..." Aniden cümlesinin ortasında durdu, derin bir nefes alıp Carlin'e baktı. "Bu koku ne?"

"Fırında öğlen için Meksika usulü Shepherd's Pie*, akşam için de elektrikli tencerede rosto var."

"Benim elektrikli tencerem mi var?" Başının tepesinden çıkan bir boynuz olduğunu söylese ancak bu kadar şaşırabilirdi.

Carlin gülmemek için kendini zor tuttu. "Kilerin arkasında buldum."

Zeke gırtlığının derinliklerinden bir homurdanma sesi çıkarak kahve demliğine yöneldi. "Libby almış olmalı."

Carlin içinde yükselen kıskançlık duygusunu görmezden gelmeye çalışsa da kıskanmıştı işte. Kat de Zeke de Libby'den bahsetmişti, hatta ona Libby'nin odasını vermişti. Fakat bu kadına bu evdeki yerine dair hiçbir şey anlatan olmamıştı. Kız arkadaşı mıydı? Karısı mıydı? Kat, Zeke'nin bir kez evlenmiş olduğunu söylemişti. Kendine engel olamayarak, sadece meraklanmak için değil, aynı zamanda öfkelenmek için de neden bu anı seçtiğini merak ederek sordu, "Libby kim?"

Zeke kendine kahve koyup Carlin'e doğru döndü. "Bu işi, yani *senin işini* yıllarca yapan kadın. Libby hem aşçı, hem temizlikçi, hem de hepimize annelik yapan bir kadındı. Yemek pişirirdi, evi temizlerdi, derdi olan herkese destek çıkardı. Yavrulama döneminde yardım istediğimiz zaman koşup geleceğini, ona güvене-

* Patates püresi ve kıymayla yapılan bir İngiliz yemeği. (ç.n.)

bileceğimizi bilirdik.” Kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Ta ki dizlerindeki ağrı artık ona engel olana kadar.”

“Mükemmel biriymiş.”

“Neredeyse,” dedi Zeke açıkça.

Mükemmel, Carlin’in asla ulaşamayacağı, hatta ulaşmaya çalışamayacağı bir kademeydi; o nedenle ne yapıp ne yapamayacağını önceden belirtmesinde yarar vardı. “Yani benim, yavrulama döneminde size yardım etmek gibi bir planım yok,” Zaten o dönemin ne olduğu, ne zaman olduğu ve yardım derken neyin kastedildiğine dair hiçbir fikri de yoktu, “ayrıca size annelik edecek de değilim.”

Zeke farkında olmadan gülümsedi ama anında toparlandı. “Anlaşıldı.” Tezgâhın önünden uzaklaşıp ofisine doğru yöneldi. “Halletmem gereken evrak işleri var.” *Lanet olsun* dememişti ama demiş kadar olmuştu.

“Gitmeden,” dedi Carlin, Zeke tam mutfak ile yemek salonu arasındaki kapıya varmışken. Zeke ona doğru döndü; yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. “İzin günümle ilgili hiçbir şey konuşmadık.”

Zeke dehşete düşmüş gibiydi. “İzin günü mü istiyorsun? Bura-ya geleli daha yirmi dört saat bile olmadı ama şimdiden izin günü mü istiyorsun?”

“Evet! Yarım gün istiyorum zaten,” dedi Carlin. “Wyoming’de işçi yasaları yok mu? Bana boş zaman tanımak zorunda değil misin? Size yemeği önceden yapacağım, kimse açlıktan ölmeyecek ama Kat’le görüşmek, kütüphaneden kitap almak, biraz da... rahatlamak istiyorum.” Ayrıca kütüphanedeki halka açık bilgisayarlarda ailesiyle haberleşmek istiyordu fakat bunu Zeke’ye veya bir başkasına söylemeyecekti.

Zeke işte şimdi gerçekten kızmış görünüyordu.

“Libby’nin hiç izin günü yok muydu?” diye sordu Carlin.

“Pek değil.”

“İşe aldığın insanları neden elinde tutamadığın belli oluyor,” diye mırıldandı. Zeke’nin konuşma tarzından anlaşılıyordu ki, mükemmel Libby’nin yerini kimse dolduramayacaktı. Okuduğu tarifleri yapma cüretini mi göstermişti? Muhtemelen Libby’nin yaptığı tariflerdi; istediği kadar çaba gösterebilir, asla onunla boy ölçüşemeyecekti.

Zeke hafifçe kapı çerçevesine yaslandı. Vücudu çok gergindi. Kahvesinden bir yudum alıp az da olsa gevşedi. “Market alışverişi yapmak için kasabaya gittiğin zaman Kat’le görüşebilir, kütüphaneye gidebilirsin.”

“Ama bu pek izin günü sayılmaz, değil mi?” Carlin market alışverişi yapacağını hiç düşünmemişti ama sonuçta bu da işin bir parçasıydı. Dokuz aç adamı doyurmak için nasıl bir market alışverişi yapması gerektiğini hayal etmeye çalıştı. Eğer iyi organize olmazsa haftanın dört günü Battle Ridge’e gitmek zorunda kalacaktı! “Ayrıca kasabaya dönmek için yolumu bulamayacağımdan eminim.”

“Yarın seni ben götürürüm. Yolu bulabileceğinden emin olana kadar ya Spencer’la ya da benimle gidersin.”

Adamın her şeye bir cevabı vardı! “Beni yarın neden Spencer götürmüyor?” Spencer onu ürkütmüyor, ağzını sulandırmıyor, geceleri rüyalarını ihlal etmiyordu. Spencer ile birlikte olmayı yeğlerdi. Ne de olsa o zaman aptalca bir şey yapmaktan korkmazdı.

“Onun bir süre daha dinlenmesini istiyorum, üstelik benim de hırdavat dükkânıyla bankaya uğramam lazım.”

Zeke’yle tartışmak salaklık olurdu. Carlin’in şu anda tek iste-

diği, adamın mutfağından çıkıp gözden kaybolmasıydı. “Peki. İzin günümle ilgili daha sonra konuşuruz o halde.”

“Yarım gün,” dedi Zeke, arkasını dönüp mutfaktan çıktı; ofisiyle evrak işlerine doğru yürümeye başladı. Adam yürürken *bile* güzel görünüyordu. Dar bir kovboy pantolonunun içinde sıkı bir kovboy poposu *harika* görünüyordu. Carlin’in bu görüntüyü zihninden çıkarması gerekiyordu.

Arkasından bağırarak için ağzını açtı fakat hemen fikrini değiştirdi. Şimdilik yarım günle idare edecekti.

Carlin burada yapamayacaktı, Zeke bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

Önünde duran maaş listesine odaklanmaya çalışıyordu fakat dikkatini bir türlü rakamlara veremiyordu. Zihni sürekli olarak hem aklını hem de evini esir alan kadına kayıyordu. Çaresizlik içinde, onu işe almak gibi bir hata yapmıştı. Evet, iyi, hatta çok iyi yemek pişiriyordu ve evi de düzene sokmaya başlamıştı fakat yine de bu çok büyük bir hataydı.

Diğer adamların yanında ona Carly demeyi unutmuyordu ama Carlin ismi ona daha çok yakışıyordu. Farklı bir ismi vardı. Daha önce Carlin adında kimseyle tanışmamıştı; ona benzeyen hiç kimseyle de tanışmamıştı. İşte yaptığı hata da tam bu noktada kendini gösteriyordu.

Bu, Kat’in suçuymdu. Eğer Carlin’i bu iş için önermeseydi kendisi böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirmeyecekti çünkü onu ilk gördüğü anda başına bela olacağını anlamıştı; şu anda bu belayla aynı evde yaşıyordu. Buna nasıl ikna olmuştu ki? Şimdi de bu-

rada, işveren pozisyonunda sıkışıp kalmıştı; halbuki tek istediği güzel bir seks pozisyonuydu. Carlin çıplak, bedeninin altında, bacakları beline dolanmış halde... Lanet olsun. Sıcaklığı neredeyse bedeninde hissederken kendinden geçmek üzereydi.

Ama onu işe almakla her şeyi mahvetmişti. Şu anda bu durum tümüyle bir faciaydı. Onu ilk gördüğünde ona çıkma teklif edecekti, tabii boynunda asılı bir "beni rahat bırak pislik" tabelası olmasaydı. Artık nedenini biliyordu fakat bu zaman zarfında da aralarındaki ilişki, Carlin'in temkinli davranışlarından uzaklaşıp oldukça düşmanca bir tavra bürünmüştü. Sanki düşman olmalarını ister gibiydi. Sanki ukalalığını sırf onu çileden çıkarmak için kullanıyordu. Eğer bu sapık hikâyesi doğruysa kadının bu tutumunun nedenini anlayabilirdi. Rachel'la olan evliliği "dostça" bitmişti, birbirilerini gördükleri zaman memnun oluyorlardı fakat buna rağmen bir süre kadınlarla hiçbir yakınlık kurmak istememişti. Bir daha hiçbir kadınla birlikte olmamaya yemin etmemişti ama bir süre kadınsız kalmak istemişti.

Acaba Carlin'in yapmaya çalıştığı da bu muydu? Acaba onu soyup yatağa atma düşüncelerini okumuş da bu yüzden mi ona böyle bir tavırla yaklaşıyordu?

Gerçi Carlin'in yaptığı laf kalabalığından başka bir şey değildi. Onunla bir şey yaşamak istemiyorsa bunu belirtmesi yeterliydi. Bu konuda utangaç davranmayacağından adı gibi emindi. Onun patronu olması da bir şey değiştirmeyecekti. Zaten o kadar huysuz ve inatçı davranıyordu ki, bazen bunu yapmaktan keyif aldığını düşünüyordu.

O da bu huysuzluktan keyif almıyor değildi. Libby'nin ondan hiçbir beklentisi yoktu. Görünüşe göre Carlin de bir şey beklemi-

yor gibiydi. Bu iyi bir şeydi. Kimsenin duygularını okşamaya vakti yoktu. Zaten kendisi çiftlik işleri konusunda patrondur, ev işleri söz konusu olduğu zaman evi Carlin'e devretmek onu rahatlatıyordu. Şu ana dek anladığı kadarıyla yönetimi ele alıp olaya onunla aynı pencereden bakıyordu.

Yani bir şekilde burada eşit sayılırlardı. Patron da işçi de yoktu. Maaşı kimin ödediğinin de bir önemi yoktu. Yine de yönetim onun elindeydi. Onu kovmamayı kabul etmişti fakat o, hoşuna gitmeyen bir şey olsa bile işten çıkmayacağını söylememiştir.

Arkasına yaslanarak son kısmı tekrar düşünmeye başladı çünkü daha önce bu açıdan bakmamıştı. Küçük şeytan! Bu durumda üstün olan oydu, kendisi bunu henüz fark ediyordu!

En başında fark ettiği tek şey, kadının ne kadar çekici olduğunu.

Annelik yapamayacağını söylediği zaman az kalsın, "asla sütten kesemeyeceğin bir bebeğim ben," diyecekti. Bir kez olsun sağduyusu, dilinden üstün çıkmıştı. Belki evde dolaşırken onu görmeye alışır. Belki onu gördüğünde hissettiği bu çarpıcı güç yerini alışkanlığa bırakırdı. Belki o da bu şekilde öfkeyle yaklaşmayı bırakırdı. Evet, *belki*.

Peki şimdi ne yapacaktı? Onu kendinden uzaklaştıracak mıydı yoksa yakınında mı tutacaktı? Bu sorununa daha az stres yaratacak bir çözüm mü bulacaktı yoksa burada oluşunun tadını mı çıkaracaktı?

Altı hafta sonra Spencer askısından kurtulup yeniden yemek yapabilecek duruma gelecekti. O zamana kadar tüm çamaşırlar yıkanmış olacak diye düşünüyordu. Ev de düzenini kazanmış olacaktı. Carlin'e, onu bahar gelene dek işten çıkarmayacağını söyle-

mişti fakat eğer o *işten çıkacak olursa* durum boyut değiştirecekti. İzin konusuna çok kızdığı belliydi. Eğer kızgınlığı devam ederse gidecek miydi?

Bir yanı, fiziksel olan yanı, onun bahara kadar kalmasını istiyordu. O zamana kadar onun işini yapacak bir adam ya da yaşı daha büyük bir kadın bulabilirdi, Carlin de seve seve giderdi zaten. O zamana dek çiftlikteki herkes iyi bir şekilde beslenirdi, her gün sıcak yemek pişerdi, ev temizlenir, kirli çamaşırlar yıkanır. Yavrulama dönemi geldiğinde Spencer da çalışmak için müsait olurdu, zaten o dönemde herkese ihtiyaç vardı. Bu işi sürdürmeye çalışmak en mantıklısıydı.

Ne yazık ki öte yandan, aylarca Carlin'le aynı evi paylaşıp da onu yatağa atmadan durabilecek miydi veya onu elde edemediği için deliye dönecek miydi, ondan emin değildi. Dayanmalıydı. Ama neden? Bunu *yapıp* yapamayacağı belli bile değildi.

Emin olduğu tek bir şey varsa, o da onu daha önce hiçbir kadını istemediği kadar çok arzuladığı, onunla aynı yatağa girsin veya girmesin, başına daha birçok sorun açacağıydı.

Soğuyan kahvesinden bir yudum daha aldı. Lanet olsun, yaptığı kahve bile daha güzeldi.

ONUNCU BÖLÜM

Adamların yedisi de devasa rostonun içine dalıp anında bitirdiler. Yanında patatesle yeşil fasulye de vardı, onlar da bitmişti. Bu akşamki ekmekler normal donmuş hazır ekmektir. Belki biraz aldatmaca gibi olmuştu, Kat'in ev yapımı ekmeklerinin yanına dahi gelemezlerdi ama görünüşe göre adamlar için sorun değildi çünkü bir tanesi bile şikâyet etmemişti.

Üstelik elektrikli tencere ile donmuş ekmekler sayesinde kazandığı vakitle kileri karıştırmış, yemek kitaplarında bulduğu bir tatlı tarifi için gerekli malzemeleri toplamıştı. Sayfa temizdi, üzerinde kırıksıklık yoktu; bu da Libby'nin tariflerinden biri olmadığını gösteriyordu. Hatasız Beyaz Pasta. Tam ona göre bir tarifti.

Yemeğini adamlarla birlikte masada yemedi. Küçük bir tabağı içine koyup mutfağa geçti. Zeke dahil birkaç kişi kendilerine katılmasını teklif etti fakat o kabul etmedi. Mutfakta tek başına yerken daha rahattı. Ayrıca masa on iki kişinin sığacağı büyüklükte olsa da, sadece dokuz sandalye vardı. Zeke'nin veya Darby'nin yanına oturabilirdi fakat ikisine de gereğinden fazla yakın durmak

istemiyordu. Zeke ürkmesine neden oluyor, Darby ise durmadan süzüyordu.

Mutfakta tek başına oturmak çok daha huzur vericiydi.

Fakat sıra tatlıyı servis etmeye geldiği zaman, beyaz pastasını gururla yemek salonuna taşıdı. Katmanlı bir pastaydı, tamamen ev yapımıydı. Çok *güzel* görünüyordu. Dışındaki beyaz kreması kabarıktı, tatlıydı. Pastayı tatma fırsatı olmamıştı fakat kremasına bir parmak çalıp test etmişti. *Harikaydı*. Hiç bu kadar iyi yemek yapabileceğini düşünmemişti ama Kat'ın yanında aldığı eğitim ona çok şey katmıştı. Beslediği adamlar da bundan memnun görünüyorlardı. İyi iş çıkarıyordu.

Pastayı masanın üzerine bıraktığında adamlar çılgınlık atmaya başladılar. Onlar pastaya hayran hayran bakarken mutfığa dönerek pasta tabaklarını, kahve fincanlarını, temiz çatalları getirdi. Bir demlik kafeinsiz kahve hazırды; hiç kimsenin uykusunu kaçırmak istemiyordu.

Walt temiz bir bıçak alıp pastayı kesmeye başladı. Carlin isteyenlere kahve koyuyordu. Tabaklara koyulan büyük pasta dilimleri elde ele dağıtıldı. Walt en azından pastayı yerken yanlarına oturması için ısrar edince hem kabalık etmek istemediği hem de pastayı ne kadar beğendiklerini görmek için oturdu. Zeke'nin yanındaki sandalyeye oturmayı seçti çünkü kötünün iyisi oymuş gibi görünüyordu. Belki biraz sinir bozucuydu ama en azından hiç de dikkat çekmeyen göğüs dekoltesine dik dik bakmıyordu, tek bir kez bile ona göz kırpmamıştı. Öyle bir şeyle karşılaşsa muhtemelen sandalyesinden düşerdi.

Herkes aynı anda çatallarını pasta dilimlerine daldırdı. Carlin yemeye başlamadan önce onları izledi.

Teker teker çatallarını ağızlarına götürünce yüzlerinde önce bir hayranlık, ardından kafa karışıklığı ifadesi, sonunda da dehşete kapılmış gibi bir ifade belirdi. Adamlar durmadan çiğniyordu. Çiğnediler, çiğnediler, çiğnediler...

Carlin bir parça pasta kesip ağzına götürdü. Dilinin üzerine yayılan tat müthişti. Nesini beğenmemişlerdi? Ardından o da bir kere çiğnedi.

Pasta sünger kıvamındaydı. Hem de normal sünger değil; eski, sert bir sünger gibiydi. "Hatasız" diyordu bir de! Masadaki adamların yüzüne dehşet içinde baktı. Az önce yemeği mideye indirip tatlıya zevkle saldıran adamların hepsi şaşkınlıkla dehşet içinde bakıyorlardı. Altı tanesi çiğnemeye devam ediyordu. Sadece Darby bir peçete alıp ağzındakileri tükürdü. Bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Zeke ona engel oldu. Gerçi Carlin onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Aslında ben çok doydum. Pastayı bitirmem mümkün değil."

"Evet," dedi Walt. "Çok... gerçekten çok güzel ama yiyemiyorum."

Eli ile Bob, yenmesi mümkün olmayan pastanın ardından kahveye saldırıp sonra da başlarıyla onay vererek diğerlerine katıldıklarını belli ettiler.

Patrick ile Spencer kremayı çatalla sıyırıp mutlulukla yediler.

Darby, adamlara bakıp başını salladı. "Bu pastayı yapan güzel bir kız olmasaydı hepiniz isyan çıkarmıştınız."

"Darby," dedi Zeke kısık ama tehditkâr bir ses tonuyla.

"Sorun değil," dedi Carlin. Tüm gözler bir anda ona döndü. "Üzgünüm. Bu pasta çok kötü."

"O kadar da kötü değil," dedi Spencer. "Sadece biraz..."

“Lastiğimsi,” dedi kovboylardan biri Spencer’ın yarım bıraktığı cümleyi tamamlayarak.

“Sakız gibi,” dedi bir diğeri.

“Eski bir semerin derisi kadar sert.” Bu herkesi güldürmüştü.

Carlin utanmıştı, zamanını bu kahrolası pastaya harcadığı için öfkelenmişti fakat aynı zamanda... Bir kişi hariç adamların tümü onun duygularını incitmemek için uğraşmışlardı. Yedi adamdan altısı o iğrenç pastadan bir lokma yemişti; kendisi pastanın ne kadar kötü olduğunu kabul etmeseydi hiçbir şey söylemeyeceklerdi.

Dört bir yanı beyefendilerle çevrilmiş olabilirdi. Sert, kaba olabilirdi ama yine de hepsi birer beyefendi.

Son birkaç ayda en çok da zorluklara göğüs germeyi öğrenmişti. Bu, mutfak alanında yaşanan bir terslik olabilirdi fakat felaket değildi.

“Bu arada,” dedi Carlin çatalının ucuyla pastanın kremasını almaya çalışırken, “bu nefis pastanın adı Hatasız Beyaz Pasta’ydı.”

Tabii herkes buna çok güldü. “Eğer beğendiyseniz kremasından alabilirsiniz. Aslında onun tadı güzel. İnanın bana, bir dahaki sefer bu pastayı yaptığım zaman çok daha iyi *olacak*.”

Kahkaha durdu. Birkaç tanesi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Spencer kibar bir şekilde sorumluluğu üstlendi. “Bayan Carly, bir dahaki sefer olmak zorunda değil. Sanırım Libby şu markette satılan pasta karışımlarından kullanıyordu. Sadece yumurtayla su ekliyordu, çok da güzel oluyordu.”

Carlin kahkaha atmamak için dudağını ısırdı. “Göreceğiz,” dedi. “Un, yumurta ile yağın beni yenmesi hiç hoşuma gitmiyor. Sadece neyi yanlış yaptığımı bulmam lazım.”

“Dün akşam yaptığın çikolatalı kekler güzeldi,” dedi Walt.

“Üstelik biliyorsun,” dedi Eli, “Kat’ın turtalarından da alabilirsin.” Zeke’ye baktı. “Sen burada çalışmaya başlamadan önce yediğimiz tek düzgün yemek o turtalardı...”

“Hey!” diyerek araya girdi Spencer. “Elimden geleni yaptım. Hiçbiriniz de gelip yardımcı olmadınız.” Ağır sözler kullanıyor olabilirlerdi fakat kimse birbirine kin tutmuyordu. Carlin’e bakınca yüzü kızardı. Utanarak, “Kusura bakma,” dedi.

Carlin o an anladı; bu adamlar burada bir aile gibiydiler. Zeke’nin daha önce de söylediği gibi, Libby bu ailenin önemli bir parçasıydı. Carlin bu aileye bu şekilde kalben ve ruhen kabul edilebileceğini asla düşünmemişti. Belki aylarca değil de yıllarca kalmış ol saydı... Fakat burada geçiciydi. Güzel bir şekilde karşılanmıştı, şu anda kendisine ihtiyaç duyuluyordu fakat geçici bir durumdu bu.

Ayağa kalkıp kirli bulaşıkları masanın üzerinden toplamaya başladı. “Bu durumda, bugün öğleden sonra Kat’i arayıp yarın akşam için turta sipariş ettiğimi duyunca çok sevineceksiniz.”

Bu duyuru üzerine bazılarının yüzünde kocaman gülümsemeler belirirken bazıları da ısıklık çaldı.

Carlin mutfağa doğru yürürken kendi kendine, “Ama o Hatasız Beyaz Pasta’yı bir gün *yapacağım*, bu kez güzel *olacak*,” diyordu. Çiftlikteki işinden ayrıldığı zaman, o da Hatasız Beyaz Pastası da tıpkı Libby gibi meşhur olacaklardı. Aylarca görünmez olmak için elinden geleni yaptıktan sonra bu kez bir iz bırakmaya kararlıydı.

Zeke, Walt gittikten sonra kapıları kilitledi; bir süre ofiste ertesi günün işlerini konuştukları için evden en son çıkan Walt olmuştu. Carlin’in öğleden sonra değiştirttiği *iki* yeni kilide bakarak

başını salladı. Bir tanesi Carlin'in, anlaşıldığı üzere güvenli kabul etmediği kapı tokmağıyla kilidin yerine takılmıştı. Diğer de daha yükseğe takılmış, oldukça ağır bir kilit diliydi. Muhtemelen içeriye girmek isteyen kişi pencereyi kırsa bile yine de kapıyı açmasın diye takılmıştı. Ön kapıya da aynı şeyler takılmıştı.

Mutfağa doğru yöneldiğinde homurdanmaya başlamıştı ki durdu; çamaşır yığınlarının gözle görülür derecede küçüldüğünü fark etmişti. Botlarıyla ayakkabıları da düzgün bir şekilde dizilip kesinlikle temizlenmişti.

Carlin ona arkası dönük bir halde bulaşık makinesini boşaltıyordu. Yatmadan önce bir makine daha kurması gerekiyordu; Zeke bu işi onun, paranoyak da olsa, kabiliyetli ellerine bıraktığı için mutluydu.

"Burası New York değil, biliyorsun," dedi Zeke biraz fazla aksi bir ses tonuyla.

"Bilmiyordum. Yarım gün iznimde Broadway'e gitmek için hazırlamıştım kendimi," diyerek sakın bir şekilde cevap verdi başını çevirip bakmadan. "Galibe opera gözlüklerimi inekleri gözetlemek için kullanacağım."

Zeke sıırtmaya başladığını fark edince biraz homurdandı. Onun yaptığı esrilere gülmek istemiyordu fakat kendini engellemesi zor oluyordu. Hatta yanılmıyorsa, bu sözel saldırıları onu kızdırmak *amacıyla* yapıyordu. "Pek fazla dans ettikleri söylenemez. Hele şarkı hiç söylemezler. Umarım müzikal *görme* umuduyla gelmemiştin."

Carlin bu kez her zamanki gibi saldırıya geçmek yerine kahkaha attı. Hem de çok güzel bir kahkaha.

Zeke konuyu değiştirmeliydi. Mutfağın ortasında durup Car-

lin’le atışmak çok eğlenceliydi. “Kilitler biraz fazla olmuş bence ama tabii sana kendini daha iyi hissettiriyorsa, sanırım...”

“Hissettiriyor. Yatak odandaki şifoniyerin üzerine bir takım anahtar bıraktım,” dedi, “yedek bir takım da ofisindeki askıda asılı. Benim kendi anahtarlarım var ama buradan gideceğimde sana bırakacağım.”

Sonunda dönüp Zeke’ye baktı. Saatler önce düzgün bir atkuyruğu olan saçlarından birkaç tel saç çıkmış yüzüne dökülüyordu, yüzü kızarmıştı. Üzerine büyük gelen önlüğün üzerinde lekeler vardı. Lanet olsun, çok güzeldi. Yaptığı yemekten dolayı değil, yüzünden dolayı da değil; ruhunda yanan o ateşten dolayı.

Dolaplara yaslanıp kadının temiz bulaşıkları yerlerine yerleştirirken bir oraya bir buraya koşuşturmasını izlemeye, şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. İzleyecek bir şey bulursa biraz televizyon seyredebilirdi. Libby gittikten sonra pek televizyon izlemez olmuştu, o yüzden program saatlerini bilmiyordu artık. Aslında erken yatabilirdi. Ne yaparsa yapsın, ayak altından çekilip Carlin’in işini yapmasına izin vermeliydi. Ama, *lanet olsun*, onu izlemek çok hoşuna gidiyordu. Bu akşam dikenlerini çok fazla çıkarmamıştı. Belki de şimdiden buraya alışmaya, kendini evinde hissetmeye başlıyordu.

Carlin doğrulup Zeke’nin sadece ölümcül olarak nitelendirebileceği gözlerle baktı. “Sabah görüşürüz o zaman.” Kovulmuştu. Hakkını vermeliydi, çok etkileyici bir kovulmaydı. Burada ne aradığını sorabilir veya mutfağından çıkmasını isteyebilirdi fakat öyle yapmamış, yine de kovmayı başarmıştı.

“Kahvaltıdan sonra kasabaya gitmek için yola çıkacağız,” dedi. Madem sadece iş konuşmayı kabul ediyordu, o zaman o da iş ko-

nuşurdu. Banka da kütüphane de dokuzda açıyordu ama Carlin bunu zaten biliyordu.

Carlin iş konularından sapmıyordu. “Kasabadan ne zaman döneriz emin olamadığım için yarın öğlen yemeğine sandviç hazırladım. Eğer erken dönersek başka bir şeyler hazırlarım. Dönemezsek sanırım herkes kendi başının çaresine bakabilir.”

“Bakabilirler.” Zeke artık iyi geceler dileyerek odasına çekilmeliydi ama orada biraz daha takılıp Carlin’i izlemeyi tercih etti. Madem onu seyretmek hoşuna gidiyordu neden yanından *ayrılacaktı* ki? Ayak altında dolanmıyordu. Taciz etmiyordu. Üzerine gitmiyordu. Sadece izliyordu, Carlin de bunun farkındaydı. Bedeninde gitgide artmakta olan gerginlik onu ele veriyordu. Carlin onu görmezden gelip işlerini yapmaya devam etti fakat daha önceki rahatlığı kalmamıştı. Zeke, kadının rahatını bozmuş olduğu için üzülse de, en azından kendisine karşı ilgisiz olmadığını gördüğü için sevinmişti de. Belki stratejilerinden bazılarını denemenin tam sırasıydı.

“Bir fincan kahve almamın bir sakıncası var mı?” Demlikte bir iki fincana daha yetecek kahve vardı. “İşine engel olmak istemem ama çok güzel kahve yapıyorsun, ziyan olmasını istemem.”

Hayal görmüyordu; Carlin az da olsa rahatlamıştı çünkü kendisi için değil kahve için mutfakta takıldığını sanmıştı.

“Tabii ki.” Bir fincan alıp içine kahve doldurdu. Zeke, onun arkasından geçip fincanı almak için uzandı. Bir an için birbirilerine çok yakın durmuşlardı. O kadar yakın duruyorlardı ki, başını hafifçe yana eğse saçını koklayabilecekti ki kokladı da zaten, uzanıp vücuduna dokunabilecekti... Tabii ki *dokunmadı*.

Carlin’in en son ihtiyaç duyduğu şey, bir sapığının daha oldu-

ğunu düşünmekti. Gerçi tacizci işveren daha uygun bir sınıf olabildi bu durum için.

“İyi gidiyorsun,” dedi kısık bir ses tonuyla, ne de olsa yan yana duruyorlardı. “Pasta hariç tabii.” Sırıttı. Carlin de gülümsedi.

“Neyi yanlış yaptığımı Kat’e sormam gerek,” dedi Zeke’nin yanından ayrılıp işlerini yapmaya devam ederek. Eline bir süpürge alıp yerleri süpürmeye başladı. Zeke, kadının aniden eline geçici bir silah almasının tesadüf olduğunu düşünmemişti.

Üniformasının üzerindeki C harfinin Caydırıcı olduğunu söylediğinde yalan söylememişti aslında.

Zeke kahve fincanını teşekkür amaçlı hafifçe kaldırıp kapıya yöneldi. “Sabah görüşürüz.”

“Evet,” dedi Carlin yerleri sert bir şekilde süpürmeye devam ederek.

Zeke arkasını dönüp bakmadı fakat televizyon izlemek için çalışma odasına doğru yürürken bu evin içinde Carlin Hunt’ın varlığına alışabileceğini düşündü.

Carlin mutfaktaki işleri bitirip odasına yöneldi. Duş alıp doğru yatağa gidecekti. Televizyonu açıp karşısına geçtiği anda uyuyacaktı.

Kapalı kapılar ardında kıyafetlerini çıkarıp kirli sepetine attıktan sonra banyoya girdi. Çok yorgundu; ilginç bir biçimde mutlu fakat yorgun. Zeke’yle adamları besleyip, aylardır ihmal edilen ev işleriyle çamaşırlara yetişmek onu bitap düşürmüştü fakat bir şeylerle meşgul olup bir şeyleri başarmışlık duygusunu seviyordu. Tünelin ucundaki ışığı görebiliyordu gerçi. Ev işlerini yoluna koy-

duktan sonra, öğleden sonraları biraz da kendisine zaman ayırabilecekti. Tabii ki çok fazla vakti olmayacaktı ama en azından biraz kestirebilecek, televizyon izleyebilecek veya kitap okuyabilecekti. Eğer *bir şeyler* okumazsa Zeke kütüphaneye neden bu kadar çok gidip geldiğini sorgulamaya başlayabilirdi.

Tazyikli sıcak su çok iyi gelmişti. Bir süre düşün altında durup suyun ağrıyan kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Bu gece uymakta sorun yaşayacağını hiç sanmıyordu.

Bu iş neredeyse mükemmeldi. Tamamen ortadan kaybolmuştu, dış kapılarda artık kilit de vardı, beslediği adamların çoğu da oldukça kibar insanlardı. Darby tam bir aptaldı ama her grupta bir çürük elma vardı, değil mi? Patrick çok sessizdi. Sessiz bir adamın ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı ama Spencer çok tatlıydı, Walt da herkese oldukça babacan davranıyordu.

Lanet olsun, keşke Zeke Decker'ı da çözebilseydi! Bir an çok sinir bozucuydu, bir dakika sonra çok kibar. Böyle davranmaya nasıl cüret edebilirdi? Belirli bir tutum seçip ona bağlı kalması gerekiyordu çünkü onun ne istediğini, ona nasıl davranması gerektiğini tahmin etmeye çalışmaktan nefret ediyordu. Bir adama karşı fiziksel bir çekim hissediyor olmak yeterince sorun teşkil ediyordu. Hatta adam bir aptal gibi davrandığı zaman bile bu çekim yok olmuyorsa, ona sürekli kibar davranmaya başlarsa bu çekimi üzerinden nasıl uzaklaştıracaktı ki?

Temizlendikten sonra duştan çıkıp kurulandı. Onunla bir şekilde baş etmeyi öğrenecekti. Kesin olan bir şey vardı: Zeke eve geldiği zaman onu gülümseyerek, "Günün nasıldı?" diye sorarak karşıladığı gün gitme zamanı gelmiş demektir.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Carlin süpermarkete girdi, Zeke de peşinden girdi. Onunla gelmiş olmasından mutlu değildi. Peşinde dolaşmasından memnun değildi. Sürekli olarak onu koruma altında tutar gibi gezmesinden hoşlanmıyordu. Alışverişini yavaş yavaş yapmak istiyordu; sanki Zeke bir elinde kronometre, diğer elinde bir kırbaç tutuyormuş gibi yapmak istemiyordu. Tam bir köle amiri gibiydi.

Liste yapmıştı; eğer listeye uygun hareket ederse yarım saat, hatta yirmi dakika içinde alacağı her şeyi alıp marketten çıkabilirdi. Fakat o kadar çok yemek kitabı okuyordu ki kafasının içinde dans eden milyonlarca yemek tarifi vardı. Malzemelere bakmak, hem ilginç hem de bir grup yeniliğe açık olmayan adama yedirip hazırlayabileceği bir şeyler düşünmek istiyordu. Listesinde olmayan malzemeler görüp ilham alabilir. Belki...

Kimi kandırıyordu? Tanrı aşkına, ne düşünüyordu ki? Yemek pişirmek asla ona göre bir iş olmamıştı fakat burada her gün her gece ne pişireceğini düşünüyor, yemek pişirmek için hazırlık yapıyor, yemek pişiriyor, sonra da mutfağı temizliyordu. Bu durum hiç normal değildi.

Dış dünyadan izole edilmiş bir çiftlikte çalışıyor, nakit ödeme alıyor, takma isim kullanıyordu. Tüm bunlar, gözden uzak olabileceği, para kazanıp biriktirebileceği, sürekli kaçıp saklanmanın verdiği stresten biraz uzaklaşıp rahatlayabileceği müthiş bir tabloydu. Çok çalışıyor olması sorun yaratmıyordu ama yemek pişirme işi onu esir almıştı. DNA'sında bir şeylerin değişmekte olduğundan kesinlikle emindi çünkü aksi takdirde hatasız pasta falan umurunda bile olmazdı fakat şu anda bu konuyu kafasına takmış durumdaydı; tekrar deneyecekti.

Belki de değişen DNA'sı değildi. Belki de zihinsel bir hastalık değildi bu. Belki sadece rekabetçi davranıyordu. Rekabetçi olmakla ilgili bir sorunu yoktu. Sonuçta pastayı yapmayı bir kez daha denerse bu kötü bir şey değil, tam aksine takdir edilecek bir şey olurdu.

Fakat ejderha Zeke, omzunun üzerinden ateş püskürterek, hızlı hareket etmesini söylerken alışveriş yapmakta zorlanıyordu. Henüz bir şey söylememişti ama söylemek üzere olduğunu hissedebiliyordu... En fazla beş dakika veriyordu.

İsteddiği kadar ateş püskürtsün, diye düşündü acımasızca. Alışveriş konusunda yönetim *onun* elindeydi. Eğer o, bu şekilde alışveriş yapmaktan hoşlanmıyorsa gidip bir yere oturmakta, alışveriş bitene kadar beklemekte özgürdü...

Hah! Bir anda gerçeklerle karşı karşıya kalmıştı. Listesine tekrar bakıp homurdandı. Liste uzun değildi ama her şeyden *çok fazla* miktarda alması gerekiyordu. İki kilo değil, on kilo un istiyordu. Şeker için de aynı şey geçerliydi. Her şeyden çok sayıda alıyordu ve tümünü bir arabaya sığdırmak mümkün olmayacaktı; en az iki, belki üç araba gerekecekti. Bu da Zeke'nin de gerekli olduğu anlamına geliyordu.

Neyse, her işte bir hayır vardı. Zeke de en azından hamallık işini yapmış olurdu.

Alışveriş arabalarından birini çekerek yerinden çıkarıp Zeke'ye verdikten sonra bir tane daha aldı. "Kuralları açıklıyorum," dedi kısaca. "Bana acele ettirme yoksa alacaklarımı unuturum. Ben düşünürken benimle uğraşma yoksa alacaklarımı unuturum..."

"Alacağın şeyleri nasıl unutabilirsin ki? Elinde liste var. Aldığın şeyleri işaretle gitsin."

"Sözümü de kesme," diye ekledi. "Listede yazanları en salak insan bile alabilir. Esas yaratıcılık gerektiren listede *olmayanları* almakta."

"Altı üstü bir alışveriş listesi, sanat eseri değil."

"Ama *tamamlanmış* bir liste değil. Bu yüzden benim düşünmem, senin de beni takip edip sessiz olman gerek."

Kot pantolon, bot, kot kumaş gömlek giyen zayıf, beyaz saçlı, yaşını almış bir kadın arabasını sürerek yanlarından geçti. "Haklısın hayatım," dedi.

Zeke, kadına bakıp başıyla selam verdi. Alaycı bir şekilde, "Teşekkürler, Bayan G," dedi.

"Rica ederim, canım." Bayan G arkasına dönüp bakmadan manav reyonuna geçip durunca bütün marulları teker teker incelemeye başladı.

Carlin düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek döndü ve Zeke'ye baktı. "Eski sevgilin mi?"

"Birinci sınıf öğretmenim."

Nedense Zeke'nin altı yaşındaki, dişleri aralıklı halini düşününce bir garip olmuştu. Evi temizlerken de birkaç fotoğrafına rastlamıştı. Çok fazla değillerdi aslında, muhtemelen çoğunu kaldırmıştı. Genç-

lik hallerini biliyordu ama çocukluk halini hiç görmemişti. Yani sonuçta bir adam bebeklik fotoğraflarını neden ortalıkta sergilemek istesindi ki? Kendi çocuğunun bebeklik fotoğrafları olsa tamam ama kendininkileri sergilemezdi. Evet, onu baba olarak düşününce de yine aynı şekilde garip hissetmişti. Hayır, aslında daha çok bebeği yapma aşamasıydı böyle hissetmesine neden olan. Aman Tanrım, onu alışıp bağışıklık kazanmaya başlamak yerine daha da kötü oluyordu.

“Kusacak gibi görünüyorsun,” dedi Zeke arabasını iterek.

Carlin hemen aklını toparlayarak Zeke’nin önünü keserek öne geçti. “Çocukluğunu hayal etmeye çalışıyordum. Korkunçtu.”

Zeke homurdandı. “Doğru yoldasın.” Sonra sırtıtmaya başladı. “Ama Bayan G’de numaram var. Neye benzediğimi o sana gösterebilir.”

“Gidip onunla konuşacağım.” Sırf onu çileden çıkarmak için arabayı Bayan G’nin olduğu tarafa doğru sürmeye başladı fakat Zeke uzanıp eliyle arabanın önünü keserek onu durdurdu.

“Bütün günümü sana ayıramam. Alacağımızı alıp çıkalım.”

“Acele et” uyarısının bu kadar çabuk geleceğinden emindi.

“Tamam, ama...” İşaretparmağını ona doğru salladı. “Kuralları unutma; beni takip et, al dediklerimi al, konuşma.”

“Ha, şimdi bir de el işlerini de bana yaptıracaksın, öyle mi?”

“Akıllı bir işçi erişebildiği tüm araçları kullanır,” dedi Carlin.

“Akıllı bir işçi zaman harcamayı bırakıp işe koyulur.”

Carlin’in karşı cevap verme zahmetinde bulunmamasının tek sebebi Zeke’nin haklı olmasıydı. Bir ton şey alması lazımdı, hemen işe koyulmazsa alacağı şeyler kendi kendilerine arabaya atlamayacaklardı.

Manav reyonu en kolay bölümdü; yanındaki refakatçi de dahil olmak üzere adamlardan hiçbiri marul veya kereviz gibi şeylerin meraklısı değillerdi. Soğan, patates, biraz balkabağı, o kadar. Fakat yine de *çok fazla* patates ile *çok fazla* soğan almalıydı.

Reyonların arasında gezinirken, küp küp kesilmiş domateslerle hazır çorba paketlerinin arasındaki farkları, peynirli makarnanın içine farklı erişte çeşitleri de karıştırırsa yine peynirli makarnadan sayılıp sayılmayacağını anlamaya çalışırken zihninde, okuduğu yemek tarifleri dönüp duruyordu. Peynirli makarna yapmayı başarabileceğinden de emin değildi. Çok kolay *görünen* fakat aslında bir mutfak faciasına neden olabilecek bir yemektir. Tanrı aşkına, makarnayla peynirdi sonuçta; ne kadar zor olabilirdi ki?

“O kutuda ne var bilmiyorum ama tam beş dakikadır kaşlarını çatmana neden oluyor,” dedi Zeke homurdanarak. “Ya al ya da gidelim artık.”

“Karar vermeye çalışıyorum.”

“Daha hızlı karar ver.”

“Peynirli makarna sever misin?”

“Ben bir erkeğim. Üzerinde peynir olan her şeyi severim.”

“Kilerde bunlardan hiç yoktu.”

“Demek ki Libby hazır olanlarını hiç kullanmıyordu. Spencer hiç peynirli makarna yapmazdı, ben de hiç denemedim. Al artık, almayacaksan gidelim.” Sabırsızlığı ses tonunda belirmeye başlamıştı. Carlin en azından bir kez olsun şansını denemeye karar verip aile boyu bir paketi alıp arabaya attı.

“Sadece bir tane mi?” diye sordu Zeke. “Peynirli makarna işine gireceksen stoklarını sağlam tutsan iyi olur çünkü sırf bir iki parça şey almak için kasabaya gelemeyiz, çok uzak.”

“Daha önce hiç peynirli makarna yapmadım,” diye karşılık verdi Carlin utanarak. Daha yetersiz bir aşçı olabilir miydi? “Eğer güzel olursa bir dahaki sefere daha çok alırım.”

“Sanırım bu maceraya hep birlikte dahil olacağız,” diye mırıldandı Zeke.

Nankör, anlayışsız işvereni sayesinde yükselen öfke seviyesi, Carlin’i hissettiği utançtan kurtardı. Öfkeye tahammül edebilirdi ama utanç çok kötü bir histi. “Kurallar arasında ‘sessiz ol’ kısmını hatırlıyor musun? Uy bu kurallara.”

“Sadece merakımdan soruyorum: Daha önce hiç profesyonel bir eğitim aldın mı? Patrona ukalalık yapmaman gerektiğini işledikleri derste yok muydun?”

“Ben istisnai bir çalışanı. Bizim durumumuz biraz farklı.”

“Öyle mi? Nasıl?”

“İkimiz de bunun geçici bir iş olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla, senin kıçını yalamak zorunda değilim; mecazi anlamda konuşuyorum tabii. Özellikle sana kıyasla benim için çok daha geçici bir iş. Bu nedenle direksiyon bende. Aslında senin bir evi idare etme becerilerin ile ilk gün karşılaştığım manzara göz önünde bulundurulacak olursa, ettiği laflara dikkat etmesi gereken kişi sensin çünkü bence beni kızdırmak istemezsin. Yoksa gidebilirim. Bahar ayları geldiğinde cesedini, çamaşır yığınlarının altında bulurlar.”

Birbirlerine laf söyleyerek yürümeye devam ediyorlardı; yürürken Carlin elindeki listeye bakıyor, Zeke’ye bazı eşyaları alıp aramaya koymasını işaret ediyordu. Tabii ki, işaret ettiği her şeyden birden fazla alması gerekiyordu. Zeke’nin evine bir tane konserve domates almak mümkün değildi, en az on konserve gerekiyordu ve haftanın sonuna dek yetmesi için dua ediyordu Carlin.

Carlin arabayı çevirip fırın bölümüne doğru sürdü. En güzel şeyler buradaydı: tabii dondurma, şekerleme ve kurabiyeler haricinde. Sıra sıra kek karışımlarını fark etmişti bile. Keklere bakarken bile kendi yüz kızartıcı başarısızlığını hatırlamıştı. Bu kek karışımlarında hiçbir sorun yoktu, eğer Betty ve Duncan için yeteri kadar iyiseler, onun için de iyi olabilirlerdi.

Reyonun ön tarafından koyu renk saçlı bir adam yürüyerek geçti. Yüzü diğer tarafa dönüktü.

Brad. Carlin o kadar şiddetli bir korkuyla sarsıldı ki, parlak ışıklarla aydınlanan market bile karardı aniden. Zemin ayaklarının altında kayıyordu resmen. Gittikçe hızlanan kalp atışlarıyla, sanki görünmez bir duvara toslamış gibi aniden olduğu yerde durdu. Zeke de tam arkasında olduğu için tam ona çarpmak üzereyken arabayı sola doğru kırdı.

“Lanet olsun, dikkat...” Zeke ona dikkatli olması gerektiğini söylemeye çalışırken Carlin hemen arkasına döndü. Yüzü bembeyaz kesmişti. İçgüdüleriyle hareket ederek arabayı reyonun orta yerinde bırakıp hızla Zeke’nin yanından geçti, malları içeriye aldıkları arka tarafa doğru koşmaya başladı. Orada gizli bir çıkış vardı mutlaka.

Fakat Zeke ondan daha hızlıydı. Uzun koluyla, onu tişörtünün arkasından yakalayıp durdurdu. Carlin bir çingiraklıyılan çevikliğiyle yumruğunu onun kolunun ön kısmına geçirdi, tıpkı bir çekiç gibi. “Kahretsin!” dedi Zeke kenetlenen dişlerinin arasından, çünkü Carlin çok sert, üstelik tam da hedefe vurmuştu ama kendini kurtarıp kaçmayı başaramadan Zeke onu diğer eliyle de yakaladı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

On İkinci Bölüm

“Bırak beni!” Carlin’in gözleri korkudan alev alev yanıyordu fakat o kadar şiddetli kavga ediyordu ki, Zeke kendini bir ninja kaplum-bağayla kavga ediyormuş gibi hissediyordu. Kadın resmen hem saldırıyor hem de aynı anda kaçmaya çalışıyordu.

Yüce Tanrım, kesin herkes onlara bakıyordu. İnsanlar onun marketin orta yerinde evindeki temizlikçisine saldırdığını sanacaktı. Neyse ki, şans eseri, o tarafta onlardan başkası yoktu. Carlin delirmeye başladığından beri de kimse o tarafa geçmemişti.

“O *burada!*” dedi Carlin resmen tıslarcasına. Ayağını savurup tam Zeke’nin kaval kemiğine denk getirdi.

“*Aaavv!* Lanet olsun! Bırak bana saldırmayı!” Onu arkasından yakaladı, iki kolunu da bedeninin etrafına dolayarak sıkıca tutup havaya kaldırdı çünkü onunla baş edebilmenin tek yolu buydu. Aynı zamanda konuşurken başını sağa sola çevirip onu bu kadar paniğe sokan adamı görmeye çalışıyordu. Yüzündeki ifade, daha önce bazı insanların görecektir kadar şanssız oldukları sert ve acımasız bir görünüme bürünmüştü. Zaten o ifadeyi görenlerin sonu genellikle kan revan oluyordu.

Carlin'in topukları kavalkemiklerini tekmeliyordu. Lanet olsun, bir ay boyunca her yeri mosmor kalacaktı. Bir katır gibi tekmeliyordu resmen. "Kes şunu," diye emretti Zeke kısık ama sert bir ses tonuyla. "Nerede? Göster bana."

Carlin deli gibi başını sallıyordu. "Seni öldürecek... seni de, beni de, herkesi!"

"Hayır, öldürmeyecek. Seni temin ederim, buradaki insanların yarısının üzerinde silahı var." Dudağını onun kulağına götürdü; normal ses tonuyla konuşmak istemiyordu. Bir yanı kokusunu, sarı saçlarının yumuşaklığını hissederken, diğer yanı da içinde bulunduğu durumu kontrol altına almaya çalışıyordu. Şu anda önemli olan, onu sakinleştirip sapığını göstermesini sağlamaktı. "Market müdürünü tanıyorum. Seni koruyacağız, kendimizi de koruyacağız. Söz veriyorum. Sakin ol, lütfen. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Nerede gördün onu? Gösterebilir misin?"

"Yürüyordu... gitti... reyonun sonunda." O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki konuşamıyordu bile. Yüzü o kadar beyazdı ki Zeke onun hâlâ bayılmamış olmasına şaşıyordu. Carlin derin bir nefes aldıktan sonra birkaç saniye içinde tutup kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. "Koyu renk saç. Yeşil tişört."

"Tamam, yeterli." Zeke onu yere bırakıp yüzüne bakmak için döndürdü. "Burada kal. *Sakin* kaçma. Anladın mı beni? Nerede olduğunu bilmem lazım." Carlin'i omuzlarından tutup hafifçe sarsarak yeşil gözleriyle gözlerinin içine baktı. "Söz ver."

Carlin tepeden tırnağa tır tır titriyordu. Vücudunun her zerresinde gerilimin yayıldığını hissediyordu. Yüzünde kalan tek renk, gözlerinin mavisiydi artık. Dudakları bile bembeyaz kesmişti. Böylesine fiziksel bir tepki, kimsenin bilerek yapabileceği bir şey değildi.

Zeke'nin, bu sapığın yalan olması ihtimaline dair düşüncelerini silip süpürmüştü. Orosu çocuğunun teki kadına resmen dehşet yaşıyordu. Onu bir eline geçirirse...

"Söz ver," dedi Zeke tekrar.

Carlin'in gözleri sanki kaçacak bir delik arıyormuşçasına etrafı tarıyordu. Kapana kısılmış, korkmuş bir hayvan gibi gergin ve tetikteydi, Zeke onun bu halini gördükçe öfkesi daha da artıyordu.

Carlin söz verecek durumda değildi. Yüzünde öyle bir bakış vardı ki, Zeke ya o piç kurusunun kaçmasına izin vermek zorunda kalacaktı ya da Carlin'in.

Carlin kaçarsa koşarak gitmek zorunda kalacaktı çünkü kamyonetin anahtarları Zeke'nin cebindeydi.

"Kal burada," dedi Zeke sert bir şekilde emrederek. Ardından Carlin'i bırakıp hızlı adımlarla reyonun sonuna doğru ilerledi, hedefini arayarak diğer tarafa döndü...

... hedefine ulaşması hiç de zor olmamıştı; adam iki reyon ötede durmuş, atıştırmalıklara bakıyordu. Zeke tam kendini ölümcül bir kavgaya hazırlamıştı ki bir anda durdu.

Geriye doğru birkaç adım atıp Carlin'i bıraktığı yere baktı. İki alışveriş arabasından başka bir şey bulamayacağını düşünürken kadının hâlâ orada durmuş, bembeyaz yüzü, kocaman açılmış gözleriyle ona baktığını gördü. Reyonun arkasından bir canavarın çıkmasını bekler gibiydi.

Zeke elini kaldırıp yaklaşmasını işaret etti ona.

Carlin şiddetle başını salladı.

Zeke bir kez daha gelmesini işaret etti. "Sorun yok," dedi. "Gel."

Carlin temkinli bir şekilde yaklaştı. Yanına gelince Zeke kolunu onun omzuna atıp yanına çekti; reyonun arkasını görebiliyordu artık. "O mu?" diye sordu yeşil tişörtlü adamı işaret ederek.

Carlin korkudan bayılacak gibiydi fakat uzanıp baktı. Zeke, kadının bedenindeki gerilimi hissedebiliyordu. Uzanıp tekrar baktı.

“O,” dedi Carlin sessizce. “Ama o değil.”

“Evet, değil. Sorun yok. Adamı tanıyorum, adı Carson Lyons. Güneyde küçük bir çiftlik işletiyor. Karısıyla çocukları var.”

Carlin derin bir nefes aldı. Ellerini dizlerinin üzerine yerleştirip, “Aman Tanrım. Yüzünü görmedim, sadece... saçlarıyla kafasının şeklini gördüm. Ben... ben hiçbir şey düşünemedim. Paniğe kapıldım. Çok üzgünüm, tam bir aptal gibi davrandım...”

“Sakin ol.” Zeke, kendi bedeniyle Carlin’i hafifçe iterek onu reyonun diğer tarafında doğru götürdü. “Aptal gibi davranmadın. Tehlike ihtimali görüp tepki verdin. Bunda bir sorun yok. Yapman *gereken* buydu. Fakat onu bir daha göreceksin olursan sadece bana göster, ben icabına bakacağım. Şimdi alacağımızı alıp çıkalım buradan. Bugün yapacak çok işim var, burada vakit kaybediyoruz.”

Böylesine acımasız derecede mantıklı bir yaklaşım, tam da Carlin’in ihtiyacı olan şeydi. Reyon boyunca arabasını iterken Zeke onu görmezden geliyormuş gibi yapıp aslında gizlice izliyor, kendinin nasıl zorla toparlamaya çalıştığını, işini bitirmeye çalıştığını bakıyordu. Carlin hâlâ titriyor fakat kontrolünü kaybetmiyordu.

Zeke ona karşı hem bir hayranlık hem de katı bir koruma hissi duyuyordu. Anlaşıldığı üzere, onun sandığından çok daha ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı, buna rağmen hayatına devam etmeye çalışıyordu.

Ama artık onun koruması altındaydı. Ona bir şey olmasına izin verirse kendini asla affetmezdi.

Brad Henderson bilgisayar ekranına baktı. Tüm dikkatini karşısında duran bilgilere vermişti. Daha doğrusu *eksik* bilgilere.

Carlin bu kez gerçekten ortalıktan kaybolmuştu. Eğer bir yerde çalışıyorsa sosyal güvenlik numarasını kullanmıyor demektir. Tek bir hız cezası almamıştı, sosyal medyada katılım göstermemişti, banka hesabı da açmamıştı. Kız kardeşinin Facebook hesabına girip bakmıştı fakat resmen boşuna zaman harcıyordu. Carlin'in, erkek kardeşine de kız kardeşine de çok yakın olmadığını biliyordu fakat *bir şekilde* iletişimde olduklarını düşünmüştü. Brad sadece *nasıl* iletişime geçtiklerini bulamıyordu.

Ekrana bakarken gözleri kısıldı. Kardeşleriyle çok yakın olmayabilirdi ama ikisinin de boğazını keserse belki umursardı. Eğer ailesindeki herkesi öldürürse, onlara bunun Carlin'in suçu olduğunu söylerse o zaman ondan kaçtığına pişman olurdu.

Brad derin bir nefes aldı. Bütün aile üyelerini öldürmek onu ancak Carlin de bunu izliyorsa tatmin edebilirdi. Yoksa zaman kaybindan başka bir şey olmazdı, üstelik kendi güvenliğiyle özgürlüğünü de riske atmış olurdu.

Kendi evinin rahatlığında, kendisi için hazırladığı ev içi ofisinde araştırıyor, lanetler yağdırıyor, Carlin'i bulduğu zaman ona neler yapacağını hayalini kuruyordu. Karakoldaki bilgisayarları, kendi imkânlarıyla bulamadığı bilgileri polisin kaynaklarını kullanarak bulmaya çalışmak çok riskliydi fakat bir süre daha şansı yaver gitmezse mecburen bu riski almak zorunda kalacaktı.

Aptal kaltak, kaçınca eline ne geçeceğini sanmıştı ki? Eninde sonunda bir hata yapacaktı; kanunlardan kaçmaya çalışan bütün aptallar hata yapmışlardı. Halbuki onu dinlemeliydi, bunu ona anlatmaya çalışmıştı defalarca. Sadece ona ait olduğunu bilmiyor

muydu? Onu ilk gördüğü andan itibaren hem de. Bir gülümseme-
si yeterdi bunu görmek için.

Carlin, *onundu*. Onu öldürdüğünü sandığı anda hiç pişmanlık
duymamıştı; onun olduğu için de istediği gibi mahvedebilirdi onu.
Başka bir kadını öldürdüğünü, aslında o kırmızı yağmurluk yüzün-
den kandırıldığını fark ettiğinde birkaç dakikalık bir pişmanlık his-
setmişti fakat geçmişti sonra. Sonuçta yoluna çıkmasaydı halen
yaşıyor olacaktı. Onun suçu değildi bu.

Çaresizce araştırırken başka bir dosyayı açtı. Carlin'in fotoğraf-
ları teker teker ekrana açılıyordu. Fotoğrafların birinde gülümsü-
yordu. Diğerlerinde, fotoğrafının çekildiğinden bile haberi yoktu.
Brad uzanıp Carlin'in seksi fotoğraflarından birindeki yanağına
dokundu.

Ardından fısıldadı: "Benim."

Carlin evde, marketten aldıklarını yerleştirirken bile hâlâ bi-
raz titriyordu. Adamlar mutfağı mahvetmişlerdi; sandviç yapmış-
lar, cips paketlerini açmışlar, çay, kola, süt içmişler, bardaklarla
tabakları etrafta bırakmışlardı. Eve ilk geldiği günkü manzara ile
şimdiki manzara, birbirleriyle karşılaştırılamayacak kadar farklı-
ydı. Şu anki tamamen baş edilebilir bir durumdaydı. Hatta yapacak
fazladan iş bulduğu için de mutlu olmuştu, böylece zihnini malum
konudan uzak tutabilecekti. Mutfaktaki pisliğe, o pisliği nasıl te-
mizleyeceğine odaklanmaya çalıştı.

Ayrıca bu akşamın yemeğini de pişirmesi gerekiyordu: et soslu
spagetti, sarmısaklı ekmek, tatlı olarak da Kat'in yerinden aldığı
turtalar. Bu akşam için özellikle çok fazla zaman harcamayacağı

veya aşırı karmaşık olmayan bir yemek seçmişti çünkü eve ne zaman döneceklerini bilmiyordu.

Günlük işleri düşünmeye çalışsa da titremesine engel olamıyordu. Kendi verdiği bu tepkiye kızılıyordu çünkü yaptığı işe engel olmaktan başka bir işlevi yoktu.

Biraz olsun rahatlayıp gardını indirmişti ama bu çok büyük bir hata olmuştu. Brad'e az da olsa benzeyen bir adamı gördüğü anda deliye dönmüştü çünkü aslında buna hazırlıksız yakalanmıştı. Kendini güvende hissetmiş, Battle Ridge'de mutlu olmaya başlamış, başka şeyler düşünmeye, mesela yemekler, yemek tarifleri, o haylaz beyaz pasta ile Zeke Decker gibi şeylere odaklanmaya başlamıştı. Zeke Decker şu anda dikkatini en çok dağıtıp hayatını en çok tehlikeye sokan şeydi. Mesafesini koruyordu, buradaki yeriyle ilgili hayallere kapılmıyordu fakat lanet olsun, ondan çok hoşlanıyordu. Çok seksiydi, onu çileden çıkarıyordu resmen; inanılmaz derecede erkeksi, tahammül edilmez derecede dikkat dağıtıcı.

Ona karşı bağışıklık kazanabilmesi için süper kadın falan olması gerekiyordu. Adama karşı verdiği tepkilerin "süper" denilecek bir tarafı yoktu, daha ziyade sadece "kadınsı" denebilirdi... Lanet olsun.

Düşüncelere o kadar dalmış, etrafını unutmuştu ki arkasından yaklaştığını duymadı. Zeke elini uzatıp onun elini tuttu. Carlin aynı eliyle bir konserve bezelye tutuyordu, tam olarak kilerin kapısının eşiğindeydi. Donup kaldı. Zeke ona *hiç* dokunmazdı. Hiç dokunmamıştı. Ah, Tanrım. *Dokunuyordu* şimdi. Gerçi bugün ona birçok kez dokunmuştu ama sırf kaçmasını engellemek için arkadan kucaklaması pek dokunmadan sayılmazdı.

Eli sıcak, sert, çok büyüktü. Bedeni çok yakın duruyor, bir soba

gibi sıcaklık yayıyordu. Cüssesinin ne kadar büyük olduğunu daha önce hiç düşünmemişti ama şimdi o kadar yakınındayken bunu fark etmemek mümkün değildi.

“Burada güvendesin, bunu biliyorsun,” dedi kısık sesle oldukça sakın, her zamankinden daha kibar bir şekilde.

Carlin başını salladı. Ona bakmamaya çalışıyordu. “Hiçbir yerde gerçekten güvende değilim.”

Zeke ne hareket ediyor ne de elini çekiyordu. “Hiçbir adamın sana bunu yapmasına izin veremezsin.”

Carlin kilere uzanıp bezelyeyi rafa koydu. Aralarındaki mesafe açılmıştı fakat Zeke yine de yakınında durmaya devam ediyordu. Carlin eğildi, onun etrafından dolanarak kilerden çıktı.

Tabii Zeke’nin bu konuyu kapatacağı falan yoktu.

“İzin ver, sana yardım edeyim.”

Carlin kahkaha atmaya çalıştı fakat sesi kesik kesik, boğuk çıkıyordu. Ne Zeke’yi ne de diğerlerini Brad’in yoluna çıkarmak istiyordu. “Ne yapacaksın?” diye sordu Carlin sert bir ses tonuyla. “Peşine düşüp bulunca öldürecek misin?”

“Ben daha çok tutuklatabilirim diye düşünüyordum,” dedi Zeke alaycı bir ses tonuyla. “Evet, atımla silahım var ama ben çiftlik sahibiyim, haydut değilim.”

Carlin’in istemi dışında dudakları hafifçe kıvrıldı, gülümsedi fakat hemen toparlandı. “Onu tutuklattırmayı denedim. Olmuyor.”

Brad hakkında konuşmak istemiyordu. Tam da zihnini başka şeylere odaklamışken aynı kâbusu tekrar yaşamak istemiyordu. Umursamıyor muydu yoksa bir hayatta kalma mekanizması olarak, Jina’nın öldürülmesiyle alakalı olayları zihni kabul etmiyor muydu?

“Sonsuza dek kaçacak mısın?”

“Bu çok zor bir soru.” Bu soruyu kendine defalarca, hem de her gün sormuştu. Cevap hayırdı. Peki ne yapacaktı? Bu kâbusa son verecek bir şey aklına gelmiyordu. Zeke’ye karşı dürüst olmalıydı. “Bilmiyorum.”

“Bana adını ver, ben...”

“Hayır!” dedi Carlin aniden, hiddetle ona doğru dönerek. Kalbi göğsünden çıkacak gibi hızla atmaya başlamıştı; Zeke’nin, Brad’in buraya gelmesine neden olacak bir şey yapmasından korkuyordu. İşaretparmağını uzatıp Zeke’nin göğsünü dürttü. “O orospu çocuğu bilgisayar korsanlığı yapıyor. Ben zannettiği için arkadaşımı öldürdü, anladın mı? *Anladın mı, lanet olsun?*” Carlin normalde bu kadar bağırılmazdı fakat söz konusu Brad olunca ses tonunun sınırı kalmıyordu.

Zeke bir süre Carlin’in gözlerinin içine baktı; kaşları hafifçe kalkmıştı. Ne sanmıştı ki? Carlin gibi kibar bir kadının yeri geldiğinde bağırmayacağını mı sanmıştı? Gerçekten de bağırılacak bir durumdu. Carlin de gözlerini dikmiş, kılını bile kıpırdatmadan ona bakıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Zeke, ses tonu kesin fakat sakindi. “Sen nasıl istersen öyle yapacağız ama bana bir söz vermeni istiyorum.”

Carlin ona söz falan vermek zorunda olmadığını söylemek üzereydi ki, Zeke’nin bu çabası karşısında rol yapması gerektiğini düşündü; en azından şimdilik. “Belki. Ne sözü?”

“Gitme zamanının geldiğini hissettiğinde önce bana söyle.”

“Nedenmiş?” Ayrıca kaçmayı düşündüğünü bir bakışta nasıl anlamıştı ki? Tabii ya, markette yaşadığı panik ile arka taraftan kaçmaya çalışmasından anlamıştı.

“O zaman sana yardım edebilirim. Buradan ayrılacağın zaman bir plana ihtiyacın olacak. Hem de *gerçek bir plan* Carlin, sade-

ce yola koyulup benzinin bittiğinde durmaktan bahsetmiyoruz.” Ses onu biraz öfkeli çıkıyordu artık. “Bir geri zekâlının, hayatını mahvetmesine izin verme. Buradayken, gidebileceğin diğer tüm yerlerde olacağın kadar, hatta çok daha fazla güvendesin. Hem bulunduğumuz yer açısından hem de seni koruyabilecek silahlı adamlar var burada.”

Carlin daha cevap vermeden Zeke arka kapıya doğru yöneldi. “Kapıyı arkamdan kilitleyeceğim,” diye seslendi arkasında bakmadan. “Merak etme. Bende anahtar var.”

Carlin akşam yemeğini servis ederken Zeke de gizlice onu izliyordu. Akşam yemeği saatine kadar kendini toparlamıştı; hatta markette böyle bir çok yaşadığını birinin anlaması mümkün olmayacak kadar iyi görünüyordu. Üstelik herkes içeriye girerken gü-lümsüyor, şakalar yapıyor, herkesin ne istediğini soruyordu. Yine her zamanki gibi, yemeğini mutfakta yalnız yedi.

Spagetti güzel, doyurucu; sarmısaklı ekmek de çıtır çıtır, lezzetliydi. Adamlar sanki açlıktan ölmek üzereymişçesine yemeklerini bitirdiler. Aslında bu kadar yoğun bir iş gününün ardından açlıktan ölmeleri de gayet normaldi. Spencer tek eliyle yemekte zorlanmasına rağmen yine de başarılıydı. Rocking D’nin yemek konusunda seviye atlaması herkesin hoşuna gidiyordu. Carlin git-tiği zaman üzüleceklerdi.

Kahretsin ki, eninde sonunda *gidecekti*. Zeke onu işe alırken Spencer iyileşip mutfaktaki işlerinin başına dönebileceği anda işten çıkaracağını düşünüyordu. En azından o günlerde planı bu yöndeydi. Fakat daha ilk birkaç günde çiftlikteki yerini belli etmiş-

ti, Zeke de onun gideceğini düşündükçe bu fikirden pek hoşlanmadığını anlamıştı. Eve geldiği zaman, güzel ve sıcak bir yemek bulmak, çamaşırların yıkanmış, evin temizlenmiş olması, yanında sivri bir dil ile güzel bir popo gelmesine rağmen çok güzel bir histi.

Yatağındaki nevresimleri bile yıkamış, yatağı güzelce yapmıştı. Libby gittiğinden beri yatağı ilk kez yapılmıştı. Carlin becerikli bir ev hizmetlisinden de aşçıdan da öteydi. O öğleden sonra kaçmanın eşiğinde olduğunu görünce bu yüzden devreye girmişti.

Evet.

Belki de gelecek birkaç haftayı hayvanların yerini değiştirerek, Ekim Pazar'ı hazırlayarak yoğun geçirmesi iyi olacaktı. Carlin de bütün gün evde tek başına kalabilirdi. Bir sonraki sefer kasabaya gideceğinde ise, Spencer'a onu götürüp göz kulak olmasını söyleyebilirdi. Carlin bu sapık olayını kimsenin bilmesini istemiyordu fakat Spencer'a bahsedip kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin olabilirdi. Carlin'in güvenliği Zeke için öncelikli sıradaydı, bunu inkâr edemezdi.

Spencer, hayvanların yerini değiştirirken yardımcı olamayacağına duyunca çok üzülecekti; yılın en sevdiği zamanlarıydı. Çok ağır bir işti fakat aynı zamanda da klasik kovboy işiydi. Bazı çiftliklerin dört tekerlekli araç, hatta bazılarının helikopter bile kullandıklarını duymuştu ama Rocking D'de her şey geleneksel yollarla, at üzerinde yapılırdı.

Spencer'ın sadece kolu kırılmış olsaydı belki de işleri bir şekilde yürütebilmesi sağlanabilecekti. Fakat ata binmeden önce omzunun tamamen iyileşmiş olması gerekiyordu. Düşeceğinden değil ama omzun etrafındaki kasların yırtılması zor bir iyileşme süreci gerektiriyordu, şakaya gelmezdi.

Bu nedenle Spencer, Carlin'le kalacaktı; böylece Zeke'nin, onu yalnız bıraktığı için kendini kötü hissetmesine gerek kalmayacaktı. Libby yalnız kaldığı zamanlarda kendini kötü hissettiğini hiç hatırlamıyordu fakat Libby'nin varlığı bile sürekli farkında olduğu bir durum değildi. Onu bir anne gibi seviyordu fakat Libby artık evin günlük hayatının bir parçası olmuştu.

Carlin ile durum tamamen farklıydı. Daima evin içinde olması, yemek pişirmesi, temizlik yapması, bir adamın karısından gereken *bazı işleri* yapması zihnini kurcalıyordu. Duş aldığı zamanlarda onu çıplak hayal ediyordu. Yataktayken onu hem çıplak hem de yanında hayal ediyordu. Öne eğilmiş, bulaşık makinesini boşaltırken onu çıplak ve seks yaptıklarını hayal ediyordu. Libby'yi hiç çıplak hayal etmemişti... Tanrı korusun! Zeke'yi düşüncesi bile ürpertmişti.

Fakat Carlin... Evet. Çıplak. Nefes alsa, Zeke anında onun çıplak bir halde nefes aldığını hayal edecekti.

İrkilerek, masada oturmakta olduğunu, yemek yemek yerine Carlin'in çıplak olduğu hayallerle fanteziler kurduğunu fark etti; diğerlerinin yemekleri neredeyse bitmek üzereydi. Kalan son parça sarmısaklı ekmeği de kimse almadan alıp karnını doyurmaya koyuldu.

Herkesin karnı doyunca geriye yaslanıp yaklaşmakta olan sezonu konuşmaya başladılar. Spencer'ın yüzü asıldı çünkü işin tüm eğlencesini kaçıracaktı fakat kısa sürede toparlandı; saatlerce somurtabilecek biri değildi. Zeke konuşulan konuya odaklandı çünkü yıllık gelirinin büyük bir kısmı bu sezona bağlıydı. Herkes daha önce Ekim Pazarı'na katılmış olmasına rağmen yapılacak işlerin üzerinden tekrar geçtiler. Tam artık işe odaklandığını düşünmeye

başlamıştı ki, Carlin biri elmalı diğeri misket limonlu iki tane turtayı yemek salonuna getirdi. Zeke ona baktı, turtaya getirdiğini gördü, aniden turtaları çıplak getirdiği görüntüsü zihninde canlandı. Tabii bu hayalde diğerk adamlar yoktu.

O kadar azmıştı ki üzerinde sinek konsa boşalacağından korkuyordu.

“Hadi bakalım!” dedi Spencer sırtarak. Bazıları el çırpımayab başlamışlardı, Eli bağırıyordu. Zeke ile Walt turtaları alıp masaya koymak için ayağa kalktılar.

Zeke, Carlin’e bakınca, birkaç saat önce yaşadığı dehşetten eser olmadığını düşündü. Gülümseyip şakalar yapıyordu. “Bir gün buraya bir turtaya getireceğim, hepiniz *Carly*, *bu turtaya çok kötü. Keşke Hatasız Beyaz Pasta olsa*, diyeceksiniz.”

“Evet, *aynen öyle* olacak,” dedi Darby huysuz bir ses tonuyla turtaya tabağına uzanırken. Carlin masayı akşam yemeğı için hazırlarken tatlı tabaklarıyla çatalları da bırakmıştı. “O da ne? Elmalı turtanın bir parçası eksik.”

“*Eksik değil*,” dedi Carlin sevimli bir ses tonuyla. Mutfaktaki tabakla üzerinde benim adım var.”

“İlk parçaları *neden sen alıyorsun*, anlamadım,” diyerek homurdandı Darby.

Darby’nin arkasında Carlin ona bakıp dilini çıkardı. Adamlar bunu görünce kahkahalarla gülmeye başladılar fakat çok geçmeden kahkahalarını öksürüklerle gizleyip turtalara övgü yağdırmaya devam ettiler.

Carlin mutfağına geri gittiğinde Zeke de arkasından gidip ona yardım etmeyi düşündü; belki birkaç kahve fincanı veya demliğı alabilirdi ama yapmadı. Şu anda Carlin’in ihtiyacı olan bu değildi. Etrafında dolanıp durursa öfkelenebilirdi.

Ayrıca Carlin etrafındaki kimseyle ne fiziksel ne de duygusal bir bağ kurmak istediğini açıkça dile getirmişti. Zeke onu anlıyordu; fikrine katılmıyordu belki ama anlıyordu. Carlin şu anda çok zor bir pozisyondaydı. Fakat Zeke bu zoraki yalnızlığın onun doğasında olmadığını görüyor, kendini çok kötü hissediyordu. Adamlarla ne kadar iyi anlaşmıştı, birbirleriyle dalga geçiriyorlar, sanki yıllardır beraber çalışıyorlarmış gibi birbirlerine uyum sağlamışlardı.

Hah. Hiçbirine de ona davrandığı gibi acımasız davranmıyordu ama yine de Zeke aslında ondan hoşlanmadığı izlenimini alamıyordu nedense. Aynı şekilde, odada sadece Zeke olduğunda Carlin ona hiç bakmadan çalışmaya devam ediyordu. Yani...

Avinin peşinde olan bir kurt gibi, tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordu Zeke. Carlin'in bu konudaki zaafını hissetmişti. Zeke'yi, aralarında kurmak istediği o mesafeyi yıkacak bir tehdit unsuru olarak görüyordu ama diğer adamları o şekilde algılamıyordu. Sırf Zeke bir tehdit oluşturuyor diye onu durmadan, sert bir şekilde itip duruyordu. *Aynı hızda* Zeke onu itmiş olsaydı sert duvara çarpardı.

İçgüdüleri istediği şeyin peşinden gitmesini söylüyordu. Ne zaman içgüdülerini takip edecek olsa feci bir kavganın içinde buluyordu kendini, tüm olay baştan aşağıya çarpık bir hal alıyordu. Bunu yerine vazgeçmemeyi seçecekti. Beklemek, mantıklı bir zamanda *doğru hamleyi* yapmak vazgeçmek demek değil, stratejik davranmaktı. Önce önüne ördüğü o duvarı aşmayı başarmalı, güvenini kazanmalı, aralarında gelişecek kimya veya fiziksel çekimin gerekli sihri oluşturmalarını beklemeliydi.

Bir strateji adamı olarak bu işi yapmayı kafasına takacaksa, Carlin'e normal, diğer çalışanlara nasıl davranıyorsa öyle davran-

ması gerekecekti; en azından şimdilik. Durumun değişmediğine onu inandırmalı, birkaç aylığına geçerli bir iş anlaşması içinde olduklarını düşünüp gideceğini bilmeliydi. Mutlu olduğundan emin olmalı, onu sürekli güvende tutmalıydı.

Daha kilit dilinin bir ayartma stratejisi olacağını düşünmemişti fakat gerekirse istediği kadar kilit alabilirdi, yeter ki kendini iyi hissetsin.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Merhaba, Bayan Carly,” diye seslendi Spencer mutfağa girerken. “Kasabaya ne zaman gitmek istersiniz?”

Zeke evden henüz çıkmıştı, Spencer’ın geleceğini bildiği için vestiyerin kapısını kilitlememişti. Tabii ki önce Carlin için uygun olup olmayacağını sormuştu. Patronuyla bugünlerde kurduğu ender iletişim noktalarından biriydi. İşini yaptığı sürece hiçbir şeye karışmıyordu. Ödeme zamanı geldiğinde ona bir zarfın içinde nakit para veriyordu. Ödemeyi bu şekilde yapma konusunda şüpheleri varsa bile hiç bahsetmemişti.

Carlin hem rahatlamıştı hem de içermişti bu duruma. İşine karışmadığı için mutluydu fakat kendi sınırları içinde mutlu değildi. Hayat bazen çok kötüydü.

Spencer gülümsüyordu; çocuk zaten her zaman gülümsüyordu. Carlin’in hayatında tanıdığı en neşeli insandı. Birkaç haftaya kadar kol askısından kurtulacaktı, bunu düşündükçe sabırsızlanıyordu. Carlin hiçbir zaman fiziksel anlamda böyle bir kısıtlamanın altına girmemiş, hiçbir şeye bağlı kalmamıştı fakat oldukça kötü

bir durumdu. Muhtemelen çocuk dışarıya gösterdiğinden çok daha rahatsızdı bu durumdan.

Carlin kahvaltı bulaşığını yeni bitirmişti; hâlâ dokuz adamın yiyebildiği domuz pastırmasıyla yumurta miktarına inanmakta güçlük çekiyordu. Bu aralar, yeni bulduğu çörek tarifini deneyecekti fakat henüz bu kadar çok yumurta, domuz pastırması ile kızarmış ekmeği hazırlamak bile yeterince zorlayıcıyken olayı daha zor bir seviyeye taşımak istemiyordu. Sabah dört buçukta kalkıyordu, beş buçukta kahvaltı hazır oluyordu. Adamlar saat altıda geliyorlardı. Kahve makinesinin otomatik zaman ayarlaması olmasa nasıl yetişirdi bilmiyordu. Kahveyi bile yetiştirmekte zorlanırken çörekleri yapması şu an için mümkün değildi. Belki akşam yemeği için pişirebilirdi çünkü zaman konusunda bu kadar kısıtlı değildi.

“Bulaşıkları halletmem gerek. Birkaç dakikaya hazır olurum,” dedi Spencer’a.

Alışveriş işin en az sevdiği kısmıydı. Sorun alışveriş yapmak değildi, sadece kendini en güvende hissettiği yerden uzaklaşmak onu tedirgin ediyordu. Battle Ridge’e gitmek, bu neredeyse mükemmel işin tek olumsuz yanıydı. Tabii ki Cheyenne’e gitmekle bir değildi.

Zeke’yle alışverişe gittiği güne yönelik herhangi bir sarsıntı yaşamamıştı fakat doğal olarak, yaşadığı korkuyu da unutmamıştı. Brad’i markette gördüğünü sandığı o ana kadar Battle Ridge’de kendini güvende hissetmeyi başaramıştı. Rahattı, huzurluydu. Fakat yaşadığı dehşet tüm gardını tekrar almasına neden olmuştu. Artık eski huzuru hissetmediğine üzülüyordu fakat en çok üzüldüğü şey, gerçekten kötü bir şeyin gerçekleşme olasılığıyla aslında buna duygusal açıdan hiç hazır olmamasıydı. Bu yüzden kasabaya

gittiklerinde hep daha dikkatli davranıyor, çiftliğe döndüklerinde ise bu harcadığı çabadan dolayı hep yorgun düşüyordu.

O günden itibaren Zeke onunla kasabaya gitme görevini Spencer'a yüklemişti. Genellikle gidiş gelişi saatlerini Spencer'ın fizik tedavisine göre ayarlıyorlardı. Bu arada o da kendi işlerini hallediyor, kütüphaneye gidip Kat'i ziyaret ediyordu. Spencer tek eliyle araba sürebileceğini söylese de o kabul etmemişti. Artık kasabaya gidip gelirken birinin ona yolu tarif etmesine gerek duymuyordu fakat alışveriş arabalarından birini sürecektir arkadaşının olması güzel bir şeydi. Ağır eşyaları taşımasına da tek elini kullanarak yardım edebiliyordu. Kat'le görüşüp internet üzerinden Robin'le Kin'e bakmak, ta çiftlikten kasabaya gelmeye değiyordu. Çiftlikteki güvenli bölgesinden ayrılmak hiç hoşuna gitmiyordu fakat sevdikleriyle görüşmek onun için resmen hayat kurtarıcıydı. Kat'i her gün görmeyi özlemişti. Bu kadar çok adamın arasındayken bazen bir kadınla vakit geçirmeyi özlüyordu. Acaba bu kadar çok testosterona maruz kalmak beynini zehirler miydi? Bir gün bunu Kat'in yanında sesli olarak dile getirmiş, tam beş dakika boyunca Kat'in hunharca attığı kahkahanın dinmesini beklemişti.

Fakat içinde bulunduğu bu testosteron bulutu, kokan çoraplarla uzun çalışma saatlerinden keyif alıyordu. Adamların karnı doyduğu, mutlu edildikleri, ev temiz olduğu ve Zeke'den uzak durduğu sürece işini iyi yapmış sayılıyordu. Evet, çiftlikte kapalı kalmanın zorlukları da vardı iyi yönleri de. Her gün, sabah akşam aynı insanları görüyordu. Bazılarını diğerlerinden daha çok seviyordu ama zaten bugüne kadar çalıştığı tüm işlerde aynı şekilde olmuştu. Hiçbir sorun yaşamamıştı. Hiçbir sürpriz yaşanmıyordu; arkasını dönüp kalabalığın ortasında Brad'i göreceği korkusunu taşımıyordu. Çiftlikte kalabalık yoktu ki zaten.

Çiftlikte rahattı. Her geçen gün biraz daha alışıyor, biraz daha huzur buluyordu. Zeke'nin bitmek bilmeyen sinir bozucu davranışlarına rağmen tepki vermemek, öfkelenmemek için direniyordu; işini seviyordu, adamların çoğunu seviyordu, kendine ait bir odaya sahip olmak çok hoşuna gidiyordu. İki küçük odanın hiçbir özelliği yoktu fakat kaçtığı süre boyunca kaldığı yerlerin birçoğuna kıyasla çok daha lükstü. Mükemmel Libby için sevgiyle hazırlanmıştı, Carlin de hâlâ ona karşı duyulan sevgiden yararlanıyordu.

"Liste masanın üzerinde," dedi son beyaz tabakları da dolaba yerleştirirken. "Bir bak, unuttuğum bir şey var mı."

Carlin hemen koridora, oradan odasına yöneldi, birkaç saniye sonra Spencer ona seslenmeye başladı. "Brokoli mi? Gerçekten *brokoli* almamıza gerek var mı?"

Carlin kahkaha atmaya başladı; bu aralar çok sık kahkaha atıyordu. "Evet!"

Yaptığı gözlemlerle son zamanlarda keşfedip sık sık izlemeye başladığı Food Network adlı televizyon kanalı sayesinde, erkeklerle yemek beğendirmenin en kolay yolunun, yemekleri basite indirgeyerek hazırlamak olduğunu öğrenmişti. Zeke ile adamları, sadece etle patates yiyerek bir ömür yaşayabilirlerdi, o yüzden de ikisinden de bol bol önlerine koyuyordu. Fakat hem aşçı hem de gruptaki tek kadın olarak, araya bir sebze karıştırmanın görevi olduğunu düşünüyordu. Sebzeleri peynirle kaplayarak ya da başka bir sosla gizleyerek haftanın birkaç günü gizlice yedirebilirdi.

Odasına girip ceketini, şapkasını, güneş gözlüklerini aldı. Yola çıkmaya hazırdı. Hazır kasabadayken The Pie Hole'da duracak, Kat'e merhaba deyip sipariş ettiği turtaları alacaktı. Turta aldığı zaman Zeke'nin ruh hali bazen geçici olarak düzeliyordu. Adamları

tahammül edilebilecek bir insana dönüştürmeye yetecek kadar turta Wyoming'de yoktu muhtemelen. Adam sürekli bir memnuniyetsizlik hali yaşıyordu. Carlin bunun sebebini bilmiyordu, umurunda da değildi. Hatta adamın bu ruh hali kendi huzurunu korumasına da yardımcı oluyordu.

Zeke onunla her konuştuğunda bu, Carlin'in bazen anlam verip bazen de veremediği bir şeylerden dolayı homurdandığı zamanlarda oluyordu genelde. Bugünlerde onu devamlı yalnız bırakıyordu fakat eve geldiği anda homurdanmalarla mızımlanmalar kaldığı yerden devam ediyordu. Spencer, Ekim Pazarı'na hazırlanma sürecinin stresli bir süreç olduğunu, her şey hazırlanınca adamların da daha iyi bir ruh haline döneceklerini söylemişti. Adamlardan bazıları yakında çiftlikten ayrılacaklar, sezonun başlangıcında geri döneceklerdi. Bazıları eve gidecekti, bazıları ise rodeo yapmaya gidiyordu. Walt, Kenneth ile Micah, biri ustabaşı biri evli olan iki adam, yıl boyu çiftlikte çalışmaya devam ederlerdi. Spencer bile birkaç haftalığına eve gidip diğerleri çiftlikten ayrılmadan döndüğünü söylemişti. Çocuk burayı seviyordu. Çiftliği ailesinin evinden daha çok benimsiyordu.

Carlin, Spencer'ın ailesinin nasıl insanlar olduğunu çok merak ediyordu; acaba ailedeki herkes bu kadar iyimser miydi? Spencer kişilik olarak Zeke'nin tam tersiydi. Gülümsüyor, şakalar yapıyor, iş yapmasını engelleyen sakatlığını bile sanki çok da önemli bir durum değilmiş gibi görüyor, o şekilde yansıtıyordu. Belki aralarındaki en çevik adam değildi fakat sırf arkadaşına yardım edebilmek için yolunu değiştirecek bir çocuktuktu. Carlin onun bu özelliğini

çok takdir ediyordu. Onu iyi karşılamak, burada huzur bulmasını sağlamak için de yolunu değiştirmişti.

Çiftliğe geldiği ilk günden beri birlikte çok vakit geçirmişlerdi. Geçirdiği kazadan dolayı fiziksel olarak pek bir şey yapamıyordu fakat evin içindeki kuralları, eşyaların yerini öğrenmesine çok yardımcı olmuş, işlerin nasıl yapılması gerektiğine dair sorduğu milyonlarca soruyu cevaplamıştı. Kendisi de sakatlanmadan önce aynı gruba yemek pişirdiği için baharatların nerede olduğunu, adamların ne içtiklerini, nefret ettikleri yiyecekleri, ki sebzeli la-zanya bunların başındaydı, zaten biliyordu. Spencer ayrıca Zeke'nin eski çalışanı, mükemmel melek Libby'yle olan görüşlerini de Carlin'le paylaşıyordu. Mesela en iyi çikolatalı pastayı onun yaptığı gibi. Lanet olsun, bazen bu Libby denen kadından gerçekten nefret edebileceğini düşünüyordu. Aslında tam olarak nefret edemezdi çünkü kadını tanımıyordu. Fakat mutfaktaki kahramanlığını kışkandığı kesindi.

Libby'yle çikolatalı keki, Kat'ın turta becerisi ile kendi beyaz pasta faciasından sonra, tatlı konusunda hayallere kapılmaması gerektiğini anlamıştı. Market alışverişine gittiğinde The Pie Hole'dan turta, yanına da bol bol dondurma alıyordu. Dondurmayı kim sevmezdi ki? Hazır karışımlarla yapılan çikolatalı kekler de oldukça rağbet görmüştü. Üstelik kolaydı da. Bugünlerde bir kez daha beyaz pasta yapmayı deneyecekti fakat sürekli bahaneler buluyordu. Başarısızlık hoş bir şey değildi; hele ki bir rezillikle sonuçlanıyorsa çok küçük düşürücü bir şey oluyordu. Kat'ın söylediğine göre, muhtemelen hamuru fazla karıştırmıştı fakat Carlin'in anlamadığı, hamurun o yenmesi mümkün olmayan süngerimsi maddeye nasıl dönüştüğüydü. Bir tane mısır ekmeği pastası tarifi

bulmuştı, çok ilginç bir biçimde içinde mısır unu yoktu. Pasta güzeldi fakat çok basit bir tarif olduğu için o sayılmıyordu. Pastadan sayılanlar katmanlı pastalardı. Lanet olası şeyler.

Spencer sol kolunun hareketini engelleyen askıya almıştı,. Muhtemelen çiftlikteki işlere bir şekilde yardımcı olabilecek durumdaydı fakat Zeke çocuğa iyileşene dek Carlin'e yardımcı olması konusunda ısrar etmişti. Merak ettiği şey, Zeke'nin sırf çocuğa iş üretmek için mi yoksa ona güvenmediği için mi böyle bir göreve sürüklediğiydi. Eskiden olsa böyle bir davranışı hakaret sayardı fakat artık güvensizlik hissinin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Şakasız, Battle Ridge'e bağlanan yola çıkan uzun dolambaçlı yolda ilerlerken Carlin, Spencer'a bakıp haftalardır durmadan sorduğu soruyu tekrar sordu: "Omzunu tam olarak nasıl sakatladığını ne zaman söyleyeceksin bana?"

Spencer'ın yanakları kızardı. Daha yirmi bir yaşındaydı, bebekti. "Bir erkeğin bir kadına anlatabileceği bir şey değil, Bayan Carly. Kötü bir olaydı. Tek bilmeniz gereken bu."

"Olayın boğa spermi toplamayla ilgili olduğunu biliyorum," dedi Carlin. "Sadece kafamda canlandıramıyorum..."

"Hanımefendi, olayı kafanızda canlandırmanıza gerek yok," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Benim de canlandırmama gerek yok ama ben olayı yaşayan kişi olduğum için başka çarem yok. Neyse ki sağ kolum değil de sol kolum sakatlandı. Sağ kolum olsaydı çok daha fazla zorlanırdım."

Carlin aralarındaki dokuz yıllık yaş farkının, onu bir hanımefendi yapması gerektiğinden emin değildi fakat Spencer'ı kırmak

istemiyordu. Ya hanımefendi ya da Bayan Carly diye hitap ediyordu çocuk. Sadece o değil, çiftlikteki herkes ona aynı şekilde hitap ediyordu; Zeke haricinde.

Carlin halk kütüphanesinde boğa spermi toplamayla ilgili biraz araştırma bile yapmıştı. Bazı yöntemler çok acımasızcaydı fakat gördüğü kadarıyla boğalar elektrikle uyarılmaktan genellikle rahatsız olmuyorlardı.

“Genellikle” kelimesi burada kilit noktayı oluşturuyordu çünkü açıkça görülebiliyordu ki, Spencer’in son girişiminde *bir şeyler* ters gitmişti.

“Sana bir soru soracağım,” dedi Spencer. Carlin’in şapkasıyla güneş gözlüklerini işaret etti; aralarındaki koltuğun üzerinde duruyorlardı. “Kasabaya her gidişimizde neden gizleniyorsun? Tekbiri kıyafet gezen film yıldızları gibisin.”

Carlin içinden yükselen kahkahayı bastırdı. Gülerse gerçekten kabalık etmiş olacaktı, çocuğun kendini aptal hissetmesini istemiyordu. “Tebdili kıyafet,” dedi.

“Ne?”

“Tekbiri kıyafet değil. Tebdili kıyafet.”

“Her neyse işte. Neden?”

Hikâyenin sadece bir kısmını yalnızca Kat ile Zeke biliyordu. Başka hiç kimsenin bir şey bilmesine gerek yoktu. Kat ile Zeke’ye anlatma nedeni de zaten nakit ödeme istemesiydi. Ne kadar çok insan bilirse kendini o kadar tehlikede hissedirdi. Battle Ridge’de bir süre temkini elden bırakır olmuştu; TEC ceketini hep yanında taşıyor olmasına rağmen güneş gözlüğü ile şapka takmamaya başlamıştı. Fakat markette yaşanan o dehşet anlarından sonra... Lanet olsun, artık bu düşünceye takılı kalmamalıydı. Dersini alıp unutmalıydı. Fakat belki şimdi değil de bir sonraki kasabaya inişinde.

Fakat daha önce de sormuştu, sormaya da devam ediyordu; o yüzden Carlin onu başından savmak için kadınlara yönelik klişe cevaplar veriyordu. “Saçlarım hiç istediğim gibi durmuyor, biliyor musun? Şapka en azından uçuşmalarını engelliyor.”

“Saçların çok güzel,” dedi Spencer büyük bir ciddiyetle. “Ben-
ce gerçekten güzel, yumuşak. Üstelik sarı,” dedi, sanki Carlin’in
kendi saçlarında gördüğü kusurları kapatmaya yardımcı olacak-
mış gibi. Çocuğun sarışınlarına karşı zaafı var gibiydi; hatta tüm ka-
dınlara karşı bir zaaf olduğu söylenebilirdi.

“Bazen de uçuşuyorlar,” dedi.

“Peki ya güneş gözlükleri?”

“Gözlerim hassas.” Bu mantıklıydı.

“Fakat şimdi arabayı sürerken takmıyorsun,” dedi Spencer
sorgulamaya devam ederek.

“Güneş gözüme girmiyor.” Girmiyordu fakat çok zayıf bir ba-
haneydi, Carlin de bunun farkındaydı.

Spencer başını salladı. “Pekâlâ, pekâlâ. İstemiyorsan söyle-
mek zorunda değilsin. Zaten eğer ünlü bir pop sanatçısı veya tele-
vizyon programlarından birinde oynayan bir oyuncuysan benden
yana derdin olmasın. Ben sadece *country* müzik dinlerim, pek
fazla televizyon izlemem. Zamanım olmuyor. Birini öldürmedin,
değil mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Haberleri hiç izlemiyorum. Çok moralim bozuluyor.” Spencer
gibi bir çocuğun haber izlediği zaman moralinin neden bozuldu-
ğunu anlayabiliyordu. “Belki de bütün aileni öldürdün, bütün
ülke seni arıyor ama benim bundan haberim olmaz.” Bu düşünce
Spencer’ı pek endişelendirmiş gibi görünmüyordu. “Gerçi böyle

birine de benzemiyorsun. Ayrıca Zeke haberleri izler, polislerin senin peşinde olduğunu bilse seni kesinlikle işe almazdı. Tabii eğer biliyorsa.”

“Polisler peşimde değil,” dedi Carlin onu temin etmeye çalışarak. *Bir tanesi hariç* diye geçirdi aklından fakat Brad henüz yalan bir arama ilanı çıkararak tüm ülkeyi peşine takmamıştı.

Hayır, aksine, bir sonraki sefer onu bulduğu zaman etrafta başka hiç kimsenin olmamasını istiyordu. Carlin, Jina aklına gelince ürperdi; Spencer gibi iyi kalpli, kimseye zararı olmayan bir çocuğa hayatıyla ilgili detayları neden anlatmamayı tercih ettiğini kendi kendine bir kez daha hatırlattı.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Spencer. “Ama yemin ederim ki saçların güzel görünüyor.”

Markete gitmeden önce Spencer’ın fizik tedavi seansı vardı. Carlin de bu sırada kütüphaneye gidip ardından Kat’i ziyaret ederek sipariş verdiği turtaları aldı. Kahvaltı ile öğle yemeği kalabalıklarının arasına denk gelmişti, turtalar da fırından yeni çıkmıştı. Dolayısıyla Kat de yoğun değildi. Kat, Carlin kapıdan içeriye girerken gülümsedi; ne kadar mutlu olduğu gözlerinden okunuyordu.

Carlin aniden fark etti; çok uzun zamandır birini ziyaret ettiği zaman böylesine içten bir gülümsemeyle karşılaşmıyordu.

“Merhaba canım. Nasıl gidiyor?” diye sordu Kat.

“İyi.”

“Zeke sana nasıl davranıyor?”

Carlin tezgâha oturdu. “Mutfak işlerinden sorumlu olduğum için tahammül ediyor çünkü başka çaresi yok.” Tam olarak doğru olmasa da neredeyse durum buydu.

“Yani diğer hizmetler haricinde karısı gibi mi?”

“Diğer hizmetler derken?” Carlin ses tonunu mümkün olduğunca duygusuz tutmaya çalışıyordu. Aklının aniden nereye kayabileceğini Kat’ın bile anlamasını istemiyordu. Zeke tam bir baş belasıydı; çok huysuzdu, Carlin’in anladığı kadarıyla ona yeterince güvenmiyordu. Fakat çok sağlam, güvenilir bir adamdı. Tabii bir de Carlin’in aklına zorla giren özellikleri vardı fakat kimsenin bunları bilmesine gerek yoktu.

Fakat Kat’ın gözleri her zamanki gibi göreceğini görmüştü. “Hayatım, sakın ama *sakın*, Zeke Decker’in görüntüsüne aldanma. Birçok kadının alıp sonra iyileştirmeyi hayal ettiği adamlardan olabilir ama o neyse odur. İyileşemez.”

“İyileştirmek derken?” diye sordu Carlin çünkü adamın herhangi bir sorunu varmış gibi durmuyordu. Dik kafalılık, inatçılık, diğer seksi özellikleri haricinde bir sorunu yok gibiydi. “O senin kuzenin. Ona övgüler yağdırıyor olman gerekmez mi?”

“O benim kuzenim, onu çok iyi tanıyorum.”

“Neyse, şu anda en son ihtiyaç duyduğum şey, hayatıma bir erkeğin girmesi olur; iyileşebilir ya da iyileşemez olmasının bir önemi yok.” Carlin özgür olmalıydı. Kaçmak için, her şeye yeniden başlayabilmek için. Aynı şeyi kendi kendine tekrar tekrar söylüyordu: Hiçbir ilişki türü, Kat ile arasındaki gibi bile olsa, bir yerde gereğinden fazla kalmasına neden olamazdı. Kaçmaya her an istekli olmalıydı. Her şeyi ardında bırakıp arkasına bakmadan kaçabilmeliydi. Öte yandan bu kararını kendine sürekli hatırlatmak zorunda olması da korku veriyordu.

“Ne yazık ki Spencer’ın yaşı çok küçük, üstelik de çok şapşal,” dedi Kat. “Yani tam olarak şapşal değil de, ne demek istediğimi biliyorsun aslında. Birçok artısı var. Çok tatlı, vücudu da çok kaslı;

tam bir çıtır.”

“Kat!”

“Ama aynı zamanda o bir kovboy,” diyerek devam etti Kat keyifli bir ses tonuyla, “onlarla ilgili düşüncelerimi biliyorsun. Ayrıca bence daha bakir. Muhtemelen ilk yattığı kadınla evlenmek zorunda hissedecektir kendini. Talimat vermen gereken bir adamla birlikte olmak çok zor, seni bilemem ama ben, açıkçası yattığım adamın bana o kadar da çok minnet duymasını istemiyorum. Ayaklarını yerden kesebilirim, aklını alabilirim, evet ama ‘sensiz yaşayamam’ diyecek kadar minnettar olmasın. Bu çok ağır bir yük. Kıcı ne kadar güzel olursa olsun, istemiyorum.”

Carlin kahkaha atıyordu. “Kes şunu! Her gün Spencer ile birlikte çalışmak zorundayım. Bakir olup olmadığını bilmek ya da kıcıyla ilgili bir şey duymak istemiyorum. O daha çok... yavru köpek gibi bir şey.”

“Üzgünüm ama buralarda düzgün adam kıtlığı var. Bir kadının aklı da böyle sağa sola kayıyor işte.” Elini tezgâhın üzerine vurarak ayağa kalktı. “Turtaların hazır. Gelecek haftanın siparişini de şimdiden vermek ister misin?”

Carlin gelecek haftanın siparişini de verip bir dilim de şimdi yemek için istedi çünkü o gün mönüde elmalı turta vardı, canı çekmişti. Kat turtanın yanında içmesi için bir fincan kahve dökerken, Carlin’in aklına Spencer’ın yavru köpek gibi olması, Zeke Decker’ın da tam bir kurt gibi olması geldi. Eline fırsat geçse onu çiğ çiğ yerdi.

Teşekkürler, kalsın.

Dur bir dakika. *Tekrar başa al.* Bu düşünceler aklından geçerken kalp atışlarının nasıl yükselip içten içe titrediğini fark etti.

Kahretsin, dikkatini önündeki turtaya verip Zeke'nin ağız becerilerinin hayalini kurmayı bırakması gerekiyordu.

"Eee?" Kat tezgâhın üzerine yaslanıp Carlin'in tatlısını yiyişini izlemeye başladı. "Kalacaksın, değil mi?"

"Bahara kadar." Ters giden bir şey olmazsa.

"Bu durumda daha sıcak tutan bir cekete ihtiyacın olacak." Kat, TEC cekete bakıp gülümsedi. "Tabii botlarını da değiştirmen gerekecek."

"Biliyorum." Hava her geçen gün daha da soğuyordu; Carlin daha kış gelmeden bu ihtiyaçlarıyla ilgili bir şeyler düşünmüştü. Zeke'nin bir ton kalın paltosu vardı. Onlardan birini ödünç alıp kollarını kıvrılabildi. Evsiz bir kadın gibi görünecekti fakat bir sonraki yıl ihtiyaç duyup duymayacağından emin olmadığı bir cekete o kadar para harcamayı mantıksız buluyordu.

Bir sonraki yıl kış aylarında Florida'da veya başka bir sıcak yerde olabilirdi, parasını elinden geldiğince biriktirmek istiyordu. Ödendiği zaman aldığı tüm parayı saklıyordu.

Ceket konusuna çözüm bulabilirdi fakat Zeke'nin botlarını ödünç alması pek mümkün olmayacaktı. "Burada ihtiyacımı karşılayacak bir şey bulabileceğim neresi var?"

"Tillman'ın ayakkabı dükkânı, sokağın aşağısında. Kışı geçirmek için ihtiyaç duyacağın her şey onda var."

Bunu da hallettiklerine göre Kat, Carlin'e Hatasız Beyaz Pasta'yı yapıp yapmadığını sordu. Carlin ona hayır dedi. Kat bir kez daha yanlış yapmış olabileceğini düşündüğü noktaları sıraladı. Yanlış un kullanmış olabilirdi veya malzemeler eski olabilirdi ya da en sevdiği hata, fazla karıştırmış olabilirdi. Carlin'in "belki" kelimesiyle arası iyi değildi. Tam olarak neyi yanlış yaptığını bilmek isti-

yordu ki bir daha aynı hatayı yapmasın.

Belki de pastayı tekrar denemenin zamanı gelmişti. Market listesine pasta unu da eklemeliydi. Sadece bir paket. Nasıl bir fark yaratıyor olabilirdi ki? Sonuçta un undu, değil mi? Fakat tabii ki bu düşüncelerini Kat'le paylaşmıyordu çünkü turta uzmanı biri olarak bu konuda çok farklı düşündüğünden emindi.

İçeriye birkaç müşteri girdi. Kat, Carlin'den ödeme almayı reddetmeye çalıştıysa da Carlin ısrarcıydı. Hoşça kal dedikten sonra turtalarını aldı, kamyonete gidip arka koltuktaki dar döşeme tah-tasının üzerine yerleştirdi.

Spencer henüz dönmemişti, o yüzden kaldırımı geçerek Tillman'ın dükkânına doğru yürümeye başladı. TEC ceketini soğuk havalar için yeterliydi fakat havadaki don sinyallerini hissedebiliyordu. Wyoming ekim ayında bu kadar soğuksa aralıkla ocakta nasıl olurdu, tahmin edemiyordu.

Tillman'ın dükkânına girdiği zaman, kapının üzerindeki zil çalarak tezgâhın arkasındaki kadına geldiğini haber verdi. O anda içeride başka müşteri yoktu. Carlin gitgide küçülen bir kasabada böyle bir dükkânın nasıl hayatta kalmayı başardığını merak etti. Gülümseyerek sadece bakındığını söyledi, tam o sırada bir ceket dikkatini çekti. Evet, bu gerçekten kendine bilmem kaç beden büyük gelen, eski püskü bir ceketten çok daha güzel duracaktı üzerinde! Ceketini alıp fiyat etiketini çevirdi ve anında yerine bıraktı.

Demek *bu şekilde* hayatta kalıyorlarmış. Askıda daha az pahalı ceketler de vardı fakat hiçbirisi ona göre ucuz değildi. Zeke'nin eski ceketlerini değerlendirmeyi düşünmekle iyi akıl etmişti çünkü bir cekete o kadar para verecek değildi. Ayakkabı bölümüne doğru ilerledi. Bakmaya geçecek bir şey var mı diye merak ediyordu.

Belki de büyük süpermarkette bir şeyler bulabilirdi. Belki de Goodwill'de*. Battle Ridge'de Goodwill var mıydı?

Ufak bir indirim köşesi vardı, orada Carlin'in ayağına göre bir çift bot vardı. Çok pahalı değillerdi, üstelik yarı fiyatına inmişlerdi. Rengini beğenmemiştii ama çok önemli değildi; gerçi yeşilin o tonunda bot üretmek kimin fikriydi acaba? Malzeme de çok sağlam değildi sanki. Neyse. Zaten tek istediği, kışı geçirmesini sağlayacak bir çift bottu. Kalın çorap giydiği sürece sorun yoktu.

Botların parasını ödedi fakat dükkândan çıkarken pahalı ceketi tekrar süzdü. Tanrım, ne kadar güzel görünüyordu! Üstelik çok güzel ısıtırdı.

Fakat kıyas yapacak olsa bir hatta iki aylık otel masrafını karşılardı o parayla. Parayı cebinde tutmalıydı, sırtında değil.

Düşününce midesi kenetlendi. Yine kaçıp gitmek, yine bir başka kayıt dışı işin verdiği belirsizlikle karşı karşıya kalmak istemiyordu. Belki bir şey olurdu da burada kalırdı...

Hayır. Umut bağlamaya cesaret edemezdi, özellikle de bir yerde kalmak için. Farkındalığını daima açık tutmalı, hazır olmalı, birkaç ay sonra yine yola koyulacağının bilincinde olmalıydı.

Yeni botlarıyla kamyonete döndüğü zaman Spencer orada bekliyordu; yüzünde gülümseme, elinde de hırdavat dükkânından aldığı kahverengi bir kesekâğıdı vardı. Geriye kalan tek görev, markete gidip o uzun listede yazan eşyaları almaktır.

"Ne aldın?" diye sordu Spencer yolcu koltuğuna atlayarak.

"Bot." Carlin yeşil botları arka koltuğa, turtaları ezmeyecekleri bir kenara yerleştirdi.

"Tabii ya, bu ayın sonu gelmeden bir sürü sıcak tutan kıyafete

* Bir hayır kurumu mağazası. (ç.n.)

ihtiyacın olacak.” Carlin’in ihtiyaç duyacağı şeyleri sıralamaya başladı. Botlara ek olarak bir veya iki tane kalın palto, şapka, eldiven, ağzını burnunu örtmek için atkıya ihtiyacı olacaktı, yoksa ciğerleri donardı. Spencer’a, Zeke’nin eski paltolarından birini almayı planladığını söylemedi yoksa pinti olduğunu düşünecekti veya belki de parasının gerçekten yetmediğini sanıp ona kıyafet almak için para toplamaya başlayacaktı. Spencer’da o potansiyel vardı.

İnsanların kalplerinden gelerek yaptıkları iyilikleri görebiliyordu.

Battle Ridge’i bulduğu için çok şanslıydı; Kat’i hatta Zeke’yi bile. Bahar gelene dek, kendisini istediği yere götürebilecek kadar para kazanmış olacaktı; bunun yanında güzel anılar ile çirkin bir yeşil tonunda bir çift bot da gelecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zeke'yle adamlardan bir kısmı, öğlen yemeği için evin önüne durmak üzereydiler ki aniden arka kapı açılıp arkasındaki duvara sert bir şekilde vurdu. Carlin elinde alevler içinde yanan bir tavayla koşarak evden dışarıya çıktı. Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu, "Gaaaaaa!" Zeke hemen frene basıp vitesi parka aldıktan sonra kamyonetten aşağı fırladı. Kalbi deli gibi çarparak ona doğru koşmaya başladı. Alevler neredeyse yüzüne patlayacaktı.

"Yere at!" diye bağırdı.

Carlin korku içinde kendisine söyleneni yaptı, tavayı ayaklarının içine yere bıraktı. Şans eseri tava yere ters düştü. Alevler yavaşça söndü.

Carlin durduğu yerde gözlerini tavaya dikmiş bakıyor, hiç durmadan kesik kesik nefes alıp vermeye çalışıyordu. Adamlar dikkatli adımlarla kamyonetlerinden inip, yanarak kül olan şeyin öğlen yemekleri olup olmadığını merak ederek yürümeye başladılar. Zeke, Carlin'in yanına gelip onu tutarak kendisine doğru çevirdi. "İyi misin?"

“Evet,” dedi Carlin hâlâ nefes almakta zorluk çekerek. Öfkeyle tavaya bakıyordu. Aniden tavayı tekmeledi. İlk tekmeyle tava birkaç metre uzağa sıçrayınca içinden siyah, vıcık vıcık bir şey akmaya başladı. İkinci tekme tavayı çok daha uzağa sürükledi; belki de artık az önceki kadar ağır olmadığı için. Anlaşılan tatmin olmamıştı ki kamyonetlerden birine gidip içinden bir çekiç aldı. Tek dizinin üzerine çökerek tavaya tüm gücüyle vurmaya başladı. Tekrar ayağa kalkınca bir tekme daha attı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Walt. “Bir daha pişirdiği yemeklerle ilgili tek bir kelime dahi kötü söz etmeyeceğim.”

“Aynen,” dedi Eli. “Ne olursa olsun, yiyeceğim ya da öleceğim. O pasta bile olsa.”

“Yiyeceğim ve öleceğim daha uygun olur, sanırım,” dedi Patrick.

Zeke bu konuşmalara normalde gülerdi fakat kalbi hâlâ korkudan deli gibi atıyordu. “Lanet olsun,” diye bağırdı Carlin’e, “alevler içinde yanan bir tavayı alıp koşmazsın...”

“Eğer yangın söndürücüyü çalıştıramıyorsan koşarsın,” diye karşılık verdi Carlin. Anlaşıldığı üzere tavadan öfkesini çıkarmaktan vazgeçmişti çünkü çekici alıp kamyonete geri götürdü, kendisini kaygı içinde izleyen adamları öfkeyle süzdü.

Spencer aralarında onu en iyi tanıyan kişiydi, o yüzden cesaretini ilk toplayan o oldu. “Ee... o neydi, Bayan Carly?”

“Deneydi,” dedi Carlin. Ses tonu, kendisine başka soru sorulmaması gerektiğini gayet güzel açıklamıştı. “Merak etmeyin, öğlen yemeğiniz değildi. İçeri geçip yemek yiyin. Şimdi.”

Hepsi birlikte, hatta Zeke bile dönüp eve girdiler.

Öğlen yemeği bazen vardiyalar halinde servis edilirdi; adamlar ara verebildikleri zamanlarda gelip yemeklerini yerlerdi. Bu

sistem, Carlin'in pek tercih ettiği bir Şey değildi fakat nedenini anlayabiliyordu, o yüzden nasıl gerekiyorsa öyle yapıyordu. Yanan tava olayından sonra adamların küçük gruplar halinde gelip gitmeleri iyi olmuştu çünkü kendine gelmesi için biraz zaman bulabilmiŐti. Kahrolası rekler. reğe bile benzemiyorlardı; daha çok yanmış hokey paklarına benziyorlardı fakat nerede yanlış yaptığını bulacaktı. reklerin bu Şekilde alev alması normal bir Şey değildi.

Son olarak son iki adam, Darby ile Patrick de yemeklerini bitirmek üzereyken, bir bardak çay döküp içerken soluklandı. Onlar da çıktıktan sonra temizliğe baŐlayabilir, hiç bitmeyecekmiŐ gibi görünen çamaşırları yıkamaya giriŐebilirdi. En azından amaŐırla kurutma makinesinin önündeki kirli kuyruğu bir kilometreyi bulmuyordu; bu sıralar ev işleri çok daha üstesinden gelinebilir bir seviyedeydi. Bir kirli torbası sadece ona, bir tanesi de sadece Zeke'ye ayrılmıştı. Bir tane de havluları attıkları vardı. Sepetlerin hiçbiri dolup taŐmıyordu. Bazen ikisinin kıyafetlerini aynı makinede yıkamak daha mantıklı oluyordu fakat asla böyle bir Şey yapmıyordu çünkü o zaman gereksiz bir yakınlık hissi uyandırmıŐ olacaktı.

Patrick mutfağa gelip öğlen yemeği için teşekkür ettikten sonra tekrar işinin başına döndü. Hep böyle kibardı zaten. Yemek salonunda bir tek Darby kalmıştı. Harika. Acaba o Şikâyet edecek ne bulacaktı? Ona göre Şikâyet edilecek bir Şey mutlaka bulunurdu. Eğer Darby, Pamuk Prenses'in yedi celerinden biri olsaydı adı kesinlikle "Őikâyetçi" olurdu.

Birkaç dakika sonra Darby yemek salonundan çıkıp, "Güveç harikaydı," dedi.

Carlin neredeyse elinde tuttuğu bardağı yere düşürecekti.

Bir iltifat. Hem de Darby'den. Ne yediğini tam olarak bilmek istediği için şikâyet eden bir adamdı, güvecin içinde ne olduğunu anlaması mümkün değildi. Bir sorun vardı. Darby küçük mutfak masasının yanında durup uzun ve rahatsız edici bir süre Carlin'e bakarken Carlin'in ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Burada çok uzun süre kalmayacağım, biliyorsun," dedi.

Buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Gideceği için üzül düğünü söylese düpedüz yalan söylemiş olacaktı. "Çok şükür" dese kaba davranmış olacaktı. Çekimser bir "hımm" dedikten sonra ayağa kalkıp her ihtimale karşı ondan uzaklaştı. Ondan hoşlanmıyordu, ona güvenmiyordu.

Darby bu imayı anlamamakta ısrar etti. Hatta aptallığına devam edip, "Ekim Pazarı'ndan sonra Teksas'a rodeo yapmaya gideceğim. Kış rodeosuna katılıyorum, ayrıca yabani at sürücüsüyüm de. Kazandığım madalyaları görmek ister misin?" dedi.

Ah Tanrım. "Pul koleksiyonumu görmek ister misin?" teklifinin bir başka çeşidiydi herhalde. Eğer o sırada ağzında çay olsaydı kesin püskürtmüştü.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Carlin adamın gitmesini ümit ederek. "Ama iyi şanslar tabii." Pek öyle bir dileği olduğu söylene mezdi ama bir anlığına da olsa adama karşı bu kötü düşünceleri beslediği için kendini kötü hissetmişti.

"Emin misin?" Sözcükleri uzata uzata, sırita sırita, güya seksi bakışlarıyla konuşuyordu. "Koğuştalar. Daha önce hiç rodeo izledin mi? Birçok kadın bir hayvanı benim gibi kontrol eden bir adam gördüklerinde tahrik oluyorlar."

Bu açıklamayı, aslında olması gerekenden çok daha teklif iması taşıyarak sunmuştu, bunun kesinlikle bir anlamı vardı. Carlin'in

kendini suçlayan düşünceleri bir anda uçup gitmişti. Carlin'in özenle seçip kullandığı kibar ifadelerini, kendisine olan yoğun veya orta dereceli bir ilgi olarak algılamış olması mümkün değildi.

Sorun Carlin'de değildi. Kendisinden şüphe duymayacak, buna izin vermeyecekti. Brad'in sapıklıkları ilk başladığında, üstelik de sadece iki buluşmadan sonra, kendini suçlu hissedip iki görüşme boyunca neler konuşulduğunu kafasında tekrar tekrar düşünmüş, incelemiş, ona bir söz veya herhangi bir imada bulunup bulunmadığından emin olmaya çalışmıştı. İlk görüşmede ondan hoşlanmıştı ama bu hoşlanma sadece ikinci görüşmeye evet diyebileceği kadardı. İkinci görüşme ise onu tamamen soğutmuştu; Brad'in özellikle yapmış olduğu *kötü* bir şeyden dolayı değildi, sadece bir histi işte. Zaten sonradan anladığı üzere bu hissinde yanılmamıştı fakat artık çok geçti çünkü Brad gözünü ona dikmişti bir kere.

Benzer bir izlenimi Darby'den de almıştı. Onunla yalnız kalmak istememesine neden olan bir huzursuzluk hissiydi bu. Sapık mıydı? Hayır, sanmıyordu. Pislik miydi? Evet.

"Rodeo beni çeken bir şey değil," dedi Carlin hissiz bir ses tonuyla. Yalan da değildi, Houstonlı olmasına rağmen rodeo sevmiyordu. Hiç rodeo izlemeye gitmemişti, hiçbir duygu beslemiyordu.

"Belki bir deneyip gerçek erkeklerin nasıl hareket ettiklerini görmelisin."

"Sanmıyorum. İlgiilenmiyorum."

Tanrım, daha ne kadar umursamaz davranabilirdi ki?

Darby ona da yaklaştı. O kadar yaklaştı ki, Carlin'in nabızı tehlikeye sinyalleriyle bir anda yerinden fırladı. Adamın yüzüne ukala bir sırtış yerleşmişti. "Kendini hiç yalnız hissetmiyor musun Carly? Senin gibi güzel bir kadının tatmin olmak için yemekle temizlikten

daha fazlasına ihtiyacı olmalı. Darby senin için burada, şekerim. Tek yapman gereken...”

Carlin yan tarafa doğru kocaman bir adım atıp süpürgeyi elinde alarak Darby’ye doğrulttu. “Dışarı,” dedi sert bir şekilde.

“Ooo!” dedi Darby ürkerek. Bu kez yüzüne masum bir ifade yerleştirerek ellerini havaya kaldırdı. Sanki Carlin’in tuttuğu gerçek bir tüfekmiş gibi. “Ben bir şey yapmadım. Arkadaşça yaklaşılmaya çalışıyordum.”

“Başkasına arkadaşça yaklaş. Dışarı!” dedi Carlin bir kez daha; bu kez daha sert bir dille.

“Pekâlâ, gidiyorum, gidiyorum. Tanrım, sen resmen delisin, biliyorsun değil mi? Daha önce sana aşırı tepki verdiğini söyleyen oldu mu hiç?”

“Pisliğini benim üzerime yıkmaya çalışma. Ancak kendi hayal dünyasında yaşayan biri benim ona karşı ilgili olduğum fikrine kapılabilirdi.” Süpürgeyi ona tutmaya devam ederek vestiyere doğru üzerine üzerine yürüdü. Darby yakında çiftlikten ayrılacağını söylemişti fakat bir an önce toparlanıp gitse onun için daha iyi olacaktı.

Kapıya vardığı zaman huzursuz bir halde, “Bu ufak yanlış anlaşılmayı patrona söylemene gerek yok,” dedi.

“Ben hiçbir şeyi yanlış anlamadım,” dedi Carlin öfkeyle. Koşup onu Zeke’ye şikâyet etme niyetinde değildi fakat Darby’nin bunu bilmesine gerek yoktu. Biraz korksun, belki yola gelirdi. Acaba Zeke adamlarından birinin kendisine uygunsuz yaklaşımını umursar mıydı ki? Muhtemelen umursamazdı, ne de olsa Darby ona dokunmamıştı bile. Bu işi kendisi halledecekti.

“Bu evde bir daha benimle yalnız kalmayacaksın,” dedi Carlin

kısaca. “Yemek için erken gelmeyeceksin, geç de ayrılmayacaksın. Eğer bu konuda söylediklerimi dikkate almazsan, yalnızca Zeke’ye değil, bütün adamlara turta veya pasta eşliğinde anlatırım. Bence onlar, bu *yanlış anlaşılma*dan sonra seni neden etrafımda istemediğimi anlarlar.”

“Yok yere pislik yapıyorsun,” diyerek homurdandı Darby kapıdan çıkarken. “Bir adam sırf şansını denedi diye onu suçlayamazsın.”

“Evet, aslında bakarsan suçlayabilirim.” Carlin kapıyı onun yüzüne çarptı, kilitledi. Bir süre deli gibi çarpan kalbiyle orada durdu.

Karşısına çıkan pisliğin kendisine paniğe sürüklemesine veya kendi kendinden şüpheye düşmesine izin veremezdi. Bu onunla ilgili *değildi*. Çok muhteşem bir güzelliği yoktu. Bugünlerde hiç makyaj yapmıyordu. Açıkçası, yüzüne düşen saç telleri ile atkuyruğunu düzeltmekle uğraşmıyordu. Çiftlikteki tek kadın olmak, çekicilik seviyesini birkaç seviye artırabilirdi ama kimseye mavi boncuk dağıttığı falan yoktu sonuçta. Adamlardan bazıları ara sıra flört ediyorlardı çünkü bu onların doğasında olan bir şeydi. Şans eseri, bu son yaşanan flört olayı, çiftlikte en az sevdiği adamla yaşanmıştı; içinde bulunduğu flört girişimi oldukça utanç vericiydi.

Bu garip olaydan kimseye bahsetmeli miydi? Brad’in tam bir fiyasko olduğunu Houston’daki arkadaşlarına anlatmış, gittiği yerlerde onu takip etmeye başladığını söylemişti. Fakat hiçbirisi hiçbir şeye tanık olmamıştı. Brad de o kadar akıllı ve becerikliydi ki, ardında iz bırakmıyordu. Sonunda Brad’in sözüne inanmayı tercih etmişlerdi.

Ya kendisini yine böyle bir durumun içinde bulursa? Hem zaten kime anlatacağı ki? En mantıklısı Zeke’ye anlatmaktı fakat Darby

gerçekten de çirkinleşmek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Carlin hiçbir zaman başkalarından şikâyet eden veya onları ispiyonlayan biri olmamıştı zaten. Acaba sıradan bir olaymış gibi Spencer'a bahsetse miydi? Hayır, Spencer çok korumacıydı. Darby'nin ona böylesine saygısız, rahatsız edici bir şekilde yaklaşmış olması, çocuğu, Carlin'in onurunu korumak zorunda bırakacaktı. Omzunun iyileşmesine bu kadar az kalmışken başka bir sakatlık yaşamasını istemezdi.

Bu işi kendisi halledebilirdi. *Halledecekti* de zaten. Eğer bir kez daha olursa bu sefer süpürgeyle değil, bıçaklarla saldıracaktı. Ayrıca evde kendisiyle yalnız kalmamasını söylerken de ciddiymi.

Ekim Pazarı sonunda bitmişti. Zeke hesaplarını gözden geçirme fırsatı bulmuştu. Finansal açıdan iyi bir yıld, hatta beklediğinden de iyi geçmişti. Pazarda iyi para kazandığına göre artık ağır ve yavaş bir kış için yerini alabilirdi. Havanın soğukluğu zaten işlerin yapılmasını çok zorlaştırıyordu fakat aynı zamanda yapacak iş sayısı da azdı. Sonunda soluklanıp gelecek yılın planlarına bakarak rahatlama zamanıydı. Yapılması gereken bakım işleri vardı, hayvanların da yemlenmesi gerekiyordu fakat bu, yıl içerisindeki dinlenme zamanıydı. Her şey tam istediği gibi yolunda gidiyordu.

Carlin haricinde.

Onunla hiçbir yere varamıyordu. Çaba göstermediğinden değil ama onu ürkütmek istemiyordu. O da gardını hiç indirmemişti ki. Zaman ilerleyip de birbirlerine alıştıkça biraz rahatlayacağını düşünmüştü fakat Carlin sadece diğer adamlara alışmış sayılırdı. Ona karşı hâlâ dikenlerini çıkarıp tüylerini kabartmaya devam ediyordu.

Kendi açısından baktığı zaman, evin içinde onun varlığına alışmak hiç zaman almamıştı. Yeteri kadar iyi yemek pişiriyordu, evle çamaşırları hep temiz tutuyordu. Adamların hepsi onu seviyordu, en azından seviyor gibi görünüyordular. O da hepsiyle iyi anlaşıyordu. Zeke eve gelip de mutfaktaki ışığı açık gördüğü zaman veya gündüz vakti bile eve geldiğinde nabzının aniden hızlanmaya başladığını hissediyordu çünkü onun içeride olduğunu biliyordu; bu hissettiğinin, Carlin'in evi ne kadar iyi temizlediğiyle bir ilgisi yoktu.

Aralarına yerleştirdiği bu bariyer çok sinir bozucuydu, özellikle de bunu ondan hoşlandığı için yaptığını bildiği için. Adını söylemekten kaçınmasından bile belli oluyordu bu. Herkesi adıyla çağırıyordu fakat ona seslenirken hiçbir isim kullanmıyordu. Ne Zeke, Ne A.Z. ne de Bay Decker; hatta patron bile demiyordu. Hatta "selam" bile demiyordu, şarkılarda olduğu gibi... Ne adıyla sesleniyor, ne de canım diyordu.

Bugüne kadar çok yoğun oldukları için, ona bu konuda zaman vermek zor olmamıştı. Herkes kendi işini yapıyordu, yemek saatleri haricinde yolları pek fazla kesişmiyordu. Fakat işlerin yavaşladığı bu dönemde evin içinde normalden çok daha sık vakit geçirirken ne yapacaktı? Günler gitgide kısalıyordu, ikisinin de ev içinde kendilerine ait alanları vardı. Artık birbirlerine eskisinden çok daha fazla rastlayacaklardı.

Carlin'in iş yükü de hafifleyecekti. Spencer yakında askısından kurtulacaktı. Bo ile Darby, Teksas'a rodeo yapmaya gittikleri zaman, Patrick ile Eli de birkaç aylığına eve gitmiş olacaklardı. Yemek yapacağı kişi sayısı çok azalacaktı. O zaman ne yapacaklardı? Evin içinde birbirleriyle hiç konuşmayacaklar mıydı? Yoksa Carlin,

Zeke'nin günlerini ahırda geçirmesini mi bekliyordu acaba?

Bir ateşkes imzalamaları gerekiyordu. Carlin'in ördüğü duvar-
da bir çatlak *yaratmalıydı*. Ona seslenirken en azından bir isim
kullanmasını istiyordu.

Zihni bunlarla dolu bir halde, ofis masasından kalkıp onu ara-
maya çıktı; evin içinde bulmak zor değildi ki. Ev işi yapmıyorsa
mutfaktaydı, mutfaktayken de deney yapan deli biliminsanlarına
benziyordu. Hâlâ fiyaskolar yaşıyordu fakat genel anlamda vasat
bir aşçının çok üzerindeydi, bu alanda kendini kanıtlıyor gibiydi.
Tabii ki onu mutfakta buldu. Radyo açıktı, yerleri süpürürken ha-
fifçe dans ediyordu; elindeki süpürgeyi sanki dans eşymiş gibi
tutup güzel kalçalarını sallıyordu. Zeke bunu fark etmemek için
kör olması gerektiğini düşündü, özellikle de kalçalarına karşı bu
kadar duyarlıyken.

Yine deney yapıyordu. Fırında güzel kokan bir şey vardı, ufak
çapta bir un patlaması yaşanmış gibiydi. Yer, tezgâh, hatta yüzü
bile unla kaplıydı neredeyse. Saçında da var kesin, diye düşündü.

Süpürge, yerdeki unları toplamaktan çok etrafa dağıtıyordu
fakat dans etmeye devam ettiği sürece bunların hiçbirisi Zeke'nin
umurunda olmuyordu.

Süpürgenin başarısızlığını fark etmiş olacak ki dans etmeyi
bırakıp döndü. Arkasında Zeke'nin durduğunu görünce kaskatı
kesildi.

"Carlin," dedi Zeke onu selamlarcasına, onun da *Zeke* deme
kibarlığını gösterip göstermeyeceğini merak etmeye başladı.

Fakat Carlin, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. *Ne arı-
yorsun mutfağında?* sorusunun kibar şekliydi bu.

Ona doğruyu söyleyemezdi çünkü onu zorlamak istemiyordu.
"Güzel kokan bir şey var."

"Hatasız Beyaz Pasta." Carlin ona cüretkâr gözlerle bakıp arkasını döndü, süpürgeyi dolaba koyup paspası çıkardı.

Zeke yüzünü ekşitti. "Gerçekten mi?"

"Kaç zamandır tarifi yeniden denemek istiyordum fakat o kadar yoğunlumdum ki vakit bulamadım."

"Spencer'in öğüdünü dinleyip bu kez hazır pasta karışımlarından aldığını hiç sanmıyorum."

"Hayır, almadım. Alsaydım hile yapmış olurudum. Vazgeçmiş olurudum. Aptal bir pastanın beni yenmesine izin vermiş olurudum." Hafifçe sırıttı, sanki kendi kendisiyle dalga geçer gibi. "Korkmuş gibisin."

"Ah, lanet olsun, tabii ki korktum," dedi Zeke açıkça. "O ilk lokmayı hâlâ sindirmediğimden eminim."

"Bu seferki daha iyi olacak," dedi Carlin kendine güvenen bir edayla. "Doğru un çeşidini kullandım, hamuru gereğinden fazla karıştırmadım."

"Bu kez beton da koymadın sanırım, değil mi?"

"Çok komik." Carlin gülümsemeye başladı fakat sonra ne yaptığına farkına varıp yüz ifadesini tamamen kapattı. Elindeki paspası yine bir silah gibi tutarak konuşmaya devam etti. "Senin için ne yapabilirim?"

"Burnuma güzel bir koku geldi. Ne olduğuna bakmaya geldim. Bir adam kendi mutfağında takılamaz mı?"

"Bu süre içinde burası senin mutfağın değil, benim mutfağım. Başka bir yerde *takılman* gerekecek. Senden ilgi bekleyen inekler falan yok mu?"

"Şu anda yok."

"At falan?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

“Tamam, ben de senden ilgi beklemiyorum,” diyerek resmen vestiyere doğru iteledi onu. “Git bir çukur falan kaz, son raya bir çit filan dik.” Zeke onun güvenini kazanmaya çalıştığı için itelenmeye razı oldu. Fakat bu arada, Carlin’in ona hâlâ bir hitapla seslenmediğini fark etti. Bu durumda “pislik” bile dese kabul ederdi.

Vestiyerde durup üzerine bir ceket giydi. Başını eğip aşağıya baktığı zaman bir çift çirkin yeşil bot gördü. Eğilip tekini yerden aldı, tabanını kontrol etmek için ters çevirdi. Ne işe yaramaz bir bot. “Lütfen, bunların senin olmadığını söyle bana,” dedi sesini Carlin’in duyabileceği kadar yükselterek.

Homurtuya benzer bir ses çıktığını duydu. Sonra Carlin sert bir şekilde bağırmaya başladı, “Hayır, *başka* bir çiftlik çalışanına ait. O da benim gibi kadın reyonundan otuz yedi numara giyiyor.”

Zeke elinde otuz yedi numara ayakkabıyla mutfağa geri girdi. Resmen parasını boşa harcamıştı çünkü bu botlarla Wyoming’deki kış mevsimini geçirmesi mümkün değildi. Yağmurlu havada belki giyilebilirdi. Zeke onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, bunu ona söyleyecekti: bir çift kullanışlı bot, kalın palto, kışlık çorap, iç çamaşırı, başını kapatacağı bir şey. Sonra durdu. Carlin’in bu botları neden aldığını biliyordu; çünkü ucuzlardı. Kazandığı tüm parayı biriktirmeye çalışıyordu ki o psikopattan kaçmaya devam edebilsin.

Zeke botu götürüp yerine bıraktıktan sonra kapıdan çıktı; dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Tam birkaç adım atmıştı ki Carlin’in onu kendi evinden kovduğunu fark etti.

Carlin pastayı masaya koyduktan sonra adamların yüzlerini in-

celemeye başladı. Herkes pastayı tanımıştı tabii. Hem ürkek hem de tetikteydiler. Birkaç kişinin mırıldanarak lanet ettiğini duydu. Çok sayıda da üzgün iç çekiş duyuluyordu. Sonunda konuşan Spencer oldu. “Bayan Carly, bu pasta çok güzel görünüyor ama başka yiyebileceğimi sanmıyorum.”

Herkes aynı anda kibar bahaneler sunmaya, “Çok tokum” ya da “Keşke o kadar çok yemeseydim” demeye başladı. Hatta aralarından birinin, “Sanırım beyaz pastaya alerjim var,” dediğini bile duydu.

Şaşırmamış fakat çok az hayal kırıklığına uğramıştı. Pastayı yapmak için çok uğraşmıştı, karışımın tadı güzel olsa da son halini denemeden, ilk yaptığı pastadan daha güzel olup olmadığını bilmek imkânsızdı fakat kimse denemek istemiyordu. Görünüşe bakılırsa, tek kobay kendisi olacaktı; eğer pastanın tadı güzelse, bunu onlara söylese bile ona inanıp inanmayacaklarını bilmiyordu.

Pastayı da alıp mutfağa geri gitmek için arkasını döndüğü sırada Zeke, Walt’tan bir tabakla bıçak isteyerek Carlin’e gelmesini işaret etti.

Cesurdu ya da salaktı. Hangisi olduğundan emin değildi. Yine de ona minnet duymamak elde değildi. Pastayı onu önüne koyup büyük bir dilim kesişini izlemeye başladı. “Madem herkes doydum, o zaman ben daha fazla yiyebilirim,” dedi Carlin’e bakmadan.

Carlin hemen koşup mutfağa gitti, kahveyi getirip Zeke’nin fincanına doldurdu. Zeke oturmuş, önünde duran kocaman parça pastaya, sanki üstesinden gelmesi gereken bir zorluk, bir görevmiş gibi bakıyordu. Carlin ona bakıp kaşlarını çatmıştı; duyduğu minnet yerini öfkeye bırakmak üzereydi. Zeke bu bekleyişi çok uzattığını düşünmüş olacak ki sonunda pastaya daldı. Çatalıyla büyük

bir parçayı alıp ağzına götürdü. Herkes onu izliyordu. Carlin soluğunu tutmuştu, masadaki herkesin de soluğunu tutmuş Zeke'yi izlediğinden emindi. Zeke ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttuktan sonra bir anda gözlerinde bir rahatlama belirdi.

Tadı çok güzeldi.

Carlin heyecanla haykırarak yumruğunu havaya doğru salladı; Darby hariç herkes kahkahalarla gülüyordu.

Zeke kahvesinden bir yudum aldı. "Çok güzel bir pastayı kaçıırıyorsunuz, baylar. Dediğim gibi, daha fazla yiyebilirim."

Walt kendine bir parça pasta kesti, Spencer da çok fazla doymamış olduğunu fark etti. Teker teker herkes pasta aldı; gülüyor, şakalaşıyor, pastayı övüyorlardı. Tabii ki Darby'nin söyleyecek bir şeyi yoktu fakat bu hiç de alışılmadık bir durum değildi. Herhangi bir yorumda bulunsaydı muhtemelen herkes şaşkınlıktan sandalyesinden düşmüş olurdu. Carlin daha fazla kahve fincanı getirmek için mutfağa gitti fakat kapı eşiğindeyken durup Zeke'ye baktı. Göz göze geldikleri anda, bunu yapmaması gerektiğini biliyor olmasına rağmen, içinden geçenleri dile getirdi. "Teşekkür ederim."

Zeke bu teşekkürü başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Aralarında geçen bu detayı kimse fark etmemişti; herkes pastasını yemekle meşguldü.

Fincanları toplarken kendini oldukça hafif hissediyordu. Beyaz pastayı başarıyla yapmıştı! Denemiş, başarmıştı.

Sırada ne vardı?

Çörek.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Carlin tuvaletin içini fırçayla iyice ovalayıp sifonu çekti. Banyoda çam ağacı kokuları yükseliyordu; duş temizlenmiş, küvetin tozu alınmıştı. Zeke büyük yatak odasında geçtiğinden beri banyo küvetinin kaç defa su yüzü gördüğünü merak etmişti Carlin. Fayansları paspaslamış, aynaları cilalamış, muslukları parlatmıştı.

Belki biraz abartmıştı fakat temizliği yaparken kokulu mumları bile yakmıştı. Oda kötü koktuğu için yakmamıştı aslında, hatta Zeke'nin kıyafetlerinden, botlarından, şapkalarından çıkan koku hoşuna bile gidiyordu. İpek takım elbiselerle dolu bir dolabın tamamen farklı bir kokusu olurdu. Üstelik bir diplomatın feromonları, fiziksel iş yapan bir adaminkilerle yarışabilir miydi? Belki bazı kadınlar için evet ama Carlin kendi içindeki sert kaslarla fiziksel iş gücüne olan düşkünlüğünden gerçek bir mağara kadını içgüdüsnü keşfetmişti. Yani kokulu mumlar aslında feromonları arttırmak içindi. İşe yarayabilirlerdi. Belki. En azından bir zararı olmazdı.

Carlin yakalandığı Zeke hastalığının ne derece ağır seviyede olduğunu, lavabonun dışına taşmış sakallara öfkelenmeyip tuva-

letini temizleyerek ölçmüştü. Tamam, aslında bu işleri yapmak için para alması da biraz yardımcı olmuştu fakat her ne kadar Zeke'ye karşı ne hissettiğine dair dürüst olmaktansa ayak tırnaklarının çekilmesini tercih edecek olsa da, en azından kendi kendine bu itirafta bulunabilirdi. Onun yatak odasında bulunmak, çamaşırlarını yıkamak, çarşafalarını almak, yeni çarşaflar sermek çok *hoşuna* gidiyordu.

En azından dürüstçe söyleyebilirdi ki, tuvaleti temizlemek sorun olmamıştı fakat *hoşuna* da gitmemişti. Belki de feromon sarhoşu beyinde az da olsa biraz akıl sağlığı vardı.

Temiz havlularla el bezlerini askılara asıp tüm temizlik eşyalarını bir sepetin içine yerleştirdi; kovayı sürekli oradan oraya taşırdı. Bir kolunun altında, yerden topladığı kullanılmış havlular vardı. Boş eliyle banyo odasının kapısını açtı, temizlik eşyalarının içinde bulunduğu kovayı almak için eğildi. Baş eğik, dalgın, elleri dolu bir halde hızla banyo odasından çıkmaya çalışırken sert bir engele çarptı.

Aniden vücudunda yükselen adrenalin seviyesi, sanki sinirlerine elektrik vermişler gibi bir his yaratmıştı. Paniğe benzer bir histi fakat daha farklıydı. Markette Brad'e benzeyen birini görmek farklı bir şeydi, *odada birinin olduğunu* anladığı anda hissettiği dehşet hissi bambaşka bir şeydi. Çılgılık atıp, daha mantığı herhangi bir açıklama getirme fırsatı bulamadan bedeni hareket etti. Bu, mantık kaldıran bir durum değildi; yapılabilecek tek açıklama evde birinin olduğu, bir güvenli cennetin de ihlal edildiği idi.

Saniyenin milyarda biri kadar kısa bir anda, güvenli bölgesinin güvensiz olduğunu fark etmek onu çılgına çevirmişti. Her şey uzaklaşmış, bulanıklaşmıştı. Kendi attığı çılgınlıkları duyabiliyordu

fakat sanki biri sesini kısmış gibiydi. Derinden gelen bir ses vardı, sözcükler ayırt edilemiyordu. Çıplak bir ten görmüştü fakat içgüdüleri iki ile ikiyi toplayıp banyo odasındaki yarı çıplak adamın kim olduğu sonucuna mantıklı bir şekilde varmasına engel oluyordu. Zihninde Zeke adı belirene kadar çığlıklar atmaya, her şeyi yere savurup yumruğunu havada sallaya sallaya koşturmaya başlamıştı bile.

İki farklı zihinsel boyutta olmak o kadar kafa karıştırıcıydı ki, ne yaptığının ayırdına ancak o işi yaptıktan sonra varabiliyordu. Bedeni buradaydı, hareket ediyordu fakat beyni başka bir yerde, olanların mantıklı bir açıklamasını getirmeye çalışıyordu. Sanki bir şarkının sözlerinin görüntüden daha geç gelmesi gibi kafa karıştırıcı bir şeydi; beyni ile hareketleri senkronize olmuyordu. Tam Carlin'in deli deli hareket etmeyi bırakıp düşünmeye başlamasına az kalmıştı ki, Zeke dişinin kırılmasını veya burnunun kırılmasını engellemek için yana doğru çekildi, ardından eğilerek omzuyla Carlin'i belinden yakaladı. Sert bir darbe gerçekleşmişti. Aniden Carlin'in dünyası dönmüş, ayakları yerden kesilmiş, sırtüstü halinin üzerine serilmişti. Zeke tek eliyle onu bileklerinden tutmuş yere bastırıyordu. Carlin sersemlemiş bir halde kendisine doğru bakan yeşil gözlere odaklandı. Nasıl bir hisle kendisine baktıklarını anlayamıyor, anlamak istemiyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye bağırdı Carlin korkudan öfkeye ani bir geçiş yaparak. Zeke tarafından zapt edilmiş haldeyken öfkelenmesinin bir anlamı yoktu fakat zihnini dengeleyemiyordu. Yaşadığı paniğin, öfkenin, hayatta kalma içgüdüünün verdiği şok hissi beynini yormuştu.

"Hâlâ burada yaşadığıma eminim," dedi Zeke.

En azından Zeke'nin ne hissettiğini anlayabilmişti. Kızdı. Hayır, gerçekten çok öfkelenmişti.

Carlin gözlerini kırıştırarak nefesini kontrol etmeye çalıştı, kafasındaki düşüncelerin sakinleşmesini bekledi. En azından artık düşünceleri, aklını kaçırmış sincaplar gibi oradan oraya koşuşturup durmuyor, biraz olsun kendine geliyordu. "Hayır. Yani... burada, *şimdi* ne yapıyorsun? Üzgünüm... daha doğrusu seni yumruklamaya çalıştığım için üzgünüm, kim olduğunu fark etmiş olsaydım seni *asla* yumruklamaya çalışmazdım. Ya da bir dakika, bekle. *Asla* dememem gerekirdi. Belki bir gün seni yumruklamak isteyeceğim günler olabilir ama bugün seni yumruklamak istemedim, o yüzden üzgünüm."

Zeke *karşılaştığı cümle kalabalığına* karşılık başını hafifçe yana doğru eğip gözlerini sıkıca kapatarak derin bir iç çekti. Göğsü ritmik bir şekilde Carlin'in göğüslerinin üzerine temas edip kalkıyordu. O anda Carlin'in beyininde bir *ışık* yandı. Beyniyle bedeni aynı anda düşünüp hareket etmeye başlamıştı, bulunduğu durumda yanlış bir şey vardı.

Lanet olsun, bu hiç iyi bir şey değildi. Araya mesafe koyup o mesafeyi sabit tutmak için o kadar uğraşmış, ona dokunmamak için elinden geleni yapmıştı çünkü içgüdüsel olarak onun, üzerinde ne gibi bir çekim uyandırdığının farkındaydı. Bu cazibe onun için fazlaydı. Zeke'nin, onun için önemli olacağı bir pozisyona girmek ikisi için de adil değildi. Carlin'in içinde bulunduğu *durum* belliydi. Kafasında bu kadar sınır oluşturmuşken elinin temasından bile kaçınıyordu. Fakat şu anda Zeke onun üzerinde tüm ağırlığıyla yatıyor, Carlin'in midesinin heyecanla kasılmasına, tüm bedeninin gerilmesine neden oluyordu.

Açlık onu kemiriyordu fakat bu açlığın yemek ihtiyacıyla bir ilgisi yoktu. Brad yüzünden, sadece erkekler romantik bir ilişki yaşayamaz duruma gelmemiş, aynı zamanda bir adama karşı kendi içgüdülerinden bile şüphe duymaya başlamıştı. Kendi kendini, duygusal olarak sınırların içine hapsetmiş, gündelik flörtleri bile yaşayamaz, keyfini süremez olmuştu; hiç kimseyle randevuya çıkamıyordu, *ne* ciddi ne de öylesine bir şey yaşayabiliyordu.

Yine de tüm önlemlerine rağmen, sırtüstü uzanmış yatıyordu. Zeke de onun üzerindeydi. Bu durum onu çok korkutuyordu. Kasları gerilmiş, bedeni kontrolü eline almaya çalışıyor fakat istem dışı, yukarıya doğru esneyerek, aslında açlığını çektiği şeyi arıyordu. Çaresizce kendine hâkim olmaya çalışarak bedenindeki esnemeyi, sanki kurtulmaya çalışırcasına bir kıvrılmaya dönüştürdü.

Çok yakınındaydı, çenesindeki tüm sakalları görüyordu. Gitgide koyulaşan yeşil gözlerle dimdik ona bakıyordu. Gözbebeklerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Vücudundaki, özellikle de çıplak üst bedenindeki sıcaklık kıyafetlerinin altına işlemişti. Kokusunu alabiliyordu; sıcak derisinin kokusu, atların, samanların, derilerin keskin kokularını duyuyordu. Bu kadar kokunun bir araya gelmesi, Zeke'nin kendine ait kokusunu oluşturunuyordu. Göğüs uçlarındaki ince sızı sertleştiklerinin habercisiydi. *Zeke de sertliklerini hissedebiliyor muydu?* Carlin düşündükçe yanakları yanarak kızarıyor fakat aynı anda çok büyük bir heyecan da hissediyordu.

Daha da heyecan verici olan şey ise, bacaklarının arasında sertleşen şeydi. Belki de ereksiyon olmak, bir erkeğin herhangi bir kadının üzerine çıkınca otomatik olarak gösterdiği bir tepkiydi fakat Zeke'nin yüz ifadesinden bunun otomatik bir süreç olmadığı anlaşılabiliyordu.

Aman Tanrım! Bacaklarını açıp onun beline dolamayı, onu daha da yakına çekmeyi o kadar çok istiyordu ki. Boğazından yankılanmak üzere olan iniltiyi bastırmak için dişlerini kenetledi. Yine normal bir kadın olmak, normal bir hayat yaşamak istiyordu. *Onu* istiyordu.

Fakat yapamazdı. Bun cesaret edemezdi. Yapmamalıydı. Sonucu ne olursa olsun onu itmek zorundaydı; hem zihinsel hem de fiziksel olarak.

Zihinsel olarak, zor da olsa başarabilirdi. Fakat fiziksel olarak, ellerini onun omuzların bastırıp itmesine rağmen hiçbir işe yaramıyordu. Çaresizce parmaklarını onun omuz kaslarına geçirdi; hissettiği sıcaklık, güç ve hayat enerjisinden büyük keyif alıyordu. Gözlerini dikip ona baktı. Nefesi hızlı, kesik kesikti.

“Kaldır beni,” demeyi başardı Carlin kısık bir sesle. Gerçekten yapmak istediği bu olsaydı sesi daha yüksek çıkardı, gerçekten yapmak istediği bu olsaydı onu çoktan itip kalkmıştı. İkisi de her şeyin farkındaydı. Uzun bir duraksama oldu. O kadar uzun sürdü ki Carlin, Zeke’nin bakışlarının gitgide derinleşerek dudaklarına doğru kaydığını görünce kalbi ağzından çıkacak gibi atmaya başladı. Onu öpecekti. Aman Tanrım, onu öpecekti. O da izin verecekti. Her şeye rağmen, ikisinin arasında neden hiçbir ilişkinin gelişmeyeceğine dair tüm sebeplerine rağmen, o anda, aralarındaki çekim o kadar yakın, o kadar tazeydi ki. Ne kendini ne de onu durdurabileceğinin *farkındaydı*.

Sonra Zeke ellerini, Carlin’in omuzlarının yanına yerleştirip bedenini onun üzerinden kaldırdı, büyük bir esneklik ve atletik yapıyla ayağa kalktı. O kadar kolay, o kadar akıcı bir şekilde kalkmıştı ki ayağa, Carlin az kalsın bunun ne kadar büyük bir güç gerektirdiğini unutacaktı. Az kalsın.

Ertele veya reddet. Hangisini yapacağına karar veremiyordu fakat çok da önemli değildi. Önemli olan, Zeke'nin onu kendi aptallığından kurtarmış olmasıydı.

Zeke aşağıya doğru bakıp iri, nasırlı elini uzatınca Carlin de sağ eliyle onun elini tuttu. Tek çekişte kaldırmıştı Zeke onu fakat elini bırakmadı. Kalbi bir kez daha hızla çarpmaya başlamıştı. Bu kez onu öpeceğinden emindi. Bir kez daha başı dönmeye başladı. Fakat Zeke onu kendine doğru çekip gözlerinin içine bakmaya başladı. "Bu ikinci paniğin," dedi sert bir biçimde. "İlkinde kaçmaya çalıştın. Bu sefer, on yaşındaki bir çocuğun bile kaçmayı başarabileceği bir yumruk salladın. Durumunu göz önünde bulunduracak olursak neden hiç savunma dersleri almadın?"

Zeke'nin ağzından çıkanlar Carlin'in duymayı beklediği şeyler değildi. İlk birkaç saniye cevap bulmaya çalıştı. Ağzını açtı fakat aklına hiçbir şey gelmeyince geri kapattı. Sonra kendine geldi. Birçok nedeni *vardı*.

"Para. Zaman. Üstelik yumruk atmayı bilmek beni kurşundan korumayacak."

Zeke aniden başını geriye doğru itti. Yeşil gözleri yine karar-maya başlamıştı fakat Carlin aniden onun neden öfkelenildiğini anlamıştı. Ona yumruk atmaya çalıştığı için değil, *atamadığı* için öfkelenmişti. "O piç kurusu sana ateş mi etti?" diye bağırды Zeke.

Ona değil. Jina'ya. Fakat Carlin'e ateş ettiğini sandığında Jina bunu hayatıyla ödemişti. Carlin sarsılmıştı, yaşadığı dehşet onu tepeden tırnağa etkiliyordu. Dehşetin yanında yas ile iliklerine kadar hissettiği bir pişmanlık duygusu vardı. Detaylara girmek istemeyerek sadece, "Evet," dedi çünkü Brad aslında ona ateş ettiğini sanmıştı. Yarattığı sonuç, niyetini değiştirmemişti.

Zeke'nin çenesi öfkeden kenetlenmiş, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Atışdersleri alman gerek."

"Neden? Silahım bile yok." Muhtemelen alamazdı da çünkü sicil araştırması yapılırsa Brad onun nerede olduğunu bulabilirdi. Sicil araştırmalarının nasıl olduğunu bilmiyordu; belki eyalet içerisinde yapıyordu belki de ülke çapında. Üstelik verilerin ne kadar ulaşılabilir olduğunu da bilmiyordu. Zeke'nin bilgisayarını kullanarak öğrenebilirdi fakat silah almak yine de mümkün olmayacaktı.

Zeke'nin yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. Evet, bu gülümseme, yüzündeki öfke ifadesini yok etmek için yeterli değildi.

"Silah alabiliriz sana, o sorun değil."

"Fakat sicil araştırması..."

"Özel satışlarda uygulanmıyor."

"Öyle mi?" Aniden, bir saniye önce imkânsız gelen bir seçenikle yüzleşince tek yapabildiği şey yutkunmak olmuştu. Silahının olmaması nedeniyle zor kararlar vermek zorunda kalmıyordu; hiçbir zaman o silahı kullanıp kullanmaması gerektiğini düşünmek zorunda değildi. Şiddete meyilli bir insan değildi. Brad, onu bazen kendi kendini tanımakta bile zorlandığı, doğal eğilimlerden çok uzakta bir hayat tarzının içine sürüklemişti. Yoksa kendi kişiliğine ait, kendisinin bile daha önce farkında olmadığı özellikleri mi keşfediyordu? Böyle bir durumla karşı karşıya kalmasaydı bu özellikleriyle asla tanışamayacaktı.

"Silah bulma konusunda endişelenme. O işi ben hallederim. Ayrıca kendini korumayı da öğrenebilmelisin. Seninle işim bitmeden, hem ateş etmeyi hem de kavgaya etmeyi öğreneceksin."

ON ALTINCI BÖLÜM

Hava gün geçtikçe daha da soğuyordu. Artık serin değil, resmen soğuktu. Zeke ile adamları, bakım işlerine başlamak üzereydiler; bir hafta sonra bakım işleri bitince çalışan sayısını azaltıp kış sezonuna girecekti. Darby ile Bo, rodeo turu için güneye gideceklerdi. Patrick ile Eli, gelecek bahara kadar idare etmek için güneyde başka bir yerde çalışmaya gidiyorlardı. Gerçi Zeke adamların dönüp dönmeyeceğinden emin değildi. Son birkaç yıldır dönmüşlerdi. Kenneth ile Micah burada kalacaklardı; evliyдилer, yerleşik hayatları vardı, üstelik kışın bir şeye ihtiyaç duyduğu zaman onları çağırıyordu. Walt kalıcı çalışanıydı. Spencer da kalıcı sayılırdı ama kışın ailesini görmek için biraz izin alıyordu.

Çalışanların çizelgesi gizli değildi. Çiftlik işleri mevsimseldi. Pompa istasyonunu tamir ederken Darby doğrulup omuzlarını dikleştirdi. “Bu kadar mı patron?”

“Öyle görünüyor. Belki bir hafta daha.”

“Sanırım bana ihtiyacın olmayacak. Tucson’da bir rodeo var. Teksas’a gitmeden önce oraya geçmek istiyorum.”

“Tabii, gerisini biz hallederiz.”

“Koğuşa erken gidip çantamı hazırlayabilir miyim? Yarın sabah yola çıkarım diye düşünüyorum.”

Zeke, Walt’a baktı. Walt’un Darby’dan istediği bir yardım olup olmadığını bilmiyordu. Walt “neden olmasın” anlamında omuzlarını silkti. Darby olmadan halledemeyecekleri bir iş yoktu.

“Git hadi, biz hallederiz.”

“Teşekkürler.” Darby aletlerini topladı, her şeyi çiftliğin kamyonetlerinden birinin içine koup gitti. Dört kamyonet daha vardı, o yüzden birini alıp gitmesi sorun olmayacaktı.

Zeke’nin içine kötü bir his girdiği zaman Darby gideli on dakika oluyordu. Öncelikle, Darby’nin bu akşam eşyalarını toplamaya vakti olacaktı. Sonuçta nakliye şirketine ihtiyacı yoktu. Ayrıca Carlin evde yalnızdı, her ne kadar evdeyken kapıları kilitleme konusunda çok dikkatli olsa da adamların hepsi işte olduğu için, koğuşa Walt’un kabininde hafif bir temizlik yapıyor olabilirdi.

Belki de yanılıyordu. Bildiği kadarıyla Darby ilk uyarısını dikkate alıp Carlin’i hiçbir şekilde rahatsız etmemişti. Üstelik Darby, Carlin’in temizlik programını bilmiyordu, tabii bir gün eşya almaya gidip de Carlin’in koğuşa girip çıktığını görmediyse. Bu biraz abartı olurdu. Fakat... Darby onun evdeyken kapıları kilitli tutma konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu biliyor muydu? Carlin’in kapılarla ilgili koyduğu yasak koğuşa kapsamıyordu çünkü orada uzun süre kalmıyordu. Tozları alıyor, süpürüyor, herkes kendi alanını temizlesin diye geri kalan işi adamlara bırakıyordu.

Zeke’nin bildiği kadarıyla, kilitli kapıların mevzusu, adamların yanında hiç açılmamıştı. Sadece onunla Spencer’in bilgisi dahilinde olan bir konuydu. Fakat diğerlerine bahsetmemişti; gece koğuşa konusu açılmamışsa eğer Spencer’in de bahsettiğini sanmıyordu.

Yok yere endişeleniyordu.

Öte yandan, herkes Carlin'in, Darby'ye olan davranışlarında bir soğukluk sezmiş, hatta bunun dalgasını geçtikleri zaman Darby bozulmuştu. Özgüven sorunları olan fakat bunu kendine yediremeyen, ukalalık yapan bir adamdı. Rodeo takımlarının içinde olması da bunu tetikliyordu. Daha öncesinde bir temizlikçiyle sorun yaşamıştı ama adaletli olmak gerekirse sadece Darby değildi, olaya iki kişi daha dahil olmuştu.

Fakat Carlin'e karşı kin besleyebilir miydi? Evet, beslerdi.

Zeke içgüdülerini birkaç saniye daha görmezden geldikten sonra doğrulup eldivenlerini çıkardı. "Ben eve dönüyorum," dedi aniden. "Darby'ye güvenmiyorum."

Walt da doğruldu, bir an düşündükten sonra, "İyi fikir. Biz de seninle gelelim," dedi.

Herkes eşyalarını kamyonetlere yükledi. İş bugün bitmeyecekti ama olsun diye düşündü Zeke. Carlin'in iyi olduğuna emin olmak daha önemliydi.

Ayağını gaz pedalına normalden daha sert bir şekilde basınca kamyonet soğuk zeminin üzerinde sarsılmaya başladı. Normal zamanda olsa çok daha sakin bir şekilde sürerdi aracı fakat şimdi konforundan çok hıza önem veriyordu. Diğer iki kamyonet de tam arkasından geliyordu.

Yolcu koltuğunda oturan Spencer sağlam koluyla sıkı sıkı tutunuyordu. Bir kere, gülümsemiyordu. "Bence Darby, Bayan Carly'yi *incitmez*," derken bile sesindeki endişe açıkça duyulabiliyordu. "Fakat onu öfkelerendirip üzebilir."

Zeke homurdandı. Güvenlik konusunda işi şansa bırakmaya hazır değildi. Eğer kurtarmaya ihtiyaç yokken kurtarmaya gide-

rek kendini aptal durumuna düşürürse, eğer Darby söylediği gibi koğuştta eşyalarını hazırlayıp Carlin de mutfakta akşam yemeği pişiriyorsa, aptal durumuna düşmüş olmayı hiç dert etmezdi. Fakat herkesi her konuda olumlu düşünmeye zorlayan Spencer bile, Darby'nin, Carlin'e yönelik bir girişimi olabileceğini düşünüyordu. Bu düşüncenin belirmesiyle daha da hızlandı. Darby zaten on dakika öndeydi ama Zeke bu hızla aradaki farkı telafi edebilirdi.

Adamlar koğuştta gayet temiz tutmuşlardı. En azından kendi çamaşırlarını yıkamışlar, ortak alandaki eşyalarını düzenli tutmuşlardı. Carlin her gün onların odalarına değil de sadece ortak alana girip hızlıca ortalığı toparlıyordu. Ortalama yarım saat ile kırk beş dakika arasında işi bitiyordu. Walt onun kabinini düzenlemesini rica ederse oraya da girip hızlı bir temizlik de orada yapıyor, on beş dakikada işini bitiriyordu. Hepsini bir kerede yapmak zorunda da değildi. Kendi planını kendi yapabiliirdi, o gün yapması gereken diğer işlere göre değışkenlik gösterebilirdi. Önce yerleri süpürüp, ardından eve geçip, çamaşırları makineye koyup, yemeğin hazırlıklarına başladıktan sonra dönüp koğuştta temizliğini bitirebilirdi.

Koğuştta o günkü işi bitmek üzereydi; kamyonetin sesini duyduğunda tozları alıyordu. Çiftliğin günlük ritmine o kadar alışmıştı ki kamyonetin arka taraftan geldiğini anladı. Bu da çiftliğe ait kamyonetlerden biri olduğunu gösteriyordu. Adamlar bugünlerde bakım onarım işleriyle uğraştıklarıından, Zeke yanlarına almayı unuttukları bir aleti alması için birini yollamış olabilirdi. Umursamadan işini yapmaya devam etti.

Hava soğuk olduğu için kapı kapalıydı, koğuştta arka kapısına yaklaşan ayak seslerini duymadı. Kapı aniden açıldı; gün ışığında

kaslı, iri bir adam belirdi. Carlin aniden irkilmişti. Kapı eşiğinde duran adam da bir anlık tereddütten sonra koğuşa girip kapıyı arkasından kapattı.

“Bak, bak. Kimler varmış burada,” dedi Darby sözcükleri uzata uzata, bakışlarıyla Carlin’i süzerek.

“Ben de bitirmek üzereydim,” dedi Carlin hissettirmeden mutfağa doğru yönelerek. Ortak alan açıktı; mutfak, yemek salonu birlikteydi. Hem Darby ile arasına mobilya koymak hem de bıçaklara yakın olmak istiyordu.

“Beni görünce hemen acele etme.” Omzunu kapı çerçevesine yaslayıp kısık gözlerle onu izlemeye başladı. Kırgınlığı gözlerinden okunuyordu. “Eşyalarımı toplamaya geldim. Yarın gidiyorum.”

Tanrı’ya şükür demek gelse de içinden hiçbir şey söylemedi, sadece başıyla onayladı.

Darby’nin bakışlarındaki ışık değişmişti. “Beni yüzümde bir gülümsemeyle gönderebilirsin, biliyorsun.”

Carlin’in midesi korkuyla kasıldı. Burada onunla yalnızdı; önce-leri, dışarıda birileri hep vardı, çığlık atacak olsa mutlaka duyan biri olurdu. Bugün ise istediği kadar bağırsın, kimse onu duyamazdı. Ama lanet olsun, ne kadar korktuğunu göstermemeliydi. Tamamen kasıtlı olarak, uzanıp en büyük bıçağı alıp ışığa doğru tuttu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elinde bıçakla orada duruyordu. Kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki Darby’nin duymamasına şaşırırdı. Korkusunu kesinlikle göstermemeliydi. Darby aşırı uzun değildi fakat çok kaslıydı. Onu bir eline geçirse, Carlin’in onunla baş etmesi mümkün olmayabilirdi. Belki korkup kendiliğinden geri çekilirdi. Belki.

Fakat Darby’nin gözleri daha da kısılıp öfkeyle bakmaya başladı. Ona doğru bir adım attı.

“Çekil,” dedi Carlin. Durduğu yerden hareket etmiyor, ses tonunu kontrol etmeye çalışıyordu.

“Yoksa ne olur?” diyerek alaycı bir tavırla gülümsedi Darby. “Bıçağı mı kullanırsın? Hiç sanmıyorum.” Bir adım daha attı.

“Bir daha düşün.” Hızlı bir hareketle bir bıçak daha alarak ikisini de Darby’ye doğrulttu. Eğer kolunu yakalayıp çevirerek bıçağın elinden düşmesini planlıyorsa iki elini aynı anda kullanması gerekecekti böylece. Darby gerçek bir savaşçı değil, daha çok savunma oyuncusuydu; Carlin ona zarar vermeye niyetliydi, Darby’nin gözlerindeki tereddütten bunun farkına varmış olduğu görülüyordu.

Taktik değiştirip sanki masummuş gibi ellerini havaya kaldırarak gülümsedi. “Hadi ama, aptalca bir şey yapmak istemezsin, değil mi? Arkadaşça yaklaşmaya çalışıyorum sadece. Bu kadar kızmak zorunda mısın? Ben gitmeden biraz eğlenelim diyorum, o kadar. Hoşuna gideceğine söz veririm ama sekiz saniye kuralı bizim için geçerli olmamalı, anlıyor musun?”

“Anlamıyorum,” dedi Carlin soğuk, sert bir şekilde. Teksas’ta yaşamış olduğu için rodeoda sekiz saniye kuralının geçerli olduğunu biliyordu; tabii rodeocu o kadar uzun dayanabilirse.

Darby ona doğru bir adım daha attı. “Masum rolü yapma. Patrona her gece ışıklar kapandıktan sonra istediği her şeyi verdiğini anladım. Benim umurumda değil; o da bilmezse umurunda olmaz.”

“Tek bir adım daha atarsan her şeyi öğrenmesini sağlarım.” Carlin titremeye başladığını hissediyor, gizlemeye çalışıyordu. Ne kadar korktuğunu fark ettirmemeliydi yoksa daha da üstüne gelecekti. Tüm bedeni ürperiyor, korku midesini bulandırıyor.

“Böyle yapma, şekerim. Çok güzel dudakların var, biliyor musun? Seks yapmak zorunda değiliz. Belki sen biraz aşağı tarafla ilgilenirsin. Bu işi iyi yapabildiğine eminim...”

Arkasındaki kapı büyük bir gürültüyle açılınca Darby durdu, dönüp gelen kişiye baktı. Zeke kapının ağzından duruyordu. Carlin dizlerinin titrediğini hissediyor, boğazından garip bir sesin çıktığını duyuyordu.

Zeke önce Darby'ye, ardından Carlin'e baktı. Sonra bakışları Carlin'in elinde tuttuğu bıçaklara doğru çevrildi. Bıçakları görünce tekrar dönüp Carlin'in yüzüne, ardından yine Darby'ye baktı. Bu sahnenin yanlış anlaşılacak bir tarafı yoktu; odadaki gerilim açıkça hissediliyordu. Carlin elindeki bıçakları sebepsiz yere tutmuyordu. Carlin, Zeke'yi hiç böyle görmemişti; bronz teni bile bembeyaz kesmiş, gözleri buz yeşili olmuştu.

"Patron, ben..." diyerek açıklama yapmaya girişti Darby fakat Zeke tek bir uzun adımda onun karşısında dikilip çenesine güçlü bir aparkat indirdi, arkadaki televizyon koltuklarından birine doğru savurdu. Koltuk geriye doğru devrilip yanında duran masayla masanın üzerindeki lambayı da beraberinde yere düşürdü. Lamba kırılmış, seramik parçaları her yere dağılmıştı. Zeke, Darby'nin üzerine, avına saldıran bir panter gibi çıkmış, onu kemerinden yakalayıp resmen kapıya doğru savurmuştu. Darby haykırıyordu. "Bekle! Hiçbir şey..." O daha sözünü bitiremeden Zeke onu tekrar tutup bu kez doğrudan kapıdan dışarıya atmıştı.

Carlin hareket etmiyordu. Edemiyordu. Çok zor nefes alıp veriyor, bayılacakmış gibi hissediyordu. Gözlerinde biriken yaşlar, gözlerini yakıyordu. Ağlamamaya çalışıyordu. Bıçakları hâlâ sıkıca tutuyordu. Mutfak penceresinden bakınca, Zeke'nin bir eliyle Darby'yi tişörtünden tutup diğer eliyle yüzünü yumrukladığını görüyordu. Her yer kan revan içindeydi.

Adamlardan iki tanesi koşarak koğuşa girdiler. Carlin gözlerini

kırpıştırarak bakınca gelenlerin Walt'la Spencer olduklarını gördü. İkisi de koşarak içeri girip aniden durdular, Carlin'in ellerindeki bıçaklara bakmaya başladılar. Carlin de dönüp kendi ellerine baktı. Bıçaklardan biri büyük bir şef bıçağı, diğeri ise dişli bir ekmek bıçağıydı. Tıpkı Zeke gibi onlar da Carlin'in bıçakları neden tuttuğunu anında anladılar.

Dikkatli bir şekilde, bıçakları ters çevirip aldığı yere geri bıraktı.

"İyi misiniz, Bayan Carly?" diye sordu Walt ses tonuna dikkat ederek.

Carlin derin bir nefes aldı, ses tonunun çılgılık gibi yükselmesine dikkat ederek konuştu. "Evet. Hiçbir şey yapmadı. Sadece konuşuyor, ikna etmeye çalışıyordu ama... bir şey olmadı." Sesi zayıf geliyordu ama en azından ağlamıyordu.

"İyi o zaman."

Carlin yine pencereden dışarı baktı. Darby kendini toplamış, birkaç yumruk atmaya çalışıyordu. Yüzünü buruşturarak başını çevirdi. Kavgayı durdurmak için bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu fakat bunu yapacak gücü var mıydı, bilmiyordu. Hem zaten kadınlar böyle bir şey yapmazdı normalde, değil mi? Ayrıca içindeki ilkel bir dürtü Darby'nin dayak yediğini görmekten zevk alıyordu ama onun Zeke'ye vurması hiç hoşuna gitmiyordu.

"Zeke'yi... durdurmalı mıyız acaba?" diye sordu.

Spencer kapıdan dışarıya bakıp sahneyi izlerken dudaklarını büzdü. Yumruk sesleri, küfürler, boğuşma sesleri oldukça net bir şekilde duyuluyordu. "Henüz değil. Patron birkaç tane daha vursun."

Carlin bir sandalye çekip oturdu. Dizleri titriyordu, bu durum bir süre daha devam edecekmiş gibi duruyordu.

Yanılmıştı; yumruk sesleri aniden daha da şiddetlenmeye başlayınca birinin, büyük bir ihtimalle Micah'ın, "Yeter, patron. En azından buradan gidebilecek durumda olsun," dediğini duydu.

Carlin birkaç saniye derin soluk sesleri duyduktan sonra Zeke'nin gür sesi duyuldu. "Haklısın. Kalk ayağa, pislik. Git, eşyalarını topla da defol git buradan. Baharda da sakın geri dönme."

"Sanki ben bu bok kuyusunda çalışmayı çok istiyorum," diyerek karşı saldırıya geçti Darby boğuk bir sesle. Tükürme sesleri geliyordu. "Beni darp ettiğin için seni dava edeceğim."

"Darpmış," dedi biri aşağılayıcı bir ses tonuyla. Eli'ydi bu. "Kamyonetinden düştüğünü gördüm ben."

"Evet. Zaten bize durmadan sahte bir kaza düzenleyip patronu dava etmekten bahsediyordun." Bo'nun sesiydi bu.

"Sizi yalancı orospu çocukları!"

"Ben yalan söylediklerini duymadım," dedi Spencer başını kapıdan uzatarak. Bir rahibe gibi utangaç ve masum görünüyordu.

"Toplanmana yardım edeyim," dedi Kenneth. "Sen orada dur, ben senin pisliklerini buraya atarım. Sen de oradan toplarsın. Eminim on dakika içinde yola çıkmış olman gerekiyor."

Carlin ağlamak üzereydi. Gerçek bir batı hareketiyle bu adamlar onu kurtarmaya gelmişti. Zeke onun için kavgaya girmişti; onun için *değildi* aslında, Darby'nin yaptığı pislikten dolayıydı. Ne olursa olsun, onun adına kavga etmişti. Carlin onu öpmek istiyordu. Hepsini öpmek istiyordu. Ağlamamak için elinden geleni yapacaktı çünkü eğer ağlarsa onları daha da huzursuz etmiş olacaktı.

"Onun istemediği bir şey yapacak değildim," dedi Darby suratını asarak, tam o anda Carlin titreyen dizlerini bile unutarak öfkeyle ayağa kalktı.

Walt, Carlin'in ne yapacağını anlayarak kendini kapının eşiğine siper etti. "Evet," dedi Darby'ye küçümseyici bir ses tonuyla. "O yüzden elinde iki tane bıçak vardı, değil mi?"

Carlin, diğer adamların öfkeli mırıldanmalarıyla Darby'nin savunmalarını duyuyordu fakat tam olarak ne dediğini çıkaramıyordu. Zaten muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Kendini çok yorgun hissediyor, eve gitmek istiyordu. Darby'yi bir daha görmek istemiyordu fakat sanki utanılacak bir şey yapan kendisiymiş gibi arka kapıdan kaçıp gitmeyecekti. "Sorun yok," dedi Walt'un arkasından. "Salağın teki o ama ben iyiyim, eve gidip akşam yemeğini hazırlamaya başlamak istiyorum."

Walt omzunun üzerinden Carlin'i süzüp kendince durumunu değerlendirdikten sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi kenara çekilerek.

Carlin temizlik eşyalarını toparlayıp kapıdan çıktı; adamların her birinin teker teker gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. Zeke iki adamın arkasında duruyordu. Muhtemelen adamlar Zeke'nin Darby'ye bir kez daha saldırmamasından korkuyorlardı. Carlin, Zeke'nin yüzüne iyice baktı; çok büyük bir hasa görünmüyordu. Bir yanağı kızarmıştı, şişeceği belliydi fakat başka bir şeyi yoktu. Darby kavgayı bu kadar hafif atlatmamıştı ama zaten bu, Carlin'in umurunda bile değildi.

Carlin durup Zeke'ye tekrar baktı; onu inceleyen gözlerle süzüyordu. Yüzündeki kızarıklığa hemen buz konulmazsa çok kötü şekilde morarabilirdi.

"Senin de eve gelmen lazım," dedi Carlin hemen. "Yüzüne buz koymalısın."

"Esas ellerine koymak lazım," dedi Spencer, Carlin'in yanına gelip tek eliyle taşıdığı temizlik malzemelerini alarak.

Mantıklıydı. Zeke hareket etmedikçe Carlin de durup ona ısrarcı gözler ve kalkık kaşlarla bakmaya devam ediyordu. Adamların önünde başka bir şey söylemek istemiyordu. Kimsenin duymadığı zamanlarda istediği gibi ukalalık yapabiliyorken, adamların önünde en azından normal bir çalışan gibi davranabilirdi.

“Spencer haklı,” dedi Walt. “Ellerine buz koymazsan, yarına çok ağrın olursa iş yapamayacaksın.”

Darby oradan gidene kadar inatla beklemeyi düşünen Zeke’ye yapılan bu mantıklı açıklama işe yaramıştı. Yüzündeki solgunluk gitmişti fakat çenesi hâlâ kaskatı, dudakları büzüktü; bu da en ufak bir söz üzerine olayın yeniden alevlenebileceğini gösteriyordu. Buz tutmak her açıdan iyi gelecekti.

“Hadi,” dedi Carlin. Zeke, Carlin ile Spencer’ın peşinden eve doğru yürümeye başladı.

Carlin uyuyamıyordu. Rüzgâr uğulduyor, soğuk havanın içeriye girmesine neden oluyordu fakat Carlin’i uyutmayan tek şey rüzgâr değildi. Akşam yemeği, Darby’nin gitmiş olmasına rağmen ortamdaki gerginlikten dolayı çok garip geçmişti. Herkes üzgündü, Darby hiçbirinin gerçekten yakın arkadaşı olmamasına rağmen hepsi onu tüm şikâyetleriyle kabul etmiş, onunla iyi anlaşmaya çalışmıştı. Yemek boyunca hiç kimse şakalaşmadı. Öte yandan kimse Darby’yi özlüyor gibi de görünmüyordu. Carlin herkesin sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündü.

Zeke’nin iki elindeki parmak eklemleri de yaralanıp morarmıştı; defalarca buzlu suyun içine sokup çıkarmaları şişliği en aza indirmiş olsa da morlukları dindirmeye yeterli olmamıştı. Ellerini

açıp kapatabiliyordu, yani kırık yoktu. Sol elmacıkkemiği biraz şişmişti fakat yine buzun büyük etkisi olmuştu.

Zeke'nin onun için kavgaya girmiş olması fikri onu umursadığını gösteriyordu. Brad'den sonra hiç kimseyle ilişki kurmak istememişti fakat Zeke, Brad'in panzehiri gibi gelmişti. Brad onu tehdit etmiş, Zeke korumuştur. Bu koşullar altında sadece onu değil, bütün kadınları da korurdu. Bu da onun nasıl bir adam olduğunu gösteriyordu.

Fakat konu bundan ibaret değildi. Aralarında bir ateş vardı, bu ateş Carlin'in görmezden gelemeyeceği kadar büyümeye başlamıştı. Belki arada sırada onu kendisine bakarken yakalamasa nefesi kesilmez, bu ateşle daha kolay başa çıkardı. Bazı erkeklerin zihinlerinde onu soyduklarını hissettiği zaman çok öfkelenir, hiçbir şey söylememiş olmalarına rağmen mahremine izinsiz girmişler gibi hissederdi. Zeke'nin bakışları ise nefesini kesiyor, ısıtıyor, cildini alev alev yakıyordu.

Zeke'nin odasında korktuğu, bir anda kendisini onun altında yatarken bulduğu gün, sahip olamadığı o şeyi, onun da aynısını istediğini hissetmişti. Bu istek çok daha güçlü bir hal almıştı.

Haftalar önce buradan gitmiş olmalıydı.

Şimdi gidebilirdi. Bu gece.

Fakat gitmeyecekti. Dengeyi yakalamıştı burada: Brad'den saklanabileceği güvenli bir yerdi burası, para biriktiriyordu, yaptığı işi seviyordu. Öte yandan, burada kalmanın duygusal bir bedeli de vardı. Bu bedel gün geçtikçe daha ağır bir hale geliyordu. Buna dayanamayacağı bir noktaya bir gün gelecekti fakat o günün ne zaman geleceğini bilmiyor, yükün faydalarda ağır basacağı zamanı bekliyordu. O zaman gidecekti.

Fakat şu anda uykusuzluğuyla başa çıkmalıydı. Bugün olan olmuştu fakat yarın sabah yine her zamanki gibi erken kalkıp kahvaltı hazırlayacaktı. Rahatlamalı, zihnini boşaltmalıydı.

Yorganı üzerinden atıp yatağın yanında duran sıcak terliklerini ni giydi, ayakucunda asılı duran sabahlığını alıp ne istediğinden emin bir şekilde kapıya doğru yöneldi. Tek bir dilim elmalı turta kalmıştı. Bir bardak süt ile birlikte belki uyumasına yardımcı olabilirdi. Eğer yine uyuyamazsa en azından hem uykusuz hem de aksi olmak yerine uykusuz ama mutlu hissedecekti. Belki mükemmel bir çözüm değildi fakat bir nebze olsun işe yarayabilirdi.

Bir giriş salonunda bir de mutfakta lamba yanıyordu. Sert esen rüzgârın çıkardığı ses haricinde başka ses yoktu. Zeke sabah erken kalıyordu, o yüzden o da erken yatmış, hatta muhtemelen saatler önce uyumuştı. Aşağıda çıkan sesleri odasından duyması mümkün değildi fakat Carlin yine de buzdolabını karıştırırken ses çıkarmamak için çaba gösterdi.

Son elmalı turta dilimi, bir çatalla bir bardak süt alıp küçük mutfak masasına oturdu. Gece yarısı atıştırmalığını hazırlamak ne zihnini ne de rüzgârı yatıştırmaya yetiyordu ama en azından kendini daha iyi hissetmeye yarayacaktı.

Carlin, Zeke'nin geldiğini duymadı; geleceğini düşünmemişti bile fakat sessizce gelip mutfak kapısında durarak içerideki tüm havayı değiştirmişti. Zeke bir odaya girdiği zaman o odanın hâkimi oluyordu bir şekilde.

Zeke yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle mutfak kapısında durdu. Tabii ki şaşırılmıştı çünkü eğer Carlin'in mutfakta olduğunu bilseydi kot pantolonla aşağıya inmezdi; bu da uyurken pijama giymediğinin kanıtıydı, ki Carlin zaten onun pijama giymediğini biliyordu

çünkü çamaşırlarını yıkarken tek bir pijama altına bile rastlamamıştı. Çıplak mı yatıyordu yoksa iç çamaşırıyla mı, bilmiyordu. *Lanet olsun*, zihninin oraya takılmamasını dilerdi çünkü gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Ayakkabısız, tişörtsüz. Uzun boylu, kaslı, güçlü. Bu kasları spor salonunda değil, doğal yolda, ağır işlerle kazanmıştı. Çıplak omuzları ışıltıyor, adaleli kolları çok güçlü görünüyordu. Büyük elleri nasırlıydı, parmak eklemleri kavgadan dolayı morarmıştı.

Carlin bu kez paniklememişti; hatta panik şu anda zihninden çok uzaktı. Ona bakarken güçlükle yutkunmaya çalıştı çünkü bedenindeki kasların nasıl bir his uyandırdığını biliyordu artık; teninin kokusunu, sıcaklığını, ne kadar ağır olduğunu biliyordu. Neyse ki turta yiyordu çünkü bir kez daha yutkunmak zorunda kalmıştı. Resmen ağzı sulanıyordu.

“Kusura bakma,” dedi Zeke, geri gitmek için arkasını döndü.

“Bekle.” Carlin bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Çok kötü bir fikirdi bu. Yapılabilecek en doğru şey, Zeke’nin yatak odasına dönmesine izin vermektir. Belki o zaman çıplak ayaklı, üstsüz nasıl görüldüğünü unutabilirdi. Belki o zaman kokusunu unutabilirdi. Evet, belki o zaman yatağının altında sihirli bir değnek bulup tüm sorunlarından kurtulurdu.

Fakat ne de olsa burası Zeke’nin eviydi, her ne kadar mutfağın bir süreliğine kendi alanı olduğunu iddia etse de onu kendi mutfakından kovmamalıydı.

Zeke durup döndü. Şimdi durduğu yerden manzara pek çekici değildi çünkü gölgenin altında kalmıştı. Carlin bir kez daha yutkundu. “Ne istiyordun?”

Zeke kısa, keskin bir soluk verdi. “Son elmalı pasta dilimi için gelmiştim. Benden önce davranmışsın.” Carlin, Zeke’nin sesinde-

ki ince, samimi iğnelemeyi duymuştu. Normalde ona ukalalık yapıp onu öfkeliendirdiği zamanlardaki ses tonu böyle değildi.

“Büyük bir dilim kalmış. Paylaşabilirim.” Zeke tam karşı çıkacaktı ki Carlin ayağa kalkıp dolaptan bir tabak daha aldı. Bir de çattalla turtayı ikiye kesmek için bıçak. “Süt?” diye sordu. Zeke sütü pek sevmezdi fakat kahve kalmamıştı.

“Alırım.”

Carlin masaya geri dönüp turtayı ikiye bölerken, Zeke de kendine bir bardak süt koydu; Carlin büyük parçayı onun tabağına aktardı. Zeke oturdu, turtta dilimlerine baktıktan sonra Carlin’e göz kırıp turtayı yemeğe başladı. Carlin turtasıyla oynamaya başlamıştı. Küçük bir lokma alıyor, sonra turtanın hamurlarıyla oynuyordu. Tanrım, ona *göz kırpmıştı*. Flört etmemeliydi! Flörte izin veremezdi.

Rüzgâr yine hızlanmıştı, bir kurt gibi uluyarak evin etrafında sert bir şekilde esiyordu. “Rüzgâr çok fena,” dedi Carlin.

“Soğuk hava kitlesi,” dedi Zeke.

“O kadarını anladım.”

“Bu haftanın sonuna doğru kar yağışı bekleniyor.”

Ah, Tanrım! Mutfağın loş ışığında oturmuş, ona şu anda saklanıyor olduğunu unutturan, ağzını sulandıran, her hareketiyle onu deli eden yarı çıplak bir adamla *hava durumu* hakkında mı konuşuyordu? Ne kadar acınası bir haldeydi. Daha da kötüsü, Carlin bunun için *minnettardı*.

“Daha önce hiç yoğun bir kar yağışı görmedim.” Tek gördüğü, birkaç kar tanesinin uçuşmasından ibaretti. Yaz mevsimini, güneşi ve denizi bu kadar seven biri olarak Wyoming gibi bir yerde kışı geçirmeye istekli olmasına inanamıyordu.

Zeke kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “Artık göreceksin.” Zeke bakışlarını ona çevirdi. “Kaçmayacaksın, değil mi?”

Gün geçtikçe daha da yorulduğunu nasıl anlamıştı? Burada kalmak istiyordu. Kalmayı o kadar çok istiyordu ki, her geçen gün kalmaktan biraz daha çok korkar olmuştu. Umursamaz bir ses tonu kullanmaya özen göstererek, “Burada kalmamı istediğini sanmıyorum. Spencer’in askısı birkaç güne kadar çıkacak. O zaman her gün...”

“Bana kaçmayacağına söz ver.”

Carlin turtasından bir lokma alıp bir yudum süt içti. Zeke’nin ona baktığını hissediyordu. Beklediğini hissediyordu. “Hayır,” dedi sonunda. “Söz veremem ama bahara kadar kalmak için elimden geleni yapacağım.” Söz vermiş kadar sayılırdı; bir uyarıydı da bu ayrıca.

Turtasıyla sütünü bitirip tabağını, çatalını, bardağını bulaşık teknesine götürdükten sonra üzerlerine su tuttu. Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra bulaşık makinesini çalıştıracaktı. Rahatlatıcı bir gece atıştırmasıymış. Erken uyumakmış. Yanında çalıştığı adam resmen derisine işlemişti; işin kötü tarafı, bu hoşuna gitmişti. Lanet olsun.

Zeke de çıplak ayaklarıyla sessizce arkasından gelip tabağını onunkinin yanına bıraktı. O kadar yakınındaydı ki, Carlin onun vücut sıcaklığını hissedebiliyordu; tüylerinin diken diken olduğuna yemin edebilirdi. Sanki damarlarında elektrik akımı varmış gibi hissediyordu. Sanki bedeni hem buza hem ateşe dönmüştü. Gitmesini, yanından uzaklaşmasını bekliyordu. Fakat gitmiyordu. Orada sıcak, cezbedici bedeni duruyordu.

Carlin başını kaldırıp baktı. Neden baktığını bilmiyordu fakat

bakmak zorunda kalmıştı. Tıpkı korku filmlerindeki karanlık bodruma inen küçük kızlar gibiydi. Zeke tam yanındaydı, çıplak göğsü *tam önünde* duruyordu. Carlin birkaç santim öne doğru eğilip dudaklarını onun göğsüne bastırıp tadına bakabilirdi... Hafifçe kırıldı fakat geri çekilmedi. Hatta Zeke'nin başı ona doğru yaklaşıp gözleri dudaklarına odaklanmış bir şekilde eğilirken bile çekilmedi. Niyeti açıkça belliydi, Carlin'in kaçacak veya ona durmasını söyleyecek zamanı vardı... Fakat yapmadı.

Zeke onu öptü. Çok basit bir *öpücüktü* fakat o kadar güçlü bir bağlantı yaratmıştı ki kelimelerle ifade etmesi mümkün değildi. Tüm bedeni sarsılmıştı. Öpücüğü tepeden tırnağa hissediyordu. Çok uzun zamandan sonra yaşadığını, gerçekten hayatta olduğunu hissetmişti. Dudakları onun dudaklarındayken kaçmayı, uğuldayan rüzgârı, yaklaşan karı veya Brad'i veya Jina'yı veya acı verici pişmanlıkları düşünmüyordu. Hiçbir şey *düşünmüyordu*. Sadece hissediyordu.

Zeke dudaklarını yavaşça onunkilerden çekti, sanki onun tadını alır gibi dudaklarını yaladı. Sessizce bir şeyler mırıldandı fakat Carlin onun ne dediğini duyamadı. Onunla öpüşmek çok hoşuna gitmişti fakat durmak zorundaydı yoksa kaçmak *zorunda* kalacaktı. Görünüşe göre Zeke de bunun farkındaydı. Başka bir hamlede bulunmayıp ona sarılmadı. Carlin sarılmasını isterdi fakat bu hiç iyi bir fikir değildi.

"Sana yardım etmeme izin ver."

Carlin başını salladı. Onun ne demek istediğini biliyordu. "Hayır. Seni bu işe sürüklemek istemiyorum."

"Beni hiçbir şeye sürüklemiyorsun. Yardım etmek istiyorum."

"Bana yumruk atmayı öğret. O zaman yardım etmiş olursun."

Carlin hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Belki o zaman mutfak bıçaklarını almak zorunda kalmam."

"Belki o zaman silah kullanırsın," dedi Zeke.

"Belki."

Zeke elini Carlin'in çenesine koyup hafifçe başını kaldırdı. Başparmağı çenesini hafifçe okşuyordu. "Adımı hiç kullanmadığının farkında mısın?" diye mırıldandı.

"Üzgünüm, Bay Decker." Zeke haklıydı. Carlin asla ona adıyla hitap etmiyordu. Nedenini bilmiyordu fakat içgüdüsel olarak ondan uzak durmaya çalışıyordu ama fayda etmediği ortadaydı. Ses tonuna hâkim olmaya çalışsa da başaramadı.

"Gerçekten mi?" Zeke'nin dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bay Decker ha?"

"Sadece Decker, o zaman veya patron."

"Hayır," dedi Zeke kısık sesle. "Bir kere söyle." Başparmağı Carlin'in çenesini okşamaya devam ediyordu. "Hadi, Carlin, ne kadar zor olabilir ki?"

Carlin ona bunun zor olmadığını, diğerlerinden bir farkı olmadığını göstermek zorundaydı. Fakat farklıydı işte, çünkü o farklıydı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"İyi geceler, Zeke," dedi fısıldayarak.

Zeke gülümsedi. "İyi geceler, Carlin."

ON YEBİNCİ BÖLÜM

Hava çok soğumuştı. Zeke hırdavat dükkânından Kat'ın mekânına yürüdü, içeriye girince kalabalığın artık eskisi kadar yoğun olmadığını gördü. Kuzenine, Carlin'in sipariş ettiği turtaları dönüştürme alacağını söyleyip çıktı. Yapması gereken birkaç iş daha vardı. Kat'ten yardım etmesini isteyebilirdi fakat istemiyordu. Hem farklı şeyler düşünmeye başlayacaktı hem de mekânı istediği zaman bırakıp çıkamazdı.

Carlin ile Spencer market alışverişini birkaç gün önce yapmıştı. Zeke ona bugün kasabaya giderken gelmek isteyip istemediğini bile sormamıştı. O geceki öpüşmeden sonra onunla çok sık vakit geçirmenin iyi bir fikir olmayacağını biliyordu. Bu konuda şansını zorlamak istemiyordu. Onu biraz yalnız bırakıp bu konuyu düşünmesine izin vermek, onu sadece Darby konusunda kendisine destek olmak için öptüğünü anlamasını istiyordu. Tabii ya. Sanki erkekler, kadınları sırf onlara destek olmak için öpüyordu da. Ayrıca zaten Carlin buna bir daha izin vermeyecekti.

Tillman'ın ayakkabı dükkânına girdi. Carlin'e, bunu yapmak zorunda bıraktığı için kızgındı fakat aynı zamanda da parasını

harcamaktan neden bu kadar çekindiğini anlayabiliyordu. Bu işi halletmeye kararlıydı. Carlin kış boyunca çiftlikte kalacaktı, ilk kar yağmadan önce hazırlığını yapmış olmalıydı. Bulutların haline bakılırsa ilk kar gelmek üzereydi.

Alice Tillman'ı iyi tanırdı, oğulları sınıf arkadaşıydı. Onlar çoktan taşınmış, son zamanlarda birçok insanın yaptığı gibi Battle Ridge'den ayrılmışlardı. Bayan Tillman'ı başıyla selamlayıp kalın paltoların asılı durduğu reyonla doğru yürüdü. Bayan Tillman bu sırada ona hatrını sordu. Zeke sadece "iyi" diyerek cevap verdi. Kadın, Zeke'nin doğrudan kadın reyonuna gitmesini garipsemişse de bunu dile getirmedi.

Çok fazla araştırma yapmayacaktı. Gözüne ilk çarpan kalın paltoyu alıp bedenine baktı. Carlin'in üzerine olacağına karar verince bot reyonuna doğru yöneldi. Otuz yedi numara demişti Carlin. Zeke ne aradığını zaten biliyordu. Alacağı botların güzel veya moda olup olmaması umurunda bile değildi. Carlin'in ihtiyacı olan şey su geçirmeyen, oldukça kalın, yalıtımlı tabanları olan, kar dizlerine ulaştığı zaman bile ayaklarını kuru ve sıcak tutacak bir çift bottu. Önünde duran, bu özelliklere sahip bir adet botu havaya kaldırdı. "Bunun otuz yedi numarası var mı?"

"O pek sizin tarzınız değil," dedi Bayan Tillman esprili bir ses tonuyla.

"Sanırım yine de bunu istiyorum," diye arkasından seslendi Zeke kadın arka odaya doğru yürürken. Kadın yokken Carlin'in o çirkin yeşil botları aldığı indirim reyonuna bakındı. Carlin'in buradan alışveriş yapmak zorunda kalmış olmasına çok kızmıştı; bir sonraki kaçıışı için parasız kalmaktan o kadar korkuyordu ki indirim reyonlarına kalmıştı.

Bayan Tillman tezgâhın üzerine büyük, ağır bir ayakkabı kutusu koydu. “Kendi ayağına deneyeceğini hiç sanmıyorum,” diyerek şaka yaptı kadın.

“Hayır, efendim,” dedi Zeke. Tezgâha doğru yürürken kadının gözleri Zeke’nin elinde tuttuğu paltoya kaydı. Kadının gülümsemesi aniden soldu. Zeke kadına bakıp gülümsedi. Gelecek olan tepkiye inceden hazırlıklıydı. “Ceket de benim için değil.”

Kadın bir an tereddüt dolu gözlerle baktı. “Satış yapma fırsatlarını asla geri tepmem, özellikle de iyi bir satış yapacaksam... fakat bunu hesaba katmadan önce emin olmak istiyorum. Fiyat etiketine baktın mı?”

“Hayır, bakmalı mıyım?”

“Bakmalısın.”

Zeke etiketi buldu, çevirirken aniden reyonun tam ortasında durdu. “Has...” Daha fazla ileri gitmeden ağzını kapatmayı başardı. “Cepleri altın işlemeli mi?” Kendisinin de koyun tüyü bir paltosu vardı, o yüzden pek ucuz bir mal olmasını beklemiyordu zaten fakat bin dolarlık bir etiket de beklemediği kesindi.

Bayan Tillman açıklama yaptı. “Mağazadaki en iyi ürün bu. Çok iyi kalite fakat kasaya girmeden önce fiyatın farkına vardığından emin olmak istedim. Her yıl bunlardan birkaç tane depoya alırım. Neredeyse hiçbiri sonraki sezona kalmaz.”

Zeke’nin parası ceketini almaya yeterdi. Carlin’in de iyi ve kalın bir şeylere ihtiyacı vardı zaten. Fakat lanet olsun, ilk aldığı kamyonet bile bu kadar etmiyordu.

“Bunun yeni aşçı için olma ihtimali nedir? Carly miydi adı?” Bayan Tillman, Zeke’nin yüzündeki ifadeyi görür görmez bu soruyu sordu, hemen ardından yanına gelip ceketini aldı.

Zeke pek umursamamıştı. Burası küçük bir kasabaydı nasıl olsa. Carlin için alışveriş yaptığını saklayacak olsa Cheyenne'e giderdi. "Evet, öyle."

"Birkaç gün önce buraya geldiğinde o cekete bakmıştı. Çok beğendiğinden eminim fakat onun için daha kullanışlı olabilecek başka ceketlerim de var."

"Onu gördün. Bu beden ona olur mu?"

"Sanırım olur. Gelinimle aynı beden giyiyorlar galiba." Bayan Tillman koyun tüyü paltoyu aldı, askıya geri götürüp astı. Koyu mavi, kalın, tüylü bir parka aldı. Parka koyun tüyü paltının neredeyse dörtte biri ağırlığındaydı. "Bu da onu sıcak tutmaya yetecektir. Üstelik bakımı da çok daha kolay."

Birlikte tezgâha geri döndüler; parka ile ayakkabı kutusu yan yana duruyordu. Zeke, seçmiş olduğu kıyafetlere bakıp içini çekti. Bunlar yeterli değildi. Carlin, Wyoming kışına alışkın değildi. Şapka, eldiven, atkı, uzun iç çamaşırı da almalıydı. Bayan Tillman ona istediklerini toplamada yardımcı oldu. Zeke çok pahalıya kaçmadan iyi kalite eşyalar seçti. Sonunda tezgâhın üzerinde tepeleme eşya duruyordu.

Bir yerde çizgiyi çekmesi gerekiyordu. Ne de olsa Carlin kendi iç çamaşırını, uzun veya kısa, kendisi alacaktı.

Carlin, Zeke'nin getirdiği eşyalara sessizce baktı. Zeke resmen çantaları kucağına bırakıp hemen evden çıkmıştı. Bir ineğe bakması gerektiğini falan söylemişti, halbuki daha kasabadan döndüğü anda ineğin ona ihtiyacı olduğunu nereden biliyordu? Çantaların içindekileri yatağın içine boşaltınca ne kadar çok para harcamış olabileceğini fark etti.

Hem utanmış hem de huzursuz olmuştu. Bu eşyaların hepsini almaya parası varken, sırf elindeki parayı biriktirebilmek için evde bulduğu eski eşyaları değerlendirmeyi düşünürken, Zeke'nin gidip onun için bu kadar para harcamış olması hiç hoşuna gitmemişti.

Bu kelimelerden nefret eder olmuştu. "Her ihtimale karşı" kelimeleri hayatını tanımlar olmuştu.

Huzursuzluğuna gelince... Ne düşünmesi gerekiyordu ki? Sonuçta iç çamaşırı almamıştı ki adam. Her şey oldukça kullanışlı, sade, kış için oldukça gerekli kıyafetlerdi.

Zeke elindeki turtaları ile Wyoming'e uygun kış kıyafetlerini getirip tekrar çıktıktan birkaç saat sonra tekrar içeriye girdiğinde Carlin onu bekliyordu. Doğru zamanlama değildi tabii çünkü resmen üstü başı un içindeydi. Bu olay onda o kadar büyük bir telaş yaratmıştı ki, zihnini meşgul edecek bir şeyler yapmalıydı, o da akşam yemeği için çörek yapmaya karar verdi; hem de gerçek, ev yapımı çörek, donmuş veya karışım undan değil. Gerçek çörek. Zahmetli işti. Ayrıca son deneyimine göre tehlikeliydi de.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu Zeke vestiyerden mutfığa girerken.

Zeke kaşlarını kaldırdı; Carlin'in ne dediği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyordu fakat Carlin onun bu kadar salak olmadığının farkındaydı. İşaretparmağını ona doğrulttu. Parmağı unla kaplıydı.

"O ceket çok pahalı. Botlar da... o botların sana kaçta patladığını düşünmek bile istemiyorum."

"İhtiyacın vardı, ben de aldım. Büyütülecek bir durum değil," dedi sakın bir şekilde. Mutfığa, tepeden tırnağa un içinde olan Carlin'e bir göz gezdirdi. "Biri unun içine tuzak hazırlamış da sen açmaya çalışırken üzerine patlamış gibi görünüyor."

“Konuyu değiştirmeye alışma.” Belki onun için büyütülecek bir durum olmayabilirdi fakat Carlin için çok önemliydi. Kimseye borçlu kalmak istemiyordu; özgürlüğünü korumak zorundaydı. Fakat mecburen eşyaları almak zorundaydı çünkü mağazaya geri götürürse Zeke’ye hakaret etmiş sayılacaktı. Hakarete uğramış, duyguları incinmiş bir Zeke Decker ile karşı karşıya kalmak istemiyordu. Bu adam sırf onun için Darby’yi yumruklamış adamdı. “Pekâlâ. Borcumu sana ödeyeceğim,” dedi çenesini kaldırıp cüretkâr bir şekilde.

“Hayatta deyemezsin,” diye gürledi Zeke.

demek zorundaydı. Böyle bir hediyeyi kabul etmek ona, bu çiftliğe bağlı olmayı kabul etmek anlamına gelirdi. Bağlı olduğu yeteri kadar şey vardı şu an. “Bu çok fazla ama. Bunu kabul edemem...”

“Eğer seni daha mutlu edecekse Noel hediyesi diyebiliriz,” diye bağırdı Zeke.

“Noel’e daha iki ay var!”

“Lanet olsun, normal bir insan gibi sadece *teşekkür ederim* diyemez misin sen? Garaja giderken dşmeni istemiyorum. Senin aldığın o ucuz botların altı çok kaygan. The Pie Hole’dan ktphaneyeye doğru yürürken donarak lmeni istemiyorum. alışanımın güvenliğini düşünmek beni neden kötü adam yapıyor anlamıyorum.”

“Bağırmana gerek yok,” dedi Carlin sakın bir ses tonuyla. Bu ses tonunun, Zeke’yi kızdıracağından emindi.

“Bağırmıyorum!”

“Aslında bağırıyorsun.” Carlin i geçirdi. “ok güzel bir düşünceydi ama bu kiş donacak falan değilim zaten. Hava soğuyunca senin eski paltolarından birini ödünç alacaktım. Üstelik yüzlerce

eldivenle şapka da var bu evde. Benim aldığım botlar da işe yaracak. Sadece dışarıda yürürken biraz daha dikkatli olacağım, o kadar. Palto ise... çok güzel, gerçekten fakat çok fazla.”

“Pekâlâ,” dedi Zeke. En azından artık bağırıyordu. “Botlarla ceket iş kıyafeti aslında. Bahar gelince buradan ayrılacağın zaman, senin yerine gelecek olan aşçıya bırakabilirsin, eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa.”

“Evet, aslına bakarsan sağlayacak.”

“İyi.” Kapıya doğru yürürken, hem sesinden hem de adımlarından öfke fışkırıyordu. “Akşam yemeğinden önce gidip duş alayım.”

Ön kapının yanındaki merdivenlere doğru giderken, tam yemek salonundan geçiyordu ki Carlin usulca seslendi. “Zeke?”

Zeke, Carlin’in ona adıyla hitap ettiğini duyunca anında olduğu yerde durdu, yavaşça dönüp ona baktı. Carlin’in kalbi deli gibi çarpıyordu yine. Nasıl bir şeyin içine girmişti ki böyle? Bir ceketle bir çift bot onu burada tutmaya yeterli olmayacaktı. Ne kadar pahalı olursa olsun, gitmesini engelleyemeyecekti. Bununla yüzleşmeliydi. Onu burada tutan eşyalar değildi. Zeke’nin kendisiydi. Ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Bunun öpücükle veya fiziksel olarak hissettikleri çekimle bir ilgisi yoktu. Bunlar aslında Carlin’in koşarak kaçmasına neden olacak şeylerdi, kalmasını sağlayacak şeyler değil. Zeke Decker’ın, her kavgaya hazır cesur adamın ona ihtiyacı vardı. En azından bir süreliğine.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Rica ederim.” Arkasını dönüp yürümeye başladı, Carlin henüz onu duyabilecek mesafedeyken, “Gerçekten, bunu yapmak bu kadar zor muydu?” diye sordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Carlin daha önce kar görmüştü fakat böylesine ilk kez şahit oluyordu. Birkaç kar tanesinden başka bir şey değildi eskiden gördükleri. Bir de televizyonda gördükleri vardı tabii.

Kar yağmaya başladığı andan itibaren ardı arkası kesilmemişti. Yatak odasının penceresinden gece boyunca birkaç kez bakmış, gördüğü manzara karşısında resmen mest olmuştu. Her yer yumuşacık bir örtüyle kaplanmıştı adeta. Çok yoğun, lapa lapa yağıyor; yerde yumuşak, sessiz, harikulade bir hal alıyordu. Sabaha kadar neredeyse otuz santimetre yüksekliğine ulaşmıştı karın boyu. Carlin'in gördüğü kadarıyla, her şeyi kaplayabilen beyaz bir battaniyeden farksızdı.

Kahvaltılık bir güveç hazırlayıp fırına verdi. Burada çalışmaya başladığından beri, tek tencerede hazırlanan yemekler en sevdiği tarifler olmuştu. Kahvaltı için pek tercih ettiği bir şey değildi gerçi ama bu sabah diğer günlerden farklıydı. Çocukça bir hisse kapılıp karın üzerinde iz bırakan ilk kişi olmak istemişti. Önünde uzanan el değmemiş, tertemiz battaniyeyi görmek istiyordu.

Yeni paltosunu giymektense askıda duran, daha önce Zeke'nin giydiğine hiç şahit olmadığı eski bir paltoyu alıp üzerine geçirdi. Çok büyük gelmişti fakat kollarını katlayınca oluyordu. Zeke'nin aldığı yeni botlar mükemmeldi. Şu anda su geçirmez tabanı olan botlara ihtiyacı vardı. Yine Zeke'nin onun için almış olduğu yün şapkayla eldivenleri giyip resmen kendini sarıp sarmaladı.

Ön verandaya çıktığı anda soğuk rüzgâr yüzüne çarptı. Terte-miz, dupduru bir havaydı, iliklerine kadar ürpermişti fakat soğu-ğu görmezden gelerek yürüyüp dikkatle basamaklardan inmeye başladı. Basamaklardaki karın altındaki tabakanın kaygan bir buz tabakası olup olmadığından emin değildi, o yüzden adımlarını dikkatle atıyordu. Adımlarını tek tek, ağır ağır atarak sanki yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi ilerliyordu. Zeke'den ödünç aldığı paltonun kapüşonunu başına çekip yanaklarını soğuktan korumaya çalıştı. En son basamağa geldiği zaman karın derinliğini ölçtü. Evet, en az otuz santimetre vardı. Her adım ayrı bir çabaydı, her adımda ayağını dümdüz havaya kaldırıp yeniden basması gerekiyordu. Rüzgâr hafiflemiş, hava sıcaklığı ilginç bir şekilde çok daha fazla tahammül edilir hale gelmişti.

Uzun bir süre orada durup ufku seyretti. Hayatı boyunca bu kadar güzel bir şey görüp görmediğini düşünüyordu. Denizi hep çok sevmişti, bir zamanlar bu dünyada okyanustan daha güzel bir şeyin olmadığını düşünüyordu. Fakat şimdi karşısında duran bu güzellik bambaşkaydı, en az okyanus kadar büyüleyiciydi.

Eğer bu kadar dikkatli yaşamak, sürekli hareket halinde olmak zorunda olmasaydı burada yaşayabilirdi. Oradan oraya kaçarken, çok uzun zamandan sonra ilk defa, bir yeri geçici bir duraktan çok evi olarak görmeye başlamıştı. Brad olayından önce bile sürekli iş

değiştiriyor, hayatına yeni bir sayfa açmayı, yeni bir yer, evi gibi görüp hissedebileceği bir yer bulmayı bekliyordu.

Artık beklemekten çok yorulmuştu. Battle Ridge'le bu çiftlik çok farklıydı. Kendisi de buradayken bambaşka bir insan olmuştu.

Hoşuna gitsin veya gitmesin, bu beklenmedik ev hissiyatını büyük ölçüde oluşturan Zeke'ydı.

Çok kötü bir fikirdi bu. Bahar gelir gelmez yine yola koyulacaktı. Bunu aklından hiç çıkarmamalıydı. Brad konusunda ne yapacağını bulana dek ya da Brad bir hata yapıp yakalanana kadar hayatındaki her şey geçici olmaya devam edecekti. Burası geçici bir duraktı. Ev olarak benimsememeliydi. Bunu biliyor olmak bile kalbini acıtıyordu. Önünde duran güzelliğe bakıp onu hiçbir zaman unutmamak istiyordu. Evet, çok soğuktu fakat her güzel şeyin bir bedeli vardı.

En yakın açık alana doğru yürürken ayaklarının karda bıraktığı izleri seyretti. Bu güzel manzara karşısında resmen sersem olmuştu. Mutluydu, hem de çok. Ev ile çit arasındaki mesafenin yarısını geçtiğinde eğilip yerden bir avuç dolusu kar aldı. Pudra gibi hafifti kar, güneş ışığıyla parlıyordu.

Karın üzerine vuran güneşle dünyası o kadar aydınlanmıştı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı. Bir dahaki sefere dışarı çıkarken güneş gözlüklerini de alacaktı. Elindeki karları silkeleyip tıpkı gece yağışını izlediği gibi kar tanelerinin yere uçuşunu izledi.

Zeke gürültü yapmamaya çalışsa da her yer o kadar sessizdi ki, kapının açılıp ardından kapandığını duydu. Carlin onunla eve bakmak için döndü. Zeke de soğuk havaya karşı sıkı bir şekilde giyinmişti.

Zeke hızla onun yanına doğru yürüdü. Gülümseliyordu.

“Neden yeni paltonu giymedin?”

Mutluluğu buraya kadardı. “Kirlletmek istemedim.”

Zeke bu cevap karşısında iç geçirdi. “Paltolar giymek içindir. Kirlenmeleri gerekir!”

“O kadar pahalı bir paltoysa çerçeveletilip duvara asılmaları gerekir!”

“Yeni palton...”

“Aşçının paltosu demek istedin herhalde. Benim sayılmıyor.”

Zeke dişlerini sıktı. “Pekâlâ, *aşçının* aptal paltosu o giydiğinden daha sıcak tutuyor.”

“Ben iyiyim,” dedi Carlin. “Gayet sıcak tutuyor bu da. Senin eski paltolarından birini giydiğimi belirtmek isterim. Eğer yeteri kadar iyi ısıtmıyorsa neden aldın o zaman? *Ha?*” Tartışmayı kazandığı için tatmin olmuş bir halde bakışlarını başka yöne çevirdi; ona daha fazla bakmak istemiyordu. Adam onu her şekilde huzursuz ediyordu. Öfkelenerek her defasında savunmaya geçmesine neden oluyordu. Onu nasıl kızdıracağını biliyordu, elindeki taktikleri uyguluyordu. Fakat Carlin bu huzur dolu sabah manzarasında bunlarla baş etmek istemiyordu, o yüzden dönüp yüzünü dağa karşı verdi. “Çok güzel, değil mi?”

“Evet.” Zeke’nin sesindeki öfkeli ton gitmişti. Acaba Zeke yıllardır burada yaşıyor olmasına rağmen hâlâ bu güzelliği fark ediyormuydu? Yürüyüp Carlin’in yanından geçerek ahıra doğru yöneldi. Adımları karı eziyor, tıpkı Carlin gibi fakat daha seyrek izler bırakıyordu ardında. “Şu anda güzel görünüyor fakat seni yanıltmasına izin verme. Esas kar yağana dek bekle.”

Carlin onu izlerken bir an için keyif aldığını fark etti. Kovboy poposu denen şey takdire değerdi. Arkasından seslendi. “Esas

derken ne demek istiyorsun? Bu esas kar değil mi? En az otuz santimetre kar var burada!”

Zeke kahkaha attı. “Çaylak.”

“Adamlara söyle, kahvaltı yarım saate hazır olur,” diye seslendi.

Zeke duyduğunu göstermek için elini salladı. Carlin iç geçirerek, ona arkasını döndü ve yine yüzünü karla kaplı ovalara ve dağlara çevirdi. “Bir mutfak kölesinden başka bir şey değilim,” diye mırıldandı ve kendi kendine gülümseyerek, eve doğru yürümeye başladı.

Brad, polis amirinin önünde hazır olda duruyordu. İçten içe öfkeden kaynıyor, dışarıya bir şey belli etmiyordu. Masanın üzerinden atlayıp yeni patronunun boğazına sarılmak istemiyordu. Houston’ın dışındaki bu küçük belediyenin polis amiri yaşlı, tembel, ayrıca insanlara gereğinden fazla güvenen biriymen her şey çok daha kolaydı. Brad onu hemen hemen her konuda istediği gibi ikna edebiliyordu. Fakat yeni amir oldukça kuralcıydı, kimseye güvenmiyordu.

“Memur Henderson, bu size yönelik son üç ay içinde aldığım ikinci şikâyet. İkisi de aşırı şiddet gerekçesiyle üstelik. Açıklamak ister misiniz?”

Geri zekâlılar canımı sıktı. Alkol bağımlısı bir hırsızla pislik bir fahişeyi kim umursar ki? Bunun olacağı belliydi. Hepsi doğrudu fakat bunları söyleyip işine devam etmeyi bekleyemezdi. Ayrıca Carlin’i bulamadıkça öfke eşiğinin gitgide düştüğünü de açıklayamazdı. Son günlerde çok çabuk kızıp patlıyordu. Son üç ayda kaç suçluyu dövdüğü ortaya çıksa hayatta paçayı kurtaramazdı.

“Her iki durumda da ciddi bir tehlike altında kalmış olduğuma inanıyorum.”

Doğru olmasa da kulağa profesyonel bir söz gibi geliyordu. Amir, Brad'ın yüzüne şüphe dolu gözlerle baktı. Kesinlikle inanmamıştı. "Başka seçeneğim yok. Şu andan itibaren idari izindesin. Biz de bu arada detaylı bir araştırma yapacağız."

Brad hareket etmiyordu fakat zihni ondan birkaç adım öndeydi. Detaylı bir araştırma yapıldığı takdirde, Carlin'in geçen yıl yapmış olduğu şikâyet ile Dallas polisinin bir cinayet üzerine yapmış olduğu soruşturma da ortaya çıkacaktı. Brad'in o cinayet sırasında başka yerde olduğunu kanıtlayacak iddiaları vardı fakat işini gerçekten bilen biri bilgisayarını eline geçirip Brad'in Dallas'ta yanlış kadını öldürürken bir başkasıyla çevrimiçi sohbet ettiğini gösteren programı bulursa bu iddialar çürüyecekti.

Eski amir, *Carlin'in* tam bir kaçık olduğu, *Brad'i* takıntı haline getirdiği yalanlarına inanmıştı. Bu amir hiçbir şeye inanmayacaktı.

Brad başıyla onayladı. "Elimden geldiğince işbirliğinde buluna-
cağım," dedi kendinden emin bir ses tonuyla, çünkü yanlış bir söz, onun suçlu görünmesine neden olacaktı. Silahını teslim etti. Nasıl olsa başka silahları vardı, yeni silah da alabilirdi. Binadan çıktı. Uzun fakat rahat adımlarla yürüyordu. Hızlı hareket ederse şüphe çekebilirdi. Koşmamalıydı. Dış kapıyı iterek açtı, çıkıp arabasına doğru yöneldi. Hava bugün biraz soğuktu. Sonbaharla henüz gelememiş olan kışın kokusunu alabiliyordu. Gerçi Teksas'ın güneyinde kışlar pek sert geçmezdi. Bazen çok soğuk olurdu fakat pek fazla değil.

Bir an için geri dönmeyi, içeriye girerek yeni amiri vurmayı düşündü fakat içeride bir sürü insanla kamera vardı. Soruşturmanın ne zaman, nasıl başlayacağını bilmiyordu. Biraz daha zamanı var, diye düşündü fakat belki de yoktu. İçinden bir ses, hiç zamanı olmadığını söylüyordu.

Eve koşup bilgisayarını ve biraz nakit para alıp yola koyuldu. Kasabadan ayrılırken bankada durup, hesabındaki tüm parayı çekecekti. Amir iki ile ikiyi toplayıp sonuca varana dek harekete geçmesi gerekiyordu. Carlin konusu, sorun oluşturacak noktalardan sadece bir tanesiydi; o meseleyi kolaylıkla açıklayabilirdi. Fakat Dallas'ta yaşananlar... Eğer oradaki polis ekipleri bir uyarı daha alırlarsa incelemeyi daha detaylı bir şekilde yapacaklar, hatta belki de adli bilgisayar uzmanı bile getireceklerdi. Kimsenin sabit disk sürücüsüne ulaşmaması gerekiyordu. Çöpe atabilirdi fakat kurulum için çok emek harcamıştı. Bunu bir anda yok etmek istemiyordu.

Hızla eve doğru yola koyuldu. Zihni dönüp duruyor, dengesinin bozulduğunu hissediyordu. İşini çok seviyordu fakat işine veda etmesi gerektiğini anlamıştı. Amir bu sefer çok fazla derine inmese de, en ufak bir şikâyet veya suçlamada listenin en başında olacağını biliyordu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Bir kere baş belası olarak nam saldın mı seni kapı dışarı ediyorlardı.

Hepsi Carlin'in suçuydu. Bir daha ülkedeki hiçbir polis kuvveti onu işe almayacaktı. Eğer dikkat etmezse yanlış kadını öldürmekten hapse bile girebilirdi. Birkaç dakika boyunca resmen panik atağın eşiğine kadar gelmişti. Kesik kesik nefes alıp veriyor, kalbi hızla çarpıyordu. O hep avcı olmuş, asla av olmamıştı. Bu denklemin yanlış tarafında olmak hoşuna gitmiyordu.

Fakat kısa bir süre sonra kalp atışları yavaşladı, derin nefesler alıp vermeye başladı. Her şey kötüye gidiyor olsa da bu işin de güzel bir tarafı olacaktı.

Artık yirmi dört saatini Carlin'i bulmaya adanabilirdi. Artık onun izini sürmek bir hobi değil, tüm hayatı olmuştu.

Zeke kabul etmek istemese de Libby haklı çıkmıştı. Sözleri kulaklarında çınlıyor, yankılanıyordu. Aynı öfke kabarmasını bile yine hissediyordu. Çok çalışmış, bu araziyi çok sevmişti. Evlenip aile kurmayacaksa neden bu işe devam ediyordu? Tek başına yaşlanıp işlerle baş edemeyecek duruma gelince tüm araziyi satarak destekli bir yaşam tesisine taşınmak için mi? Kız kardeşleri çiftlikle ilgilenmiyordu. Hepsi şehirde yaşayan profesyonel adamlarla evlenmişlerdi, kocaları bir atın bir önünü arkasını ayırt edebilecek adamlar değildiler. Kısa bir ziyaretten başka bir amaçla buraya gelmeyecekleri kesindi. Annesi için de aynı şey geçerliydi. İyi bir çiftlik sahibi eşiydi çünkü çiftlik sahibini sevmişti, çiftliği değil.

Rocking D hayatta kalmayı başarır, büyüüp yükselirse Zeke'nin çocukları da yanında çalışabilir, bu araziyi tıpkı onun sevdiği gibi sevebilirlerdi. Tabii hiçbir çiftlik hayatını da sevmeyebilirdi fakat en azından bir tanesinin, kız ya da erkek fark etmez, birinin seveceğini ümit ediyordu. Biriyle evlenmeliydi.

Rachel gibi biriyle değil. Güzel bir kadındı fakat o kadar şımarıktı ki, yatağın dışında beş para etmezdi. İlk eşini uçkurunun seçmesine izin vermişti. Bir sonrakini seçerken beyninin de fikrini almaya niyetliydi.

Uçkuru bu kez Carlin Hunt'ı gösteriyordu fakat öte yandan beyni onun burada kalıcı olmadığını biliyordu. Her günün ertesinde burada kalıp kalmayacağından emin olamıyordu. Her ne kadar bahara dek burada kalmak için "elinden geleni yapacağını" söylese de, Zeke bundan tamamen emin olamıyordu. Neden Carlin yanına her geldiğinde aklına Libby'nin sözleri geliyordu o zaman?

Carlin vestiyerden geçip mutfığa girdi; ısınmaya çalışıyordu. Zeke'nin kahve demliğinin yanında durduğunu görünce eskisi gibi paniğe kapılmadı. Aksine gülümseyerek başını dışarıya doğru eğdi. "Artık o güzellikten eser kalmadı," dedi. "Sadece birkaç saatte, o güzel beyazlık yerini çamura bıraktı." Burnunu kıvrarak Zeke'nin yanına doğru yürüdü. Daha doğrusu kahve demliğine doğru. Carlin fincanını almak için uzanırken Zeke kenara çekildi.

"Akşam yemeğinde acılı güveç var," dedi Zeke'ye bakmadan. "Acılı güveçle mısır ekmegi. Soğuk havaya en uygun yemek bence."

"Henüz çok soğuk değil, biliyorsun."

"Ne?" Carlin dönüp tezgâha yaslanarak kahvesinden bir yudum aldı. "Dışarısı donuyor!"

"Sıfırın yirmi otuz derece altına insin, o zaman görürsün."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," dedi Carlin. "Soğuk olacağını biliyorum ama sıfırın altına mı inecek?"

"Aynen."

Biraz düşündü Carlin. "O zaman dışarıya çıkmam ben de, hep içeride kalırım. Yemek yapar, çamaşır yıkar, sonra da ateşin başına oturup televizyon izlerim."

"Sen ateşin başında ısınırken alışverişi kim yapacak?"

"Spencer veya Walt. Hatta daha iyi bir fikrim var. Sen!" Carlin, Zeke'yi kızdırmaya çalışıyor, tepki vermesini bekliyordu. Son zamanlarda onu kızdırmak hiç zor olmuyordu. Bir yudum daha aldı. "Eminim, sıfır derecenin altında sokağa çıkmak iş tanımıma dahil değildir."

Patronla yatmak da iş tanımına dahil değildi fakat bahara kadar burada kalacaksa...

Evlenecek birini daha sonra da bulabilirdi. Sonra, çok sonra, Carlin'i unuttuğu zaman.

“Belki de mısır ekmeği yerine çörek yapmalıyım. Pratik yapmam gerek.”

“Mısır ekmeği, lütfen,” dedi Zeke. “Son yaptıklarınla çivi bile çakardım.”

Carlin iç geçirirken homurdandı. “Eğer çalışmazsam daha iyisini yapamam. Beyaz pastayı hatırlıyor musun?”

Carlin resmen savaş naraları atıyordu; “Remember the Alamo” şarkısındaki gibi. “Bak, anlaşalım. Bugün mısır ekmeği yap; betonları, daha doğrusu çörekleri başka güne bırak, ben de sana kendini savunmayı öğrenmen için ilk dersini vereyim.”

“Bu sana vurabileceğim anlamına mı geliyor?”

Zeke gülümsedi. “Deneyebilirsin.”

Carlin’in çok ciddi sorunları vardı, Zeke’nin ona kendi istediği şekilde yardım etmesine izin veremezdi. Zeke birçok şey istiyordu fakat hiçbirini alamayacaktı. Fakat en azından ona kendini savunmayı öğretebilirdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Zeke vestiyerin kapısını açıp bağırdı: “Carly!”

Carlin mutfakta bulaşık makinesini boşaltıyordu, içeri girse görecekti. “Buradayım,” diye seslendi Carlin. Yakın mesafede biri vardı mutlaka. Yoksa Carlin diye hitap ederdi. Hiç karıştırmazdı; yalnız oldukları zaman hep Carlin derdi, bir başkası yanlarında olduğu zaman ise hep Carly. Carlin, kendi ağzının zihninden hep iki adım ötede koştuğunu düşününce, Zeke’nin bu istisnasız kontro-lüne hayran kalmıştı.

“Ne yapıyorsan bırak da ahırın arkasına gel. Atış yapman için sana bir hedef hazırladım.” Kapı kapandı. Bu, Zeke’nin onu kapıda beklemediği anlamına geliyordu.

Atış mı? Gerçek atış mı? Carlin’in nabızı yükseldi. Birçok nedeni vardı. Zeke bu konudan ilk bahsettiği günden beri atış dersleri almayı düşünüyor fakat o kadar ileri gitmek isteyip istemediğinden emin olamıyordu. Silahlanmak çok ciddi bir adım olacaktı. Öte yandan, Brad’in silahlı olduğundan emindi. Olur da onunla yüz yüze kalırsa, eli boş ve savunmasız kalmak istemiyordu.

Bu konudaki kararı, istese de istemese de, kapısına gelmişti artık.

Tabii bir de dersleri Zeke'nin vereceği gerçeği **de vardı**. Onu düşündükçe nabızı tavan yapıyordu. İçindeki mazoşist, dersleri Zeke'nin vermesini istiyordu çünkü atış derslerinin **de golf** derslerine benzediğini, öğretmenin kollarını öğrencinin **bedenine** dolayarak atışları gösterdiğini biliyordu. Belki de öyle bir şey yoktu, belki sadece filmlerde öyleydi. Gerçekte nasıl olduğu önemli değildi. Umut ediyordu, bu da aslında aptallığını gösteriyordu.

Askıdaki ceketlerden birini alıp giydi. Üstüne atla inek kokusu sinmiş kahverengi bir ceketti. Kokudan sinüsleri yanmıştı resmen. Bu kokuyu daha önce nasıl fark etmemişti? Tabii fark etmemişti çünkü Zeke'nin, tam yanındaki çamaşır sepetinin içindeki tüm kıyafetleri aynı şekilde kokuyordu. Eve döndüğü zaman ceketi çamaşır makinesine atmaya karar verdi. Kokuyor olabilirdi ama dışarıya adımını attığı anda koku umurunda bile olmuyordu; hava gerçekten çok soğuktu. Eldiven takmış olmayı diledi, hatta eve dönmek üzereydi ki eldivenlerle atış yapabileceğinden emin olamadı. Nişancıların giydikleri pürüzsüz deri eldivenlerdi. Tüylü eldivenler ellerin ısıtmak içindi, ardında parmak izi bırakmamak için değil.

Carlin ahırın arka tarafına döndüğü anda olduğu yerde durdu; bütün adamlar onu bekliyordu.

Herkes dönüp ona baktı. Evet, herkes buradaydı: Walt, Spencer, Eli, Patrick, Micah, Bo, Kenneth, Zeke. Tanrım, neler oluyordu?

"Ne oluyor?" diye sordu Carlin huzursuzlanıp geriye doğru hafifçe çekilerek. Atış dersleri almanın kötü bir fikir olduğunun işaretiydi bu. Herkesin önünde kendini küçük düşürecekti.

Nedense atış derslerinin nasıl olabileceğini düşündüğü zaman daha çok yarı özel bir faaliyet olarak hayal etmişti, sosyal bir toplanma olarak değil. Rocking D çiftliğinin tüm çalışanları şimdi onun başarısızlıklarına tanık olacaktı. Acaba yaptığı yemekler hoşlarına gitmemiş miydi? Hatasız Beyaz Pasta'ya karşılık bir geri ödeme miydi bu? Sırf *zorla* yedirdiği için intikam mı alıyorlardı? Ayrıca o durumu neredeyse iki bin kilo patates pişirerek telafi etmemiş miydi?

"Herkes yardım etmek istedi," dedi Zeke. Gözlerinde parlayan ışık, Carlin'in bu huzursuzluğundan keyif aldığını gösteriyordu. O gülümsedikçe Carlin'in midesi kasılıyordu. Ahırın en arkasında, ağır ve sert tahtadan bir çalışma tezgâhını işaret etti. Üzerinde farklı farklı silahlar bulunuyordu.

"Farklı silah çeşitlerini öğrenmek istersin diye düşündük," dedi Walt. Bir çifte namluluyu tutup kaldırdı. "Ama bu çifte namlulu tüm belaların hakkından gelir."

Carlin boğazını temizledi. Daha önce çifte namlulu silahı sadece filmlerde görmüştü; çifte namlulu olduğunu, iki tane namlusundan anlıyordu çünkü tüfeklerin tek namlusu olduğunu öğrenmişti. Çifteliler tepiyordu, değil mi? "Anladım. Hepiniz benim o şeyi ateşlerken kırımın üstüne düşmemi seyretmek istiyorsunuz, öyle mi?"

Spencer hayret etmişti. "Sana asla böyle bir şey yapmayız, Bayan Carly!" Sonra emin olamayıp diğerlerine baktı. "Yani herhalde." Spencer böyleydi işte; dürüst, ağzını kapatmayı beceremeyen.

"Hayır, hanımefendi, size altından kalkamayacağınız bir silah vermeyeceğim," dedi Walt kesin bir şekilde. "Biraz tepiyor ama o kadar kötü değil. On yaşındaki torunum çok rahat atar bununla."

"Ben şahsen otuz sıfır altılık tercih ederim," diyerek araya girdi eli dürbünlü bir tüfeği eline alarak.

“Geyik avlamaya gitmiyor,” dedi Kenneth homurdanarak. Eli-ne bir tabanca aldı. “Onun taşınması, kullanması kolay bir şeye ihtiyacı var.”

Onu mu taşıyıp kullanmak kolaydı? Aman Tanrım, neredeyse otuz santimetreydi! Kafasından geçen düşünceler o kadar komikti ki, tabancayı göstererek kendi kendine gülmeye başladı. “Ben askı giyip bunu takarsam neredeyse dizime kadar gelir! Çantama da hayatta sığmaz.”

“Daha büyük bir çanta al,” dedi Kenneth. Bir erkeğin açısından bakıldığında çok mantıklı geliyordu fakat erkekler çanta taşımıyorlardı. Carlin de artık çanta taşımıyordu. Eğer TEC ceketinin veya kot pantolonunun ceplerine sığmıyorsa hiç yanına almıyordu. Tabii da başka bir sorun yaratmış oluyordu.

“Tabanca taşımak için izin çıkartmam gerekmiyor mu?” Sicil araştırması gerektirecek her şeyden uzak duruyordu.

“Wyoming’de gerekmiyor,” dedi Zeke. “Gizli taşıma yasal.”

Aman Tanrım. Bu her şeyi değiştiriyordu. Tabancaya bir kez daha ilgiyle baktı. Üstelik bir de geri devrilmeden ateş etmeyi başarırsa çok havalı olurdu ama çifteli tabancadan çok daha iyi iş görecekti, hedefi daha kolay vuracaktı.

“Hepsini denesin,” dedi Zeke tezgâhın yanına gidip bir çift kulaklık alırken. “Kendisi için en iyi olanı ancak öyle seçebilir.”

Görünüşe göre, Carlin’in ilk dersi için adamların hepsi en sevindikleri silahlarını getirmişlerdi. Bu jest karşısında boğazı düğümlendi. Pek de iyi olmayan yemek performanslarına rağmen, onun iyiliğini ne kadar düşündüklerini gösteriyorlardı. Gözleri doldu aniden, burnunu çekmeye başladı. “Hepiniz çok tatlısınız,” dedi hıçkırarak, ardından gülümsedi.

Kalabalık aniden hareketlendiğinde bir karmaşa arasından “o kadar da değil,” mırıltıları yükseldi. Bu yapılan, Carlin’e çok dokunmuştu. Birkaç ay önce Battle Ridge’e ilk geldiği zaman kendini bu dünyada yapayalnız hissediyor, korkusundan, ailesinden birini bile arayamıyordu. Uzun zamandır kaçıyor, saklanacak bir delik arıyordu fakat her anının son anı olabileceğini düşünüyordu. The Pie Hole’dan içeriye girdiği günden itibaren arkadaş edinmiş, güvenliğini sağlamış, gerçekten değer veren insanlar tanımıştı. Zeke’yi bulmuştu; insanı deli eden, seksi, inatçı, becerikli, seksi... Evet iki kez saymıştı ama bu düşüncelere dalmak istemiyordu, dalamazdı. Belki bir gün Brad belasından kurtulup, yeniden Battle Ridge’e dönüp Zeke’yi bulmayı... Zeke’nin hayatında hâlâ biri yoksa diye düşünüp duramazdı.

Yeter! Hem hayal gücüne hem de içindeki cinsel arzuya dur demek zorundaydı artık. Hayatını *belkiler* üzerine kuramazdı. Gerçeklerle baş edebilmesi gerekiyordu. Nedense, bunu durmadan kendi kendine hatırlatmak zorundaydı.

Zeke kulaklıkları ona uzattı. Carlin tam takıyordu ki durdu. Tek bir kişiye yetecek kadar kulaklık vardı. “Peki ya diğerleri?”

“Diğerleri kulaklarını parmaklarıyla tıkayabilir,” dedi Zeke. Cebinden bir top pamuk çıkarıp ikiye böldükten sonra kulaklarının içine yerleştirdi. “Kulaklarını tıkayamayacak olan bir tek biziz.”

Carlin, adamlara baktı. “Sizin kulaklıklarınız yok mu?”

“Güzel kulaklıklar var,” dedi Walt sırtarak. “Silahın sesini engelliyor ama geyiğin yaprakların arasında koşarken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyorsun. Ama patronun dediği gibi, parmaklarımız dururken kulaklıkları ne yapacağız?”

Carlin kendini daha iyi hissetmişti. Kimseyi sağır etmek istemiyordu. Hem belki de kulaklık takmaktansa parmaklarını kullan-

mak onlar için daha cesur bir davranıştı. Elinde tuttuğu kulaklıkların Zeke'ye ait olabileceği aklına geldi.

"Hadi taksana," dedi Zeke. "Söylediğim her şeyi duyabileceksin."

Carlin kulaklığı takıp başına göre ayarladı ama Zeke'nin söylediğinin tam tersine, o kadar etkiliydiler ki, resmen sağır olmuş gibiydi. Zeke, Carlin'in çenesini tutup başını sabitledikten sonra kulaklıklardan birine dokundu. Carlin aniden, kulağının içindeki patlama sesiyle yerinde sıçradı. Her şeyi duyuyordu; adamların botlarının her hareketini, konuşmaları, *nefes alış verişlerini* bile duyuyordu. Hayır... Bu, Zeke'nin soluk sesleriydi; güçlü, istikrarlı, tam yanında.

"İnanılmaz," dedi gözlerini kocaman açarak. "Bunlar mucize."

"Çok mu yüksek?" diye sordu Zeke muhtemelen çok kısık bir ses tonuyla konuşarak. Carlin başıyla onayladı. Zeke kulaklığa yeniden dokununca ses kısıldı. Anladığı üzere, kulaklığın üzerinde bir tane açma kapama, bir tane de ses ayarını yapan iki düğme vardı. Walt'un bahsettiği güzel kulaklıklar bunlar olmalıydı.

Zeke, Carlin'in dirseğine dokunarak onu tezgâha doğru çevirdi. "Öncelikle sana her silahın nasıl çalıştığını göstereceğiz."

İşin bu kısmı hiç eğlenceli değildi. Her adam, en sevdiği silaha kurşunları nasıl koyup nasıl çıkaracağını gösterip, ardından Carlin'in de denemesi için onu yönlendirdiler. Carlin saçını kuruturken bile daha çok eğlendiğini düşünüyordu ama yine de devam ederek onları dinleyip izledi; sonunda artık silahların nasıl doldurulup boşaltılıp mekanizmalarının nasıl çalıştığına dair az da olsa bir fikre sahipti. İki tane tabanca vardı; bir altıpatlar, bir de otomatik silahın arasındaki farkı, adamlar gösterene kadar ayırt bile edemiyordu. Ona göre tabanca, tabancaydı. Yanılmıştı.

Tüfeği doldurmak, tutmak çok kolaydı. Çok daha ağır olmasını bekliyordu fakat dürbünlü geyik tüfeklerinden daha ağır sayılmazdı. Tüfeği incelerken hayrete düşmüştü. Sıradan bir tüfek olabilirdi, adamlar için de hiçbir şey ifade etmiyor olabilirdi fakat daha önce eline hiç ateşli silah almayan biri için çok sağlam bir aletti.

Midesi kasılmıştı; sadece hayretler içinde değildi, aynı zamanda korkuyordu da. Korktuğu için de, “Önce bununla atış yapmak istiyorum,” dedi. Yoksa korkup vazgeçecekti. Düşerse de dünyanın sonu değildi bu. Herkes gülecekti, o da kalkıp, üzerini silkip bir sonraki silahla devam edecekti. Fakat bunu kullanabilmeyi gerçekten çok istiyordu çünkü bu tüfekten en belalı tip bile korkardı.

Kimse onu vazgeçirmeye çalışmadığı için rahatlamıştı çünkü fikrinin değişmesi için tek bir cesaret kırıcı kelime bile yeterli olacaktı. Saman balyalarının üzerine tutturulmuş bir hedef tahtası vardı. Zeke, Carlin’in arkasına geçince Carlin’in hayalindeki sahne canlandı. Zeke’nin iri bedeni, Carlin’in bedenini arkadan kaplamış, kolları öne doğru uzanmış, tüfeği omzuna nasıl oturtacağını gösteriyordu. Kaslı vücudu Carlin’in arkasına yaslanıyor, bedenindeki sıcaklık ikisinin de giydiklerini ısıtmaya yetiyordu. Carlin ne yaptığını, neden burada olduğunu unutmuştu.

Tam o anda Zeke burnuyla havayı koklamaya başladı. “Bu koku da ne?”

Carlin yeniden gerçek dünyaya döndü. “Ceketinden geliyor,” dedi. “Kokuyor.”

“Ona ne şüphe.”

“İnek pisliğinin içinde yuvarlanan ben değilim.”

Zeke ona tüfeği sabitlemesi için yardımcı olduktan sonra nasıl nişan alacağını gösterdi, sonra kollarını üzerinden çekip uzaklaştı.

Carlin şok geçiriyordu. Hem kendini garip bir biçimde korunmasız hissediyordu hem de Zeke kollarını üzerinden çektiği için hayal kırıklığı içerisindeydi. Tereddütle dudağını ısırıldı. Tamam. Bunu yapabiliyordu. Gerçek hayatta tüfekte ateş etmek zorunda kalırsa Zeke yanında durup ona kollarını dolamayacaktı.

Tüfeği omzuna yerleştirerek Zeke'nin gösterdiği gibi pozisyonunu aldı, nişan noktasını ayarlayarak tetiği çekti.

Çok az ses çıkmıştı; kulakları sağır eden *patlama*, kulaklıklar sayesinde bastırılmıştı. Tüfek ellerinin arasında sarsılmıştı fakat beklediği kadar ağır bir sarsıntı değildi bu. Omzunda da hafif bir darbe hissetmişti fakat yine, beklediği şiddetin çok altında bir his-ti bu. Barutun keskin, acı kokusu bir şekilde hoşuna gitmişti.

"Başardım! Başardım!" diye bağırmaya başladı sevinçten yerinde zıplayarak.

Zeke hemen uzanıp silahı onun elinden aldı. Sırıyordu. "Neredeyse başardın," dedi.

"Hayır, *başardım*! Tetiği çektim! Kırımın üstüne düşmedim."

Adamlar kahkahalarla gülüyorlardı ama kulaklıklardan ses boşuk geliyordu. Zeke'nin sesi gayet gür ve net bir şekilde geliyordu. Demek ki adamlar resmen uluyorlardı. Carlin zafer dansını bırakıp öfkeyle onlara bakmaya başladı. "Komik olan ne?" diye sordu gözlerini kısarak.

Zeke hedefi gösterdi.

Doğru ya. Hedef. Dönüp kocaman hedef tahtasına baktı.

Dokunulmamıştı.

"Bu kadar saçmayla hedefi nasıl kaçırdığına emin değilim," dedi Zeke. Carlin onun gülmemek için yanağının içini ısırıldığından emindi. "Bir kuşu hedef aldın herhalde."

“Bunlar teferruat!” Carlin konuyu dağıtmaya niyetliydi. “Ateş ettim sonuçta! Görmüyor musun? Bundan sonrası basit iş. Tüfekle ateş etmekten korktuğum için önce onu denemek istedim. Eğer bunu ateşleyebilirim diğerlerinin tümünü ateşleyebilirim demektir. Sonuçta bunu ateşlemeyi başardım.”

Zeke’nin bakışlarındaki ifade bir anda değişir gibi olmuştu. “Tekrar atmak ister misin? Belki bu kez hedefi vurursun.”

“Evet,” dedi Carlin heyecanla. “Her şeyi vurmak istiyorum. Çok eğlenceli!”

Carlin defalarca ateş etti. İkinci denemeden sonra bazı saçmalar hedefi vurmuştu. Hedef tahtası yırtılana kadar devam etti. Yeni hedef tahtası asıp diğer tüfeklere geçtiler. Garipti. Bunlarla hedefi daha kolay vuruyordu fakat kullanması pek hoşuna gitmemişti. İlki kadar eğlenceli değillerdi, dürbünleri de çok garipti. Üstelik çok fena tepiyorlardı. Ateş ettikten sonra tüfeği omzundan indirip yüzünü buruşturdu. “Canım acıdı! Bunu sevmedim.”

“Sana demiştim,” dedi Kenneth, Eli’ye.

Fakat ilk tabancayı eline aldığı zaman içinde bir şeylerin hareketlendiğini hissetti. İlk kullandığı tüfek kadar eğlenceliydi, insanın içinde ilkel bir his uyandırıyordu. Silahı avcunun içinde hissettiği an, bunun tam kendisi için uygun silah olduğunu anladı. Kenneth haklı çıkmıştı.

“Bunu sevdim,” diye mırıldandı.

“Keşke yüzündeki ifadeyi sen de görebilsen,” dedi Zeke kulaktan duyulan kısık sesiyle. Bakışları derindi.

Carlin aklıyla düşüncelerini toparlayarak ondan uzaklaşıp hedefe kilitlendi. “Böyle mi?” diye sordu iki eliyle tabancayı tutarak nişan alırken.

“Aynen öyle.” Bu kez Carlin’in arkasına geçmedi, ellerini nereye koyması gerektiğini göstermedi. Zaten her şey olması gereken yerdeydi. Altıpatlar bir tabancaydı bu, Kenneth getirmişti. Carlin nişan alıp tetiği çekti. Tam ona söyledikleri gibi namluyu ayarlayıp bir daha ateş etti. Tüm kurşunları tüketene kadar ateş etmeye devam ettikten sonra hedefi kontrol ettiler.

İyi haber, her atışta hedef tahtasını denk getirmişti. Kötü haber ise, hedefi vuran sadece üç kurşun vardı.

“Daha iyi atıyorsun,” dedi Spencer, onu teşvik etmek isteyerek. Carlin’in hayal kırıklığını görmüştü.

“Daha da iyi atacağım,” dedi Carlin dişlerini sıkarak. “Otomatiği göreyim.”

Zeke o günkü seansı sonlandırana kadar dört hedef tahtası çürütmüş, hayal bile etmek istemediği kadar cephane tüketmişti. Seansı bitirmeyi isteksizce de olsa kabul etti; adamların da onun da yapacak işleri vardı. Fakat istediği silahı bulmuştu. Altıpatların elinde yarattı his çok güzeldi fakat otomatiğin verdiği duygu bambaşkaydı. Evet, kurulumu da ateş etmesi de daha zordu ama daha net ateş edebiliyordu. Biraz daha pratik yaparsa, hatta çok fazla pratik yaparsa iki atıştan birinde hedefi vurabilirdi.

Brad onu bu kez yakaladığı zaman kendini savunmasız hissetmeyecekti. Belki yenilmez olduğunu da düşünmeyecekti fakat en azından korunmasız kalmayacak, korkudan ödü kopmayacaktı. Bu hem iyi hem de kötüye işaret olabilir. Gücün verdiği rahatlıkla dikkatini dağıtmamalıydı fakat en azından kendini koruyabileceğini biliyor olacaktı.

Bir silahın, bir kızın ne kadar işine yaradığı ortadaydı. Sonuç inanılmazdı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Tanrı'ya şükür, Spencer askısından kurtuldu. Artık kamyoneti sürebiliyor, diye düşündü Carlin fakat Zeke çocuğu hâlâ hafif işlere sürmeye devam ediyordu. Carlin bu durum için minnettardı çünkü bugün kasabaya Zeke'yle değil, Spencer'la gitmişti. Zeke'den uzak durmasını sağlayan her şeyi kabul ederdi. Ona yakın durdukça sinirleri geriliyordu. Uzun bir süre küçük bir alanda onunla mahsur kalmış olsa kesin kriz geçirirdi.

Şu sıralar özellikle sürekli krizin eşiğine geliyordu.

Kar yağmaya başladığında Battle Ridge'den yeni çıkmışlardı. "Harika," diye mırıldandı Spencer. "Akşam saatlerinde yağması bekleniyordu."

Carlin pencereden dağlara doğru baktı; kar yağışından dolayı bulanıklaşmıştı. Bekledikleri yağış *saatler* önce gelmişti. Carlin kar yağmaya başlamadan önce eve gelip marketten aldıklarını yerleştirmiş olmayı dilerdi. İlk kar yağışında ne kadar heyecanlanıp büyülendiğini düşündükçe kendi kendine gözlerini deviriyordu artık. O ilk yağışın ardından birçok kez kar yağmış fakat hiçbirini beyaz

kalmamıştı. Aksine gri-kahverengi, vıcık vıcık bir hal almış, sonra gece boyunca tekrar donunca her yer kaygan buzla kaplanmıştı.

Üstelik daha aylardan kasımdı.

“Çiftliğe dönebileceğiz, değil mi?” diye sordu çünkü kar yağışı gitgide artıyordu, yol kenarları beyazla kaplanmıştı bile.

“Evet, tabii ki.” Çok emin bir şekilde konuşmuştu. Ardından, “Umarım,” demeseydi Carlin de gidebileceklerinden emin olacaktı. Spencer böyleydi; hem iyimser hem de dürüst.

Fakat bu hava şartlarında arabayı nasıl süreceğini çok iyi biliyordu, Carlin’in yolla nasıl baş edebileceğine dair hiçbir fikri yoktu, o nedenle Spencer’a güvenmek zorundaydı.

Daha önceki yağışlı günlerde çiftlikteydi. İlk defa yoldayken kar yağışına denk gelmişti. Gerçi bu seferkinin de sert bir yağış olup olmadığından emin değildi. Wyoming için normal olduğunu düşünüyordu fakat Spencer’ın “umarım” demesinin ardından pek emin değildi.

Yol şimdilik temiz görünüyordu, o yüzden rahatlayıp manzarayı seyretmeye koyuldu. Her mevsimde, her havada manzara nefes kesiciydi. Birkaç haftadır dağların zirveleri beyazdı fakat kar yağdıkça beyaz örtünün yayılmasını izlemek insanı hipnotize ediyordu resmen. Kamyonetin içi sıcaktı, sileceklerin ritmik sesi uykusunu getiriyordu; çok güzel bir histi. Dışarıdaki soğuğa rağmen sıcak kamyonetin içinde oturmak, şömine başında keyif yapmaya benziyordu.

Asfalt yoldan çıktıkları zaman buza çarptılar. Lastikler biraz kaydı fakat Spencer kamyoneti toparlamayı başardı. Biraz yavaşlayarak frenleri mümkün olduğunca az kullanmaya çalışıyordu.

Durum pek iç açıcı değildi. Hâlâ çiftlikten çok uzaktalardı, rakım yükseldikçe yol da gitgide kötü bir hal alıyordu. Carlin’in uy-

kusu kaçmış, doğrularak tüm dikkatini yola vermişti. Gerçi lastiklerin kaymaması için sessizce dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bir yokuşa tırmanmaya başlamışlardı. Bu yol daha önce hiç bu kadar dik görünmemişti Carlin'e fakat Spencer çok yavaşlamış olmasına rağmen lastikleri kayıyordu. Geride bıraktıkları her santimetre bir zaferdi resmen. Carlin kolçağa tutundu. "Ahahah."

Spencer ona bakıp gülümsedi fakat bu keyifli ifadesi pek uzun sürmedi. "Sorun yok," dedi ama tam o anda buzlu yolun üzerinde yana doğru kaydılar. "Herhalde."

Spencer bu belirsiz konuşmalarından vazgeçse iyi olacaktı. Tam umut verdiği sırada kararsız kalıp Carlin'i endişelendiriyordu. "Dikkatli ol," dedi Carlin, her ne kadar yaptığı uyarının bir işe yaramadığını biliyor olsa da. "Kırılabilircek eşyalarımız var."

"Öyle mi?" diye sordu Spencer şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtarak.

"Yola bak!" diye bağırdı Carlin. "Arkada yumurtalar var." Önlerinde uzanan daracık yola bakıyordu. "Arka koltukta altı düzine yumurta var." Zeke ile adamlarına yumurta yetiştiremiyordu. Yumurta, ekmek, süt en elzem ihtiyaçlarıydı.

Spencer direksiyonu tutup öne doğru eğilerek tüm dikkatini yola verdi. Biraz endişeli görünüyordu, ki bu, onda alışkın olunan bir tepki değildi. Onun yüzünde iyimserlikle mutluluk haricinde bir ifade görmek pek mümkün olmadığı için, Carlin de endişelenmesi gerektiğine karar vermişti.

"Geri mi dönmeliyiz?"

Carlin'in sorusu üzerine Spencer'ın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi, erkeklik otoritesinin bir şekilde sarsıldığını gösteriyordu. "Hayır, eve dönebiliriz ama bugün evden çıkmadan zincirleri kamyonetin arkasına koymalıydım."

Klasik Spencer; iyimser ve dürüst. “Zincir mi?” Zincirle ne yapıyorlardı ki? Bir an buzların arasından zincirlere tutunarak kurtulmaya çalıştıkları bir sahne geldi gözünün önüne. Onun gibi sıcak iklime alışkın bir insanın Wyoming kışına dair öğrenmesi gereken çok şey vardı.

“Lastikler için,” dedi Spencer. “Yollar kuruyken onlarla sürmek zor oluyor ama buzla kaplandığı zaman yol tutuşu çok iyi. Normalde zincire bu kadar erken ihtiyaç duymayız. Yollar o kadar kötü bir hal almadan evde oluruz diye düşünmüştüm üstelik ama çok buzlandı gibi görünüyor.” Endişeli yüz ifadesi geri gelmişti. “Zincirleri unuttuğum için patron beni öldürecek...”

“Eve sağ salim varacağız,” dedi Carlin, Spencer’ın iyimserliğini bir süreliğine kendisi kullanmaya karar vererek; sanki dile getirdiği şeyler gerçekleşecekmiş gibi. Ondandır şüphe duyduğunu düşünmesini istemiyordu. Ondandır şüphe *duymuyordu* zaten ama buz çok tehlikeliydi. Kara alışmıştı ancak buz daha farklı bir kategorideydi. Buzun üzerinde araba yolculuğu yapma fikrinin verdiği içsel korku, vücudundaki her kasın gerilerek yaşanabileceklere hazırlanmasına neden oluyordu.

Bu günlerde zaten kendini kötü hissetmek için kötü hava şartlarına da ihtiyacı yoktu. Hep eşikte bekliyor, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Gün içinde yaşadığı ürkekliklerle gerilimler, Brad’e karşı duyduğu korkudan kaynaklanmıyordu; Zeke’ye yakın olmak, bedenindeki tüm sinir hücrelerini harekete geçiriyordu. Onu çok istiyordu fakat ona sahip olamıyordu. Dibe vurmak üzereydi resmen. İlk başlarda burada bulunduğu iş imkânına, hem para biriktirebileceği hem de kış boyunca saklanabileceği bir sığınak olarak bakmıştı fakat buradaki herkesle arkadaşlık kurmuştu, çift-

liğı artık kendi evi gibi görüyordu. Bunlara ek olarak bir de onu kızdıran, ona kendini savunmayı öğreten, sanki kendisiyle aynı hisleri besliyormuş gibi bakan bir de adam vardı.

Zeke istediğı şeyin peşini bırakmayan bir adamdı. Bu özelliğine karşı temkinli davranmak için Kat'ın onu uyarmasına gerek yoktu çünkü beyin hücreleri olan her kadın, adamın yenilgiyi hiçbir şekilde kabul etmediğini, karşı karşıya kaldığı her durumu öyle ya da böyle kendisine uyduracağını anlardı. İşin komik tarafı Brad de "hayır" kelimesini bir cevap saymıyordu fakat iki adam birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Brad, bir kadının, onu istemediğı gerçeğini kabul edemiyordu. Zeke ise olayları daha derin analiz ettiğı için, bir kadının kendisine olan tepkisinin doğasını görebiliyordu. *Biliyordu* işte, anlıyordu. Carlin'in de söyledikleriyle hissettiklerinin birbirinden farklı olduğunu anlayabiliyordu. Brad, Carlin için hayati tehlike teşkil ediyordu. Zeke ise sadece duygularına yönelik bir tehlikeydi.

Yol kıvrılarak tepeye doğru çıkarken, lastikler tekrar kaymaya başlayıp Carlin'in düşüncelerini dağıtmayı başararak, dikkatini yola vermesine neden oldu. Spencer ayağını gazdan çekip lastikleri serbest bıraktı, böylece lastikler tekrar ivme kazandı. Carlin nerede olduklarını anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Normalde hava güzelken bu yolda gittiğı zaman, çiftliğe daha ne kadar yol kaldığını kestirebilirdi fakat bugünkü hava şartları altında bunu yapmak çok zordu; kar her şeyi değiştirmişti. Önünden geçtiğı hiçbir yeri hatırlamıyordu; dağlar, yollar, geçitler, kar yüzünden hep birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Zamanın nasıl geçtiğini de anlamamıştı. Arabanın dijital saatine göre bir saattir yoldaydılar. Normal hava şartlarında çoktan çiftliğe varmış olmaları gerekiyordu.

Yolun kıvrımları arttıkça Spencer hızını daha da düşürdü; neyse ki yokuş bitmiş, inişe geçmişlerdi. Fakat hava gitgide daha da kötü oluyordu. Her geçen saniye görüş netliği düşüyordu. Sonunda sadece birkaç santimetre önlerini görebilir olmuşlardı. Carlin de emniyet kemerinin el verdiği ölçüde öne eğilerek dikkatle yola bakmakta olduğunu fark etti.

Lastiklerden gelen ses değişince Carlin yan pencereden baktığında bir köprünün üzerinde olduklarını gördü. Nerede olduklarını anlamıştı. Normal hava şartlarında bile bu köprüden geçmek onu huzursuz ederken bugün hiç geçmek istemiyordu. Köprüyü aştıkları anda yol sola doğru keskin bir viraja bağlanıyor, oradan da sağa doğru dik bir dağ geçidine doğru kıvrılıyordu. Geçidin bir tarafı inanılmaz yüksek bir uçurumdu, çok ince bir dere, dağın etrafından dolaşıyordu. Kar çok yoğun olduğu için uçurumu da dereyi de göremiyordu fakat orada olduklarını bildiğinden kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Sağ eliyle kapının kenarını, sol eliyle koltuğu sıkıca tutuyordu.

Köprünün tam sonuna gelince lastikler yine kaymaya başladı, kamyonetin arkası sağ taraftaki dağ geçidine doğru savruldu. Spencer yavaşça, sakın bir şekilde ayağını gazdan çekerek direksiyonu hafifçe sağa doğru kırdı fakat manevra yapacak pek fazla alanı olmadığından köprünün sonuna geldiklerinde araba yolun dışına çıktı. Carlin korkuyla gözlerini kapattı.

“Sorun yok,” dedi Spencer normalden biraz daha yüksek bir ses tonuyla. Bir yandan gaz pedalını hafifçe kontrol etmeye çalışıp diğer yandan da direksiyonu ona göre ayarlamak için çaba gösterirken tuttuğu soluğunu bıraktı.

Karşılarına geyik çıkmasaydı yola neredeyse sorunsuz devam edeceklerdi. O kadar ani belirmişti ki karların arasından, resmen

bir saniyede önlerinde bulunuvermişti. Spencer içgüdüsel olarak frene bastı. Geyik *orada*, kamyonetin tam önündeydi. Frenler kilitlendi, lastikler çekiş gücünü yitirdi, kamyonet geri geri sağa, dağ geçidine doğru kaymaya başladı ve geçide girdi.

Carlin havada sıçrayan, sonra tekrar dönüp karların arasına karışan bir geyik hayaletinden başka bir şey görmüyor, çığlık atıyordu. Ağır çekimde gibilerdi, saniyeler uzuyordu. Spencer'ın küle dönmüş yüzünü, kocaman açılan gözlerini görüp kalbinde bir acı hissetti; bu kadar genç, daha evlenip çocuk sahibi olmadan, hayatı yaşayamadan ölecek çocuk. Karın bir girdap gibi sessiz, muhteşem bir şekilde dönerek hareket ettiğini gördü. Beyaz karın tüm heybetinin altından yemyeşil ağaçların dallarının uzandığını gördü. Kendi elini uzanırken gördü, sanki havayı tutup her şeyi bir araya getirebilecekmiş gibi.

Ardından bir darbeyle öne doğru savruldu, emniyet kemerinin etkisiyle aynı hızda geri zıplayarak koltuğa gömüldü. Kamyonet durdu, kaportası havada kalmıştı.

Carlin sileceklerin üzerine boşalan karlara sessizce bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"İyi misin?" diye sordu Spencer nefes nefese. Elleri direksiyonun üzerinde kenetlenmişti.

"Aa... evet. Sen?"

"İyiyim." Sesi çatallanıyordu. O da sileceklere bakıyordu.

O garip, yersiz düşünceyle bir anda bağırmaya başladı Carlin. "Yumurtalarım!" Arka koltuğa doğru dönmeye çalıştı fakat arabanın metallerinin gıcırtısı yükseldi tam o sırada.

"Hareket etmeyin, Bayan Carly!" Spencer fısıldayarak konuşuyordu. Yüzü bembeyaz kesmişti. "Tam dengede duruyoruz şu anda."

Dengede mi? *Dengede mi?*

“Nasıl? Nerede dengede?”

“Bir ağacın üzerinde,” dedi Spencer, yutkunarak konuşuyordu. Carlin tam o sırada çocuğun sileceklere değil, dikiz aynasına bakmakta olduğunu fark etti.

Bir ağacın üzerinde. Güzel. Ağaç *bir adet* olmasaydı güzel olacaktı. Birden fazla ağaç bulunsaydı daha iyi olurdu. “Ne kadar büyük bir ağaç?”

“Eee... pek büyük değil.”

Carlin yan aynadan bakınca neredeyse korkudan bayılacak gibi hissetti. Arkada hiçbir şey yoktu; sadece beyaz kar taneleri hiç durmadan düşüyordu Hem de Carlin’in göremediği bir yere. Aşağıya düşmelerini engelleyen şey bir ağaç değil, kar taneleri idi sadece.

“Pek büyük değil derken, ne kadar büyük yani?”

“Hareket etmeyin, lütfen.”

“Hiç büyük değil demek ki.”

Spencer yine yutkundü. “Bizi tutuyor ama biz tam olarak ağacın merkezinde değiliz.”

Panikten Carlin’in göğsü sıkışmıştı. Tek yapabildiği kesik kesik hızlı soluklar alıp vermektir. Küçük bir ağaç. Merkezin dışında. En ufak bir hareket bile üzerinde durdukları dengesiz tüneğin üzerinden düşmelerine neden olabilirdi. Ağaç kamyonetin ağırlığıyla kırılabilirdi. Kökleri bile yerinden çıkabilirdi. İnanması güç bir şans ile meleklerin yardımı, havada tutunmalarını sağlıyordu.

Spencer yavaşça ön taraftaki telsize doğru uzandı. Sadece kolunu hareket ettiriyor, bedenini sabit tutmaya çalışıyordu. Telsizi açıp bir düğmeye bastıktan sonra mikrofona doğru konuşmaya başladı. “Patron, orada mısınız?”

Zeke o kadar çabuk cevap verdi ki, Carlin adamın telsizin ba-
şında beklemekte olduğunu düşündü. “Hangi cehennemde kal-
dınız?” Telsiz pek iyi çekmiyordu; birkaç kez ses kesildi fakat Ze-
ke’nin ne söylediğiyle sesindeki paniği anlamak mümkündü.

“Yoldan çıktık,” dedi Spencer. “Dağ yolundaki köprüyü tam
geçtiğimiz yerde, sapağa gelmeden.”

“Carlin iyi mi?” Çok sert, çok keskin bir ses tonuyla konuşı-
yordu Zeke.

Carlin demişti, *Carly* değil. Onun dil sürçmesi karşısında Carlin
nefesini tutmuştu. Zeke bu hatayı ilk defa yapıyordu. Spencer’in
fark edip etmediğini merak etti. Belki de telsizin iyi çekmemesin-
den dolayı yanlış duyduğunu sanmıştı.

“Bayan Carly iyi ama hemen buraya gel, patron. Bir ağacın
üzerinde duruyoruz, kamyonetten inemiyoruz.”

“Hemen geliyorum. Hareket etmeyin sakın. Her şey yoluna
girecek.”

Zeke’nin otoriter ses tonu hem rahatlatıyor hem de insanı deli
ediyordu. O kadar kendinden emin konuşmuştu ki hem kamyone-
tin ağırlığının hem de yerçekiminin onun emirlerine göre hareket
ettiğini sanırdınız. Carlin bir yandan onun özgüveninden dolayı
kendini güvende hissetmeye başlamış, öte yandan, kendini be-
ğenmişliği karşısında yine öfkelenmişti.

Lütfen, lütfen, Tanrım, diye dua etmeye başladı, *bir kere olsun,*
onun bu kendini beğenmişliğini görmezden gelip haklı çıkmasına
izin ver.

Spencer’la birlikte donarak yerlerinde oturmaya devam etti-
ler. Beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Ya Zeke ya
da ölüm gelecekti.

Zeke yolun kenarından görünen arabanın ön kaportasını fark etti. Kar o kadar şiddetli yağıyordu ki, neredeyse kamyonetin büyük bir kısmını kaplamıştı. Tam olarak nerede olduklarını bilmeseydi, bakınmadan düz geçip gidebilir, kesinlikle göremezdi.

Kamyonetin pozisyonunu görünce kalbi korkuyla atmaya başladı fakat panik duygusunu bir kenara itti. Olabilecekleri düşünüp kontrolü kaybetmenin vakti değildi şimdi. şu ana kadar gerçekten olanlara odaklanmalıydı, ki o bile kanının donmasına yetiyordu. Kamyonetin düşmemiş olması bir mucizeydi.

Vitesi parka aldı, kapıyı açtı, anında kamyonetten aşağıya indi. Yolun kenarı tamamen buzla kaplıydı. Yolun kenarına inip neler olup bittiğine bakarken botları kayıyordu. Arka dişlerini sıkmıştı, durum hiç iyi görünmüyordu.

Sileceklerin yarısını kaplayıp kamyonetin sıcaklığından eriyen karların arasından Carlin'le Spencer'ın koltuklarında hareketsiz bir şekilde oturduklarını, birbirlerine göz kırpmaya bile korkan bembeyaz, boş bakışlarını gördü.

Kamyonetin arka tamponunu dengesiz bir şekilde tutmayı başaran ince ağacı görebiliyordu. Spencer'ın oturduğu tarafta aracın ağırlığı altında eziliyordu. Her an kırılıp ikisini de  l me g nderebilirdi.

Hayır, Tanrım. *Hayır*. Hayatta izin veremezdi buna. Carlin...

Düşüncelerinden hemen sıyrılarak dört  eki li, çift akslı, dizel kamyonetine koştu çünkü kendi kamyonetinin önünde vinç vardı. Onu takip eden Walt, Zeke'ye güvenli bir mesafede durdu. Zeke, yüzünü Walt'a vereceği şekilde durdu. Bu hiç kolay

olmayacaktı. Hatta kamyoneti oradan çıkarıp çıkaramayacaklarından bile emin değildi.

Walt vinçin yanında duran Zeke'nin yanına giderek durumu incelemeye başladı. "Kahretsin," dedi kısık bir ses tonuyla. Spencer'la Carlin'in duymasını istemiyordu.

Diğer adamlar da yoldaydılar fakat Zeke, Micah'ın on, Kenneth'in de en az beş dakika sonra varabileceklerini tahmin ediyordu. Onları beklemeden çıkıp gelmişti.

"Makara kullanacağız," dedi Zeke. Kamyoneti belirli bir açıdan vinç yardımıyla çekmeleri gerekiyordu, bu da ancak makarayla yapılabilirdi. Araçları tampon tampona denk getirip kamyoneti çekemeyeceklerdi çünkü yol çok dardı. Vinç dört bin beş yüz kiloyu kaldıracabilecek güçteydi. Sorun zeminin kaygan, diğer kamyonetin çok büyük olmasıydı. Çelik kabloyu tampona bağlayamadı çünkü tampon sağlam değildi, her an yerinden çıkabilirdi. Ya arabanın kasasına ya da dingile bağlamak zorundaydı. Yolun kenarı tamamen buzla kaplıydı, kamyonetin yanına inip altına uzanmak hiç kolay olmayacaktı. Zeke kayıp düşecek olursa ölürdü. Eğer kamyonete çarpıp dengesini bozarsa üçü de ölürdü.

Kabloyu kamyonetin sağlam bir yerinden geçirmeliydi. Bunun için en iyi yer, motorun çerçevesiydi; mümkün olduğunca merkeze yakın bir yerden geçirmeliydi yoksa kamyonet yana devrilirdi. Eğer motorun çerçevesine ulaşamazsa dingile veya başka en yakın noktaya ulaşmaya çalışacaktı. Kamyonetin devrilip düşmesi için elinden geleni yapmalıydı. Çelik kablunun dingile zarar verip vermemesi umurunda değildi. Kamyonetlerin yenisi alınabilirdi fakat insanların alınamazdı.

Walt dikkatle yol kenarına yaklaşıp duruma bakmaya çalıştı. Yürürken kayıyor, kollarını havada sallayarak dengesini geri ka-

zanmaya çalışıyordu. "Dikkatli ol," dedi Zeke, Walt'ı ceketinin arkasından yakalayıp onun güvenli bir şekilde durmasını sağlarken. Fakat Walt da Zeke'nin gördüğünü görünce yüzünü endişe kaplamıştı. Arabanın aşağısındaki zemin de düz değildi. Düşükleri zaman, dimdik bir iniş daha bekliyordu onları. Arabanın ön tamponu neredeyse yere sürünüyordu, altından geçmek mümkün değildi. Yan taraftan eğilip alt kısma ulaşmalıydı, bunu metal kabloya *tutunmadan* yapmak zorundaydı. Metal kabloyu da öncesinde göndererek kancayı doğru pozisyona oturtmalıydı. Ardından kamyonetin altına geçip kabloyu sabitleyebilirdi.

Tabii bunları yaparken elini çabuk tutmalıydı yoksa her an güçlü bir rüzgâr çıkıp arabayı aşağıya devirebilirdi veya ağaç kırılıp arabayı tepeden aşağı bırakabilirdi.

"Ben hallederim," dedi Walt gönüllü olarak. "Ben senden daha zayıfım."

Doğruydı bu. Zeke yaşlı adamdan daha uzun, daha ağırdı. Göğüsleriyle omuzları daha genişti. Walt çok dayanıklıydı fakat konu burada dayanıklılık veya boyut değildi. "Fark etmez," dedi Zeke. "Bunu yapmak benim görevim." Kimsenin hayatını riske atmaya-caktı. Carlin'in hayatını da kimseye emanet etmeyecekti.

"Fakat patron..."

"Benim sorumluluğum. Benim işim."

Walt bu ses tonunu çok iyi tanıyordu, o yüzden tartışarak daha fazla zaman kaybetmek istemediğinden makarayı hazırlamaya koyuldu. Zeke şapkasını çıkarıp arabanın içine bıraktı, ceketinin kapüşonunu başına geçirdi. Sonra kabloyu makaradan çıkarıp yolun kenarına çekti. Karnının üzerine yatarak kancayla kabloyu arabanın altından geçirebileceği en uygun yeri aramaya koyuldu.

Yağmaya devam eder kar, tamponun üzerini kaplamıştı bile. Zeke eldivenli eliyle karları temizlemeye çalıştı. Çok ağır hareket edip dikkatli olmaya çalışıyor, tampona vurmak istemiyordu. Sonunda bir boşluk görmeyi başardı, kancayla kabloyu kamyonetin altından uzattı.

“Hazır mısın?” diye seslendi omzunun üzerinden Walt’a.

“Hazırım.”

Zeke ayağa kalkmadı. Doğrudan karnının üzerinde, dağ yoluna doğru daldı; buzun üzerinde kayıyor, botlarının parmak uçlarını zemine bastırarak kontrolünü korumaya çalışıyordu. Eğim hem çok dikti hem de etrafında bir sürü kaya vardı. Kayalardan tutunarak kontrolünü daha kolay sağlıyordu. Çok uzun bir mesafe kalmamıştı, belki bir buçuk iki metre fakat mümkün olduğunca yavaş hareket etmek için inanılmaz bir çaba göstermek zorundaydı, yoksa aniden hızlanıp aşağıya çakılabilirdi. Soğuk hava, kot pantolonu ile termal iç çamaşırından bile içeriye sızmış, hatta kalın paltosu bile soğuğu teninden uzak tutmaya yetmemişti. Karla buz parçaları kıyafetlerine yapışıyor, eridikçe daha fazla üşümesine neden oluyordu.

Carlin’in oturduğu taraftaydı. Başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu çünkü onu korkudan kaskatı kesilmiş yüz ifadesiyle görmek istemiyordu. Yoksa odağını yitirip hız kontrolünü kaybedebilirdi. Her şey yeterince ters gitmişti zaten, bir de odağını yitirmeyi bunlara eklemek istemiyordu. Mesela kamyonetin tepesine bir kuş konsa dengeyi bozabilirdi. Neyse ki kuşlar bu havada uçmuyordu.

Zeke kamyonetin altına istediği kadar inmeyi başarmıştı, çok kenarda duruyordu. Dikkatle, kamyonete doğru dik bir açıyla dö-

nerek, başını şasinin altına doğru uzattığı anda rahatlayarak kahkaha atmaya başladı. Anlam veremediği bir nedenden dolayı gözleri doldu. Gözlerini kırıştırarak yutkundu ve derin bir soluk verdi. Kamyoneti tutan tek şey o küçük ağaç değildi. Şanzıman da yerin altında gömülü, otuz santimetre yükseklikte olan bir kayaya takılmıştı. Kamyonet tamamen sıkışıp kalmıştı oraya, yani ağaç kırılrsa bile düşmesi imkânsızdı çünkü tüm ağırlığı kayanın üzerindeydi.

Bu iyi haberdi. Bir de kötü haber vardı. Kayanın büyüklüğü nedeniyle Zeke'nin vincin kablosuna ulaşması çok zordu. Madem her şey dengedeydi, daha zor bir hamleyle hedefine ulaşabilirdi.

"Kamyonet kayaya sıkışmış!" diye bağırdı Walt'a. Spencer ile Carlin'in de kamyonetin içinden onu duyabileceğini biliyor, duyup rahatlamalarını istiyordu. "Fazla hareket etmezlerse bir sorun çıkmaz." En son istediği şey, kapılarını açıp doğrudan kamyonetten inebileceklerini sanmalarıydı. Hem zemin çok buzluymuştu, muhtemelen aşağıya indikleri anda kayıp düşeceklerdi hem de o daha altındayken kamyonetin dengesini bozabilirlerdi. Ezilmek istemiyordu.

Çok sıkışırsa kalın paltosu ona engel olabilirdi. Bunu göze alamazdı; o yüzden dikkatli bir şekilde kamyonetin altından çekilip hızla paltosunu çıkardı. Keskin soğuğu giysilerinin altında anında hissetmişti. Saçlarının arasına karlar dolmuştu, eridikçe dondurucu bir hal alıyordu. Kahretsin! Vücut ısısı düşmeden bir an önce bu işi halletmeliydi.

Fakat acele etmemesi gerekiyordu. Her hamlenin bilinçli, net bir şekilde atılması gerekiyordu.

Tekrar kamyonetin altına doğru uzanıp vincin kablosunu bulmaya çalıştı. Bu kez ön tarafa doğru yönelmişti çünkü kayadan dolayı kablo arkadan dolaşmıyordu. Ceketini çıkarmış olmasına

rağmen çok dar bir mesafeydi. Walt beden açısından daha iyi bir seçim olabilirdi, hatta hâlâ vazgeçme şansı vardı. Yolun kenarına geri çıkarak Walt'un bu işi daha güvenli bir şekilde halletmesine izin verirdi. Fakat her ne kadar kamyonetin altında bulundukları risk kayanın varlığından dolayı azalsa da hâlâ tamamen yok olmamıştı. Adamlarından birini kendisinin yapabileceği, bu kadar tehlikeli bir işe bile bile süremezdi.

Gergin geçen bir dakika sonra elini kabloya uzatmayı başardı. Bu, işin kolay kısmıydı. Zor olan, kabloyu, kamyoneti gereğinden fazla sarsmadan takabilmektir. Yüzü terliyor, terledikçe üşüyordu. Cildi soğuktan o kadar acıyordu ki durup buzları silmek zorunda kalıyordu. İstemsizce titremeye başladı. Böyle titrerken kabloyu takmaya çalışmaya cesaret bile edemezdi. Tam aksine, vücut ısınıp yükseltmek için kasıtlı olarak titreyip vücudunu sarsmaya başladı, artık titremeden işine devam edebileceği kadar ısınınca durdu. Kabloyu, motorun çerçevesinin etrafından geçirmeden önce durup aynı hareketi bir kez daha tekrarlamak zorunda kaldı.

Kamyonetin altına girdiği gibi aynı özeni göstererek geri çıktı. Tanrım, soğuk iliklerine kadar işliyordu, sivri dişli bir hayvan ısırıldığında dişlerinin kemiğe indiği gibi. Arabanın altından çıktığı zaman ceketini alıp üzerine geçirdi fakat kumaş soğuktu, dış kısmı karla kaplanmıştı. Pek fazla ısıttığı söylenemezdi.

Buz tutmuş yol kenarına tırmanarak çıktı. Micah ile Kenneth gelmiş, Walt'un yanında duruyorlardı fakat şu anda ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu.

Dönüp tekrar kamyonete baktığı zaman, Carlin'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı, ona başparmaklarını kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Belki de Walt'a seslenirken duy-

mamıştı onu. Belki de böyle bir durumda mahsur kaldığı zaman, insan kurtulana dek kendini tam olarak güvende hissetmiyordu. Kendi midesi bile korkudan kasılmışken, Spencer’la ikisinin yaşadığı korkuyu tahmin bile edemezdi.

Zeke ayağa kalkıp sendeleyerek yoldan çekildiği anda Walt düğmeye basarak vinci çalıştırdı. Her şeyi hazır etmişti. Kaportayı bile, kablo kopacak olursa silecekler zarar görmesin diye kaldırıarak kabloyu herhangi bir kazada darbenin etkisini azaltmak için eski bir ceketle sarmıştı. Motor inleyerek kabloyu yavaşça sarmaya başladı. Kablo gerilince kamyoneti tutan kayaya sürtünen metallerden sesler yükselmeye başladı.

Birkaç dakika sonra kamyoneti yola çıkarmayı başarmışlardı. Walt vinci durdurup kancayı çıkarabilmek için makarayı biraz gevşetti. Micah hemen yardımcı olmak için koştu.

Spencer kapısını açıp dışarı çıktı fakat Carlin hâlâ, hiç kıpırdamadan yolcu koltuğunda oturmaya devam ediyordu. Yaralanmış mıydı? Zeke panik halinde kapının kolunu tuttu ve çekip açtı. “İyi misin?”

Carlin yutkundu. Dudakları hafifçe titredi. “Bacaklarım...”

Aman Tanrım. Kırılmış mıydı? Omurga hasarı mı vardı? Zeke bağırdı. “Bacakların...”

“Hayır! Yumurtalarım. *Yumurtalar!* Eğer yumurtalar kırıldıysa önümüzdeki hafta size ne yediririm bilmiyorum çünkü bahar gelip de karlar eriyene kadar hiçbir yere gitmiyorum ben!”

Zeke bir anda rahatlamıştı. Uzandı ve Carlin’in emniyet kemelerini çözerek kamyonetten çıkmasına yardımcı oldu. Walt’la Micah kahkahalarla gülüyorlardı.

Spencer gülmüyordu. Karın altında omuzları çökmüş, çaresiz, sefil bir halde duruyordu. Zeke nedenini biliyordu. “Lanet olsun,”

diye gürledi kar taneleri yüzüne yapışırken. “Zincirler nerede?” Spencer zincirleri kamyonetin arkasına koymuş olsaydı, asfalt yoldan çıktıkları zaman durup takabilecekti; o zaman da bu kaza yaşanmayacaktı.

Spencer çok daha sefil bir haldeydi artık. “Üzgünüm, patron. Hava bu hale gelmeden gidip geliriz diye düşünmüştüm.”

Kar beklenenden çok daha erken yağmaya başlamıştı fakat hava durumu pek dakik değildi, hepsi bunu çok iyi biliyorlardı. Her zaman en kötüsüne hazır olmak gerekirdi, o zaman çaresiz kalınmazdı. Öte yandan, çocuğa daha ne söyleyebilirdi ki? Alabileceği en büyük cezayı orada sallanarak almıştı zaten.

Neyse ki geçmişti, kimse zarar görmemişti. Fakat yaşadığı korkuyu unutabilecek miydi, ondan emin değildi.

Carlin kamyonetin arka kapısını açtı. Marketten aldığı eşyalara etrafa dağılmış, kayayla ağaca çarpınca aldıkları darbeyle savrulmuşlardı. Zemin konservelerle, büyük bir tuvalet kâğıdı paketiyle kaplanmıştı. Etleriyle kırılabilir olan eşyaları genellikle arka koltuğa koyardı.

Mesela yumurtalar.

Yumurtalara odaklanınca yaşadığı dehşetin etkisi biraz da olsa azalmıştı yoksa bir sinir krizi geçirmesi an meselesi olabilirdi. Adamların önünde sinirlerinin boşalmasına izin vermeyecekti. *Kesinlikle. Buna. İzin. Veremezdi.* O yüzden öfkeli ifadesini yüzüne yerleştirip bağırırdı. “Lanet olsun!” diye bağırırdı; eğilerek konserveleri tekrar poşetlere koymaya, en az bir düzinesi kırılmış olan yumurtaları kontrol etmeye başladı. Şimdi elindeki yumurtaları

idareli kullanabilmek için sabah kahvaltılarında hazırlayabilecek başka şeyler bulmalıydı.

“Bırak,” dedi Zeke, Carlin’in kolunu tutup onu kamyonetten uzaklaştırarak. “Benimle eve dönüyorsun. Zincirleri getirip takana kadar kamyonet burada kalıyor; kimsenin canını riske atmaya niyetim yok.”

“Marketten aldıklarımı bırakamam...”

“Spencer her şeyi getirecek. O da diğer adamlardan biriyle döner.”

Carlin tartışma çıkarmaya hazır bir halde Zeke’ye baktı çünkü şu anda tartışmak oldukça iyi bir fikir gibi gelmişti; onunla gitmek için elinden geleni yapabiliirdi. Fakat dilinin ucundaki kelimeler, Zeke’nin bir bakışıyla oldukları yerde kalakaldılar. Kocaman bir kardan adam gibi görünüyordu. Kıyafetleri karla, buzla kaplanmış, kaşlarıyla kirpikleri bile buz tutmuştu. Onların hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı. Carlin tartışmak yerine başını öne eğip Zeke’nin ona sunduğu sıcaklıkla desteği kabul etmek üzere ona sokuldu.

“Seni eve götüreceğim. Spencer, sen marketten aldıklarınızı alıp diğerlerinden biriyle eve dön.”

“Peki, efendim.” Spencer’ın dudakları ince bir çizgi halini almıştı. O kadar suçlu gözlerle bakıyordu ki, resmen kelimenin vücut bulmuş haliydi. “Bayan Carly, ben...”

“İyiymi ben,” dedi Carlin zaten yıpranmış olan sinirlerini daha da altüst edecek bir savunmaya girişerek. “Kahvaltıda ne yiyeceğiniz konusunda endişe etsen daha iyi olacak çünkü artık yeteri kadar yumurtamız kalmadı.”

Carlin iyiydi. *İyiydi.* İyi olacaktı.

Zeke onun yolcu koltuğuna oturmasına yardım edip kapıyı ka-

pattı. Carlin onun yardımına ihtiyacı olmadığına dair tek kelime etmedi. Aksine şimdi ne yapması gerektiği konusunda kontrolünü korumaya çalışıyordu. Zeke kamyonetin etrafından dolaşp sürücü koltuğuna geçerken, Carlin camı açıp adamlara bağırdı. “Yumurtaların bir kısmını olsun kurtarmaya bakın! Ciddiyim. Eğer sadece çatlamışlarsa getirin, akşama kullanayım!”

Kenneth, Micah ile Walt kahkahalarla gülüyorlardı fakat Spencer sessizdi. Gülmeye cesaret edemiyordu.

Zeke arabayı eve doğru sürerken Carlin pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Arabadaki sessizliğin yanında, sohbet etmek zorunda kalmamak hoşuna gidiyordu fakat Zeke konuşmaya başladı. “Spencer’ı kovmamı istiyor musun?”

Carlin şaşkına dönmüş bir şekilde başını hızla yan tarafa çevirip öfkeyle Zeke’ye baktı. “Hayır, tabii ki istemiyorum! Onun hatası değildi. Önümüze aniden bir geyik çıktı, o da geyiğe çarpmamak için aniden direksiyonu kırdı, sonra kontrolü yitirdi... ve savrulduk.”

Zeke’nin bakışları çok ciddi ve soğuktu. “Spencer’ı seviyorum. Eğer yanımda çalışmaya devam ederse onu bir gün ustabaşı yapmayı planlıyordum ama kar yağacağını biliyordu. Kar zincirlerini her ihtimale karşı kamyonete koymasf gerekiyordu. Dikkatsizliğı yüzünden ikiniz de ölebilirdiniz.”

“Ama ölmedik,” dedi Carlin kısaca. “Kazaydı. O kadar.” Artık bu faciayla ilgili konuşmak istemediğı için Battle Ridge’de neler yaptıklarını anlatmaya başladı. Normalde ağız ishali olan insanlardan değildi fakat bu kez hiç durmadan konuşuyordu. Kat’i gördüğünü, kalın paltosunun ne kadar sıcak tuttuğunu anlattı; *kendi* palto-su olarak bahsetmişti, açının paltosu veya bir iş kıyafeti olarak değil. *Kendi paltosu* demişti. Kazada zarar gören market eşyaları

yüzünden mönülerinin nasıl değişeceğini, en azından birkaç gün kasabaya gitmeyi düşünmediğini anlattı. Hatta karlar eriyene kadar hiç gitmek istemediğini söyledi.

Zeke kamyoneti garaja park ettikten sonra Carlin'le birlikte eve doğru yürüdü. Vestiyere giren kapının kilidini açıp kilitli kapılarla ilgili bir kez bile şikâyet etmeden sıcak, kuru eve girdiler. Paltolarını çıkarıp kapının yanındaki askıya astılar. Carlin tabureye oturup botlarını çıkardıktan sonra çoraplarıyla mutfağa doğru yürüdü. Mutfaka girdiği anda durup ne yapacağına karar vermeye çalışarak etrafına bakınmaya başladı. Sanki bir şey yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu fakat beyni kilitlenmişti, hiçbir şey düşünemiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Zeke.

Carlin gözlerini kırıştırarak ona baktı; hem sarsılmış hem de felç geçirmiş gibiydi. *Öp beni.*

Sözcükler dilinin ucuna kadar geldi fakat Tanrı'ya şükür ki içinden geçenleri dışa vurmamayı başardı. Derdi neydi böyle? Zeke'ye böyle bir şey söyleyemez, kendini ateşe atamazdı. Belki de biraz teselli edilmeye ihtiyacı vardı; başka bir açıklaması olamazdı. İyiydi, bu sarsıntıyı tek başına atlatabilirdi.

"Hiçbir şey," dedi sonunda. "Akşama ne pişireceğimi düşünüyorum."

Zeke homurdanarak mutfaktan çıktı, muhtemelen sıcak bir duş almak için üst kata doğru yöneldi. Carlin'in de duş alması gerekiyordu fakat adamlar birazdan market eşyalarını getireceklerdi. Eşyaları onlar da yerleştirebilirdi fakat kendisi yapmak istiyordu. Az daha yüksek sesle dile getirmek üzere olduğu sözcükleri zihninden çıkarıp unutmak istiyordu.

Öp beni.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Carlin düşün altında durmuş ağlıyordu. Ağladığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Sonuçta hayattaydı, yaralanmamıştı fakat sinirleri çok gerilmişti, çok uzun zamandır güçlü durmaya çalışıyordu. Sonunda yalnız kalınca rahatlayıp ağlamaya başlamıştı. Adamların hepsi iyi niyetliydi fakat onların endişesi bile üzerinde bir baskı yaratmıştı çünkü gözyaşlarına hâkim olamayıp onları daha çok üzme istememişti.

Tüm öğleden sonraıyla akşamüzeri çok gergin geçmişti; önce kaza, sonra adamların onun üzerine düşmesi, durmadan iyi olup olmadığını sormaları onu germişti. Ona bir şey sormayan sadece Zeke'ydi. Ağzından ilk çıkan sert, "İyi misin?" sorusunun ardından soru sormayı bırakmıştı fakat arkasını her döndüğünde, onu keskin bakışlı kısık gözlerle kendisini izlerken buluyordu. Muhtemelen gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu. Adamlara karşı, özellikle de hissettiği suçluluk duygusundan kurtulabilmek için Spencer'a karşı, cesur bir şekilde iyi olduğunu söyleyip onun için endişelenmemeleri gerektiğini belirtmişti. Fakat iyi olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Uyurken giydiği eşofman altıyla tişörtünü giyip odasındaki oturma bölümüne geçerek sinirleri biraz olsun rahatlasın diye televizyon izlemeye koyuldu fakat televizyon izlemek de işe yaramadı. Belki de vazgeçip uyumalıydı. Huzursuz bir halde, yatak odasını oturma odasından ayıran kapının ağzında dikilerek yatağa baktı. Uyku vaktiydi fakat sırf vakit geldi diye yatmanın anlamı yoktu çünkü henüz uykusu gelmemişti. Belki de her zaman yaptığı şeyleri yapsa kendini daha normal hissetmeyi başaracaktı.

Derin bir nefes alıp vererek elini saçlarının arasından geçirdi, arkasını dönüp tekrar oturma odasına geçerek televizyonu açtı. Televizyondan yükselen ses sinirlerini bozuyordu, o yüzden uzak-tan kumandayı alıp televizyonu tekrar kapattı. Kendine ait bu alanla süreyi sessizliğe bürüdü.

Bu kez de saatin tıkırtılarını duyuyor, aklına Spencer ile ölümün eşiğinde beklerken zamanın bir türlü geçmek bilmediği an-lar geliyordu. Ya ağaç kırılacaktı, ya kamyonet dengesini yitire-cekti ya da Zeke gelip onları kurtaracaktı. Hayatlarının geri kalanı buna bağlıydı.

Akşam boyunca yaşadığı sarsıntının etkisi geçmemişti. Kam-yonetin kayaya çarpmamış, ağaca tutunmamış, aşağıya doğru yuvarlanmış olma ihtimali aklından çıkmıyordu. O kadar ince bir ağaç dalının ağır bir kamyoneti nasıl dengede tutabildiğine hâlâ şaşıyordu. Evet, kamyonetin ağırlığını taşıyan kayaydı aslında fa-kat dengeyi sağlayan ağaçtı. Tabii o sırada kayadan haberi olma-dığı için sadece ağaca güvenmişti.

Orada oturmuş Zeke'yi beklerken kamyonetin dengesini boz-mamak için hareket etmeye, hatta nefes bile almaya cesaret ede-miyordu. O bekleyiş sonsuza dek sürecekmış gibi hissediyordu.

Ölümle kalım arasında sallanırken ne hissettiğini ömrü boyunca unutmayı başarabileceğinden emin değildi. Korku, alışkın olmadığı bir duygu değildi. Defalarca karşı karşıya kalmıştı. Brad'i Dallas'ta yolda görünce onu takip ettiğini anladığı zaman, Jina'nın sokakta öldürüldüğünü duyduğu zaman, Brad'in nerede olduğunu bilmediği zamanlarda, attığı her adımın son olabileceğini düşünürken de korkuyla burun burunaydı. Fakat tüm bu korkular sadece bir anlıkken, kamyonetin içinde hissettiği korku bir ömür gibi gelmişti. Her saniye acı vererek, avcunun içinden kayıp gidecek gibi hissetmişti.

Ya ağacın dalı *kırılsaydı*? Ya kamyonet dağdan aşağıya düşseydi? Eğer araba alev alıp yanmaya başlasaydı, ehliyeti yansaydı, hiç kimse cesedini tespit edemeseydi, ailesine kimse haber veremeseydi hayatlarının sonuna dek ona ne olduğunu öğrenemeyceklerdi.

Kimsenin onu bulmaması için saklanarak ölmek istemiyordu. *Yaşamak* istiyordu. Sırf yaşamak istediği için hayatını altüst etmiş, her şeyden vazgeçmiş, aylarını kaçarak geçirmişti.

Fakat bitmek bilmeyen dakikalar boyunca o kamyonetin içinde oturup ölümü beklerken aslında bunca zamandır *yaşamadığını* fark etmişti. Kaçıyordu. Dayanmaya çalışıyordu. Hayatta kalmak için savaş veriyordu. Fakat aslında *yaşamıyordu*. Aksine, hayatı çok uzağında tutuyor, kimseye yaklaşmamaya çalışıyor, kimseye değer vermemeye çalışıyor, kimsenin de ona değer vermemesi için uğraşıyordu.

Buna yaşamak denmezdi. Yaşamak etrafındaki insanlarla, kurulan bağlarla, sevip sevilmele mümkün olabilirdi ancak.

Onu en çok öfkelen diren, üzen şey de hayatın gidişatının bir türlü değişmemesiydi. Brad'den korkmaya, hayatını bu şekilde

kontrol etmesine tahammül edemiyor, yine de bu duruma bir çözüm de bulamıyordu fakat Brad resmen devasa bir kara bulut gibi Carlin'in hayatına yapışmıştı ve Carlin'in bu durumu çözmek için yapmış olduğu veya yapabileceği hiçbir şey yoktu. Belki bu takıntısını sürdüreceği bir başkasını bulurdu veya bir araba kazasında ölürdü. Bu korkuyla belirsizlik tüm hayatını esir almıştı.

Jina'nin öldürülmesinden sonra birçok farklı duygu durumuna girmişti. Önce yas tutmuş, ardından tüm bedenini uyuşturacak bir korkuya kapılmış, son olarak da hırslanıp azmetmişti. Arkasını kollamayı, açık göz olmayı öğrenmişti. Şimdi de ateşli silahları kullanmayı öğrenmişti. Henüz bir profesyonel gibi kullanamıyordu fakat en azından eskisi kadar çaresiz değildi.

Ama ne için? Yaşayamadan hayatta kalmak için mi?

Huzursuz bir halde oturma odasında volta atıyordu. O kadar öfkeliydi ki kendi bedenine sığamıyordu. Brad'in onu bu hale getirmesine izin vermişti. Tabii ki adamın cinayete meyilli bir sapık olması veya ona kafayı takması onun suçu değildi fakat bu duruma karşı gösterdiği tepkiler onun verdiği kararlardı. Korkunun tüm hayatını tanımlamasına izin vermişti.

Ama ne yapabilirdi ki? Houston'da kalmış olsaydı Brad onu öldürecekti. Dallas'tan ayrılmasaydı yine öldürecekti.

Duyduğu üzüntüyle karışık öfke o kadar taze ve güçlüydü ki çığlık atmak, yumruklarını sıkmak, başını geriye atıp durmadan, sesi kesilene kadar çığlıklar atmak istiyordu. Öfke krizi geçirmek, camları kırmak, mobilyaları parçalamak, bu tuzağa düştüğü için, hayatı yaşamak isterken korktuğu için öfkesini gösterebileceği her şeyi yapmak istiyordu. O *piç kuruşu* yüzünden her şeyden korkuyor, kendini kapana kısılmış hissediyordu.

Brad olmasaydı Zeke onu öptüğü zaman öyle bir karşılık verirdi ki adamın başını döndürürdü. Hissettiği çekime, dokunma arzusuna, onu içine alma isteğine karşı koymazdı. Zeke'ye karşı hissettiklerinin yarısını bile çok uzun zamandır hissedememişti. Ne bir erkeğe yakın olmak ne de seks yapmak *istiyordu* uzun bir süredir. Brad onu tüm erkeklerden uzaklaştırmış, kendi iç sesine bile güvenmemesine neden olmuştu çünkü Brad'in garipliğini oldukça kısa bir süre içerisinde fark etmiş olmasına rağmen yeteri kadar kısa değildi. Onu ağına düşürmek için iki görüşme yetmişti Brad'e. Ya ikinci görüşmeye gitmeseydi? Birinci görüşmede bile bu manyaklığı yapmaya başlayacak mıydı? Bir görüşme bile onun harekete geçmesine yetebiliyorsa Carlin bundan sonra gardını indirmeyi nasıl başaracaktı?

Brad'den tüm benliğiyle nefret ediyordu. O kadar çok nefret ediyordu ki ondan, pencereleri kırmak veya mobilyaları parçalamak değil; Brad'i dövmek, paramparça etmek istiyordu ona yaptıkları, hayatını elinden aldığı ve en önemlisi de Jina'yı öldürdüğü için.

Ama yapamazdı bunu. Neyse ki Brad orada değildi. Kendini bu çiftlikte güvende, koruma altında hissediyordu; bu güven hissi yukarıda uyuyan adam sayesindeydi fakat o aşağıda deli gibi dolanıp duruyor, her şeyin çok farklı gerçekleşmiş olmasını diliyor, yukarıdaki adamın yanına gitmekte özgürleşmeyi...

Neden gitmiyordu ki?

Neden Brad'in çizdiği sınırların hayatını işgal etmesine izin veriyordu ki?

Aniden, Brad'den çok kendine öfke duymaya başlamıştı çünkü kendi kontrolünde olmayan, zorla içine itildiği durumlar varken, diğer tarafta bir ölü gibi davranmak veya Brad'in kontrol etmesine müsaade etmek zorunda olmadığı yanları da vardı hayatının.

Zeke'nin olanlardan haberi vardı. Yaşadıklarını, hissettiklerini biliyordu. Bugün ölüme çok yaklaşmıştı. Eğer ölseydi, Zeke'nin bedenini hissedemeden, onunla sevişmeden ölmüş olacaktı. Kendisiyle Zeke'yi koruduğunu sanıyordu fakat aslında tek yaptığı ikisini de hayattan mahrum etmekte.

Brad'in, hayatına bu kadar hükmetmesine izin vermemesi gerekiyordu.

Daha ne olduğunu anlayamadan kapıyı açıp odadan çıkmıştı bile. Karanlık koridorda yürüyor, önündeki mobilyaların yanından sessizce geçiyordu. Artık evin içindeki tüm masaların, lambaların, sandalyelerin yerini biliyordu. Mutfak, fırındaki dijital saatten yansıyan ışıkla aydınlanıyordu fakat evin geri kalanı aydınlıktı.

Çıplak ayakları basamaklara ulaştı, eli korkuluğu tuttuğu anda gerçekle yüz yüze geldi. Şaşırarak, kısa bir süre afalladıysa bile durmayıp yukarıya yöneldi. Gerçekten Zeke Decker'ın odasına mı gidiyordu? Onunla seks yapmak istediğini mi söyleyecekti?

Tabii ki evet.

Bu kadarı yeterdi artık. Hayatının tüm kontrolünü eline alamıyordu belki ama bu gece burada bir kadın olduğunu hissedebilirdi. Brad'in buna engel olmasına izin veremezdi artık.

Zeke'nin odasının kapısı, loş ışıktan anlaşıldığı üzere açıktı. Neden açık olmayacaktı ki? Yukarıda ondan başkası yoktu ne de olsa. Günü istediği saati cırlıçıplak dolaşıyor bile olabilirdi. Tabii ki adamın gerçekten çıplak dolaşıp dolaşmadığını bilemiyordu çünkü Zeke evde olduğu zamanlarda buraya çıkmıyordu çünkü kendi kendine aptal bir "Zeke'yle arana mesafe koy" stratejisi geliştirmişti.

Saatlerdir hissettiği öfkeden dolayı nefes nefese kalmış bir halde kapıya ulaştı. Bedenindeki her hücre devam etmesini, Ze-

ke'nin üzerine atlamasını söylüyordu ona fakat sağduyusu devreye girmişti bile. Öyle bir şey yapacak olursa, daha önceden de şahit olduğu olaylara dayanarak, kendini odanın diğer köşesinde bulması an meselesiydi. O yüzden durdu. Nefes nefeseydi. Yatağını, güçlü bedenini, çıplak omzuyla kolunun ısıltısını görebiliyordu. Derin bir soluk alarak kapının çerçevesine tıkladı. "Zeke."

Sesi çok boğuk ve kısık, o yüzden adamın uyanık bile olsa onu duyamayacağını düşündü.

Uyanıktı. Duymuştu. Daha Carlin onun adını söyler söylemez yataktan çıkmıştı bile. "Ne oldu? İyi misin?" diye sordu hemen.

Çıplaktı. Carlin nefesini tutup Zeke'nin kaslı bedenine baktı. Oda o kadar karanlıktı ki onu tam olarak göremiyordu fakat çıplak olduğunu bilmek bile onu görmek kadar güzeldi. Dikkati dağılmış olmasına rağmen konuşabilmeyi başardı. "Hiçbir şey. Hayır."

Zeke onun yanına geldi. "Hiçbir şey olmadı ama iyi değil misin?"

Carlin nefes aldı, kalbi göğüs kafesinin içinde deli gibi atıyordu. "Bir şeyim yok... ama iyi değilim."

Zeke ellerini uzatıp onun dirseklerini tuttu. Avuç içlerinin sıcaklığı, Carlin'in tüm bedenine yayılmıştı. "Canın mı acıyor? Kazada sarsılmıştın..."

Zeke çok yakınındaydı, çok. Carlin başını öne doğru uzatıp onun göğsüne yasladı. Zeke'nin sıcaklığıyla kokusu onu sarmalamıştı. İçgüdüsel olarak ona doğru sokuldu fakat iradesi çaresizce, kollarını hareket ettirmesine engel oluyordu. Başka bir erkek olsa anında üzerine atlardı fakat Zeke diğer erkekler gibi değildi. Ona karşı açık olmalıydı, tüm duvarlarını yıkıp kendini ortaya koymalıydı.

"Bugün ölebilirdim."

Zeke'nin elleri, kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki canı bile acı-mıştı. "Biliyorum."

“Ben...” Durdu, ürpererek gözlerini kapattı. “Seni yaşamadan ölmek istemiyorum.” Son kelimedeki sesi titremişti. Öylece, başı Zeke’nin göğsüne yaslı, gözleri kapalı, ondan bir tepki bekleyerek duruyordu.

Zeke’nin parmakları tenini delercesine sıkıyordu; sanki kemiklerin saplanacak gibi. Bir süre sessizce durdular. Sadece soluk alışverişleri duyuluyordu. Carlin hissettiği utançla midesinin kasıldığını hissediyordu. “Seni yanlış anlamadığımdan emin olmak istiyorum. Seninle seks yapmamı mı istiyorsun?” diye sordu Zeke.

Carlin heyecanın verdiği şokla gerilmişti. Gözlerini açıp başını kaldırdı. “Hayır. Ben seninle seks yapmak istiyorum.” Söylemişti işte. “Hiçbir bağlılık, ilişki, birliktelik söz konusu olmadan... çünkü hayatımda hiçbir şey değişmedi, her an kaçıp gidebilecek durumda olmak istiyorum.”

“Peki, benden ne istiyorsun? Yani benimle seks yapmaktan başka?” Zeke’nin ses tonu sertleşmişti.

Carlin cesur bir hamleyle uzanıp Zeke’nin çıplak erkekliğine dokundu. Sertleşmişti fakat Carlin’in her hareketiyle sertleşmeye devam ediyordu. “Sadece bunu istiyorum. Sadece bunu ver bana.”

“Patron-işçi seksi mi?”

Zeke öfkelenmişti. Carlin onun neden öfkelendiğini bilmiyordu fakat öfkelendiğini hissediyordu. Bir yanı onu öfkelendirdiği için üzülüyordu çünkü hakaret etmek istememişti fakat öfke iyi bir şeydi; onu buraya getiren de öfkeydi. “Olur,” dedi Carlin. “Başka risk alamam ama bunu da benden almasına izin verirsem kendimi affetmem.”

Zeke’nin nefesi, öfkeli bir boğanın nefesi gibi sert ve güçlüydü. Tek hamlede, Carlin’in tişörtünü tutup çıkardıktan sonra kenara savurdu. “İlk tur senin,” dedi. “Ama sonraki benim.”

Bu meydan okuyuşu ilk anda anlayamasa da sonra farkına vardı Carlin. Boğuk bir kahkaha attı. "Önce ilk turu bitir," diyerek Zeke'yi itti. Zeke geriye doğru bir adım atarak Carlin'in kontrolü eline almasına izin verdi. Carlin onun izin verdiğinin farkındaydı. Aslında istediği an onu durdurabilirdi ama bu umurunda bile değildi. İstedliğini alacaktı, heyecan damarlarında yanıyordu.

Zeke ellerini onun kalçalarına götürdü. "Çıkar şunları," dedi eşofmanı aşağıya çekerek. Carlin onun omuzlarına tutunarak eşofmanı çıkardı. Zeke doğrularak onu kendine doğru çekti.

Carlin, Zeke ile daha önce öpüşmüştü fakat şimdiyle hiçbir alakası yoktu. O kadar istekli öpüyordu ki, tüm benliğini içine almak ister gibiydi. Kontrol Carlin'de olması gerekirken, Zeke'nin kollarının arasında, ayakları bile neredeyse yerden kesilmiş halde kendini kaybetmişti. Tüm bedeni arzuyla onu istiyor, fethedilmeye hazır bir halde bekliyordu. Hayır. Fethedilmeyecekti. Fethedecekti çünkü onun sırasıydı.

Zeke ilk turun onun olduğunu söylemişti fakat Carlin izin ver-se kontrolü eline alacaktı. Carlin, onun erkekliğini bir kez daha, nefes nefese avcunun içine aldı. "Bu tur benim," dedi kalbi hızla atarken.

"Öyle mi? Hayır, benim." Zeke kocaman elini Carlin'in bacaklarının arasına uzatarak iki parmağını içine soktu.

Aman *Tanrım*. Carlin neredeyse onun üzerine yığılacaktı; zevkten boğuk bir inilti yükseldi boğazından. O kadar büyük bir arzu hissediyordu ki ön sevişmeye bile gerek duymuyordu. Tek istediği oydu.

"Dur, dur!" Onu durdurup göğsünden tuttu, yatağa doğru itti. "Yatağa. Şimdi!"

Zeke vahşi bir kahkaha attı. “Buna ne dersin?” diyerek Carlin’i bacaklarının arkasından yakalayıp kaldırdı. Carlin onun ne yapacağını anlamıştı. Bacaklarını onun beline dolayıp bir kez daha erkekliliğine doğru uzandı, kendisine doğrultup üzerine oturdu.

Açısı o kadar dikti ki, acıyla inledi, sonra bacak kaslarını sıkarak kendini kaldırdı ve tekrardan dikkatle oturdu. Vücut ağırlığının basıncı, Zeke’nin etrafında bir çiçek gibi açılmasına neden oluyordu. Onu yavaşça içine aldı ve sıcak derinliklerine doğru uzarken gerildi ve daha fazlasını almaya başladı

Zeke sıkıdığı dişlerinin arasından soluğunu bıraktı. Parmakları Carlin’in kalçalarına saplanmıştı. Kendini sırtüstü yatağa bıraktı.

Düşmenin etkisiyle o kadar derine girmişti ki Carlin haykırdı. Neredeyse hıçkırıyordu fakat acıdan değil. Bunca zaman o kadar uzak kalmıştı ki zevkten, ne büyük bir mahrumiyet yaşamış olduğunu fark etmişti. Zevkten aklını yitirmek üzereydi, neredeyse tahammül edilmesi güç bir histi bu, duyamıyordu.

Ellerini Zeke’nin göğsüne bastırarak hafifçe üzerinden kalktı. Tekrar, bu kez daha yavaş bir şekilde oturdu. Haykırıyordu. Nefes almak mümkün değildi, bedenindeki gerilim inanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. Zeke onun göğüslerini avuçlayıp göğüs uçlarına dokunmaya başladı. Carlin tüm bedenine yayılan elektriği hissediyordu.

Carlin büyük bir orgazma ulaştı, Zeke’nin üzerinde gidip geliyor, gitgide hızlanarak, en sonunda hiçbir şey göremeyecek, gırtlığından çıkan seslerden hiçbir şey duyamayacak halde haykırıyordu. Dünya durmuştu sanki. Carlin, kendini bir ziyafette hissediyordu ve bir anda sırtüstü yatmakta olduğunu fark etti. Zeke onun üzerindeydi ve bacaklarıyla onu sarmış, daha da kendine doğru çekiyordu.

Şiddeti gitgide artıyor, başka hiçbir şey düşünmüyorlardı. Carlin boğazı yırtılırcasına haykırıyor, kendinden geçiyordu. Dünya sanki durmuştu; Carlin bunca zamandır beklediği zevkin tadını çıkarıyordu. Bir anda sırtüstü yattığını, Zeke'nin tüm ağırlığıyla üzerinde olduğunu hissetti; bacakları hâlâ beline dolanmıştı.

Zeke nazik değildi. Carlin de onun nazik olmasını istemiyordu zaten. Carlin hayatını yaşamak istiyordu, şu anda tam istediği şeyi yaşıyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Carlin omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu, sanki evrenin dengesi yerine gelmişti. Haftalarca, hatta aylarca ne istediğini inkâr ettikten sonra sonunda cesaret edip istediği şeyi elde etmişti. Belki bunu yapmak için ölümle burun buruna gelmesi gerekmişti fakat Zeke ile yaşadığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Sadece biraz canı acıyordu, o kadar ama gerçekten çok rahatlamıştı.

Üstelik değişen bir şey de olmamıştı.

Gecenin bir yarısı Zeke'nin yatağından çıkıp onu uyurken bırakmıştı. Eğer kalırsa yine seks yapacaklardı, o nedenle bir an önce ortamı yumuşatması gerekiyordu. Bu sabah, dün geceki kadar eğlenceli olmayacaktı.

Hayır, aslında dün gece olanları anlatacak doğru kelime *eğlenceli* değildi. Bunca zaman kimseyle duygusal bir yakınlık kurmamaya özen gösterdikten sonra, bir adamla arasında bir şeyler geçmişti. Korunmasız olmaya, dokunmaya, dokunulmaya, hatta fizikselin ötesine geçmeye açmıştı kendini. En azından o böyle hissediyordu. Zeke için ise muhtemelen sadece sıradan bir seksti.

Carlin öyle olmasını umuyordu.

Kimi kandırıyordu? Aralarında geçenler ikisi için de sıradan olmaktan çok uzaktaydı.

Fakat öyleymiş gibi davranabilirdi.

Kahvaltıyı hazırlamak için erken kalktı, hatta gereğinden de erken kalkmıştı fakat kahve için fazla erken bir saat yoktu asla. Kahvesini içmiş, mutfakta işlerini yaparken Zeke içeri girdi. Yüzü çok soğuktu, duygusuzdu. Belki de Carlin yanında kalmadığı için kızgındı ya da ertesi sabah konuşması yapmak istemiyordu fakat o soğuk ifadenin altında ne kadar tatmin olduğu da görülebiliyordu. Biraz farklı mı hareket ediyordu bu sabah? Belki biraz daha *yavaş*, belki biraz daha rahat fakat yine o güçlü, kaslı bedeniyle tam olması gerektiği gibiydi.

Kendine kahve koyup sessizce onu izlemeye başladı. Tam ilk yudumu almak için fincanı kaldırmıştı ki Carlin, "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Zeke homurdanarak kahvesini yudumladı. "Kahretsin."

"Ne oldu? Daha ne konuşmak istediğimi bile söylemedim."

"Konuşmamız gerekiyor demen bile müjde vermeyeceğini açıkça ifade ediyor." Masaya doğru yürüyüp Carlin'in karşısına oturdu. O muhteşem yeşil gözleri kısılmıştı, çok seksi bakıyordu; sanki içini görebiliyor gibiydi. "Eğer dün gecenin bir hata olduğunu, bir daha yaşanmaması gerektiğini söyleyeceksen..."

"Hayır," dedi Carlin. "Dün gece bir hata değildi, tekrar yaşanacağını umuyorum." Er ya da geç yaşanacaktı fakat şu anda değil. Lanet olsun. Çok çekiciydi.

Carlin derin bir soluk alıp ellerini sıcak kahve fincanına doladı. "Sana bazı şeyler anlatmam lazım. Gerçek adım Carlin Reed. Ne-

den burada olduğumu, sahte bir isim kullandığımı, sosyal güvenlik numaramı neden kullanmak istemediğimi biliyorsun fakat... dün anladım ki, eğer bana bir şey olur da ölürsem ailem bunu asla öğrenemeyecek. Resmen dünya yüzünden kaybolmuş olacağım, onlar da..." Düşüncesi bile onu boğuyordu. Ölebileceği düşüncesi değil... herkes bir gün ölecekti... fakat Robin'le Kin, ona ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Onları böyle merakta bırakmak çok acımasızca olacaktı.

"Ailen var," dedi Zeke kısık bir sesle.

Carlin başıyla onayladı. "Bir erkek bir de kız kardeşim var. Kız kardeşim evli; iki kız, bir de erkek çocuğu var. Görüşmeyeli bir yılı geçti ama e-postayla haberleşiyoruz. Daha doğrusu Facebook üzerinden. Kütüphanedeki bilgisayarları kullanıyorum."

Zeke kahvesinden bir yudum alırken bardağın üzerinden ona sert gözlerle baktı. "Ofisimde bilgisayar var. İstedğin zaman kullanabilirsin."

Daha Zeke sözlerini bitirmeden Carlin başını sallamaya başlamıştı bile. "Hayır, Brad bilgisayar korsanlığı yapıyor, ne yazık ki bu işte çok iyi." Ne kadar iyi olduğunu bilmiyordu aslında fakat onu daha önce bulmayı başarmıştı; eğer açık verirse yine bulabileceğinden korkuyordu. "Ailemle nasıl iletişime geçtiğimi öğrenirse kullandığım bilgisayarın izini sürebilir."

"Ha. Gerçekten mi?"

Carlin garip bir şekilde, masanın karşısında oturan adama gülümserken buldu kendini. "Bilgisayardan ne kadar anlıyorsun?"

"Yapmam gerekeni yapabilecek kadar. Ama bilgisayar korsanı değilim."

Tanrı'ya şükür.

Zeke'nin daha iyi anlayabilmesi için Carlin açıklamaya devam etti. "Kimseye adımı söylemek istemememin nedeni şu: Biri şüphelenip adımı internet üzerinden aratırsa Brad bunu görecektir. Biri adını herhangi bir arama motoruna girdiği zaman, sana uyarı geliyor." Keşke on, hatta yirmi yıl önce yaşıyor olsaydı! Gizli saklı yaşamak isteyen herkesin hayatını mahvetmişti bilgisayarlar. Keşke ailesi adını Debbie, Jenny veya Sue koymuş olsaydı, o zaman her şey çok daha kolay olurdu! O isimlerde milyonlarca kişi vardı. Carlin adını taşıyan kadınların sayısı kaçtı? Çok yoktu, bu da Brad'in işini kolaylaştırıyordu.

Zeke oturuşunu düzelterip düşünceli bir şekilde kahvesini yudumladı. "Durumun tam olarak ne kadar kötü? Bir arkadaşını sen zannedip öldürdün demiştin. Ne olmuştu?"

Carlin içini çekerek en başından anlatmaya başladı. "Bu adamla iki kez görüştüm. İlki tamamdı, daha doğrusu idare ederdi; özel bir şey olamamıştı. İkinci ise... tam olarak bilmiyorum, beni huzursuz eden bir şey vardı. Ben de bir daha onunla çıkmamaya karar verdim. Beni işyerinde taciz etmeye başladı. Sonunda sırf ondan uzaklaşabilmek için işten çıkmak zorunda kaldım çünkü doğduğu günden beri orada yaşanan bir polis memuru dururken, kasabada altı aydır yaşamaya başlayan bir kadına kimse inanmıyor. Kaldığım daireye ben evde yokken gizlice girdiğini fark ettiğim zaman kaçmam gerektiğini anladım. Gözden uzak olanın gönülden de uzak olacağını umdum."

"Ama olmadı."

"Hayır. Gizlice, kimseye bir şey hissettirmeden hareket ediyordu. Evet, bir gece ben uyurken veya duştayken daireme girmesinden korkmuştum ama gerçekten tehlikeli olabileceğini düşün-

memiştim. Çok garipti, takıntılıydı. İşimin benim için bir özelliği yoktu ama kazandığım para iyiydi. Restoran malzemeleri satan bir şirketin ofis müdürüydüm, işimde iyiydim. Düzenliydim, verimliydim, asla hasta olmazdım, günlük rutinlerimi aksatacak çocuklarım yoktu. Referanslarım ile patronumdan aldığım muhteşem bir tavsiye mektubuyla Dallas'ta bir iş bulup oraya taşındım."

Carlin'in bakışları uzaklara daldı; kahve fincanını kendi ekseninde çevirerek oynuyordu. "Brad peşimden Dallas'a da gelip arkadaşımı öldürdü. Jina benim yağmurluğumu giymişti. Onu ben sanmış ama ben... kanıtlayamıyorum ama *biliorum*. Daha uzağa kaçmalıydim. Beni takip edeceğini anlamalıydim. Geri alamayacağım, telafi edemeyeceğim bir hata bu. Geriye dönüp onu kurtaramam ki."

Zeke uzun bir süre hareket etmeden öylece oturdu. Carlin onu soru yağmuruna tutmasını, zorlamasını, yanlış yapmış olduğunu söylemesini bekliyordu fakat Zeke sadece orada oturup bekledi ve dinledi.

Carlin her detayı, Jina'ya neler olduğunu, polisin ona inanmadığını, Brad'in kendisine, olay yerinde olmadığını kanıtlayacak bir görgü tanığı yarattığını, polis olduğu için anlattığı hikâyedeki pürüzleri anlayacak kadar derin araştırma yapmadıklarını anlattı. Jina vurulduğu sırada bilgisayarında çevirimiçi olduğu, bahçesiyle ilgili bir şeyler yazıştığı görülüyormuş. Demek ki ya bilgisayarını başkasına kullanıyordu ya da bilgisayar becerilerini kullanarak her şeyi kendisi tasarlamış, kurgulamıştı. Tek başına Carlin'in sözü, soruşturmada daha ileriye gidilmesi için araştırmayı derinleştirmeye yeterli olmamıştı.

Yaşadıklarını Zeke'ye anlatana kadar, taşıdığı yükü biriyle paylaşma ihtiyacının olduğunu fark etmemişti. Zeke onu hiç bölmeden, soru sormadan, tek kelime etmeden dinledi.

Carlin hikâyeyi bitirip Battle Ridge'e nasıl geldiğini, geldikten sonra neler yaptığını da bir kez daha anlattı; her ne kadar Zeke buraya geldikten sonrasını biliyor olsa da.

Birkaç dakika boyunca Zeke sandalyesinde oturup kahvesini içmeye devam etti. Carlin ona anlattığı her detayı zihninde analiz ettiğini biliyordu. Zeke sonunda fincanını masaya bırakıp Carlin'in gözlerinin içine baktı. "Brad'ın soyadı ne?"

Carlin sandalyesinden o kadar ani bir hareketle kalktı ki, altındaki sandalye şiddetle gıcırdadı, kahve fincanı sarsıldı; neredeyse kahve bile dökülüyordu. "Hayır. Soyadını sana söylemeyeceğim. Seni çok iyi tanıyorum, Zeke Decker. Bir şey yapmak, onu araştırmak... bu konuya bir çözüm getirmek istiyorsun. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Bu benim sorunum, senin değil."

Carlin'in verdiği bu tepki Zeke'yi kızdırmamıştı. "Ben bilgisayar korsanı değilim," dedi sakın bir şekilde, "ama sanırım, aldığı ücreti hak edecek herhangi bir özel dedektif, Carlin Reed, Brad, Houston, Dallas kelimeleriyle bir sonuca varabilecektir."

"Lütfen, yapma," diye fısıldadı Carlin. Başı dönmeye başlamıştı. Lanet olsun, yine kaçıp sıfırdan başlamak zorunda kalacaktı. Zeke'yi de bırakmak zorunda kalacaktı.

Zeke ya onu çok iyi tanımişti ya da yüzündeki ifadeyi okumuş olacak ki ayağa kalktı, küçük mutfak masasının etrafından dolaşarak yanına geldi, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Burada güvendesin."

"Biliyorum. Bana söz ver, hiçbir şey..." Yine nefesi kesildi.

Zeke onu öptü. Bu öpücük dün geceki öpüşmelerinden çok daha yumuşaktı; Carlin'in bunu, aradaki bağı, bu fiziksel hazzı hissetmeye ihtiyacı vardı.

Zeke dudaklarını onunkilerden çekti. "Bir şey yapmayacağım,

şimdilik... fakat bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. Sonsuza dek saklanamazsın. Sana yardım etmeme izin ver. En azından bir düşün.”

“Bu konuya müdahale edersen, dedektif falan tutarsan veya geçmişimi kazımaya başlarsan buradan giderim. Bana başka seçenek bırakmamış olursun.” Carlin ona yaslandı. “Gitmek istemiyorum, Zeke. Henüz gitmek istemiyorum.”

İkisi de çok daha fazla şey söyleyebilirdi fakat arka kapıdan yükselen öfkeli kapı sesi aniden dikkatlerini o yöne çekti.

Carlin hemen Zeke’nin kollarından ayrılarak vestiyere doğru koştu. Arka kapının kilidini çoktan açmış olması gerekirdi fakat akli başka yerdeydi. Spencer orada durmuş, soğuktan titriyordu.

İkisi birlikte mutfığa döndüler. Zeke sandalyesine geri oturmuştu. Spencer bir şeyler anlatırken Carlin, Zeke’nin gözlerinin içine bakıyordu.

Tek bir fısıltı sesi bile çıkarmadan, *Söz ver*, diyerek dudaklarını oynattı.

Zeke de aynı şekilde yanıt verdi: *Şimdilik*.

Bu, Carlin için yeterli değildi fakat şimdilik idare edecekti. Şimdilik.

Zeke zor, fiziksel işlerle uğraşarak kafasını başka yöne çekmeye çalıştıysa da gündemde olan konudan uzaklaşması mümkün değildi. Odunları kırmak, normalde adamlardan birinin yaptığı bir işti fakat bugün Zeke içindeki saldırganlığı atmak için bu işi üstlenmek zorundaydı. Odun kırmak işe yarayacaktı.

Sağduyusu Carlin’den uzak durması gerektiğini söylüyordu ona. Eğer anlattığı olaylar doğruysa, ki doğru olduğuna inanıyordu, çok büyük bir belanın içinde demekti. Zeke’nin belayla işi olmazdı.

Fakat maalesef o kadar kolay değildi. Hayatın kendisi kolay değildi ki zaten. Sağduyunun bu durumla hiçbir ilgisi yoktu. Carlin gitmek istemiyordu, Zeke de onun gitmesini istemiyordu. Daha fazlasını istiyordu, eğer yanlış anlamadıysa Carlin de daha fazlasını arzuluyordu. Kamyonetinde birkaç tane prezervatif vardı. Eskiydiler fakat son kullanma tarihleri geçmemişti. Carlin'in doğum kontrol hapı kullandığını düşünmüyordu. Dün gecenin yaşanacağını ikisi de tahmin etmemişti fakat eğer devam edeceklerse bu konuya dikkat etmesi gerekirdi. Kamyonetin torpido gözünde ne varsa alıp komodinin çekmecesine koyacaktı. Bir an önce de eczanede durup yeni bir paket daha almalıydı.

Carlin onu yaşadığı sorunlara birlikte çözüm bulmak istediği için suçlarken, ki yaptığı gerçekten de suçlamaydı, haklıydı. Burada kalıp kalmaması önemli değildi. Carlin'in bir ömür o karabasandan kaçması tahammül edilir şey değildi. Çok daha iyisini hak eden bir kadındı o. Hayatını yaşamayı hak ediyordu, Zeke'nin ona hayatını geri verme şansı varsa bunun için elinden geleni yapacaktı.

Fakat ona söz vermişti bir kere. Sabırlı biri değildi normalde fakat Carlin için bekleyecekti. Bir süre.

Zeke'ye gerçek adını hiç söylememeliydi. Ona verdiği her bilginin, geçmişini ortaya çıkarmak için yeterli olacağını tahmin etmeliydi. Bir yanı *kaç!* diye haykırıyordu fakat kaçmıyordu, kaçmayacaktı da. Zeke sözünün eriydi.

Ona her şeyi anlatmak, Carlin'e beklenmedik bir rahatlama hissi vermişti. Her şeyi içine atıyor, her yaşadığını bir sır gibi saklı-

yor, kendini koruduğu gibi etrafındaki herkesi de korumaya çalışıyordu. Fakat omuzlarındaki bu yükü paylaşmak çok rahatlatıcıydı. Bir an için, önünde uzayan haftalarda, hatta aylarda yalnız olmadığını hissetmişti.

Robin'in telefon numarasını bir kâğıda yazıp çorap çekmesinin en altına saklamıştı. Bu gece Zeke'ye, kâğıdı nereye koyduğunu söyleyecekti çünkü ona bir şey olursa, ailesinin bundan haberdar edilmesini istiyordu. En azından bir endişe daha gitmiş, omuzları biraz daha hafiflemiş olacaktı.

Peki ya buradan ayrıldıktan sonra başına bir şey gelirse? Bu konuyu şimdi düşünmek istemiyordu. Hayatını gündelik yaşamaya alışmıştı, uzun vadeli planlar yapmıyordu. Bu değişmemişti henüz. Belki de bir mektup yazıp hep yanında taşınmalıydı; hem kendinin hem de ailesinin rahat etmesi açısından.

Akşam yemeğinde kocaman bir tencere ev yapımı çorba ile Meksika biberli mısır ekmeği vardı. Zeke'yle arasındaki değişikliği fark eden var mıydı, emin değildi ama zaten hiçbir şey belli etmemişlerdi. Kimsenin bir şey anlaması mümkün değildi. Kahvaltıdan sonra herkes kendi işlerini halletmek için dağılmıştı. Yemek masasındaki sohbet de gayet sıradandı; çoğunlukla havadan, işlerden konuşmuşlardı. Normal bir hayat sürmek, bir yere ait olmak Carlin'e kendini iyi hissettiriyordu.

Akşam yemeğinden sonra Zeke arka kapıyı iki kez kilitleyip mutfığa döndü, ikisi de hiçbir bahanenin arkasına sığınmadan birbirlerine yaklaştılar. Carlin, Zeke'nin daha önce hiç olmadığı biri gibi davranıp davranmadığını merak ediyordu.

Zeke onu öperek, "Prezervatifleri yanıma aldım," dedi.

"İyi." Carlin onun göğsüne yaslanıp yanağını kalbine dayadı.

“Dün gece korunmamış olmamızla ilgili konuşacak mıyız?”

“Şimdi değil,” dedi Carlin. “Pek... sorun yaratacak bir dönemde değilim.” Bir an önce kliniğe uğrayıp haplara başlaması gerekiyordu. Peki ya reçeteyi sahte isimle alabilecek miydi? Yine endişe etmesine neden olacak bir konu çıkmıştı. Bu konuya bir çözüm getirene dek prezervatiflerle idare etmeleri gerekecekti. Saklanarak yaşamak, kim olduğunu, ne istediğini gizlemek çok sinir bozucu bir şeydi.

Neyse ki kim olduğunu, ne istediğini en azından yanındaki adamdan gizlemek zorunda değildi. Üstelik artık onu istemiyormuş gibi davranmak zorunda da değildi. Burada olduğu sürece gergin ya da yalnız değildi.

Kollarını Zeke’nin beline dolanmış bir halde başını kaldırıp baktı. “Senin odana mı gidelim benimkine mi?”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zeke'nin aldığı palto en soğuk günlerde bile onu ısıtmayı başarıyordu. Birkaç ay boyunca sürecektir olan bu soğuk havanın yağışsız gelmiş olmasından dolayı mutluydu; ne kar vardı, ne yağmur, ne de don. Uzaktan güzel görünüyordu fakat dışarıya çıkınca berbat bir hal alıyordu.

Bugün ayaz vardı fakat henüz tehlike saçan sıfırın altı civarına inmemişti. O günler de gelecekti; herkes onu uyarmıştı. Spencer onu kasabaya götürmüş, hırdavat dükkânında işlerini hallediyordu. Kasabadan ayrılmadan önce market alışverişini yapacaklardı. Carlin ise şimdi The Pie Hole'un tezgâhında oturmuş kahvesini içiyor, Kat geç kahvaltıyla gelen adamlarla ilgilenirken onu bekliyordu.

Hayaller kurarak pencereden dışarıya bakıyordu. Bahar ayları burada güzel olmalıydı. Yaz ayları da. Buraya yazın sonunda geldiği için mevsimin en canlı günlerini kaçırmıştı. Burada kalıp tüm yılın güzelliklerini yaşamak, Zeke'nin yatağında daha çok vakit geçirmek, artık evi gibi gördüğü bu yerde kalmak onu cezbediyordu.

Hamile değildi, sonraki gecelerde de çok dikkatli olmuşlardı. Ara sıra adamların, Zeke'yle aralarında olup bitenleri bildiklerinden şüpheleniyordu. Belki de patronlarının evdeki aşçıyla aralarındaki samimiyetin değiştiğini görmüşlerdi. Fakat böyle bir şeyden şüphelenseler bile kesinlikle belli etmezlerdi. Ne imali bakışlar vardı etraflarında ne de meraklı sorular... En azından onun gözü önünde yapılmıyordu.

Belki de önemli bile değildi. Belki kimsenin umurunda değildi.

Müşteriler hesaplarını ödeyip çıkınca Kat gelip Carlin'in karşısına oturdu.

"Nasıl gidiyor?"

Carlin gerçek dünyaya geri döndü. "Ne? Ha. İyi. Her şey iyi."

"Zeke sana nasıl davranıyor?" diye sordu Kat gözleri hafifçe kısılrken.

"İyi, gerçekten, yani... iyi."

"Aman. *Tanrım.*" Kat dudaklarını büzdü. "Otuz saniye içinde tam dört defa *iyi* dedin! Ne kadar zamandır yatıyorsunuz?"

Carlin'in ağzı açık kalmıştı. Hemen başını çevirip arkasında biri olup olmadığına baktı; içeride kimsenin olmadığını biliyordu fakat emin olmak istemişti. "Ne diyorsun sen?" dedi hemen savunmaya geçip. "Bu... bu..."

"Sürekli kaçan, sahte isim kullanan, nakit parasını şiltenin altında saklayan birine göre *çok kötü* yalan söylüyorsun." Kat iç geçirip başını salladı. "Hemen gelip bana anlatmadığına inanamıyorum. Kovboyların kalp kıran adamlar olduğunu söylemedim mi? Yeterince açık ifade edememiş miyim kendimi?"

Carlin, Zeke'nin onun kalbini kıramayacağı konusunda ısrarcıydı. Yaşadıkları şeyin sadece fiziksel bir yakınlıktan ibaret olduğu-

nu anlatmaya çalışıyordu sessizce. Kalbini olaya dahil etmiyordu. Ondan istediği her şeyi alabilirdi, alacaktı da. Sonrasında da kalbini bu olaya hiç karıştırmadan buradan ayrılacaktı. *Hı hı*. Fakat kesin olan bir şey vardı: Burada tanıdığı insanların başına bela açmadan gitmiş olacaktı. Ne olursa olsun, hiçbirini tehlikeye atmak istemezdi. “Öyle değil.”

“Hayatım, öyle işte. Bu iş hep öyle.” Kat dirseğini tezgâhın üzerine dayayıp çenesini eliyle destekleyerek öne doğru eğildi. “Tabii ki Zeke’ye âşık olursan burada kalacaksın, bu da benim çok hoşuma gidecek. Ayrıca illa bir kovboya âşık olacaksan bari ona âşık ol.”

Carlin yüzüne en sert ifadesini yerleştirdi. Bunu yapmak kolay olmamıştı çünkü şu anda hiç de kızgın hissetmiyordu. Aksine çok duygusal bir günündeydi, bu duygu durumu hiç işine yaramıyordu. Kat’ın büyüleyici gözlerine baktı. “Zeke’ye âşık falan olmuyorum, üstelik burada kalamam. Bunu biliyorsun. Ayrıca, cidden... *nasıl* anladın? Belirli bir zaman dilimi içerisinde söylenmiş olan ‘iyi’ kelimelerinin miktarı, kuzeninle yatmış olduğumu gösteriyor olamaz.”

Kat omuzlarını silkti. “Zaten şüphelenmiştim.”

“Neden? Nasıl?” Daha da önemlisi, başkaları da şüpheleniyor muydu acaba?

“İkinizin arasında hep bir... elektrik vardı. Burada, The Pie Hole’da tanıştığınız ilk gün...”

“O elektrik değildi; daha çok öfke parıltılarıydı. Bana evsiz demişti.”

“Sen ona daha kötü şeyler söylemiştin.”

Evsizden daha kötü ne olabilirdi ki? “Ciddi bir şey değil,” dedi Carlin hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan vazgeçip gerçek duygularını yansıtmaya çalışarak. Bu duygular kalbinin sıkışmasına

neden oluyordu. "Sadece... bir şey işte. Birbirine bağlı olmayan iki yetişkinin yaptığı doğal bir şey. Başka bir şey değil." Ama... boğazını temizledi. "Bir sorun var."

"Ne? Ne gibi bir sorun?"

"Doğum kontrol hapı gibi bir sorun." Tekrar boğazını temizledi. "Kimliğimi göstermeden doğum kontrol için reçete alamam. Buradaki eczanelerdeki veritabanlarının nasıl işlediğini bilmiyorum ama herkes beni Carly Hunt olarak biliyor burada."

"Bu da kimliğindeki ismin değil."

"Doğru. Hiç kimsenin adımlarını internet üzerinden aratacak kadar meraklanmasını istemiyorum."

Kat iç geçirdi. "Eğer böyle bir şey yaparsam insanların kiminle yattığım konusunda meraklanıp dedikodu çıkaracağını biliyorsun."

Neyse ki Kat, Carlin'in ne sormaya çalıştığını anında anlamıştı fakat Carlin bir anda çok büyük bir suçluluk duygusu hissetmişti.

"Özür dilerim, kötü bir fikirdi zaten."

"Saçmalama. Bence eğlenceli olabilir çünkü görüldüğü üzere kimseyle yatmıyorum. Tanrım, biriyle *görüşmeyeli* o kadar uzun zaman oldu ki, bu işin adabını bile unutmuş olabilirim. Diğer konuya gelecek olursak, tekrar bakire bile olabilirim ama insanların benim kiminle yattığımı tahmin etme çabası çok eğlenceli olacak. Ayrıca işlerin artmasını bile sağlayabilir; herkes bu var olmayan adamın kim olduğuna dair ipuçları toplamak için buraya doluşacaktır."

"Tanrım, *teşekkür* ederim."

"Rica ederim," dedi Kat içtenlikle. "Ben hallederim... önce doktoru arayıp çalışma saatlerimin dışında randevu almam lazım ama randevuyu alır almaz seni haberdar ederim."

İçeriye yeni bir müşteri girince kapı zili çalmaya başladı. Kat

müşteriyle ilgilenmek için tezgâhtan ayrıldı. Carlin tepeden tırnağa rahatlamış bir şekilde tabureden inip TEC ceketinden yeni paltosuna geçiş yaptığından beri kullanmaya başladığı cüzdanını aldıktan sonra Spencer'ı aramak için dışarı çıktı.

Kat'ten beklediği telefon iki gün sonra geldi. Bir bahane yaratmak için, Kat'e turta siparişi verip ertesi gün Spencer'dan turtaları almak için onu kasabaya götürmesini istedi. Hırdavat veya hayvan yemi dükkânından çiftliğe alınması gereken bir iki parça eşya olurdu mutlaka. Spencer o işleri halletmek için gider gitmez o da The Pie Hole'a girdi.

Her ne kadar öğlen yemeğinin bitmesini beklemiş olsa da malesef mekân boş değildi. Tezgâhın kenarına oturup, endişeyle, son müşterinin de hesabını ödeyip gitmesini bekledi. Sonunda!

"Aldın mı?" diye sordu yalnız olmalarına rağmen kısık sesle konuşarak. Sanki gizli bir operasyundaymış gibi hissediyordu.

Kat şekilli kaşlarını kaldırdı. "İyiyim, sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

Carlin iç geçirdi. "Üzgünüm. Nasılsın? İşler nasıl gidiyor? Son zamanlarda yeni, farklı öğlen yemeği mönüleri ekledin mi listeye?"

Kat dirseklerini tezgâhın üzerine dayayıp gözlerini kıstı. "Hayır, ama şu anda yasadışı bir ilaç anlaşması yapmak üzereyim ve her an hapse girip tüm itibarımı yerle bir edebilirim."

Uzanıp tezgâhın altından küçük, beyaz bir çanta aldı.

Carlin almak için hemen hamlede bulundu fakat Kat çantayı ondan uzaklaştırdı.

"Resmen suç işlememe neden oldun," dedi Kat. Sonra iç çekecek çantayı Carlin'e uzattı.

Carlin çantanın ağzını açıp içeriye göz ucuyla baktı. Doğum kontrol hapları! Etkisini gösterene dek bir süre geçmesi gereki-

yordu tabii ama sonra... Artık o sinir bozucu prezervatiflere gerek kalmayacaktı. Artık en ateşli anlarda beklemeye, araya bariyer koymaya gerek kalmayacaktı. Lanet olsun, düşüncesi bile kendinden geçirmeye yetiyordu.

“Teşekkürler,” dedi Carlin çantayı kendi çantasının içine koyarak; çantasından para çıkarıp hapların parasını geri ödemek için Kat’e uzattı. “Sahte isimle reçete almam mümkün değildi.”

“Anlıyorum, Bayan Linolyum,” dedi Kat alaycı bir tavırla, kendisine uzatılan parayı alıp önlüğünün cebine soktu. “Hastalanıp antibiyotiğe ihtiyaç duyarsan ne yapacaksın? Ya grip olursan?”

“Öyle bir şey olursa o zaman hallederim,” dedi Carlin sadece. Şu anda Zeke’ye âşık olup Brad yüzünden içine düştüğü bu kâbusu sonlandırmak gibi başka, gerçek sorunları vardı. Şimdilik her şeyi sırayla, yavaş yavaş halletmeye çalışıyordu. Zaten etkisi birkaç haftada görülecek olan doğum kontrol hapları için reçete almayı başarmak da daha süreli bir girişim gibi gelmişti.

Kat kendine bir fincan kahve dökerken Carlin’in kahvesini de ısıttı. “Her ne kadar sana kovboylarla ilgili verdiğim tavsiyeye ters düşüyor olsa da senin Zeke’yle birlikte olmanın iyi bir yanı var.”

“Neymiş o?”

Kat sıırıttı. “Bana öyle geliyor ki, önümüzdeki *en az* yirmi sekiz gün boyunca buralarda takılacaksın.”

Şükran günü, Zeke’nin en sevdiği tatil değildi. Genellikle insanların yarısından fazlası ailelerini ziyaret etmek için izin istiyorlardı. Bu da geride kalanları daha çok çalıştırmak demek oluyordu. Yılın en yoğun zamanı değildi, o yüzden bir haftadan az bir süre için

birkaç adamına izin veremeyecek durumda değildi fakat ayrıca dinlenme gerektiren, büyük miktarlarda yemek yeme aktivitesi, Zeke'nin tercih ettiği bir şey değildi. Decker çiftliğinde yemekleri kimin pişirdiğine bağlı olarak ya bir ziyafet düzenlenirdi ya da sandviçle patates kızartması yenirdi. Libby burada çalışırken bile bazen birkaç gün izin alıp güneye, kızıyla torunlarını görmeye giderdi. O gidince sandviç yenirdi.

Bu yıl ise farklıydı. Carlin geleneksel bir Şükran Günü yemeği hazırlamak için resmen kendini mutfağa atmıştı; sabah karanlığından beri yemek hazırlıyordu. Yani teknik olarak hazırlıklara dün başlamış sayılırdı. Bu kadar hazırlık biraz fazlaydı Zeke için. Bir çiftliğin mutfağının sabah hava ağarmadan işe başlamış olması pek sıra dışı bir durum değildi fakat bugün Carlin neredeyse kendini kaybetmiş haldeydi; sanki hindi, sos, böğürtlenli pasta, Şükran Günü'nü temsil etmekten daha fazla görev üstlenmiş gibi.

Zeke mutfağı ilk kez göstereceği zaman ona eşlik ederek kapıdan içeri girmişti, Carlin'in, mutfaktaki enkaza bakarken yüzünün aldığı dehşet dolu ifadeyi hatırlıyordu. Carlin durmadan burada geçici olduğunu hatırlatıp duruyordu. Tanrım, iki ayda neler değişmişti böyle!

Carlin'in evin içindeki neşeli telaşı Zeke'yi duygulandırıyordu. Tabii ki hâlâ Zeke'nin ona yardım edebileceği bir şey olmadığını söylemeye devam ediyor, müdahale etmemesi konusunda ısrarcı davranıyordu.

Normal şartlarda Zeke kendi bildiğini yaparak bu meseleyi kökünden çözerdi. Fakat öyle bir şey yaparsa Carlin'in kaçıp gideceğini biliyordu. Konuyu her açtığında yüzündeki ciddiyet kendini gösteriyordu. Hâlâ bahar geldiği zaman buradan gitmeyi düşü-

nüyordu çünkü Zeke'nin yapabileceği bir şey olmadığına, eğer bir şey yapacak olursa da her şeyin çok daha kötüye gideceğine inanıyordu.

Zeke ona kesinlikle katılmıyordu. Brad, soyadı her neyse, sonuça basit bir adamdı. Durdurulabilirdi, *durdurulmalıydı* da. Fakat bu, Carlin ile birlikte yapmaları gereken bir şeyken o hiçbir ihtimali konuşmak dahi istemiyordu.

Eğer arkasından iş çevirirse Carlin onu asla affetmezdi. Sürekli bunun geçici bir heyecan olduğunu, yakında gideceğini söylüyordu. Aslında Zeke'nin de onu çok fazla umursamıyor olması gerekirdi fakat hiç öyle hissetmiyordu Zeke. Aksine, Carlin ona *aitmiş* gibi geliyordu.

"Bu konuda tecrübeli görünüyorsun." Zeke mutfak ile yemek salonunu ayıran kapının ağzında durmuş, Carlin'in kâseler, tabaklar, yiyeceklerle dolu tezgâhla saatlerdir, hatta günlerdir yanan fırınla kirli bulaşıklarla dolu mutfak teknesi arasında mekik dokuyuşunu izliyordu. Elinde derin bir kâseyle uzun saplı tahta bir kaşıkla durdu. "Ailen Şükran Gününde hep ziyafet mi verir?"

Carlin elinde tuttuğu büyük kâsenin içindeki, aslında o kadar büyük bir kâseyi gerektirmeyen malzemeleri duraksamadan karıştırmaya devam etti. "Ben küçükken, annemle babam da hâlâ hayattayken hep aynı şekilde kutlardık. Robin, Kin'le ben hindi süsleri hazırlayıp evin her yerine yerleştirdik. Annem üç gün boyunca yemek pişirirdi, hazırladığı her şey yirmi dakika içinde tükenirdi." Omzunun üzerinden bakıp gülümsedi. "Temizlik işini hep babam hallederdi, ki bence müthiş bir fikirdi. Evin erkeği payına düşeni *yapmalı*."

"Bana hiç bakma. Ben bulaşık yıkamam."

Carlin elindeki yapışkanımsı karışımı dikdörtgen bir tavanın içine döktü. “Bilmez olur muyum?” Kaşığı yalayıp gülümsedi. “Umarım bunun tadı güzel olur! Daha önce mısır ekmeği sosu hiç yapmadım.” Fırının kapağını açarak tavaşı dikkatlice içine yerleştirdi.

Carlin kendisiyle ilgili bir şeyler anlatan biri olmamıştı hiç; sanki kaçması bir geçmişinin olmasına engelmiş, sanki sadece bir sapıktan değil, herkesten saklanıyormuş gibi. Zeke ise onun anlattığı bu ufak tefek detaylarla bile ilgileniyordu. “Ne zaman öldüler? Ailen yani. Ne kadar zaman oldu?”

Carlin buna hemen cevap vermeyince Zeke onun hiç cevap vermeyeceğini sandı. Gerçi soruda onu işkillendirecek bir şey de yoktu. Sonunca cevap verdi. “Sekiz, neredeyse dokuz yıl oluyor. Sonra aile biraz dağıldı, sanki bizi bir arada tutan annemle babammış gibi. Onlar olmadan bir aile olmayı beceremedik. Robin’in kendi kocasıyla bebeği var, Kin ise yeni kariyeriyle ilgileniyor, ben... ben de yeni, heyecan verici bir hayata başlamak istedim. Bağımsız olmak, farklı şeyler görmek, farklı şeyler yapmak istedim.” Tekrar Zeke’ye baktı. “Her şeyin bir nedeni vardır. Her zaman. Brad, benim kardeşlerimle yakın olmadığımı biliyordu. Onlarla ilgili sorular sordüğunda anlamalıydım bunu ama anlamadım işte. Benimle sohbet etmeye, beni tanımaya çalışıyor sandım. Halbuki onlarla yakın olmamamı fırsat bilip beni yakalamaya çalışıyordu ama Robin ile Kin’i sık sık görmesem de, annemle babamın ölümünden sonra çok daha yakınınız birbirimize.”

Zeke başka soru sormadan Carlin sanki ona vuracakmış gibi tahta kaşığı ona doğru sallamaya başladı. “Bugün ondan bahsetmek *istemiyorum*! Bugünü mahvetmesini reddediyorum. Sen de aileni anlat. Neden Şükran Günü için gelmediler?” Carlin ona baktı. “Sen neden gitmedin?”

“Benim ailem yazları ziyarete gelir. Yaz aylarında buraya seyahat etmek daha kolay oluyor, çocukların okulu da tatile giriyor. Ben de çiftliği uzun süreliğine bırakıp gitmiyorum genelde. Yapacak çok iş var.”

Carlin güldü. “Sen yokken her şeyi kontrol altında tutacak bir ustabaşın var. Her şeyi kendin halletmeye çalışmak zorunda değilsin, biliyorsun.”

“Bunu daha önce duydum.”

“Buna rağmen hâlâ çiftliğin sen yokken hayatta kalabileceğine inanmıyorsun.” Carlin’in ses tonunda hafif bir taşlama seziliyordu.

“Pekâlâ.” Carlin’in yanına yürüdü. “Ailemi Noel’de ziyaret edeceğim. En büyük ablamın yanına gidip bir hafta onun çılgın ailesinin yanında kalacağım.” Ablası belki de yüz defa davet etmişti zaten. Carlin biraz şaşırmıştı, zaten Zeke de ağzındaki baklayı çıkardı. “Sen de benimle gelersen.”

Carlin kaşlarını çatarak kaşığı tekneye savurdu. “Cevabımın hayır olacağını çok iyi biliyorsun.”

“Neden? Nasıl bir sorun yaşanabilir ki? Seni koruyabileceğimi düşünmüyor musun?” Zeke’nin en çok yapmak istediği şey onu koruyup hayatında ters giden her şeyi düzeltmekti.

“Sorun o değil.” Carlin arkasını dönüp kâselerle, kaşıklarla uğraşmaya, çıkardığı bulaşıkları çaresizce temizlemeye başladı.

Zeke kollarını onun bedenine dolayıp onu çekerek göğsüne bastırdı. “Tamam, o zaman. Yazın geldiklerinde tanışırsın sen de.”

“Yaz geldiğinde burada olmayacağımı biliyorsun.” Ses tonunun umursamaz çıkması için gayret etse de bunu başaramadı.

Zeke, Carlin’le tartışmanın boşuna nefes israfı olduğunu anladığı için onunla tartışmak yerine boynunu öpüp bıraktı. “İki saatten önce dönerim.”

Carlin vestiyere doğru onun arkasından baktı. "Sakin geç kalayım deme! Diğerlerine de söyle, geç kalmasınlar. Kat birden önce burada olacağını söyledi. Ona, yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim, kadın yeterince vakit geçiriyor mutfakta ama yine de turtayla ekmek getireceğini söyledi. Hep beraber masaya *oturacağız*, ikiye geçirmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?" İçini çekti. "Harika olacak."

Yemek harika olabilirdi. Günün harika olacağı ise kesindi. Zeke'nin çoğu günü son zamanlarda harika geçiyordu. Fakat Carlin'in *hayatı*, üzerindeki Brad korkusunu atmadan harika olamayacaktı. Zeke ona verdiği sözden dönmeden bu konuda nasıl bir girişimde bulunacağını bulamıyordu. Sözünden dönerse neyi riske atmış olacağını biliyordu. Carlin onu asla affetmeyebilirdi, şu ana dek sahip oldukları her şey yitip gidebilirdi.

Fakat her ne kadar onu kaybetmekten korksa da, eğer ona özgürlüğünü verebilecekse, sözünden dönmeye değip değmeyeceğini merak etmeden de duramıyordu.

Carlin yaptığı yemekten memnun kalmıştı fakat, kahretsin, çok zahmet gerektirmişti! Küçükken yaşadığı evden de hatırladığı gibi, yiyecekler bir anda tükeniyordu. Yemek masasında çok kalabalık değillerdi fakat Walt ile Spencer da buradaydı. Kat de gelmişti, hiç durmadan sohbet ediyordu. Spencer'ın ailesi hafta sonu için bazı kutlamalar düzenlemişti, zaten o zamana kadar da Kenneth ile Micah dönmüş olacaktı. Çiftlikteki hayat tatillerde bile devam ediyordu. Hiçbir iş olmasa bile hayvanların yemlenmesi gerekiyordu. Tıpkı Walt'un da söylediği gibi, bugün yapılmayan her şey yarın yapılmak zorunda olacaktır.

Yemekle ilgili iltifatlar geldikçe Carlin içindeki korkuyu belli etmemeye çalışıyordu fakat Zeke yemeği beğendiğini söyleyince kalbi resmen mutluluktan sıkıştı.

Belki ona deliydi, belki de güzel olan seksti ya da bazen ona âşık olduğunu düşünüyordu. Hiçbir şey, gerçeği değiştirmiyordu. Brad hâlâ hayattaydı, onu arıyordu.

Bu, Zeke'yle geçirdiği tek Şükran Günü olabilirdi. Noel geliyordu, birlikte geçirecekleri tek Noel olacaktı. Her anı özel yaşamak, tadını çıkarmak istiyordu. Bahar göz açıp kapayıncaya dek gelmiş olacaktı.

Ayağa kalkıp Walt'un boş tabağını almak için uzandığında Zeke diğer taraftan uzanıp elini tuttu. "Sen otur. Bulaşıkları biz hallederiz."

Kat'in kaşları anında havaya kalktı fakat hemen arkasına yaslanıp gülümsedi.

Carlin'in aklından geçen ilk düşünce, adamların bulaşıkları iyi temizleyemeyecekleri oldu fakat yine de rahatlayıp oturdu. Kendisi gibi yapmasalar ne olacaktı ki sanki? Tüm gün ayakta durmaktan ayakları ağrıyordu, çok yorulmuştu. Masadaki adamların hepsi, tek kelime etmeden, tabaklarla artan yemekleri topladılar. Bu, daha önceden planlanmıştı. Carlin bu jestten çok mutlu olmuştu. Ben bulaşık yıkamam diyen Zeke bile tabağını alıp kaldırmıştı. Muhtemelen Spencer bulaşık makinesini nasıl çalıştıracağını biliyordu. Her şey hallolmuştu.

Carlin ayaklarını uzatıp adamların oradan oraya koşuşturmasını izledi. En tatlı ses tonuyla, "Teşekkürler, baylar. İyisi mi biz Ka'ile beraber koğuşa gidip, oradaki rahat televizyon koltuklarına gömülüp biraz futbol izleyelim," dedi.

“Futbola bayılırım,” dedi Kat gülümseyerek, soru soran gözlerle Carlin’e bakıp omuzlarını silkti. Carlin onun futbol ile beyzbol arasındaki farkı bilmiyor olabileceğini düşündü.

“Biz de hemen geliyoruz,” dedi Walt mutfaktan seslenerek. “Bu iş çok uzun sürmez.”

Carlin bu söz üzerine kahkaha attı. Mutfaktaki her şeyi kullanmıştı resmen.

Kat masanın üzerine doğru eğilip sesini alçalttı. “Aman Tanrım, bu adamları avucunun içine almışsın resmen. Bravo, kızım.”

Carlin bir süre adamların seslerini, kahkahalarını, tabak seslerini dinledi.

Şükran Günü yemekten ibaret bir gün değildi; aileyle geçirilmeliydi. Şu anda, onun ailesi, bu insanlardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ DÖLÜM

Zeke omzunu mutfak kapısının çerçevesine yaslamış, Carlin'in havluları katlamasını seyrediyordu. "Eşofmanın var mı? Rahat, bol."

Carlin başını kaldırmadı. "Evet, ama sana küçük gelecektir. Kendi eşofmanını alsan iyi olur."

"Çokbilmiş seni. Git üzerini değiştir. Dövüşeceğiz."

"Dövüşmek için üstümü değiştirmeme gerek yok ki," dedi hemen, sonunda bakışlarını havlulardan Zeke'ye doğru çevirerek. Havluyu yere düşürdü. Çenesi de havluyla birlikte yere düşecek sandı.

Zeke kot pantolon, bot ve şapkaıyla zaten çok ateşli görünüyordu. Kat'ın tüm uyarılarıyla görüşlerine rağmen, özellikle karşısında duran bu kovboyun ayaklı testosteron olduğuna emindi. Ona karşı olan direnci sıfırdı resmen. Fakat şimdi eski, dizi delik bir eşofman altı, çorapla kaslı bedenine yapışan bir tişörtle çok daha kötü veya iyi bir haldeydi. Carlin karar veremiyordu bir türlü. Tek bildiği, bu görüntünün çok hoşuna gittiğiydi. Bütün suç tişörtündü. Carlin'e Zeke'nin bedenindeki tüm detayları, her bir kası, her bir tüy tanesini hatırlatıyordu.

Tabii ki en çok çıplak halini seviyordu; terden sıırıslıklam olmuş halini.

Düşüncesi bile aklını oynatmasına yetiyordu.

“Üstünü değiştirecek misin değiştirmeyecek misin?” diye sordu Zeke sabırsız bir tavırla. Carlin onun ne kadar zamandır orada durup kendisini izlediğini merak etti. Muhtemelen çok uzun süre olmamıştı. Zeke sabırsız bir adamdı.

Carlin kendine gelerek, “Hemen dönerim,” dedikten sonra yere düşen havluyu alıp kurutucunun üzerine atarak odasına doğru koşmaya başladı.

Günler gittikçe kısalıyor, bu da Carlin’in günlük iş planının ani bir değişim göstermesine neden oluyordu. Artık saat dört buçukta küfürler ederek yataktan çıkmak yerine, beş buçuğa kadar rahatça uyuyabilirdi. Akşam yemeğini saat dokuz buçuk, hatta onda servis etmek yerine beş buçukta servis ediyor, en geç yedide bulaşık makinesini çalıştırmış oluyordu. Böylece artık kitap okumak, televizyon izlemek, ayak tırnaklarına oje sürmek, küvette keyif yapmak gibi gerçek hayatla bağlantılı şeyler yapmaya fırsatı oluyordu.

Soğuk havayla, kısalan günlerle birlikte bazı zorluklar da gelmekteydi tabii fakat genel olarak, çiftlikte daha hafif tempolu günler yaşanmaktaydı. Kendisi de dahil olmak üzere herkes biraz nefes alabilme fırsatı bulmuştu.

İşin kötü tarafı, Zeke evde daha fazla vakit geçirmeye başlamıştı. Belki de kötü değil, iyi tarafıydı. Carlin, ondan uzak durması *gerektiğini* biliyordu fakat eline geçirdiği her fırsatta kendini onunla yataкта *buluyordu*.

Her sabah onu göreceği, onunla olacağı için kalbi deli gibi çarparak uyanıyordu ve günün geri kalanını kendisiyle zihinsel bir

savaş vererek geçiriyordu. Sadece seks yapıyorlardı. Daha fazlasını yaşamaları mümkün değildi. Sürekli tetikte olup buna kapılmamaya özen göstermeliydi. Aralarındaki duvarın onunla aynı evde yaşamak, onun çamaşırlarını yıkamak, yemeğini pişirmek gibi görevleri yerine getirmekle aşılmaması gerekiyordu. Çamaşır yıkama işinin baştan çıkarıcı bir aktivite olduğunu kim düşünebilirdi ki? Sanki onunla evliymiş, aileymiş gibi hissettiriyordu. Artık birbirilerinin günlük hayatlarının akışına o kadar çok alışmışlardı ki, çiftliği gerçekten evi gibi görmeye başlamıştı.

Brad'le yüz yüze geleceği andan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Hayatı, o karşılaşma anında hazır, hemen kaçabilecek durumda olması gerekiyordu fakat Zeke yüzünden artık o kadar kararlı olup olmadığından emin değildi.

Başı büyük, hem de çok büyük beladaydı.

Beş dakika içinde tıpkı onun gibi eşofman altı, tişört, çorap giyip aşağıya indi. Zeke oturma odasının mobilyalarını kenara iterek yer açmıştı.

Zeke verdiği sözleri tutan bir adamdı. Ona nasıl silah kullanacağını, dövüşmeyi öğreteceğini söylemişti. Sözlerini de yerine getiriyordu. Belki asla atıcılık ödülü kazanamayacaktı fakat haftada en az birkaç kez atış pratiği yapıyor, gitgide iyi bir nişancı olmaya başlıyordu. Silahları doldurup ateş edebilecek duruma gelmek ona kendini "Süperkadın" gibi hissettirmiyordu fakat eskiye nazaran, kendini savunmaya yönelik daha fazla seçeneğinin olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Rüyalarında Brad'i savunmasız yakaladığını görüyordu, bu rüyaların artık gerçek olma şansı vardı. Şimdi de görüldüğü üzere, Zeke ona bir adamın bacak arasını göğüs kafesine nasıl göndereceğini öğretecekti.

Üstelik pratiği onun üzerinde gerekleştireceklerdi.

Carlin durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Zeke bu kızgın bakışı yakaladığında o da kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bacak arandakileri seviyorum," dedi Carlin aniden.

Zeke'nin yüzünde ürkek bir ifade belirdi. "Ben de."

"Belki *şık* değilim ama çok tatlılar. Onlara zarar vermek istemiyorum."

"Sana bir sır vereyim, hayatım: Bir adama bacak arasındakilerin *tatlı* olduğunu sylememelisin."

"Bunu kaldıracak kadar sertsin, glsn. Güzel olduklarını söylemem ama."

"İyi. O bölgenin erkeksi olması gerek zaten, güzel değil."

"*Erkeksi*," dedi Carlin boğuk bir ses tonuyla. "Bunu kullanabilirim. Ne de olsa kaç kadında var ki? Çift cinsiyetliler hariç tabii ama o ayrı bir kategori sonuçta."

Zeke durup şaşkın bir halde sordu. "Neden bu konuyu konuşuyoruz?"

"Bana bir adamın bacak arasını, gğskafesine nasıl göndereceğini ğretmeyecek misin?"

Zeke bir an için şaşırdı, sonra kakhaha atmaya başladı. Zeke çok sık kakhaha atan bir adam değildi, Carlin'in çok hoşuna gitmişti. Ona *şık* olmama konusunda verdiği içsel savaşı kaybetmek üzereydi veya belki de haftalar önce kaybetmişti bile fakat henüz kendine itiraf edememişti. Bilmiyordu, bilmek de istemiyordu. Belki daha sonra, Zeke'nin kakhaha sesinin onda uyandırdığı *duygu durumunu* düşünebilirdi. Veya hiç düşünmezdi.

Ruh halini değiştirmek için, "Komik olan bir şey göremiyorum," dedi.

“Yüzündeki bu kana susamış ifadeyi göremiyorsun da ondan. Üstelik sana teknikleri öğretecek olmam, onları *benim üzerimde* uygulamana izin vereceğim anlamına gelmiyor.”

“Ben sandım ki sen duracaksın, ben de senin üzerinde bol bol pratik yapacağım.”

Zeke’nin dudakları yine kıvrıldı, uzanıp Carlin’in bir tutam saçını çekti. “O ancak hedefin hareketsiz duracaksa işe yarar. Bunun için de ya bilincini kaybetmiş olması ya da onu arkadan hiç beklemediği bir anda vurman lazım. İki senaryonun da gerçekleşme olasılığı nedir ki? Ayrıca diyelim ki iki senaryondan biriyle karşılaştın, uygulayacağın en iyi yöntem bu olacak mı?”

Hep “o” diye bahsediyor, Brad’in adını ağzına almıyordu fakat ikisi de kimden bahsettiğini biliyordu. Carlin tam, eline geçen ilk fırsatta Brad’in bacak arasına tekme atmak isteyeceğini söyleyecekti ki, durup tekrar düşünmeye başladı. Zeke’nin ondan duymak isteyeceği şey bu muydu? Kendini o durumlarda hayal ederek *taktik* geliştirmeliydi; en akıllıca hamle ne olurdu acaba?

Carlin çok uzun süredir savunma halindeydi, kontrolü eline almayı çok istiyordu. İşin tehlike yaratabilecek kısmı, bu isteği, içinden çıkılmayacak bir duruma sokması halinde başına gelecek olanlardı. Peki bir şekilde Brad’i bayıltmayı başarsa ne yapardı? Bacaklarının arasına tekme indirmek oldukça tatmin edici bir hamle olurdu fakat pek akıllıca bir hamle sayılmazdı. Ya beklediğinden daha çabuk toparlanırsa? Ya sadece onu yanına çekmek için numara yapıyorsa?

“Fırsatım varken kaçardım,” dedi tüm olasılıkları zihninde değerlendirirken. “Ya da onu öldürürdüm.”

Sözleri söylerken midesi kasılmıştı, dehşet içinde Zeke’ye bakıyordu. Aylarca bu senaryoları kafasında kurgulamış, Brad’in onu

tekrar bulması halinde neler olacağını, neler yapabileceğini düşünüp durmuştu. Onu bulduğu anda, Jina'yı öldürdüğü gibi, hemen öldürür müydü? Yoksa önce kaçırır, kimsenin bulamayacağı bir yere götürür, tecavüz eder, işkence uygular ve *öyle mi* öldürürdü? Bu seçeneklerin arasından tabii ki hemen öldürülmeyi tercih edecekti fakat söz konusu Brad olunca ne yapacağını tahmin etmek biraz zordu. Jina'yı öldürdüğü için onu da hemen öldüreceğini düşünmüyordu. O zamandan sonra düşünmeye fırsatı olmuştu muhakkak; planlarını detaylandırmış, öfkesini beslemişti. O öfkeyi, üzerinden çıkarmak isteyecekti.

Üstelik bilinci yerinde olmayan bir adama ateş edebileceğini de sanmıyordu. Arkasından ateş edebilirdi belki. Duruma göre tabii, fakat o ihtimalin ne olabileceği aklına gelmiyordu bir türlü. Eğer Carlin'in hareket etme özgürlüğüyle elinde silah varsa, Brad ona neden sırtını dönsün ki? Ama Brad onun geldiğini fark etmemişse, Carlin onun arkasından yaklaşmışsa... öte yandan eğer Brad onun geldiğini fark etmemişse, yapması gereken tek şey kaçmaktı. Carlin, Brad'in, Jina'ya yaptığının cezasını çekmesini, bu bedeli ödemesini istiyordu fakat ona cezasını *kanunun* vermesini istiyordu. Carlin infaz memuru değildi fakat Zeke'nin Carlin'de ulaşmak istediği nokta oydu. Eğer bir şeyi yapamayacaksa onu nasıl yapacağını planlamakla vakit harcamayıp *yapabileceği* şeylere odaklanmalıydı.

"Onu arkadan vuramam. Bilinci yerinde değilse de vuramam," dedi Carlin, yavaşça, hâlâ düşünmeye devam ederek. "Belki de çok salağım veya zayıfım fakat yapamam. Mecbur kalsam da vuramam demiyorum; sadece bu şartlar altında vuramam."

Zeke onunla tartışmadı, sadece başıyla onayladı. "Kendi sınırlarını bilmek, salak veya zayıf değil, aksine akıllı olduğunu göster-

rir. Adam bir polis, yani güç eğitimi almış, silah kullanma testlerinden geçmiş, dövüşmeye yönelik eğitilmiş. Onunla kavgaya ederken ondan daha iyi olmayı bekleyemezsin. Ama şu anda onu düşünmeyeceğiz; bizim yapacağımız, sana bazı temel teknikleri göstermek, böylece seni beklemediğin bir anda yakalarsa en azından ne yapabileceğini bilmiş olursun.”

İşe panik olmadan başlamak iyi bir fikirdi. Yatak odasında Zeke’yi görüp korktuğu gün o kadar çok panik olmuştu ki, resmen kendini kaybetmişti. Bu da hiç hoşuna gitmemişti. Gördüğü kişi Zeke değil de Brad olsaydı sonu kötü olacaktı çünkü yaşadığı şokla tamamen etkisiz hale gelmişti. Zeke’nin ona öğretebileceği her şey, ne olursa olsun, büyük önem taşıyordu.

“Sen daha önce eğitim aldın mı?” diye sordu Carlin eşofman altının iplerini bağlarken. Eski oldukları için belinin lastiği biraz bollaşmıştı, sürekli aşağıya doğru kayıyordu.

“Dövüş sanatlarından falan mı bahsediyorsun?” Omuzlarını silkti. “Hayır. Çocukken çok sorun çıkarıp kavgaya karıştım. Babam da bir şeyler öğretti tabii. Liseden mezun olduğumuzda, kuzenlerimden biri polis eğitimine girdi, doğal olarak bildiği her şeyi bana da öğretti. Önemli olan, kurallara göre dövüşmeye çalışmaktan vazgeçmek. Tereddüt etme gibi bir şansın yok. Eğer köşeye sıkışırsan çok sert, gerekirse çirkin dövüşeceksin.”

“O zaman bana çirkin dövüşmeyi öğret.” İlk baştaki hevesi yerini kararlılığa bırakmıştı.

Zeke ona neredeyse iki saat boyunca dövüş dersi verdi. İlk gösterdiği şey, adamın bacaklarının arasına vurmaktır. Ayağıyla değil, uzaktan da değil. Aksine adamı tişörtünden tutup yakına çekmeliydi çünkü adamın ondan en son bekleyeceği şey buydu;

böylece tüm dengesini yitirecekti. Ardından adamı *tam yanında tutarken* adamın bacaklarının arasına diziyile durmadan sert darbeler indirmeliydi. Carlin doğal olarak Zeke'ye sert darbeler indirmemeye, Zeke de ondan darbe yememeye çalışıyordu fakat Carlin ne yapması gerektiğini çok iyi anlamıştı. Adamdan kaçmak yerine adamı tutmak beklemediği bir taktikti. Hamlenin nasıl işe yarayacağını ancak bu şekilde anlamıştı.

Zeke ona başparmağını kullanarak adamın gözünü nasıl oyacağını, elinin üzerindeki parmak eklemlerini veya elinin yan tarafını kullanarak adamın gırtlığına nasıl vuracağını öğretti. Bir insanın gözünü oyma fikri Carlin'in midesini bulandırmıştı fakat oyacağı gözün Brad'in olduğunu hayal etmeye başlayınca tüm iğrençlikle başa çıkabilmeye başladı. Zeke, Carlin'in, kaza olması haricinde, hiç kimsenin gırtlığını kıramayacağını düşünüyordu fakat en azından nefesinin kesilmesine neden olabilirdi. Bu da ona kaçmak için fırsat vermiş olurdu.

Ayrıca bacak kaslarının en güçlü kaslar olduğunu, yere düştüğünde onları nasıl kullanabileceğini, yan yatıp adamın dizleriyle kasıklarına nasıl tekme atacağını öğretti. Tüm tekniklerin temel fikri, saldırganı etkisiz hale getirmesini sağlamaktır; böylece kaçabilecekti. Kimseyle fiziksel bir dövüşe girebilecek kadar güçlü veya uzman dövüşçü değildi, o yüzden kaçarak aslında en iyi sonucu elde edebilecekti.

Zeke, ona, biri kendisini tuttuğu zaman nasıl kurtulacağını, arkadan yakaladığında nasıl eğilerek kaçacağını, adamın ayak bileğini nasıl yakalayıp çekerek onu kıcının üzerine düşürebileceğini birkaç farklı yoldan göstermişti. Fiziksel idmanlar Carlin'in beklediğinden daha zordu, ikisi de kan ter içinde kalmışlardı. İlk baş-

larda Zeke'nin gösterdiklerini inanılmaz bir dikkatle, ilgiyle izliyor, kendisi de tekrar tekrar deniyordu fakat böyle bir eğitimin doğası gereği sürekli birbirlerine dokunmaları gerekiyordu. Her örnek saldırıda Zeke'nin kollarının bedenine dolanmasıyla kaslarını hissediyordu. Üstelik Zeke'nin giydiği ince eşofman altı da Carlin'e olan arzusunu saklamakta pek iyi değildi.

Eğitime odaklanmaları gitgide zorlaşmaya başlamıştı. Carlin yarıda bırakıp Zeke'ye doğru yaslandı. "Sanırım odağımı kaybettim," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Zeke. Ses tonu kısık ve boğuktu. Kollarını Carlin'e dolayıp sıkıca sarıldı, tek eli tişörtünün altına kayarak karnını okşamaya başladı. Bir süre karnıyla göbeğini okşamaya devam etti, ardından eşofman altını yavaş yavaş aşağıya doğru kaydırmaya başladı. "Galiba kaybettiğin tek şey odağın değil."

Zeke başını yana doğru hafifçe eğerek Carlin'in sıcak boynuna gömdü; Carlin'in kalp atışlarıyla nefes alış verişleri hızlandı. Kolunu onun boynuna dolayıp tüm sıcaklığını içine çekti. Göğüslerini Zeke'nin bedenine bastırarak beden diliyle onun için hazır olduğunu gösteriyordu. Zeke parmaklarını onun göğsüne doğru kaydırды, dokunduğu anda Carlin'in gerildiğini hissetti. Her saniye Carlin'in aldığı zevk artıyor, gittikçe bir çığlığa dönüşüyordu.

Ya Carlin'in çığlığını bir işaret olarak aldığı için ya da aynı heyecanı aynı anda kendisi de hissetmeye başladığı için, Carlin'i belinden tutup omzuna vurarak üst kata doğru yöneldi. Carlin'in heyecandan başı dönüyordu; sıkıca Zeke'ye tutunurken bir anda kendini yatakta buldu. Zeke onu soymaya başlayıp üzerinden çıkardığı her şeyi kenara fırlattı. Carlin de aynı anda onun kıyafetlerini çıkarıp ona dokunmak için savaş veriyordu.

Zeke ona fırsat vermedi, ondan önce davranıp bacaklarının arasına girdi. Carlin aniden derin bir soluk aldı. Gözleri hissettiği zevkle neredeyse kapanmıştı. Bütün vücuduna yayılan sıcaklığın verdiği hazla tüm bedeni gerildi. Bu sadece fiziksel bir zevk değildi; çok daha heyecan verici, çok daha *fazla*, çok daha değerli, çok daha korkutucuydu.

Sonunda Carlin yorgun düşmüştü, tüm bedeni titremekten uyuşmuştu; tek yapmak istediği Zeke'nin kollarının arasına kıvrılmak, sabah kahvaltı hazırlamak için kalkması gereken saate kadar hareket etmemekti fakat kalkıp sıcak yataktan çıkarak kıyafetlerini bulmak için doğruldu.

"Bu gece burada uyu," dedi Zeke; ses tonu ona yanından ayrılmasından hiç hoşlanmadığını söylüyordu.

"Hayır, yapamam," dedi Carlin, her ne kadar kendisi de en az onun kadar istiyor olsa da. "Çok tehlikeli." Sonra hızla odadan çıkıp ağlamaya başladı. Zeke bir süre sonra Carlin'in bahsettiği tehlikenin adamlardan birinin onları görme ihtimali olmadığını anladı. Carlin kapıların kilitli olduğunu kontrol ediyordu, böyle bir şeye ihtimal yoktu. Esas kendisi için tehlikeliydi, bunun önüne geçmek için çok geç kalmıştı bile.

Günler hızla akıp gidiyordu. Carlin kendini ilginç bir biçimde mutlu hissediyordu. Dışarısı nefesini bile dondururken içeride kalmaktan memnundu. Acılı Meksika yemeği elektrikli tencerede pişiyordu. Jambonlu, peynirli tostları hazırlamak da vaktini almayacaktı. Çikolatalı pasta yapmak için yeni bir tarif denemeyi düşünüyordu fakat başaracağından emin olduğu bir kurabiye yapmaya karar verdi. Zeke ev yapımı çikolata parçacıklı kurabiyeye bayılırdı.

Carlin de Zeke'ye bayılırdı. Ara sıra durup kendini ona çok fazla bağlanmaması konusunda telkin ediyordu fakat bunun için artık çok geçti. Onun için resmen deli oluyordu. Seks harikaydı fakat seksten daha fazlası da vardı. Aralarındaki bağ Carlin'in hep aradığı şeydi, hiç beklemediği bir şekilde ona bağlanmasına neden olmuştu.

Ve bu çok güzeldi.

Zeke'nin ofisinden gelen telsiz sesini duydu. Birkaç saattir içerde çalışıyordu. Kimin ne konuştuğunu tam olarak duyamıyordu. Herhangi bir konu olabilirdi: İneklerin yeri değişti, çit düştü, kamyonet veya diğer bir makine arızalandı... "Akşama ne yemek var?" sorusunu bile duymuştu.

Birkaç dakika sonra Zeke elinde bir tüfekle koşarak mutfaktan geçti. Carlin atış dersleri haricinde Zeke'yi daha önce hiç silahlı görmemişti; aniden korkudan kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Vestiyere doğru peşinden koşarak gitti. "Ne oldu?"

Zeke tüfeği Carlin'in eline tutuşturup botlarını giymeye başladı. "Kurtlar." Paltosunu, şapkasını, eldivenlerini de giyip çıkmaya hazırlandı.

Carlin, Zeke'nin sarf ettiği panik yaratan tek kelimeyi tekrar etmeden önce yutkundu. "Kurtlar mı? *Kurtlar* varsa içeride kalman gerekmez mi?"

Zeke ona bakıp gülümsedi, eğilerek dudağına bir öpücük kondurdu. "Şehirli kız," dedi.

"Bu resmen delilik!" dedi Carlin, Zeke tüfeği onun elinden alırken. "Kim kurtların peşinden gider ki?"

"İneklerden birini öldürmüşler. Bu işi hemen halletmeliyiz." Kapıdan çıkarken omzunun üzerinden baktı. "Arkamdan kapıyı

kilitle. Spencer ile Walt da benimle geliyorlar. Öğlen yemeğinden önce kimsenin bu tarafa gelmesi için bir sebep yok.”

Zeke gittikten sonra Carlin kapıyı hemen büyük bir panikle kilitledi, dudaklarını büzerek Zeke’nin evden koğuşa doğru iri adımlarla yürüyüşünü izledi. Bu bölgede kurt avcıları yok muydu? Neden bu dişli, tüylü yırtıcı hayvanların peşinden Zeke gidecekti ki? Walt yapabiliirdi veya Spencer... Hayır, Spencer muhtemelen kürklü her hayvanı, hayatını tehdit ediyor olsa bile sahiplenmek isterdi. Birkaç dakika boyunca orada durup üçü için de endişelendi, ardından mutfağa döndü. Zeke’nin gitmesi gerekiyordu çünkü patron oydu. Burası onun arazisiydi, onun sorumluluğundaydı. Zeke kendisinin olan her şeye sahip çıkardı.

Carlin, kurtları bulmaya giderken arazi araçlarını mı aldıklarını yoksa atla mı gittiklerini merak ediyordu. Eğer adamlardan birine veya atlara saldırırsa ne olacağını merak ediyordu. Zeke’nin kurtla dövüşüğünü hayal edebiliyordu. Birçok şeyin ters gittiğini hayal edebiliyordu. Tüfek ateş etmeyebilirdi, kurt üzerine saldırabilirdi, pençelerini veya dişlerini onların üzerine geçirebilirdi, Zeke kan revan içinde yere yığılabilirdi. Ya saldıran kurtların sayısı birden fazlaysa? Ya Spencer ile Walt onu kurtarabilecek kadar hızlı değillerse?

Kahretsin. Silahlardan birini alıp onlarla gitmeli, onlara yardım etmeli, Zeke’yi korumalıydı.

Ama onlar çoktan gitmişlerdi.

Sonunda mutfak masasına oturup aklını kaçırmamak için kendini zorlamaya başladı. Zeke bu işin üstesinden gelebilecek, hatta Carlin’in sandığından çok daha iyi gelebilecek bir adamdı. Tüfeği de sorun çıkarmayacaktı. Bu işi muhtemelen yüzlerce kez yapmıştı. Sadece Carlin’in bundan haberi yoktu.

Beklerken o da bir şey yapsa iyi olacaktı, o yüzden iki tepsi kurabiye yaptı: Zeke için çikolata parçacıklı, kendisi için de yulaflı, kuru üzümlü. Oturup beklemek imkânsız bir şeydi fakat yemek pişirmek hem ellerini hem de zihnini meşgul ediyordu; en azından çoğu zaman. Her ne kadar aklını, yapmaya çalıştığı işe vermeye çalışsa da, olası felaket senaryoları zihninde dolaşıyordu.

Hayatında her gün endişe edeceği biri olmayalı çok uzun zaman geçmişti.

Sonunda kamyonetleri, kısa bir süre sonra da ayak seslerini duydu. Zeke kapının kilidini daha açmadan Carlin kapıda belirip kilitleri açmış, üzerinde kan, yara bere var mı diye ona bakıyordu. İyi görünüyordu. Hatta iyiden de öte, harika ve öfkeli görünüyordu.

“Bulamadın demek, ha?” dedi Carlin kendini çok fazla ele vermemek için aşırı özen göstererek. Zeke’nin onu merak etmekten neredeyse deliye döndüğünü bilmesini istemiyordu.

“Hayır.” Tüfeği Carlin’e verip üzerindeki çıkarmaya başladı. “Yarın erkenden tekrar yola koyulacağız. Nerede olduklarını bildiğimize eminiz, sadece hava karardığı için devam edemedik.”

Harika. Aynı endişeyi tekrar yaşayacaktı! Tabii Zeke’ye bu endişesini belli edecek değildi. Aralarındaki ilişki, işçi işveren ilişkiydi. Bir de seks vardı tabii. Endişelenip birbirlerinin sorunlarını üstlenmek buna dahil değildi.

Eğer Carlin onun sorunlarını üstlenecek olursa o da muhtemelen Carlin’inkileri üstlenmek zorunda hissedecekti kendini.

Carlin elinde tüfekte mutfığa döndü. Tüfeği Zeke’ye vermek yerine dikkatle köşeye bırakıp Zeke’ye döndü, kollarını onun boyuna doladı. Zeke de ona sarıldı.

“Seni özledim,” diye fısıldadı Carlin.

Zeke'nin kaşları hafifçe kalktı. "O kadar uzun sürmedi."

Yeteri kadar uzundu. Çok uzundu. "Kurabiye yaptım."

Zeke gülümsedi. "Kokuyu alabiliyorum. Belki de beni daha sık özlemelisin."

Carlin'i kaldırdığında Carlin bacaklarını onun beline doladı.

"Adamlar birazdan akşam yemeği için gelirler," dedi Carlin'in boynuna sokularak; zamanlamadan dolayı hissettiği kızgınlık sesine yansıyordu.

"Doğru." Carlin onu boynundan öptü.

"Kapıyı kilitleyeyim. Dışarıda kalsınlar, kendi başlarının çaresine baksınlar. Koğuşta tonbalığıyla kraker var nasıl olsa."

Zeke'nin önerisi çok cazip gelse de şakaydı. En azından Carlin şaka olduğunu düşünüyordu.

"Hemen git de duş al," dedi Carlin, Zeke onu isteksizce yere bırakırken. "Herkesi yedirip bir an önce göndereceğiz."

Yalnız kaldıkları zaman kurtlardan, Brad'den veya hızla yaklaşmakta olan bahardan konuşmayacaklardı.

Belki de Carlin, Zeke'nin yatağından çıkıp kendi odasına gitmeden önce, ki Zeke, Carlin'in bu alışkanlığından artık vazgeçmesini diliyordu, oldukça hareketli saatler harcadıkları için olsa gerek, ertesi sabah hiç de sıradan bir şekilde başlamadı.

Zeke daha mutfağa girmeden bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmişti. Işıklar yanmıyordu, her sabah onu çağıran kahvenin kokusu yoktu. Her yer sessizdi. Kahretsin.

Carlin ya uyuyakalmıştı ya da gece kaçmıştı. Gitmiş olabileceğini düşünmüyordu, en azından şimdilik ya da veda etmeden

gitmemişti. Fakat... Lanet olsun, ya gittiyse? Dün gece o kadar çok yorulmuştu ki, Carlin gittikten sonra sabah saat  alana kadar  l  gibi uyumuştu.

Hayır, kesinlikle aklına bile getirmemeliydi. Kazadan sonra buzlu yollarda araba sürme konusunda son derece tedbirli davranmaya başlamıştı Carlin. Yollar eğer ıslaksa gece boyunca donuyordu. Ka acak olsaydı öğlen buzlar eridikten sonra kaçardı.

Carlin'in odasına doğru yöneldi. Kapısı kapalıydı fakat bu şaşılacak bir durum değildi. Zeke kapıyı çaldı. "Carlin!" Cevap yoktu.

Kahretsin, gecenin bir yarısı buzlu yollara rağmen kalıp *gitmiş miydi*? Kapının tokmağını çevirmeyi deneyince kanının buz gibi donduğunu hissetti. Kilitliydi. Kilitlere olan d ş         d ş         necek olursa bu da şaşılacak bir şey değildi. Zeke rahatlamıştı        pencereden ka mamışsa içeride demekti.

Kapıyı sert bir şekilde  alıp adını çağırmaya başladı; daha yüksek sesle sesleniyordu artık. Sonunda kapının arkasından gelen sesi duyup sırtmaya başladı. Tam olarak ne söylediğini duyamıyordu fakat "Kahretsin" ile başlayıp panik halinde "Geliyorum!" ile devam eden kelimeler zinciri çıkmıştı muhtemelen ağzından.

Kapı açıldığında Carlin uçarak Zeke'nin yanından geçip gitti; saçları darmadağındı, mavi sabahlığını giymişti.

"Uyuyakaldım!" diye bağırdı arkasına bile bakmadan. "Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Zeke onun peşinden daha ağır adımlarla yürümeye başladı. Gitmediği için rahatlamış, yataktan yeni çıkmış mahmur haline ilginç bir şekilde vurulmuştu. Mutfak kapısında durdu, deliye dönmüş bir sinekkuşu gibi, uyumaktan kızarmış yanakları, dağınık sarı saçları, poposuna yapışmış pijamaları ile oradan oraya koşuş-

turmasını izlemeye başladı. Sabahlığının pek fazla bir şey gizlediği söylenemezdi. O, iş yapmak için hızla hareket ettikçe sabahlığın kenarları da uçuşuyordu.

Bu haldeki hiçbir kadın onu tahrik edemezken Carlin ediyordu. Hem darmadağın bir haldeydi hem de panik olmuştu. Buna rağmen inanılmaz derecede etkin çalışıyordu. Bir dakikadan az bir süre içinde kahve makinesi çalışmaya başlamış, yumurtalar buzdolabından çıkmıştı. Adamların kahvaltıya gelmelerine az kalmıştı. Krep veya omlet yapılacak bir gün değildi. Zeke mönüde çırpılmış yumurta olacağını tahmin ediyordu. Carlin bir şeyler daha hazırlayacaktı çünkü kalorisi yüksek yiyecekleri tercih ettiklerini biliyordu; özellikle de bu soğuk havada... Fakat çok fazla vakti yoktu.

Carlin omzunun üzerinden baktı. “Çok üzgünüm,” dedi. “Uyurken çalar saati kapatmış olmalıyım. Hiç yaptığım bir şey değil! Yani öyle tahmin ediyorum. *Normalde* yapmam. Kahve bir dakikaya hazır olur.”

Gayet rahat, alışkın olduğu belli bir tavırla derin dondurucuya uzanarak içinden bir paket donmuş çörek çıkardı. Fırını yaktı, dolaptan bir yaprak yağlı kâğıt çıkarıp aynı rahat edayla buzdolabını açarak içinden bir paket jambon çıkardı.

Tanrım, çörekleri boş ver, diye düşündü Zeke. *Onu* yemek istiyordu. Yataktan yeni çıkmış, mahmur gözleri, dağınık saçlarıyla çok seksi görünüyordu. Zeke o sabahlığı çıkarmak, boynunu öpmek, sonra pijamaları da çıkarıp mutfak masasının üzerinde onunla seks yapmak istiyordu. Eğer şimdi dikkatini başka yere yöneltmezse, adamlar içeriye girer girmez ne düşündüğünü anlayacaklardı çünkü bacaklarının arası onu ele veriyordu.

Kapı çaldığı zaman Carlin sabahlığının ipini sıkıca bağlayıp saçlarını eliyle düzeltti. Pek işe yaradığı söylenemezdi.

Zeke kapıyı açmaya gitti. "Tahmin edin kim uyuyakaldı," dedi adamlar içeriye girerken. Kimin uyuyakaldığını tahmin etmek hiç de zor değildi; ne de olsa Zeke duş almış, tıraş olmuş, giyinmişken, Carlin sanki bir kurt sürüsünden kaçıp kurtulmuş gibi görünüyordu. Fakat yine de çırpılmış yumurta, jambonla çörekler masada hazırды, tabakları masaya koyarken rahatlamıştı.

"Maraton koşmuş gibiyim," dedi. "Kahve içmem gerek. Bir yerinizi kırıp da benden sizi yedirmemi istemediğiniz takdirde mutfakta kahvemın içinde boğuluyor olacağım."

"Yine uyuma da," dedi Walt sırtarak.

"Hah. Sanki uyuyabilirim de."

Carlin mutfağa giderken Zeke arkasından bakıyordu. Ne kadar güzel göründüğünün farkında değildi. Dönüp bir baksa onu ne kadar cezbettiğini anlayacaktı. Neyse ki Zeke oturuyordu çünkü bedeninin verdiği tepkileri başka türlü saklaması mümkün değildi. Yemeğe bile odaklanamıyordu.

En son Walt da kahvaltısını bitirip vestiyere doğru yürürken Zeke onu takip etti, ustabaşına halletmesi gereken evrak işleri olduğunu söyleyip Walt uzaklaştığı anda kapıyı kilitledi.

Tekrar mutfağa dönüp Carlin'in bulaşıkları tekneye taşımasını izlemeye başladı. Carlin onu görünce gülümsedi. "Ne sabah ama! Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor. Neyse ki hallettim. Şimdi bir kahve daha..." Zeke'nin ona nasıl baktığını fark edip durdu. Gülümsemesi bir anda değişip gözleri açıldı. "Kahveyi şimdi içemeyeceğim, değil mi?"

Zeke başını sallayarak ona doğru yürüdü.

Carlin karşı çıktı. "Önce duş alıp makyaj yapmam, saçımı taramam lazım."

“Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Benimle gelmek dışında.” Carlin’in boynunu, dudaklarını öptü, öperken sabahlığının iplerini çözüp elini içeriye kaydırıldı. Teni sıcacık, yumuşaktı, ağır ağır teslim oluyordu.

Zeke boynunu öpünce Carlin iç çekerek uzanıp onun bacak arasına dokundu. “Bu halimin seni tahrik edeceğini nereden bilebilirdim ki?” dedi.

Zeke elini onun teninde gezdirip pijamasını çıkarmaya başladı.

“Zeke!” Carlin kahkaha atarak karşı çıkmaya çalışıyordu. Nefes nefese kalmış, göğüsleri uyuşmuştu.

Zeke hem karşı çıkışını hem de kahkahasını bastırmaya çalışarak elini onun bacak arasına götürdü. Islak ve sıcaktı.

“Burada mı?” diye fısıldadı Carlin; kendi sorduğu soruyu cevaplarçasına Zeke’nin kot pantolonunun düğmesini çözüp, fermuarı indirdikten sonra pantolonu aşağıya itti.

Zeke, Carlin’i havaya kaldırınca Carlin pijamasını kenara savurup bacaklarını onun beline doladı. Zeke onu en yakın duvara yaslayıp yavaşça içine girdi. Carlin yavaşça hareket ediyordu. Kalbi çarpıyor, gitgide hızlanırlardı.

Carlin çılgınlık atarak doruğa ulaşırken ulaşırken, alev alev yanan iç kasları tıpkı yumuşak bir yumruk gibi Zeke’nin üzerine kapanarak, ikisi aynı anda gelirken Zeke’yi sarıyordu; hızla ve sertbir şekilde... Ve lanet olsun, tam o anda hayat çok güzeldi.

Zeke hayatından memnundu çünkü Carlin hem mutfağında hem yatak odasında idi, üstelik mutfak masasına gidememişlerdi bile.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Libby ziyarete geliyor,” diyerek duyuruda bulundu Zeke ocak ayında bir sabah. “Az önce telefonda konuştum.”

Carlin sakın görünmeye çalışsa da midesi aniden panik hissiyle kasıldı. Libby! Meşhur, mükemmel Libby buraya geliyordu. Artık Carlin’in yönetiminde olan yere. Çiftliği işgal etmeye geliyor olsalar bundan daha fazla korkamazdı.

“Ne güzel,” diyebildi. “Ne zaman?”

“Haftaya. Kasabadaki otobüs terminalinden alacağım onu.”

Tanırım. “Haftaya, tam olarak ne zaman? Pazartesi mi? Perşembe mi? Yemekleri ona göre planlamam gerek, böylece market alışverişini yapmaya vaktim kalabilir.” Kulağa mantıklı geliyordu, değil mi? “Ne kadar kalacak?”

“En fazla bir hafta,” dedi Zeke ilk önce ikinci sorusunu cevaplayarak. “Salı günü gelecek.”

Bugün perşembeydi. Yani hazırlık yapmak için beş günü vardı. Aniden o kadar panik olmuştu ki, beş *hafta* bile hazırlanmasına yetmeyecek gibi hissetmişti. Evin mükemmel bir şekilde temiz-

lenmiş olması gerekiyordu, Zeke gibi çamaşır canavarı biriyle aynı evde yaşarken evi sürekli temiz tutmak çok zordu. Tabii pişirdiği hiçbir şeyi yakmasa da iyi olurdu!

Günler çılgınlar gibi hazırlık yaparak geçti. Hazırlayacağı mö-nülerin, yeni yemeklerin üzerinden geçti, sonunda yeni olan her şeyden vazgeçti çünkü deney yapmak için hiç uygun bir zaman değildi! Libby'yle tanışacağı için o kadar gergindi ki, Zeke'nin aile-siyle tanışacak olsa herhalde ancak bu kadar heyecanlanabilirdi. Zeke, annesiyle kız kardeşlerinin kendi aileleriyle birlikte, genelde yaz aylarında ziyarete geldiklerini söylemişti, o yüzden o konuda endişelenmesine gerek yoktu; o zamana kadar gitmiş olurdu. Ta-bii Libby'yle tanışacağı için de fazla endişelenmesine gerek yoktu. Ne de olsa burada çok uzun süre kalmayacaktı. Libby'nin onu se-vip sevmemesi neyi değiştirecekti ki?

Zeke bu konuya önem veriyordu. Zeke önem verdiği için ken-disi de önem veriyordu. Fakat yine de eğer planına sadık kalırsa iki ay sonra gitmiş olacaktı buradan.

"Eğer mi?" Ne zamandan beri "eğer" der olmuştu ki?

Bu şekilde düşünmekten vazgeçmeliydi. Hâlâ nereye gideceği-ni bilmiyordu fakat bunun pek bir önemi yoktu, değil mi? Önemli olan, ne zaman bir sonraki adımı düşünmeye çalışsa, sürekli bir şekilde tereddüt yaşamasıydı. Ne baharda ne de başka bir zaman gitmek istiyordu.

Zeke'ye âşık olmak planda yoktu. Bazı geceler o kelimeler ağ-zından çıkmasın diye dudaklarını ısıırıyordu.

Kış çok çabuk geçmişti. Güzel geçen günlerin tadını çıkarmaya, Noel ile Noel arifesini mümkün olduğunca özel kılmaya çalışmıştı. Zeke için de hatırlamaya değecek anılar bırakmak istemişti. Birlik-

te gülmüşler, Zeke'nin üst kattaki sıcak, büyük yatağında birlikte saatlerce sevişmişler, şöminenin önünde saatlerce sarılarak vakit geçirmişlerdi. Bu adam artık ailesi gibiydi. Burası evi olmuştu.

Ocak ayıydı, hava tıpkı onu uyardıkları gibi çok soğuktu fakat bahar da gitgide yaklaşıyordu.

Gideceği zamanı kafasında tasarlarken baharın *başında* mı yoksa *sonunda* mı gideceğine dair herhangi bir tarih belirlelemişti. Ayrıca anlatılanlardan öğrendiği kadarıyla, bahar ayları çok yoğun geçerdi. O zor zamanlarda Zeke'yi yalnız bırakabilecek miydi? O zaman Carlin'e çok ihtiyacı olacaktı. Her ne kadar sabah daha güneş yükselmeden çalışmaya başlayıp akşam hava karardıktan sonra eve geri dönecek olsa da Carlin bu durumdan memnundu. Kendi kendini kalmak için ikna etmeye çalışıyordu fakat düşüncesi bile onu çok korkutuyordu çünkü o kadar büyük bir çabanın içine girmek istemiyordu.

Fakat şimdi Libby ziyarete gelecekti, Carlin baharı beklemeden bir an önce kaçıp gitmek istiyordu.

Salı günü göz açıp kapayıncaya kadar geldi; Zeke, Libby'nin otobüsünü karşılamak için kasabaya gitti. Carlin akşam yemeği hazırlamak için evde kaldı: roστοyla patates, taze fasulye güveç, mısır pudingi, ekmek, tatlı olarak da beyaz pasta. Kışın çiftlikten ayrılıp akşam yemeklerini evde yiyen evli adamlar dışında, Carlin'in her gün düzenli yemek hazırladığı adam sayısı çok azalmıştı. Sabah kahvaltısıyla öğlen yemeğinde on değil, artık yedi adam vardı. Patrick beklenilenden erken ayrılmıştı fakat Libby de geleceği için sekiz kişiydiler. Akşam yemeğinde beş değil, altı kişi olacaklardı. Konu yemek hazırlayıp market alışverişi yapmak olunca, üç adamın yokluğu çok büyük bir fark yaratıyordu!

Pastayı hazırlayıp yemekleri elektrikli tencereyle fırına yerleştirdikten sonra odasına, daha doğrusu Libby'nin odasına koşup hazırlandı. Libby'nin onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığını söylüyor olabilirdi fakat bu kadın Zeke için çok önemliydi. Carlin ister istemez onun ne düşündüğünü *önemsiyordu*. Saçını tarayıp açık renkte bir ruj sürerek üzerinde yemek lekesi olmayan bir bluz giydi. Yemek pişirirken çoğu zaman önlük takardı fakat biraz dağınık çalıştığı için önlüğün bile bir faydası olmuyordu.

Aslında beyaz bir gömlek istiyordu, tıpkı televizyondaki aşçıların giydiği gibi. Yemek pişirmeyi öğrendiğine göre belki de bundan sonra bulacağı iş mutfakta olabilirdi. En azından becerilerini genişletmişti.

Bundan sonra bulacağı iş. O kadar belirsiz bir şeydi ki birkaç saniyeden fazla düşünemiyordu bile. Anahtarın kilide girdiğini duyduğunda mutfığa geri dönmüştü. Hemen ardından bir kadının şaşkınlık dolu sesini duydu. "Gündüz vakti neden kapıları kilitlemeye başladın ki?"

Carlin'in durumuyla ilgili Libby'ye bir şey anlatmamaya karar vermişlerdi. Gerçeği sadece Zeke ile Kat biliyordu, böyle olması daha iyi olacaktı. Zeke'nin, Libby'ye nasıl bir açıklama yaptığını duymadı çünkü Zeke o kadar kısık sesle konuşmuştu ki mutfaktan duymak mümkün değildi.

Libby mutfığa girip uzun, derin bir nefes alıp Carlin'e gülümsedi. "Güzel kokuyor."

Mükemmel Libby kısa boylu, tombul, koyu kahveye boyanmış saçlı, zekâ fışkıran gözlerinin bile saklayamadığı kocaman gülümsemesi olan bir kadındı. Gülümsüyor olabilirdi fakat inceleyen gözlerle bakıyordu.

Zeke kadının tam arkasından geldi; elinde biri büyük biri küçük iki tane bavul taşıyordu. "Libby, bu Carly Hunt."

Libby gülümsemeye devam ederken inceleyen gözleri de aynı şekilde onu süzüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Zeke senden çok bahsetti," dedi Zeke'den duyduklarının iyi mi kötü mü olduğuna dair Carlin'i merakta bırakarak. "Tabii buradaki arkadaşlarımdan da seni çok duydum."

Olamaz. Bu iyiye işaret değildi! Olabilir miydi? Ne duymuştu, kimden duymuştu? Zeke de o da aralarındaki ilişkinin değiştiğini kimseye belli etmemek için çok uğraşmıştı. Kat anlamıştı fakat başka kimsenin o kadar akıllı olduğuna inanmıyordu. Battle Ridge'de yaşayan insanların kendisi hakkında konuşmasından hoşlanmıyordu. Neyse ki gerçek adını kullanmamaya karar vermişti. Herhangi bir sorun olmamalıydı.

Zeke çantaları yemek odasına doğru götürdü. "Libby, eşyalarını benim eski odama götürüyorum eğer senin için de uygunsa." Zeke'nin eski yatak odası birinci kattaydı.

"Harika," diye yanıtladı kadın. "Merdivenleri kullanabilirim ama dizlerim bu aralar pek iyi değil."

"Eski odanızda kalmak isterseniz, diğer odaya ben geçebilirim," dedi Carlin. Pek fazla eşyası yoktu. Evet, odasını değiştirmek hoşuna giden bir şey olmayacaktı fakat yine de sorun olmazdı.

"Sorun değil, Zeke'nin eski odası uygun," dedi Libby. "Zaten sadece bir ya da iki hafta kalacağım. Seni de yerinden etmeyeyim."

İki mi? Nasıl yani? Zeke, Libby'nin en fazla bir hafta kalacağını söylemişti. "Zeke'nin odasına temiz çarşaf koydum," dedi Carlin.

Libby'nin gülümsemesi, temiz çarşaf konmasını beklediğini, aksinin kabul edilemez olduğunu gösteriyordu. Libby tek bir eleş-

tiride bile bulunmamıştı fakat Carlin savunmaya geçtiğinin farkındaydı. İşte! Bu huyunu değiştirmeliydi hemen.

“Temiz havlu, sabunla şampuan da alt kattaki banyoda. Başka bir ihtiyacınız var mı?”

“Hayır.” Libby’nin gözleri Carlin’in saçına kaydı, bir anda kaşları çatıldı. Dudaklarını büzerek, “Saçlarımı sarıya boyatmayı düşünüyorum,” dedi konuyu aniden değiştirerek. “Bu kahverengi tonu çok koyu ama kızıla dönmeye de henüz hazır değilim. Senin saçının rengi çok güzel. Hangi tonu kullanıyorsun?”

“Ah, bu benim doğal saçım,” dedi Carlin, Libby ona doğru yaklaşıırken.

“Gerçekten mi? Hımm. Ben saç rengimi çok sık değiştiririm. Aynaya her baktığımda aynı şeyi görmekten sıkılırım... tabii saçımın rengini değiştirdince popomdaki fazlalıklar da gitmiyor maalesef,” dedi Libby gülererek. “Ama bir kızıla bir kahverengiye o kadar çok döndüm ki bıktım.”

Evet, kadının gülüşü kesinlikle içtendi. Carlin biraz rahatladı. Belki de bu kötüye işaret değildi. “Akşam yemeği yirmi dakikaya hâzır olur. Yemeğe oturmadan eşyalarınızı yerleştirmek isterseniz...”

“Hayır, gerek yok.” Libby büyük mutfakta yürümeye başladı. Elektrikli tencerenin içine baktı, fırının ışığını açıp içine göz gezdirdi. Hatta çatal bıçak çekmecesiyse Zeke’nin eline geçirdiği her şeyi attığı çekmeceye bile baktı. Carlin, kadının, eline beyaz bir eldiven geçirip derin dondurucuyu da kontrol etmesini bekliyordu.

“Bu mutfakta yıllarım geçti,” dedi Libby usulca. Carlin’den çok kendi kendine konuşuyordu. “Genel olarak, evet, aynı mutfak ama yine de çok farklı. Artık benim mutfağım değil.”

Zeke mutfağa geri döndü. Elleri boştu artık. Kollarını göğsünde birleştirip mutfak ile yemek odasının arasındaki kapının kasasına

yaslandı. Gülümsüyordu. Bu aralar pek sık gülümsüyordu. *Ona* gülümsüyordu.

Carlin bu gülümsemeyi bir başkasının da fark edip etmediğini düşündü. Eğer ona bu şekilde baktığına gören olursa olup biteni anında anlardı.

Fakat şimdilik ikisine birden gülümsüyordu.

Libby yemek masasına oturup etrafında koştururan adamları izlemeye başladı. Buraya gelmek hem çok tanıdık bir duyguydu hem de çok garipti çünkü bu adamların hepsini kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Yıllarca onlara bakmıştı; Spencer hariç tabii. O, annesinin bakımından çıkalı çok olmamıştı. Heyecanlı karşılamalarla kucaklaşmalar sona erdiği zaman, yıllarca beslediği adamlar masadaki hem lezzetli hem de sağlıklı yemeği yemek için oturdular. Eskiden adamlara sebze yedirmekte çok zorlanırdı fakat artık görüldüğü üzere taze fasulyeye bile saldırıyorlardı.

Battle Ridge dedikodularından duyduğuna göre, Zeke yeni aşçı, temizlikçiyle samimi oluyormuş. Aslında burayı ziyaret etmek istiyordu zaten fakat haberler yayılmıştı. Ya Carly Hunt bir servet avcısıysa, ya Zeke'nin elindeki tüm varlığını almaya çalışıyorsa? Ya onu kullanıyorsa?

Zeke Decker'ın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Eski karısıyla yaşadığı deneyimden sonra güzel bir yüze kanmazdı artık fakat Zeke de sonuçta bir erkekti. Kaç akıllı adamın gözünü seks arzusu kör etmişti. O yüzden mantığı ona her ne kadar sorun olmayacağını söylese de, gönlü gelip yeni hizmetçi yerinde görmek istemişti.

Şimdilik bir yargıya varamamıştı. Bir insanın iç yüzünü ilk anda göremezdiniz fakat şu ana kadar kötü bir şeye rastlamamıştı. Carly son bir saattir Rachel'ın aylarca yaptığından çok daha fazla iş yapmıştı fakat burada iş ahlakı iyi bir kandırma yöntemi olabilirdi. Kendini çiftlik sahibinin karısı olmak için mükemmel aday gibi göstermeye çalışıyor olabilirdi. Yüzük parmağa takılınca da tamamen değişirdi.

Tabii kazanacak pek bir şeyi yoktu. Zeke'nin hayatı öyle uçlarda değildi. Bu büyüklükteki bir çiftlik iyi yönetildiği sürece para kazandırır. Zeke de oldukça iyi yönetiyordu burayı. Fakat Carly bunu nasıl bilecekti? Çiftlik konusunda bir deneyimi yoksa, ki insanların anlattığına göre yoktu, Zeke'nin gayet iyi para kazandığını düşünüyor olabilirdi. Dolandırıcının biri parayı alıp kaçsa aylarca verdikleri ağır çalışmayla emeğin hepsini alıp gitmiş olacaktı.

Masadaki adamların hepsi Carly'yi seviyor gibi görünüyordu. Zeke'nin ona bakışlarını da gördükten sonra Carly'nin gerçekten de dolandırıcı olmaması için dua etmeye başladı. Eğer gerçekten iyi biriye, eğer Zeke'nin ona değer verdiği kadar o da Zeke'ye değer veriyorsa o zaman tam Zeke'nin ilacı olacak kadındı.

Carly tatlıyı getirmek için masadan kalktı. Uzun, katmanlı, üzerinde dolgun kreması olan bir pastayla geri geldi. Libby pastayı kuşkuyla süzdü. Carly ne düşünüyordu acaba? Bunca zaman burada çalıştıktan sonra bu adamların her gün her şekilde çikolatayı tercih ettiklerini bilmiyor muydu? Bu pasta için sadece kibar davranmak adına mı heyecan sergiliyorlardı?

Carly pastayı Zeke'nin önüne koydu. Zeke pastayı keserken o da kahveyi almak için mutfağa girdi. Walt "Hatasız Beyaz Pasta" ile ilgili bir şey söyleyince Patrick güldü.

Aman Tanrım, *aynı* Hatasız Beyaz Pasta'dan mı bahsediyorlardı? Libby'nin gözleri açıldı. Aniden "Aman Tanrım!" dedikten sonra eliyle ağzını kapattı. Bu tarifi bir kez denemişti. Neyse ki adamlara yedirmeden önce kendisi denemişti. Evet, çok güzel görünüyordu. Acıkmıştı da; o yüzden akşam yemeğinden önce atıştırılmalık bir dilim kesmişti. Pasta resmen kauçuk gibiydi, kimse görmeden çöpe atmış, bir daha da asla denememişti. Belki de sayfanın üzerine bir not düşmesi gerekirdi.

Carly, Libby'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce duraksadı. "Ne oldu?"

Libby açıklama yapmak zorundaydı, başka çaresi yoktu. "O tarifi bir defa denedim ben. Tam bir *kauçuk* gibi olmuştu! Çok kötüydü. Pastayı hemen çöpe atıp kimseye de bir şey söylememiştim."

Herkes kahkahalara boğuldu. Carly'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "İlk defa yaptığım zaman aynı şey benim de başıma geldi!"

"Yani yapmaya *devam* mı ettin?"

"Daha önce hiç pasta yapmamıştım, o yüzden benden kaynaklanan bir yanlışlık olduğunu sanmıştım. Pişirdiğim tüm yemekler bir nevi deney diyebiliriz." Carly omuzlarını silkti. "Yenecek bir hale gelene kadar yapmaya devam ediyorum."

Adamlar sırıtırıyorlardı. İçinde büyük pasta dilimleri olan tabaklar elden ele masaya dağıtıldı. Libby bir tabağı alıp üzerinde duran kalin kremalı pastaya baktı. Pastanın tadına bakmadan önce kahvesi koyulana kadar bekledi çünkü gerektiği takdirde tadı ağzından silmek için içecek bir şeye ihtiyacı olacaktı. Küçük bir ısırik aldı.

Herkes durmuş onu izliyordu. Pasta ağzında eridikçe gözleri devrildi. "Kahretsin, bu çok güzel," dedi. "Nasıl yaptığını bana göstermelisin."

Daha büyük bir lokma aldı, tam Zeke ile Carly kimse fark etmeden birbirine bakış atarken başını kaldırdığında bakışmalarını gördü. Zeke'nin bakışları çok sıcaktı, Carly'nin ise... Zeke'ye bakarken, gözlerinin ne kadar içten, ne kadar sevgi dolu bir hal aldığına farkında mıydı acaba?

Evet, belki içtendi. Belki de Zeke'ye gerçekten değer veriyordu. Libby tamamen ikna olmamıştı fakat adamların da salak olmadığını göz önünde bulundurmak gerekiyordu. Hepsi kadını çok seviyordu, kadın da onları seviyordu. Belki de Zeke Decker, yine her zamanki gibi, istediğini elde edene kadar şartları epey zorlamıştı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Zamanı gelmişti. Zamanı gelmiş, hatta geçmişti bile. Zeke bu adımı atmayı haftalardır erteliyor fakat harekete geçmekten başka çaresi olmadığını da biliyordu. Carlin'e verdiği sözü tutarsa, ona yardım etmeye çalışmazsa Carlin birkaç haftaya kadar gidecekti, Battle Ridge'e geldiği zamanki halinden çok daha kötü bir durumda olacaktı. Onu kalmaya ikna ederse durum tamamen farklı bir boyut almış olacaktı. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yapardı fakat eğer *burada* olmazsa nasıl koruyabilirdi ki?

Zeke ona yardım etmeye kalkışırsa Carlin çok öfkelenenecekti fakat en azından güvende olacaktı. En önemli şey de onun güvende olmasıydı.

Kasabaya gittiğini kimseye söylemedi çünkü Carlin'in, Libby'nin veya bir başkasının, peşine takılmasını istemiyordu; özellikle de şerifin marketin yakınlarındaki temiz, yeni inşa edilmiş küçük yardımcı ofisine girerken. Şanslıydı. Billy Nelson bugün Battle Ridge'deki ofisinde çalışıyordu. Billy ile okul arkadaşlarıydılar, şerif yardımcısı sözünde durmayla sır tutma konusunda güvenilir biriydi.

Zeke onunla özel olarak görüşmeyi talep edince küçük odaya geçip kapıyı kapattılar. Ön büroda oturan sekreter bunun garip olduğunu düşündüyse bile belli etmedi. Önünde bir sürü evrakla dosyalama işleri, ayrıca oldukça eski bir bilgisayar vardı.

Zeke ile Bill birbiriyle uyumlu fakat oldukça rahatsız koltuklara oturdular. Zeke ondan konudan kimseye bahsetmemesi için söz istedi, Bill de ona söz verdi. Zeke ona Carlin'in geçmişiyile ilgili her şeyi anlattı: Brad'i, Jina'yı, Dallas'ta yaşananları, Houston'ın eteklerindeki ismini bilmediği küçük kasabadan bahsetti. Brad'in hem *hacker* hem de polis olduğundan, işini de gayet iyi bildiğinden bahsedip, bulunacağı bütün temasları telefonla ya da normal posta yoluyla yapmasını rica etti.

Zeke nasıl bir tepkiyle karşılaşacağından emin değildi fakat Billy konuyu gereğince ciddiye almıştı.

"Bilgisayarı kullanmamak işimi zorlaştıracak ama elimden geleni yapmaya çalışacağım. O zamana dek..." Billy cebinden bir kartvizit çıkardı. "Cheyenne'deki kuzenim dedektiflik yapıyor. Belki benim yapamadığım şeyleri o halledebilir."

"Ne gibi?" diye sordu Zeke, Billy'nin bir kâğıda bir isimle telefon numarası yazışını izlerken.

"Şikâyetle bulunmadığı sürece senin için yapabileceğim pek bir şey yok. Şikâyetin de resmi olması gerekiyor. Eğer bu adam hem polis hem de *hacker* ise adamdan gizli hareket etmemiz mümkün olur mu bilmiyorum. Battle Ridge çok küçük bir kasaba. Carly'yi bulmakta hiç zorluk çekmeyecektir. Sokaktan geçen üç kişiye resmini göster, kesin tanırırlar."

Zeke kartviziti aldı. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu fakat yaptığı şeyin doğru olup olmadığından emin değildi. Dedektifi

kendi ceptelefonundan aradı. Brad, Cheyenne’de bir dedektifin kendisini aradığını öğrense bile doğrudan Decker çiftliğine yönlendirilmeyecekti. Zeke aramadan önce düşünüp dedektifi konunun hassasiyetiyle uyarmaya, hatta özel bilgileri vermemeye karar verdi.

Carlin’e yalan söylemek hoşuna gitmiyordu fakat ne yaptığını bilse sabaha gitmiş olurdu. Kat’in yanında ve çiftlikte çalıştığı süre boyunca epey para biriktirmişti, o yüzden eşyaların alıp gitmesi an meselesiydi.

Zeke onun gitmesini istemediği için son hamlelerini gizli tutmak istiyordu; en azından şimdilik. Şansı yaver giderse Brad’in öldüğünü veya hapse girdiğini, artık Carlin veya bir başkası için tehlike arz etmediğini öğrenebilirdi. Fakat şansı yaver gidene kadar Carlin’e yalan söylemeye devam etmek zorundaydı. Aslında yalan değildi, sadece gerçekleri saklıyordu fakat Carlin’e göre bu yalandı. Tabii ki tam tersi olsaydı Zeke de bunu yalan olarak algılardı.

Yine de verdiği sözün bir sınırı vardı. *Şimdilik* demişti. O süre çoktan geçmişti, artık daha fazla bekleyemezdi. Carlin muhtemelen ona sormadan böyle bir hamle yapmasını yeterince mantıklı bir neden olarak görmüyordu fakat yapmıştı işte.

Bir yanı Brad’i kendisi aramak, o piç kurusunu yakalayıp ona meydan okumak istiyordu: *Gel hadi, gel al onu alabilirsen*, demek istiyordu. Fakat bunu yapabileceği bir çağda değillerdi, “Ölmesi gerekiyordu” artık geçerli bir sebep değildi maalesef.

En kötü ihtimalle o orospu çocuğunu hapiste görecekti. Bir şekilde bir yolunu bulup Dallas’ta Carlin’in arkadaşını öldürdüğüne dair kanıtları toplayıp onu hapse tıkacaktı. Fakat kimse o kanıtları aramazsa hiçbir şeyin değişeceği yoktu. Artık kanıtları aramanın zamanı gelmişti.

Libby son üç gündür, Zeke'yi, Carly gibi bir kadın bulmayı başardığından dolayı kutlamamak için kendini zor tutuyordu. Temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Kadınla ilgili herhangi bir sorun varsa bunu ya yaptığı işten ya da Zeke'ye veya diğer adamlara olan davranışlarından anlayacaktı. Fark edebilmek için de gözünü açık tutması gerekiyordu. Üç gündür tek bir yanlışına dahi rastlamamıştı.

Belki de kusur aramaktan vazgeçse iyi olacaktı. Belki de ilk zamanlar kafasında beslediği korkulara rağmen Carly, Zeke için mükemmel bir uğraş olabilirdi. Eğlenceliydi. Enerjikti. Yürekliydi, Zeke' nin saçmalıklarını alttan almıyordu, ki bu, Libby'ye göre büyük bir artıydı. Rachel'ın en büyük yanlışılarından biri buydu. Zeke'ye karşı dürüst olamadığından can sıkıntısını başka konulara yüklüyordu. Carly ise ona olduğu gibi davranıyor, bazen sert bile çıkıyordu. İşin komik yanı ise, Zeke'nin, kadının bu sert tavrından keyif alıyor oluşuydu.

"Günaydın," dedi Carly neşeyle, Libby mutfağa girince. Gün neredeyse aydınlanmıştı, herkes için oldukça erken bir saatti fakat Carly oldukça canlı görünüyor, ışıldıyordu. Kahve hazır, fırından tarçınlı, muhteşem bir koku geliyordu. Her sabah yaptığı gibi Carly'nin ilk sorusu, "Sizin için ne yapabilirim?" oldu.

Libby de her sabah kahve demliğine doğru yürürken aynı şeyi sorardı. "Hiçbir şey, tatlım. Bu adamlar senin üzerine yeteri kadar iş yüklüyorlar zaten. Bana gerek yok."

Carly başıyla onaylayıp işe geri döndü.

Libby mutfak masasına oturup kahvesini yudumlamaya başladı; şu ana dek şahit olduğu her şeyden memnundu. Carly tam

göründüğü gibi biriydi; ne eksik ne fazla. İyi kalpli, çalışkan, tam ait olduğu yere gelen bir kadın. Belki de Zeke'nin yanında olmasını istediği, iyi kalpli, çalışkan bir kadındı.

"Bu güzel koku nereden geliyor?" diye sordu.

"Tarçınlı rulo yaptım." Carly gözlerini devirdi. "Yaptığım çörekler neden güzel olmuyor, henüz anlayabilmiş değilim ama tarçınli rulolarımdan şikâyetim yok."

"*Ev yapımı* tarçınli rulo mu?"

"Tabii ki." Carly, Libby'nin tarafına bakmadı fakat yüzüne şımarmak bir gülümseme yerleşmişti. "Birkaç ay önce konserve çorbayı bile ısıtamıyordum. Şimdi ise hiçbir şeyi denemekten korkmuyorum, yeter ki önümde bir tarif olsun. Yani, daha doğrusu, evet, şüphelerim oluyor ama yine de neden denemeyeyim diyorum." Cümlesini bitirince dönüp Libby'ye baktı. "Denemeye cesaret edemediğim tek bir şey var."

"O nedir?"

"Senin çikolatalı pastan. Herkes harika olduğunu söylüyor, ben de senin gibi yapan birinin yanında solda sıfır alacağımı bildiğimden korkuyorum. Ha, bir de, turta da yapmıyorum. Yine aynı nedenden dolayı fakat başka aşçı."

"Kat," dedi Libby.

Carly başıyla onayladı. "Hazır buradayken benim de nasıl yapıldığını görebilmem için yapamazsın muhtemelen, değil mi? Senin yaptığının yarısı kadar güzel yapabilsem bile Zeke de adamlar da mutluluktan deliye dönerler."

Libby hemen şımarmamaya çalıştı fakat elinde olmadan içine bir mutluluk yayıldı. Bir gencin onun gibi yaşını almış birinden bir şey öğrenmek istemesi onur vericiydi.

Zeke uzun adımlarla mutfaktan içeriye girdi. Gözlerini Carly'ye dikmiş bakıyor, başka tarafa çevirmiyordu. Libby mutfakta yalnız kalsalardı Zeke'nin Carly'yi hiç vakit kaybetmeden öpeceğinden emindi. Aralarında büyük bir çekim gücü vardı. Hatta Carly ona doğru bir adım atıp ardından geri çekildi.

Zeke yarım fincan kahve alıp bir dikişte bitirdikten sonra vestiyere yöneldi.

"Kahvaltı yarım saat sonra," dedi Carly. "Soğutma."

"Geleceğiz." Mutfağın ortasında durup uzun, derin bir soluk alarak sıırttı. "Tarçınlı rulo."

Carly gülümsedi. "Evet."

Zeke vestiyere gittikten bir iki saniye sonra Carly de onun peşinden gitti. "Neredeyse unutacaktım," dedi neden peşinden gittiğini açıklamak için. Ardından gözden kayboldular.

Libby yüzünde beliren sinsi gülümsemeyle ayağa kalktı. Kimi kandırdıklarını sanıyorlardı? Vestiyerin kapısına doğru parmak ucunda ilerleyip konuşulanları duyabileceği bir mesafede durdu. Konuşmuyorlardı, yani muhtemelen ikisi de o çok özledikleri fakat onun yüzünden inkâr ettikleri öpücüğün keyfini çıkarıyorlardı.

Öpüşmeleri çok uzun sürmedi. Carly kısık sesle, "Şapkaıyla kapılarını kapat. Donmanı istemiyorum," dedi.

"Sanırım kendimi soğuktan nasıl koruyacağımı biliyorum." Tanrım, Zeke'nin bu kadar rahat olduğuna en son ne zaman rastlamıştı?

"Bildiyini biliyorum." Libby, Carly'nin, Zeke'nin ceketini de düzeltip düzelmediğini merak ediyordu. "Ayrıca sırf kahvaltıda tarçınlı rulo var diye yumurta yemeyeceğini sanma. Yeterli proteini alman lazım yoksa daha öğlen olmadan bitap düşersin."

"Peki, hanımefendi."

"Son bir şey daha," dedi Carly sesini alçaltarak. Libby artık ne konuştuklarını zor duyuyordu. "Gitmeden son bir kez daha öp beni."

Bunu duyduktan sonra Libby sandalyesine geri döndü. Carly birkaç dakika sonra mutfığa geri döndüğü zaman yanakları kızarmıştı fakat öpüştüğünü açıkça belli eden bir yüze sahip olduğunun farkında değildi.

"Tazelememi ister misin?" diye sordu Carly demliğe doğru uzanırken.

"Tabii. Teşekkür ederim."

Carly elinde kahve demliğiyle mutfak masasının başına yürüdü. Kahveyi fincana doldururken Libby, "Çikolatalı pastamın nasıl yapıldığını sana öğretmek isterim," dedi.

Carlin vestiyerin penceresinden baktı. Evet, Libby koğuşa doğru yürüyordu. Anlaşıldığı üzere, tıpkı bu evi incelediği gibi, insanların koğuşunu da inceleyecekti.

Libby'nin birkaç dakika uzakta kalacağından emin olduktan sonra Zeke'nin ofisine gitti. Hatta koştu denilebilirdi. Evde bir başkasının daha bulunması çok zor oluyordu. Libby'yi çok sevmesine rağmen, ki buna çok şaşırmıştı, yine de zordu. Libby ilk geldiğinde çok eleştirel gözlerle baktığını görmüştü fakat Carlin onun sevgisini kazanmak için olduğu gibi davranmak dışında başka bir şey yapamayacağına karar vermişti. Libby çok pratik, şakacı, konuşup gülmeyi seven biriydi. Zeke'nin bir zamanlar hem hizmetçisi hem de manevi annesi olan bu kadını neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordu. Yine de Carlin'in buradaki kendine ait süresi değliydi, her fırsatta Zeke'yle yalnız kalmak istiyordu.

Carlin ofise girerken Zeke başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Gözlerinin içi gülüyordu. Carlin de kapının çerçevesine yaslanıp gülümsedi. Ona âşık olmaması gerekiyordu belki ama gülümsemesine âşık olmaması için bir neden yoktu. Onu yemek istercesine bakan gözlerine âşık olmaması için de bir sebep yoktu. Kat aralarında bir “kıvılcım” olduğunu söylemişti. Şimdi Zeke’ye bakarken havadaki elektrik akımının ne kadar güçlü olduğunu görebiliyordu. Kendi bedenine sığamıyordu.

“Libby koğuşu ziyaret etmeye gitti. Sanırım bir teftiş daha yapacak.”

Zeke sandalyesinden fırlayıp ofis masasının etrafından dönerek, Carlin’in yanına geldi. “Yani yalnız mıyız?”

Carlin başını salladı.

“Ne kadar vaktimiz var?”

“Bilmiyorum.” Fazla zamanları olmadığını tahmin ediyordu fakat eldeki vakti değerlendirme niyetindeydi.

Zeke onu büyük bir açlıkla öptü. Derin, tutkulu öpücüklerle onu tutup odanın içine doğru götürdü. Ofisteki mobilyaların hepsi kahverengi deri ve koyu ahşaptı. Tam bir erkek odasıydı, içeriye girer girmez kokusunu dahi almak mümkündü. Bugüne kadar tek bir çiçek veya kokulu bir mum bile olmamıştı odasında. Sadece ter, kâğıt, deri vardı.

Zeke onu ofis masasının üzerine oturtup bacaklarını açtıktan sonra arasına girdi. Çok yakınındaydı fakat yeterince yakın hissetmiyordu. Sertleşmişti, ona doğru yaslanmaya devam ediyordu.

“Beni özledin mi?” diye sordu Carlin boğuk bir sesle, Zeke onu öpmeyi bırakıp pantolonunun fermuarını açarken.

Zeke’nin gözkapakları iniyordu. “Özlemem gerekenden de çok.”

“Seni çok özledim.” Sadece birkaç günde bile o kadar çok özlemişti ki, tek bir öpücükle gözü dönmüştü.

“Ne kadar?” Zeke onun pantolonunu çıkarıp elini Carlin’in iç çamaşırının içine soktu. Carlin kıvranarak pantolonunu çıkarmaya çalışıyor, bacaklarını açmak için uğraşıyordu.

“Kendin gör, kovboy,” diye fısıldadı. Islaktı. Zeke’nin sıcaklığı, kokusu, sertliği, her şeyi onu tahrik ediyordu. Gözlerini kapatıp Zeke’nin elini hissetmeye başladı.

Zeke, ona dokunmaya başladı ve aynı anda dudakları Carlin’in kilerle birleşti. Parmakları içine girerken onu öpmeye devam ediyordu. Carlin aniden, büyük bir hız ve şiddetle geldi; dili Zeke’nin dudaklarının arasında, onun diliyle dans ederken. Zeke ona dokunurken Carlin hiç vakit kaybetmeden, özlemle doruğa ulaştı.

Kalbi atıyor, bedeni tatmin duygusuyla eriyordu. Zeke hemen kendi pantolonunu çıkarıp Carlin’in bacaklarının arasından içeriye süzüldü. Carlin heyecanla hafifçe inledi. Doruğa ulaşmıştı fakat yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu.

Zeke giderek hızlanmaya başladı; günlerdir ona susamıştı. Yatak odası tam Libby’nin kaldığı odanın üzerindeydi. İkisi de Libby burada kaldığı sürece dayanmaya çalışmıştı fakat Carlin artık dayanamıyordu.

Zeke’nin güçlü bedeni Carlin’in üzerine yığılırken dişlerini sıkarak ses çıkarmamaya çalışıyordu. Libby her an gelebilirdi. “Acele et,” diye fısıldadı Carlin. Zeke onun üzerinden kalkınca Carlin banyoya koştu. Duş alıp iç çamaşırını değiştirmeliydi. Tam bitirdikleri anda Libby’nin gelmesini bekliyordu fakat henüz dönmemişti.

Bu kadar zamandır koğuştta ne yapıyor olabilirdi?

Aklından geçen cevapla yüzü kızardı. Onlara yalnız kalabilme-

leri için fırsat tanıyordu. Koğuşta kimse yoktu. Adamların hepsi işlerini yapıyorlardı, Libby'nin kimseyle sohbet ettiği falan yoktu.

Çok komik bir durumdu bu. Zaman ellerinden uçup gidiyordu, Zeke'yle daha fazla vakit geçiremeyecekti. Libby onları yalnız bırakmak için koğuşa kaçmak zorunda olmamalıydı.

Carlin tekrar Zeke'nin ofis kapısına gitti. Zeke de giyinmiş, masanın başına oturmuştu fakat Carlin onun evraklara ne kadar odaklanabildiğinden emin değildi. Gözleri mahmur bakıyordu.

"Yeter artık. Bu akşam benim odamda," dedi. "Libby uyuyunca horlama sesinden anlarsın; mutfaktan bile duyuluyor."

"Birlikte yattığımızı öğrenirse öğrensin, umurumda değil." Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına kenetledi. "Aptal değil, şimdiye kadar anlamıştır zaten."

"Bu, bizi dinlemesini istediğim anlamına gelmiyor. Benim odam daha uzakta."

Arka kapının vurduğunu duydular. Libby mutfaktan resmen duyulmak isteyerek bağıırıyordu. "Carly, limon kokulu temizleyici nerede? Koğuşu elden geçirmeliyiz. Yemin ederim, bu adamları bıraksan pisliğin içinde yaşarlar."

Zeke, Libby'nin bağırışını duymazdan gelip tüm dikkatiyle Carlin'e baktı. "Eğer birkaç gün ayrı kalınca bu hale geliyorsak sen gidince ne yapacağız?"

Carlin omuzlarını silkmeye çalıştı. "Gözden uzak olan gönülden de uzak olur." Öyle olmasını hem istiyor hem de istemiyordu. Onu o kadar çok özleyecekti ki şimdiden canı yanıyordu; çok kötü bir dilekti, biliyordu ama Zeke'nin de onu özlemesini istiyordu.

Zeke başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Libby soğuk havayı sevdiğini fark edince çok şaşırmıştı. Soğukluğu özlemişti. Biraz daha uzun kalacak olsa mutlaka eski hislerine dönerdi fakat şimdilik Battle Ridge'deki anacaddede, Kat'in turlarından bir dilimle bir fincan sıcak kahve hayalleri kurarken, tepeden tırnağa sarıp sarmalanmış bir şekilde yürümekten, rüzgârın yüzüne vurmasından keyif alıyordu.

Gitme zamanı geliyordu neredeyse. Carly Hunt'ı kontrol etmek için gelmişti buraya, teftişini yapmıştı. İkisi de birbirleri için deli oluyordu. Belki âşıklardı, belki de hormonlarıydı onları birbirine bağlayan. O zaman da pek uzun süreli bir bağ olmayacaktı. Fakat Carly tam görüldüğü gibi bir insandı, Zeke de oldukça iyi görünüyordu. Libby merakını gidermişti, giderken oğlu gibi sevdiği adamı güvenilir ellere bırakacağından emin olmuştu.

Carly mutfakta iyiydi, evi temiz tutuyordu. Hiç şikâyet etmeden Zeke'yle ilgileniyordu. Güçlü bir kadındı, Zeke'nin ihtiyacı olan da tam anlamıyla buydu.

Libby tanıdık bir sesin kendisine seslendiğini duydu. Başını çevirip bakınca Carly'nin kendisine el sallayarak sokağa çıktığını gördü, onu beklemek için durdu. Kadın okumayı çok seviyor olmalıydı; kasabaya her geldiğinde kütüphaneye gidiyor, eve en az iki, bazen daha fazla kitapla dönüyordu.

Kamyoneti gördüklerinde çok geçti. Carly park edilmiş iki arabanın arasından adımını attığı anda, genç bir çocuğun kontrolündeki kırmızı kamyonet köşeyi hızla dönerek anacaddeye doğru savruldu. Acemi çocuk aracın kontrolünü kaybedip sağ tarafa, Carly'nin üzerine doğru uçtu. Carly geri çekilmeye uğraşırsa da çocuğun direksiyonu çevirip ona çarpmamaya çalışmasına rağmen aracın tamponu Carly'ye vurdu.

Önce bir gümbürtü, onun akabinde bir küfür yankılandı. Carly kamyonetin öbür tarafından yere düştü. Çantasıyla kitapları havada uçarak yere savruldu.

Libby'nin kalbi ağzına gelmiş, koşmaya başlamıştı. Dizlerinin ağrısıyla etrafında olup biten her şeyi unutup Carly'ye yetişmek için koşmaya başlamıştı. Eğer ciddi bir şekilde yaralanmışsa, ölürse Zeke ne yapacaktı...

Diğer insanlar da bu sahneye akın ettiler. Kat mekândan Carly'nin adını haykırarak koşup çıktı. Libby aracın diğer yanına doğru koşarak gelip durdu. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse bayılacaktı. Carly asfaltın üzerinde yarı yatar yarı oturur pozisyonda, sersemlemiş bir haldeydi fakat en azından tek parça halindeydi. Hatta öfkeliydi.

"Hareket etme!" diye bağırdı Kat, Carlin ayağa kalkmaya çalışırken. Yakından geçen birine dönüp az önce söyledikleriyle çelişerek, "Sen, onu kaldırmama yardım et. Kliniğe götürmemiz gerek," dedi. Hemen Carly'nin yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. "Bir yerin kırıldı mı? Hayır, hareket etme!"

"Eğer beni kaldıracaksan hareket etmek zorundayım," dedi Carly terslenerek. "İyiyim. Gerçekten. Sanırım. En azından, bir yerimin kırıldığını sanmıyorum." Ellerini uzatınca Kat bir elini, Kat'ın seslendiği adam da diğer elini tutup onu kaldırdılar. Carly geriye doğru sendeleyince Kat onu yakalayıp dengesini bulmasına yardımcı oldu.

"Sarsıntı geçiriyor olabilirsin," dedi Kat.

"Hayır, iyiyim..."

"Hemen kliniğe gidiyorsun, ben de seninle geliyorum." Kat başını kaldırınca bir arkadaşını gördü. "Mary, mekâna biraz göz kulak olur musun?"

“Sadece biraz korktum.”

“Carly, sen git,” dedi Libby. “Kat haklı. Burasıyla ben ilgilenirim. Collins’in oğlu değil miydi o?” diye sordu öfkeyle.

“Evet, oydu. Şimdi de geri geliyor neyse ki. Eğer kaçsaydı başına çok büyük bir bela açmış olacaktı.”

Carly şoktaydı. Kendisine çarpan araca bakmadı bile. Genç Collins kamyonetinden indi. Yüzü bembeyazdı. “İyi mi?”

“Sayende hayır aptal!” diye bağırdı Libby. “Kasabada hız yapmanın gerektiğini biliyorsun.” Libby, Kat’e Carly’yi kliniğe götürmesini söyledi, bu arada o da çocuğu azarlamakla meşguldü. Daha sonra Carly’nin çantasıyla kütüphaneden aldığı kitapları yerden toplayıp şerif yardımcısının ifade almak için gelmesini bekledi.

Olay yerinde yapması gerekenleri halledince Libby de yürüyerek kliniğe gitti. Bekleme odasında bir kadınla bir çocuk vardı fakat Carly ile Kat’ten eser yoktu. Muhtemelen doktorla görüşüyorlardı.

Libby girişte duran görevliyi tanıyordu çünkü kasabada çalıştığı yıllar boyunca kendisi de buraya geliyordu. Evelyn Fortier doğduğundan beri Battle Ridge’de yaşıyordu. Aynı klinikte üç farklı doktor için çalışıyordu.

“Merhaba, Evelyn,” dedi Libby ön bankoya doğru yürürken. “Nasılsın?”

Birkaç dakika sohbet ettiler. Çok samimi değillerdi fakat hep iyi geçinirlerdi. Sonunda Libby sordu: “Carly’den haber var mı? Umarım ciddi şekilde yaralanmamıştır.”

Evelyn’in kaşları hemen kalktı. “Tabii ya, Carly’yle geldin. Anlamalıydım. Sigortası olup olmadığını biliyor musun?”

“Hayır ama faturaları o ödeyemese bile Zeke halleder.”

“Ondan hiç şüphem yok. Sadece buradan ayrılmadan kimlik işlemlerini yapmamız lazım. Kat onu aceleyle içeriye götürünce ehliyetinin kopyasını alamadım.”

“Çantası bende. Dur bakayım.”

Aman Tanrım, Carly’nin cüzdanı ne kadar düzenliydi böyle! Her şeyin yeri belliydi, her şey yerli yerindeydi. Biber gazı biraz ür-kütücüydü fakat çok da sıra dışı bir durum değildi. Belki de kendisi de almalıydı bir tane. Libby, Carly’nin cüzdanını çıkardı. Bu arada biber gazının adını okuyup aklında tutmaya çalışıyordu. Cüzdanı açtı. Bir sürü nakit para vardı, hatta beklediğinden de fazla, fakat tek bir kredi kartı bile yoktu. Ne ehliyet vardı ne de sigorta kartı.

“Burada yok.”

Telefon çalınca Evelyn cevapladı. Libby cüzdanı karıştırmaya devam ederek ön bankodan uzaklaştı. Carly, Zeke’nin kamyonet-lerinden birini kullanarak gelmişti kasabaya; yani ehliyeti vardı, yanında olmalıydı. Cüzdanın içindekiler çok alakasız ve *garipti*. Libby’nin cüzdanında iki kredi kartı, bir market puan kartı, bir eh-liyet, bir de sigorta kartları vardı. Fotoğraflar da vardı ayrıca. Fa-kat Carly’nin cüzdanında, Carly’nin kimliğini tanımlayacak hiçbir şey yoktu.

Libby gizli bölmeler aramaya başlayınca bir göz buldu. Gözün en dibinde bir kart vardı. Libby çekştirerek kartı çıkardı.

Karta bakınca Carly’nin fotoğrafını hemen tanıdı. Sonra kar-tın üzerinde yazan adı görünce şaşkına döndü. Teksas eyaletine ait bir ehliyetti elindeki. Üzerinde Carly’nin gülümsemeyen bir fotoğrafı vardı. Ehliyetin üzerindeki isim Carly Hunt değil, Carlin *Reed*’di. Carlin Jane Reed hatta. Carly belki lakabıydı fakat Reed de neyin nesiydi? Neden soyadı farklıydı?

Libby'nin tüyleri diken diken olmuştu. Carly'nin, Zeke'yi kandıracağından o kadar korkmuştu ki, kendisinin de aynı tuzağa düşebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Neden sahte bir isim kullansındı ki? Polis tarafından aranıyor muydu yoksa? FBI'ın en çok arananlar listesinde miydi? Sonra Libby bir anda kendine geldi. Soyadının farklı olmasının en mantıklı sebebi evlilikti. Carly evli bir kadın mıydı? Aman Tanrım. Zeker'in kalbi kırılacaktı.

Şimdi ne yapacaktı peki?

“Bir şey bulabildin mi?” diye sordu Evelyn.

Libby ehliyeti cüzdandaki gizli bölmeye geri sıkıştırdı. Ne yapması gerektiğine karar verene dek kimseye bir şeyden bahsetmeye karar verdi. “Hayır, üzgünüm. Carly ehliyetini evde unutmuş olmalı.”

Carly, daha doğrusu *Carlin* döndüğü zaman, Libby herkese ne bulduğunu söyleyerek *uçkâğıtçı* diye bağırarak istiyordu. Carlin'in ellerinde bandajlar vardı, çok huzursuz görünüyordu. Libby zekâsını kullanmalıydı belki de. Herhangi bir suçlamada bulunmadan önce biraz daha araştırma yapmalı, daha derinden kazılar yapmalıydı çünkü muhtemelen Carly'nin, onun yapacağı suçlamalara karşı hazır cevapları vardı.

Neler olup bittiğini anlamadan hiçbir yere gitmeyecekti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Libby, Carly'nin çamaşırlara gömülmesini bekleyip Zeke'nin ofisine giderek sandalyeye oturdu. Zeke en az birkaç saatten önce dönmezdi. Yeteri kadar zamanı vardı. Carly içeriye girecek olursa da kızına e-posta yazdığını söyleyecekti.

Eğer doğrudan Carly'nin neden sahte isim kullandığını soracak olursa Carly'nin vereceği cevap büyük ihtimalle hazırды. Zeke bu cevaba gayet kolay bir şekilde kanardı çünkü hormonlar gözlerini kör etmişti. Carlin Reed'le yüzleşmeden önce neyle karşı karşıya olduğunu anlamak zorundaydı. Belki Teksas gazetelerinden birinde bir evlilik duyurusu bulabilirdi. Boşanma duyuruları başka eyaletlerde de yapılıyor muydu? Sanmıyordu fakat bakmaktan zarar gelmezdi.

Libby, Carly'nin gerçek adıyla ikinci adı Jane'i Google'a yazıp arama tuşuna bastı. Eğer polisin aradığı bir suçluysa hakkında yayımlanmış bir yazı veya evlilik fotoğrafları falan Google'da çıkabilirdi belki. Birçok Jane Reed çıktı fakat farklı olasılıkları değerlendirdikten sonra Libby bir de Carlin Reed olarak denemeye karar verdi.

Hiçbir şey yoktu. Halbuki artık herkes bir şekilde internette bulunabiliyordu. Bazı sayfalarda ödeme yapıp halka açık kayıtları görmek mümkündü fakat onu sonraya bırakacaktı. Şimdilik öyle bir şeye gerek yoktu.

Libby masadan kalktı. Şimdi ne yapacaktı? En basit açıklama, Carly'nin evli veya yeni boşanmış, şu anda eski soyadını kullanıyor olduğuydu. Fakat sırf en basit açıklaması bu diye doğru olmak zorunda değildi. Cüzdanında hiç kredi kartıyla kimliğini tanımlayabileceği diğer kartların olmaması başka bir şeye işaret ediyordu.

Ama neye?

Brad otel odasındaki yatakta yatıyordu. Ellerini başının arkasından birleştirmiş, televizyondaki beş para etmez programlardan birini seyrediyordu. Tam o sırada bilgisayarından bir uyarı geldi. Kalkıp bakmadı çünkü genellikle uyarılar gereksiz şeyler için geliyordu.

Birkaç gün sonra Cheyenne'e varacak, orada adını aratan dedektifin Carlin'le bir ilgisi olup olmadığını öğrenecekti. Dedektifin hesabına giriş yapmaya çalışmıştı fakat adamın inanılmaz güvenlik duvarları vardı. Onu aramasını isteyen kişi Carlin'den başka kim olabilirdi ki? Belki de ondan vazgeçtiğini sanmıştı. Belki de artık güvende olduğunu sanmıştı aptal kaltak.

Onu deli etmişti resmen. Başına ne geldiyse onun yüzündendi. Birlikte oldukları zaman her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu nasıl göremiyordu? Carlin'in bu şekilde davranmasının ardından hâlâ onu istemesi için aptal olması lazımdı. Duyguları resmen savaşı halindeydi; sevgi, nefret, öfke birbirine o kadar karışmıştı ki,

birbirinden ayırmaya çalışmıyordu bile. Onu sevmiştii fakat Carlin aşkını karşılıksız bırakmış, onun hakkında aptalca suç duyurularında bulunmuş, sonunda işini kaybetmesine neden olmuştu. Yaptığı her hata onun yüzündendi. Onu *mahvedecekti*, bunu hak ediyordu; sadece öldürmekle kalmayacak, yaptığı her şey için *cezalandıracaktı* onu. Sonra da... Sonra da rahata kavuşup yeni bir hayata başlayacaktı.

Ama bak şimdi ne haldeydi. Hep onun yüzünden. Bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Ocak ayında Wyoming'e gitmek zorunda kalacağını düşünmemişti hiç. Ülkenin bu kadar kuzeyi çok soğuktu. Daha düz arazi üzerinde, daha yüksek sıcaklıklara, okyanusa alışkındı o, fakat şu anda her tarafı dağlarla çeviriliydi ve o kadar büyük tepeler vardı ki gerçekdışı görünüyordardı. Hava o kadar soğuktu ki ciğerleri resmen yanıyordu.

Gerçi buraya hazırlıksız gelmemişti. Biraz araştırma yapmış, ihtiyacı olacak şeyleri yanına almıştı. Lastikleri için zincir, battaniye, mum, su, enerji veren atıştırma malikar depolamıştı kamyonete. Colorado'da durup donarak ölmek için kalın bir palto alması gerekiyordu. Neden Florida'da veya Güney Kaliforniya'da yaşayan bir dedektif tutmamıştı ki? Çok komikti bu. Onu bulunca bunu ona ödetecekti.

Fakat yataktan kalkıp gelen bildiriği okuduğu zaman hem soğuşu, hem bu zahmeti, hem de televizyonu unuttu. *Carlin Jane Reed*. Bu aramanın kim için yapıldığı açıkça ortadaydı. Önceleri yanlış ipuçlarını boş yere takip etmişii; Carlin Reeds adına yapılan aramalar olmuştu fakat bunda yanılıyor olmasına imkân yoktu. Kesinlikle oydu bu. Dedektifle diğeri her şeyi unutarak hızla tuşlamaya başladı.

Belki de Cheyenne'ye gitmeyecekti.

Carlin, Libby mutfağa girerken ona gülümsedi. Kıyafetleri kirliye ayrılmış, havluları kurutucuya yerleştirilmişti. O sabah elektrikli tencereye koyduğu rostonun kokusu mutfağı sarmıştı, mısır ekmeği de fırına girmeye hazırdı. Kalçası öğleden sonra geçirdiği hafif kaza yüzünden biraz ağrıyordu fakat onun dışında sadece çok az baş ağrısı vardı, o kadar. Çok daha kötü olabilirdi. Günün geri kalanında bir televizyon koltuğuna kıvrılıp hiçbir şey yapmayı tercih ettiğini kendi kendine itiraf etmişti fakat böyle bir şey yapacak olsa herkes başına üşüşüp onu zorla hastaneye götürecekti, o yüzden iş yapmaya devam etmek zorundaydı.

Libby gülümsemesine karşılık vermedi. Hatta yüzündeki o ifade, Carlin'in adrenalin salgılayıp kalbinin hızla atmaya başlamasına neden oldu. "Ne oldu? Zeke! Zeke'ye bir şey mi oldu?"

"Zeke, bildiğim kadarıyla iyi," dedi Libby. Carlin'e bakıyordu. "Bir sorun olup olmadığını senin bana söylemeni umuyorum, *Bayan Reed*?"

Carlin'in dizlerinin bağı çözüldü. Arkasındaki mutfak tezgâhını tutarak dengesini bulmaya çalıştı, gözleri kararıyordu. Her şey üstüne üstüne geliyor gibiydi. Ayakta durmak için büyük bir çaba sarf ediyordu resmen.

Çok ani olmuştu bu. Yaşadığı şokla midesi bulanmaya başlamıştı. Bunun olacağını, eninde sonunda gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordu fakat Libby'nin aniden onun gerçek ismini kullanması Carlin'in tüm dengesini altüst etmişti.

Artık bulunduğu göre güvende de değil demekti... Tanrım, Zeke'yi bırakıp gitmek zorunda kalacaktı.

Carlin aniden, Libby'nin onun verdiği tepkiyi fark ettiğini, dikkatle ve kafa karışıklığıyla ona bakmakta olduğunu gördü. "Nasıl... ne..."

"Bugün öğleden sonra Evelyn bana senin ehliyetini vermemi söyleyince çantayı karıştırmak zorunda kaldım fakat..."

Fakat ehliyetini yan gözde saklı bulmuştu. Carlin dönüp odasına doğru koşmaya başladı. Eşyalarını toplayıp bu kadar zamandır biriktirdiği parasını da alıp gidecekti. Klinikteki görevli bilmeden adını bilgisayara yazmış olabilirdi. Brad biliyordu muhtemelen. Muhtemelen Battle Ridge'e gelmek için yola çıkmıştı bile.

Libby'nin sesi çok uzaktan geliyordu. Halbuki tam arkasındaydı. Defalarca *Carly, Carly* diye seslendiğini duyuyordu. Tıpkı öfkeli bir anne gibi, aniden sert bir ses tonuyla, "Carlin Jane!" diye bağırıldığını duydu. "Evelyn'e ehliyetini vermedim... eğer paniğinin nedeni buysa," dedi Libby sert bir şekilde. "Tanrım, sorun ne? Niye bu kadar önemli?"

O kadar rahatlamıştı ki korkunun verdiği sarhoşluğu bu kez de rahatladığı için hissetmeye başlamıştı. Koridorda durup duvara yaslandı.

Libby ellerini yumruk yapıp kalçalarına dayadı. "Neler olduğunu bana açıklamak ister misin? Evli falan değilsin, değil mi? Zeke'nin kalbi çok kırılır o zaman..."

"Hayır," dedi Carlin. Sesi çatallanıyordu. "Evli değilim. Hiç evlenmedim."

"O halde neden Reed yerine Hunt adını kullanıyordun?"

Çünkü Kat'le konuşurken bir ketçap şişesi gözüme ilişince...

Zeke hikâyeyi biliyordu. Kat de biliyordu. Bir kişinin daha bilmesi o kadar büyük bir sorun yaratacak mıydı? Evet. Sırrını bilen

her kişi ağızından baklayı kaçırma riskini taşıyordu. Sonra daha fazla kişi bilecekti. Aniden Brad, Zeke'nin kapısında belirecekti.

Fakat başka seçeneğı var mıydı? Ya Libby'ye her şeyi anlatıp sırrını saklaması için yalvaracaktı ya da arkasına bakmadan buradan ayrılacaktı. Gitmeye henüz hazır değildi.

"Bunu konuşacaksak oturabilir miyiz lütfen?" diye sordu Carlin. "Bir fincan çay içsem iyi olacak."

"Tatlım, yüzün bembeyaz kesilmiş senin," dedi Libby. Merak ettiğı kadar endişelenmişti de.

Çok kısa bir süre sonra her şeyi anlayacaktı.

İkisi de ellerinde birer fincan çayla mutfak masasına oturdular; Carlin, Libby'ye her şeyi anlattı. Takip edildiğini, korkularını, Jina'yı, Battle Ridge'e tamamen şans eseri gelmiş olduğunu.

Libby pek bir şey söylemedi fakat Carlin anlatmaya devam ettikçe yüz ifadesiyle beden dili değişiyordu. Hem duyulanıyor, hem ona acıyor, hem de öfkeleniyordu. Carlin hikâyesini bitirdiğinde Libby uzanıp iki elini birden onun ellerinin üzerine koydu.

Gözleri çok net ve keskin bakıyordu. "O orospu çocuğundan sonsuza dek kaçamazsın, biliyorsun, değil mi?"

Carlin başıyla onayladı.

"Yalnız olmadığını da biliyorsun."

Bu söz üzerine Carlin'in gözleri dolmuştu. Battle Ridge'e gele- ne dek hep yalnızdı fakat şimdi Zeke, Kat, Spencer ile Walt vardı. Üstelik kasabadaki herkes ihtiyaç duyduğu anda arkasındaydı.

Libby'nin sormak istediğı tek bir soru vardı, onu da doğrudan sordu. "Zeke'yi seviyor musun?"

"Evet." Bu kadar karmaşık bir sorunun bu kadar basit bir cevabı vardı. Sevmemeliydi, sevemezdi ama seviyordu işte. Gerçek bu kadar basitti aslında.

“Buraya geldiğimden beri bunu açıkça görebiliyorum, bu yüzden de ehliyetini gördüğümde çok üzüldüm. Evli olabileceğini düşündüm.”

Arka kapı açılıp kapandı. Carlin, Zeke’nin paltosuyla botlarını çıkarışını duyabiliyordu. Botlarını sehpanın altına ittiğini duydu. Zeke çoraplı ayaklarıyla mutfığa girdi. Çok yorgun, kirli, harika görünüyordu. Önce Carlin’e, ardından Libby’ye, sonra tekrar Carlin’e bakınca yüzündeki ifade değişti.

“Ne oldu?”

“Ben bugün öğleden sonra doktordayken Libby benim ehliyetimi bulmuş,” diye açıkladı Carlin. “Her şeyi biliyor.”

Libby, Zeke’ye öfke dolu gözlerle bakıyordu. “Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun, A.Z.?”

Carlin hafifçe gülümsedi. Libby, ona Carlin Jane derken kullandığı ses tonunun aynısını kullanmıştı.

Zeke yanına oturup masanın altından elini tutarak sıktı. “Yapabileceğim pek bir şey yok. Carlin hiçbir şey yapmamı istemiyor. Nokta.”

Carlin başıyla onayladı. Sorunlarını Zeke’nin kapısına dayayıp onun da başını belaya sokmak istemiyordu.

“Fakat...”

Tek bir kelimeyle başını hemen Zeke’ye çevirdi. Bir gram suçluluk duyuyormuş gibi görünmüyordu fakat kararlı olduğu çok belliydi. Carlin onun kararlı haline daha önce Walt’un kamyonetin altına girmesini istemediği zaman da şahit olmuştu. Zeke kendine göre en doğru olanı yapan bir adamdı. Nokta. Carlin öfkeyle ona baktı. “*Fakat mı?* Fakat ne?”

Zeke onun elini sıktı. “Çok büyük bir adım atmış değilim, o yüzden yüzündeki o ifadeyi silebilirsin. Biraz bilgi toplamaya çalıştım

fakat çok dikkatli davrandım. Birkaç gün önce Brad Henderson hakkında bilgi toplaması için bir özel dedektif tuttum. Ayrıca şerif yardımcısı bir arkadaşımın da Brad'in nerede olduğunu bulmasını istedim." Carlin elini onun elinden çekmeye çalıştı fakat Zeke parmaklarını çok sıkı kenetlemişti. "Bugün öğleden sonra dedektifle konuştum. Brad birkaç ay önce işini kaybetmiş. Şu ana dek nerede çalışmaya başladığını bilen yok, o yüzden... nerede olduğunu bilmiyoruz."

Carlin elini çekmeyi başarıp ayağa kalktı. Kalbi yine deli gibi atmaya başlamıştı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu panik halindeki ses tonuyla. "Anlayacak, hep anlıyor. Bu özel dedektife e-posta gönderdin mi? Dedektif Brad'in adını internette arattı mı? Dedektife olayın ne kadarını anlattın?" Gitmek zorundaydı.

"Sorun yok." Zeke ayağa kalkıp ona sarıldı.

"Sana söyledim. Brad *hacker*, bu işte çok iyi. Eğer dedektif herhangi bir arama motoruna onun veya benim ismimi girmişse Brad'in bundan haberi olmuştur. Aramanın nereden yapıldığının izini süreceksin ve... ve... dedektifi uyarmalısın. Benim nerede olduğumu öğrenmek için onu öldürecek."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Zeke, Carlin'i sakinleştirmeye çalışarak. "Onu uyardım, tüm görüşmelerimizi telefonda hallettik. Carlin, Dallas polisi Brad'i tekrar aramaya başlamış. Bu sorun artık sona erebilir..."

"Ah, hayır." Libby'nin ses tonu inanılmaz bir panikle sarsılmıştı.

Carlin yanında oturan kadına baktı. Libby bembeyaz kesilmişti.

"Bilmiyordum," dedi ellerini dudaklarının üzerine bastırarak. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Ben senin evli olabileceğini düşünüyordum... sadece Zeke'yi korumak istemiştim."

Zeke sakın bir ses tonuyla sordu. “Ne yaptın?”

“Ofisindeki bilgisayarda bir saat kadar önce Carlin Jane Reed adını arattım.”

İyi ki Zeke, Carlin’i tutuyordu çünkü yine dizlerinin bağı çözül-
dü. Zeke’ye tutundu. Buraya kadardı, gitmesi gerekiyordu. Hem
de bu gece.

Fakat Zeke sakindi. Parmağıyla Carlin’in çenesini tutup kendi-
sine bakması için hafifçe kaldırdı. Gözleri tehlike saçıyordu fakat
sakindi, bu konuda ne kadar kararlı olduğu yüz ifadesinden açıkça
görülebiliyordu. “Sence buraya mı geliyor?”

Carlin konuşamıyordu, sadece başıyla onun sorduğu soruyu
onaylayıp sevdiği adama nasıl veda edeceğini düşünüyordu.

Fakat Zeke kanını donduran bir gülümsemeyle baktı ona. Tıpkı
Darby’yi dövdüğü günkü ifadeydi yüzüne yerleşen. Tek kelime etti
Zeke. “İyi.”

Zeke kapı eşiğinde durmuş, Carlin’in eşyalarını toplamasını
izliyordu. Birkaç dakika boyunca onun bir o yana bir bu yana ko-
şuşturarak toparlanmasını izledikten sonra yanına giderek eşya-
larını alıp geri çıkarmaya başladı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi sakın bir şekilde.

“Gitmek zorundayım,” dedi Carlin panik halinde. “Gitmek iste-
miyorum ama senin başına da bela açamam.”

“Eğer onun *hacker*lığı konusundaki becerileri konusunda hak-
lıysan, olan oldu artık. Muhtemelen yola çıkmış, geliyordur. Bu
fırsatı değerlendirip bu işi burada bitirelim.”

“Nasıl bitireceğiz?” Ses tonu bir feryat gibi yankılandı. “Ne ya-

pacaksın? Onu vuracak mısın? Kanunlara göre, Brad yasadışı bir şey yapmadı. Senin yapabileceğin bir şey yok. İnan bana, denedim. Gerçekten denedim.”

Dedektif, Brad’ın yerini tespit edemediğine göre, piç kurusu şu an her yerde olabilirdi. Bir gün, bir hafta ya da bir ay içinde buraya gelebilirdi. Belki kendine bir başka kurban seçmişti, hiç gelmeyecekti.

Aslında Zeke, Brad’ın gelmesini istiyordu. Carlin için bu kâbusu sonsuza dek bitirmek istiyordu.

“Gitmeliyim,” dedi Carlin titreyen elleriyle Zeke’nin bavuldan çıkardığı kazağı tekrar bavula koyarak. “Böyle bir sorunu senin hayatına sokmak istemedim, bunu yaşamak zorunda değilsin...”

Zeke ellerini Carlin’in omuzlarına yerleştirip onu kendine doğru çevirdi. Bu kadını hiç bu kadar kırılgan görmemişti. Onu koruyup yanında tutmak için her şeyi ama *her şeyi* yapardı.

“Yalnız yaşamaktan yoruldum,” dedi kesin bir dille. “Bir eşim, çocuklarım olsun istiyorum. Bu çiftliğin bir işletmeden daha fazlası olmasını istiyorum.”

“Eminim bütün kadınlar senin gibi...”

“Ben *herhangi* bir kadın istemiyordum. Ben seni istiyorum.”

Zeke onu öptü çünkü öpmek istiyordu, Carlin’in de bunu istediğini biliyordu. Carlin ona sokulup iç çekti. Zeke onun saçlarını okşayıp ona sarıldı.

“Libby cumartesi günü otobüsle dönüyor. Kendini çok kötü hissediyor, Carlin... hem de çok.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Carlin. “Onu suçlamıyorum. Benim yüzümden gitmesini istemiyorum. Seni korumaya çalışıyordu. Benim seni üzmeyeceğimden emin olmak istiyordu. Benim tek

yaptığım aslında seni üzmemek. Buraya hiç gelmeseydim her şey daha güzel olacaktı senin için. Eğer hiç gelmeseydim...”

“Yanılıyorsun. Son iki ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. Hiçbir şeye değişmem.”

Carlin kollarını onun beline dolayınca Zeke onun rahatladığını hissetti. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı Carlin.

“Ben de seni.” Zeke bunu söylerken hiç zorlanmamıştı.

“Ayrıca haklısın. Ben gitsem de gitmesem de Brad buraya gelecek. Artık çok geç.” Carlin başını kaldırıp Zeke’nin gözlerine baktı. “Sen burada onunla yüzleşirken seni yalnız bırakmayacağım.”

Zeke gülümsedi. Carlin gözlerindeki içtenliği görebiliyordu; bu sözleri sarf etmek için çok büyük bir cesaret gösterdiğini biliyordu. “İşte benim kadını.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Neden bir kasaba, sırf pazar günü diye tüm dükkânları kapatırdı? Brad ıssız sokağa arabasını park edip işyerlerinin önünde yürümeye başladı. Her yer kapalıydı.

Şansı yaver gitmemişti. Son birkaç gündür hava sıcaklığı otuzun üzerine çıkmıştı. Yürürken soğuk rüzgâra karşı başını eğiyordu. Arabanın lastiklerine zincir takma gereği duymamıştı, soğukta dışarıda durmak istememişti. Şimdi de dışarıda gezinmek için fazla soğuktu hava.

Şehir merkezindeki dükkânlar kapalı olsa da kasabaya girerken önünden geçtiği petrol istasyonu açıktı. Orada Carlin'in fotoğrafını tanıyacak biri çıkardı mutlaka. Madem her yer kapalıydı, petrol istasyonunda, sokakta bulabileceği insan sayısından daha fazlasını bulabilirdi. Oraya gitmeliydi.

Aramanın nereden yapıldığını biliyordu, orası kasabadan daha uzaktaydı. Birkaç nedenden dolayı kasabaya gitmemişti. Birincisi, sırf biri Carlin'in adını arattı diye Carlin'in orada olduğundan emin olamazdı. Bir şekilde açık vermişti, biri adını öğrenmişti. Yakınlar-

da olması muhtemeldi, oraya en yakın kasaba da Battle Ridge'ti; tabii bu kadar ölü bir yere kasaba denirse.

İkincisi, Carlin'i hafife almaması gerekiyordu. Carlin, onun bilgisayarlarla arasının ne kadar iyi olduğunu biliyordu. Emin olduğu bir şey varsa o da Carlin'in, kendi adını bilerek aratıp onu bir yerlere çekmek istiyor olabileceğiydi. Brad'in adını aratan dedektif de planın bir parçası olabilirdi. Belki de tıpkı onun aramaktan yorulduğu gibi Carlin de ondan kaçmaktan yorulmuştu. Aramanın yapıldığı eve gitse onu orada bulabilir miydi acaba? Belki yalnız değildi. Belki silahı da vardı.

Belki Carlin de bu işin artık bitmesini en az kendisi kadar istiyordu. Evet, bitecekti fakat Carlin'in planladığı gibi bitmeyecekti. Brad bir an için bu olasılığı düşündü. Carlin'in onu bilerek oraya çekmek istediğini düşündü fakat ona hiç mantıklı gelmedi. Ta başından beri Carlin kaçıyor. Hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmamış, sadece kaçmıştı. Tek yaptığı kaçmaktır. Fakat şu anda Brad'in nerede olduğunu bilmiyordu, kontrol Brad'deydi. Fakat Carlin'e o kadar yakındı ki, neredeyse kokusunu bile alabiliyordu.

Bela öyle ya da böyle geliyordu. Zeke, adamları koğuşa toplayıp her şeyi anlattı. Bilmeleri gerekiyordu. Kaçmak isterlerse buna hakları vardı. Anlatacakları bitince suçlamalarla soruların gelmesini bekledi fakat adamların hepsi başarıyla onaylayıp nasıl yardım edebileceklerini sordular.

Zeke hepsinin iyi insanlar olduğunu anlamıştı fakat yine de Carlin'i korumaya hazır olduklarını görünce şaşırdı.

Hayvanlarla ilgilenmeye ek olarak hepsi evde ve anayolda,

Brad gelene dek veya nerede olduğu anlaşılan dek nöbet tutacaklardı. Eğer Carlin bu adamla ilgili anlattıklarında haklıysa çok fazla beklemeleri gerekemeyecekti. Nereden geleceğine bağlı olarak, belki en fazla birkaç gün. Hepsi silahlı olacaklar, silahlarını kendileri seçeceklerdi.

Spencer, Zeke'yle eve doğru yürümeye başladı; otlığa gitmeden önce kahvelerle sandviçlerini alacaklardı. İlk nöbeti devralma konusunda Spencer gönüllüydü fakat Zeke bugün Spencer'ın boğa konusundaki deneyiminden faydalanmak istiyordu. Patrick yapması gereken işler bitince evde nöbet tutmaya başlayacaktı.

Yolun yarısında Zeke, "Carlin'in yaşadıklarına hiç şaşırmamış gibiydin," dedi.

"Hayır. Aptal değilim, patron," dedi Spencer. "Bayan Carly'yle ilgili bir terslik olduğunu hemen anlamıştım. İlk başlarda çok çekingendi; kişisel algılama ama neden bu kadar güzel bir kadın, Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeki çiftlikte yaşamaktan memnun olur ki? Kimseden onu Cheyenne'deki alışveriş merkezine götürmesini istemedi, kız arkadaşlarıyla mesajlaşmıyordu, sinemaya gitmediği için de hiç şikâyet etmiyordu. Benim de kız kardeşlerim var. Kadınların nasıl olduğunu bilirim." Başını salladı. "Ama burada olmak için iyi bir nedeni var diye düşündüğüm için bir şey söylemedim. Ayrıca Tanrı'nın onu bize göndermek için de iyi bir nedeni olduğunu anladım."

Zeke cevap vermeyince Spencer devam etti. "Endişelenme, patron. Ona göz kulak olacağız."

Brad kamyonetini kenara çekip üzerinde "Bailey" yazan bir posta kutusunun önüne park etti. Petrol istasyonundaki adam,

Carlin'in fotoğrafını tanımıştı, Brad'in uzun zamandır kayıp teyzeleriyle onun hatırı sayılır mirasıyla ilgili uydurduğu yalanı da yutmuştu. Neyse ki bazı insanlar çok ahmak ve salaktılar. Kendisi böyle bir yalana asla kanmazdı.

Ev sessiz bir sokaktaydı. Yakınlarda ne yazık ki komşular vardı. Evlerin arasında neredeyse birkaç kilometre mesafe vardı fakat silah sesini kesinlikle duyabilirlerdi. Hatta dışarıda biri varsa çığlık sesi bile duyulabilirdi. Şimdilik kimseyi göremiyordu fakat bu, kimsenin olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu küçük evde yaşayan kadın, anlaşıldığı üzere sadece Carlin'in arkadaşı değil, aynı zamanda Carlin'in, evinde aşçıyla temizlikçi olarak çalıştığı Zeke Decker denen adamın da kuzeniydi. Aşçı ha! Carlin'in su bile kaynatamadığını söylediğini hatırlıyordu. Ya yine yalan söylemişti ya da buradaki insanlar ne yediklerini pek umursamıyorlardı.

Gerçi şu anda bunun pek bir önemi yoktu. Carlin'e bir şans vermişti fakat o, bu şansı tepmişti. Onsuz mutlu olduğuna, hayatını yaşadığına, kendisinin gerekirken bir başkasının olduğuna tahammül edemezdi.

Madem onun olmamıştı, başkasının da olamazdı.

Brad kamyonetinden indi; Bailey evinin ön tarafındaki pencelelerde hareket olup olmadığına bakıyordu. İçerideki kadının onu izliyor olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Perdeler sıkıca kaplıydı. Ön verandaya doğru yürürken evde hiçbir hareketlilik yoktu. Dört basamağı çıkınca ön kapının önüne varmıştı. Sağlam, koyu yeşil renkte bir kapıydı, önünde rüzgârlık vardı. İkisinin de kilitli olduğunu düşündü, gerçi rüzgârlıkların üzerindeki kilitler genellikle kolay kırılabilen cinsten olurdu.

Kat, Bailey'nin izlemediğinden emin olduğu için gerekirse ona da bir hikâye uydurabilirdi.

Kapıyı çaldı, yaklaşan ayak seslerini duydu. Tabii ki kapıyı açmak yerine seslenmişti kadın. "Kim o?"

Brad gülümseyerek verandada botlarının tam sağ tarafına baktı. O yana doğru eğilip sanki kaçmaya çalışan bir şeyi çekiştirmeye çalışır gibi omuzlarını sallamaya başladı. Kadının onu kapı deliğinden izliyor olma ihtimali vardı, onu yalanına inandırmak zorundaydı. "Bu sizin köpeğiniz mi? Evin önünden geçerken neredeyse çarpacaktım, bırakıp kaçmak istemedim."

Harika. Shelly Kane'in köpeği kaçmış, yine yollarda koşuyordu herhalde. Çok tatlı bir köpekti fakat tam bir baş belasıydı. Kat hemen sürgüyü çekti, köpeğin kime ait olduğunu doğrulayıp adama Shelly'nin evini tarif etmek için kapıyı açtı.

Anında, bu işte bir sorun olduğunu fark etti fakat çok geçti. Ne köpek vardı ne de adamın yüzünde gülümseme. Adam rüzgârlığı hızla çekerek kilidi söküp açtıktan sonra ona saldırdı. İri yapılı, koyu renk saçlı, kaslı bir adamdı; kapıyı hızla arkasından kapattı. Kat'in kolunu tuttu fakat Kat kolunu sert bir şekilde geri çekip arka kapıdan çıkmak için mutfığa doğru koştu. Kalbi deli gibi atıyor, kafasından milyonlarca düşünce geçiyordu. Evini basmıştı! Hırsız mıydı? Ona tecavüz mü edecekti? Onu öldürecek miydi? *Tanrım, bana yardım et! Nasıl vurması gerektiğini biliyordu. Daha önce kendini savunma dersleri almıştı fakat bu adam çok iriydi, onun sınırlarını aşıyordu. Bir savaşıma zamanı vardı bir de kaçma zamanı. Şu an, kaçma zamanıydı.*

Kat mutfağa ulaşmadan adam onu saçlarıyla omzundan yakalayıp sert bir şekilde yere fırlattı. Kat'ın nefesi kesilmiş, gözleri kararmıştı. Adam ona baktığında Kat ayağa kalkmaya çalışınca eline botuyla bastı.

“Nerede o?” diye sorduğu zaman Kat onun kimden bahsettiğini anlamıştı. Bu, Brad'di; Carlin'in adını değiştirip kaçmasına neden olan adam. “Carlin nerede?”

Kat başını sallayıp nefes almaya çalıştı. Adamın ayağı gittikçe daha sert basıyordu. “Kimden bahsettiğini bilmiyorum.”

Adam onu bedeninin yan tarafından tekmeledi. Acı Kat'ın bedenine yayılmış, midesi bulanmaya başlamıştı. Uzun bir süre nefes alamadı.

“Çalıştığı çiftlikte mi yaşıyor?” Adam yaklaştı. “Evet, o kadarını biliyorum.” Adam bir tekme daha atınca Kat çığlık attı.

Adam dizlerinin üzerinde çöküp elini Kat'ın ağzına bastırdı. “Çığlık atma. Komşuları ayaklandırmak istemeyiz, değil mi?”

Elini Kat'ın ağzından çekti. “Eğer çığlık atmamı istemiyorsan bir kaburgamı daha kırmazsın.” Kat güçlü durmak istiyordu fakat nefes nefeseydi, korkmuştu, öfkelenmişti. Çığlık atsa biri duyar mıydı? Yakınlarda kimse yoktu. Duyulması çok düşük bir ihtimaldi.

“Gözlerin çok güzel, Kat Bailey. Çok... güzel.” Adam başını yana eğdi, Kat'ın gözlerine bakar gibiydi. “Bana bilmek istediğim şeyi söyle yoksa gözlerinden birini alırım.”

Bunun düşüncesi bile Kat'ın midesini bulandırmaya yetmişti fakat odaklanmak zorundaydı. Ona ne söylerse söylesin sonunda öldürüleceğinin farkındaydı. Adam kafasında planladığı şeyi yapıp da paçayı kurtarmayı umuyorsa onu öldürmek zorundaydı. Hem Carlin'i kurtarıp hem de hayatta kalmayı nasıl başarabilirdi?

Hem kendini hem de onu nasıl kurtaracaktı? Zihninde düşünceler dönüp duruyordu fakat sonunda bir sonuca varabildi.

Zeke ne yapacağını bildirdi. Zeke bunun için hazırlanmış olmalıydı.

“Çiftlikte. Sana orayı... tarif edebilirim.”

Adam kahkaha attı. “Orada yalnız değil, değil mi? Bir düşünelim... çiftlik sahibiyle onun ailesi var. Sanırım ailesi de var. Yoksa yanında güzel bir kız çalışıyor diye ölüp de cennete gittiğini sanan ihtiyar bir moruk mu sahibi? Ha, bir de çiftlikte çalışan adamlar var. Kaç kişiler?”

“Pazar günü pek biri yoktur orada,” dedi Kat yardımcı olmaya çalışır gibi yaparak. “Belki... bir ya da iki kişi.” En az beş kişi vardı. Brad, Decker çiftliğine vardığı zaman pek şansı olmayacaktı. Zeke hakkında bir şey bilmemesi içine biraz da olsa umut düşürmüştü. Zeke’yi biliyor olsaydı “yaşlı moruk” demezdi.

Brad küçük oturma odasına bakındı. “Hayır, sanırım Carlin’in bana gelmesini istiyorum. Öylesi daha güvenli olacak.” Tekrar başını eğip Kat’e bakarak gülümsedi. Verandada dururken yüzüne yerleştirdiği gibi masum bir gülümseme değildi bu. Şeytani bir gülümsemeydi, ateş gibi yanıyordu. “Onu arayıp buraya gelmesini söyleyeceksin. Ona biraz kız kıza zaman geçirmek istediğini, yalnız gelmesini söyle.”

Böylece ikisi de ölmüş olacaktı. Kat tüm cesaretini toplayıp, “Hayır,” dedi.

Brad onun yüzüne bir tokat attı. Kat yerde, Brad de dizlerinin üzerine çökmüş halde olduğu için tokat çok şiddetli inmemişti; belki de onu bayıltmamak için biraz daha hafif vurmaya çalışmıştı fakat yine de Kat’in gözlerinde yıldızlar yanmasına yetmişti.

“Fikrin değişti mi?” diye fısıldadı.

Kat başını salladı. Gözlerini kapatıp bir tokadın daha gelmesini bekledi. Fakat Brad kahkaha attı. Kat gözlerini açtığında Brad’in ayağa kalkıp ondan uzaklaşmaya başladığını gördü. Beyninde Kaç! çığlıkları yankılanıyor fakat bedeni hiç tepki vermiyordu. Koşmak bir yana, kımıldayamıyordu bile.

Fakat eğer Brad onun bayıldığıını sanıp uzaklaşmışsa...

Ama uzaklaşmamıştı. Bir sehpanın üzerinde duran Kat’in cüzdanını görmüştü. Gidip aldı, karıştırmaya başladı, telefonu bulunca gülümsedi. Tuşlara basmaya başladı, aradığını bulunca durup sırttı.

“Zeke ev,” dedi yüksek sesle okuyarak. Geri gelerek Kat’in başında durdu, botunu yine ağrıyan yere bastırarak bir tuşa daha bastı.

Carlin telefon çalınca yerinden zıpladı. Lanet olası Brad, yine aynı şeyleri yaşamasına neden olmuştu! Evde yalnızdı. Zeke çalışıyordu; çiftlik pazar günü veya yılın diğer tatil günlerinde kapanmıyordu. Patrick arka kapıda, her ihtimale karşı volta atıp nöbet tutarak her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyordu. Başka bir adam da yolu gözetliyordu ama hangisi olduğundan emin değildi Carlin. İkisinin de telsizleri vardı. Carlin, Brad’in, Google aramalarını kontrol ediyor olmasına rağmen kısa bir süre içerisinde geleceğini sanmıyordu. Uçarak gelmeyecekti, o kadar uzun yolu gelmek, ardında iz bırakmasına neden olacaktı. Brad’in en son yapacağı şey, dikkatsizlikti. Büyük ihtimalle gelmesi birkaç günü bulacaktı, Carlin’in endişelenmeye başlamak için birkaç günü daha vardı.

Kat'i kasabada karşılaştacağı yabancılara karşı dikkatli olması konusunda uyarması gerekecekti. Eğer doğrudan çiftliğe gelmezse The Pie Hole'a gidecekti. Kasabada hemen hemen herkes önceleri orada çalıştığını biliyordu. Belki de Kat'in gelip burada kalması, bu olaylar sona erene kadar mekânı kapatması gerekiyordu.

Telefona cevap vermedi. Onu arayan hiç olmamıştı, arayan her kimse Zeke'ye sesli mesaj bırakabilirdi. Telefon sustu, birkaç saniye içinde tekrar çalmaya başladı.

Böyle durmadan çalarsa sinirleri bozulacaktı. Carlin mutfaktaki telefonun ahizesini kaldırıp arayanın kim olduğuna baktı. Kat! Tesadüfe bak. O tam Kat'i aramayı düşünürken Kat de aynı anda onu aramaya karar vermişti. Telefonun tuşuna basıp kulağına götürdü.

"Selam!" diyerek neşeli bir ses tonuyla cevapladı. "Kusura bakma, ilk çalışta cevaplayamadım." Kat'in bir şey söylemesini bekledi fakat telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Merhaba?"

Kat'in telefonunun bağlantısının koptuğunu düşünmeye başlamıştı ki bir nefes, iç çekiş duydu. *Bu, Kat değildi.* Kolundaki tüyler diken diken oldu. Daha sesi duymadan telefonun diğer ucunda kimin olduğunu biliyordu.

"Merhaba, Carlin." Brad'in sesi çok mutlu, halinden memnun ve rahat geliyordu. "Arkadaşının evindeyim. Sen de gelip bize katıl. Yalnız gel yoksa arkadaşın Bayan Bailey için hiç iyi olmaz. Polisi arama, çiftliktekilere sakın haber verme; sadece üçümüz olacağız. Anladın mı?"

Dizleri çözüldü. Elinde telefonla yere yığıldı. Bu kadar zamandır korktuğu şey gerçekten başına geliyordu. Bu beyinsiz şey yüzünden bir arkadaşı ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Durdu.

Düşünmek zorundaydı. “Kat iyi mi? Ona...” *Zarar verdin mi? Öldürdün mü? Ah, Tanrım.*

“Hayatta... şimdilik. Hayatta kalıp kalmayacağı tamamen sana bağlı.”

Carlin kalbinin deli gibi hızla attığını hissedebiliyordu. Kendine hâkim olabilmek için durup düşünmeye başladı. Brad’in ondan mantığıyla beynini kullanma yetisini çalmasına izin veremezdi. Yeteri kadar şey çalmıştı zaten.

“Kat’in iyi olup olmadığını öğrenmeden hiçbir yere gelmiyorum. Telefona ver onu. Şimdi.”

Kat’i hemen telefona vermedi. Bir sessizlik oldu, ardında bir çığlık yükseldi. Brad’in ukala, kendini beğenmiş, iğrenç sesi yine duyuldu. “Gerçekten de ikinizin telefonda bir şeyler pişirmenize izin vereceğimi mi sandın? Onu duydun. Şimdilik hayatta. Şimdi kichını kaldır da buraya gel. Belki arkadaşın yaşamaya devam eder.”

Telefonu kapatan Brad oldu. Carlin elinde ahizeyle yerde oturuyordu.

Bir arkadaşının ölümünün daha sorumlusu olmayacaktı. Ne olursa olsun Kat’i kurtarmalıydı.

Carlin odasına gitti. Zeke ona Noel hediyesi olarak bir tabanca hediye etmişti. Tabanca odasında, yastığının yanındaydı. Tabancayı almak dışında yapılması gereken başka şeyler vardı. Pencereden kaçması gerekiyordu, yatak odasındaki pencere Patrick onu görmeden sıvışabileceği bir tarafa bakıyordu. Patrick’in o sırada arka kapıda olup olmadığına bakıp evin etrafında yürümekte olmadığından emin oldu. Yolu izleyen kimdi bilmiyordu fakat yolda görünse bile çoktan gitmiş olacaktı. Adamlardan bir tanesinin de kasabaya inmiş olduğunu umuyordu.

Hemen giyindi. Neyse ki bugün yollar buzlu değildi.

Evet, neyse ki. Tabii ya, neyse ki.

Penceresini açıp önce bir bacağıını, sonra diğerini dışarıya sarkıttı. Etrafına bakınıp tamamen yalnız olduğundan emin oldu. Pencereyi kapatmayı denedi fakat yere indikten sonra artık uzanamıyordu. Pencereyle vakit kaybetmek yerine rüzgâra karşı başını eğerek garaja doğru ilerledi. Bir yanı kaçmak değil, Zeke'ye doğru koşmak istiyordu. Bir yanıysa artık bu belanın içinde tek başına boğuşmak zorunda olmadığına inanmak istiyordu. Fakat Kat'in hayatını tehlikeye atamazdı. Zeke için bile olsa ona veda etme pahasına bile buna göz yumamazdı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zeke'nin, kemerine takılı duran telsizden cızırtılı ses yükselmeden önce de dikkati dağılmıştı. Gelen kişinin sesi şaşkındı. "Kasabaya kim gidiyor?"

Zeke telsizi açıp konuştu. "Hiç kimse."

Micah cevap verdi. "Üzgünüm patron ama biri hızla kasabaya giden yola doğru girdi."

"Hangi araç?" İçinde kötü bir his vardı. Kamyonetiyle garaj yolundan geri geri çıkmaya başlamıştı bile.

"Eski mavi kamyonet."

Carlin'in ara sıra kasabaya giderken kullandığı kamyonetti bu.

Birkaç dakika sonra oradaydı. Koşarak, hâlâ arka kapıyı gözetlemekte olan Patrick'in yanında geçti. Anahtarını çıkarıp kilide sokuşu sanki dakikalarca sürmüş gibiydi.

"Sorun ne?" diye sordu Patrick.

"Carlin'in kaçmasına izin verdiğini söyleme bana sakın."

"Burada durma sebebimin başka adamların içeriye girmesine engel olduğumu sanıyordum, Bayan Carly'yi içeride tutmak olduğunu değil." Patrick'in sesi korku doluydu.

Zeke seslendi. Bir kez, iki kez; kimse yoktu. Odasına doğru yöneldi, odaya girdiği anda olduğu yerde donakaldı.

Pencere açıktı, Carlin gitmişti.

Aklına gelen ilk düşünce, Carlin'in kaçtığı oldu. Adını değiştirecekti, yine nakit ödeme alabileceği bir iş bulacaktı. Zeke onu bir daha asla bulamayacaktı.

Sonra mantığı devreye girdi. Onu tanıyordu, korkak biri değildi. Gitmeyi kafasına koymuşsa doğrudan kaçır gider, Zeke'yi de telaşa bırakmazdı. Ayrıca önce onunla konuşmadan hiçbir yere gitmezdi. Tabii bir de gidecek olsa çiftliğin kamyonetlerinden birini değil, kendi Subarusunu alırdı.

Zeke mutfağa döndüğünde Patrick ile Spencer gelmiş, onu bekliyorlardı. İkisi de en az onun kadar korkmuş görünüyorlardı.

Carlin'in nereye gittiğini, neden gittiğini bilmeden yola koyulamazdı fakat burada durup bekleyemezdi de.

Tam o sırada kablosuz telefonun şarj girişinde takılı olmadığını gördü; masanın yanında yerde duruyordu. Eline aldı, hemen kayıtlı son aramalara baktı.

Kat'in ceptelefonundan iki çağrı alınmıştı. Biri cevapsızdı, diğlerinde ise birkaç dakika konuşulmuştu. Çağrının geldiği saate baktı. Konuşmanın sonlandırıldığı saatle Micah'ın arayıp Carlin'in hızla kasabaya doğru yola çıktığını haber verdiği saat arasında beş dakikalık bir zaman farkı vardı.

Pazar günü. Kat evde olmalıydı.

Tam Kat'i tekrar aramak için düğmeye basacaktı ki durup düşünmeye başladı. Patrick'e seslendi. "Ceptelefonunu göreyim."

Patrick telefonunu uzattı. Bazen sinyal pek net alınamıyordu fakat yine de fena değildi. En azından yeterliydi. Kat'in ceptelefo-

nunu aradı. Birkaç saniye sonra çalmaya başladı. Uzun uzun çaldıktan sonra Kat'ın sesli mesaj kutusu devreye girdi.

Carlin direksiyonu sıkıca kavrayıp gaza iyice bastı; eski kamyonetin sınırlarını zorluyordu. Jina'yı kurtarma şansı olmamıştı. Brad'le bu konuda yüzleşememişti bile. O kadar çok korku vermişti ki ona kaçmak zorunda kalmıştı. Eğer kalsaydı, Dallas'a gitmek yerine kalıp onunla savaşıyordu Jina şu anda hayatta olurdu. Muhtemelen kendisi ölmüş olurdu. Brad'in tehlikeli biri olduğunu en başından beri biliyordu fakat bu kez...

Bu kez, buna izin *vermeyecekti*. Kat'i bir şekilde kurtaracaktı. Kendisinin ölmesi gerekse, hayatı sona erecekse bile ondan hayatını çalmış olan adamın, bir arkadaşını daha almasına izin vermeyecekti.

Carlin gözlerini yoldan ayırmadan sürmeye devam ediyor, Brad, Kat'ın canını tekrar yakmadan bir an önce oraya varabilme-yi ümit ediyordu.

Brad'in, hayatını ondan çalmış olduğu doğrudur fakat o eski hayatıydı. Burada yeni bir hayat bulmuştu; Zeke, Kat, Spencer ve diğer adamlarla çok mutluydu. Arkasında bırakıp kaçtığı hayatından çok daha iyi bir hayatı vardı artık. Tabii ki kaçmasına neden olduğu için Brad'e minnet duyacak değildi fakat uğruna savaşmaya değer bir hayata başlamasının büyük bir bölümünü oluşturunuyordu.

Tabancası yan koltuktaydı; içini kurşunla doldurmuş, ilk kurşunu hazırlamıştı. Zeke sayesinde nasıl kullanılacağını öğrenmişti, kullanacaktı da. Kendi hayatıyla sevdiği diğer insanların hayatları için savaşıacaktı. Brad onu savaşan değil, kaçan bir kadın olarak

tanımıştı. Kolayca korkutulabilen, kolayca yönlendirilebilir, ürkek bir fare olarak görüyordu onu.

Carlin artık öyle bir kadın değildi. Değişmişti, kendine ait olan şeyi almak için savaşılmaya hazırды.

Psikopat adam, hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Kat neredeyse hiç kımıldayamıyordu fakat yine onu ısrarla bir mutfak sandalyesine taşıyıp kendi mutfağında bulduğu bir ipe ve koli bandıyla bağlamıştı. Sonra sandalyeyi oturma odasının tam ortasına yerleştirmiş, yaşanacaklara şahitlik edebilmesi için pozisyonunu özellikle ayarlamıştı.

Brad çok heyecanlıydı. Noel arifesinde küçük bir çocuk ne kadar heyecanlanıp coşuyorsa, kendisi de aynı şekilde yerinde durmakta zorlanıyordu. Otomatik tabancasını şimdiden üç defa kontrol etmişti fakat Kat onun Carlin'i içeriye girer girmez vuracağını sanmıyordu. Brad için fazla kısa yoldan, fazla temiz iş olurdu.

İyi. Eğer onu vurmakta gecikirse en azından canlı bir şekilde bu beladan kurtulma şansları olabilirdi.

Zeke'nin, Carlin'e silah kullanıp kavga etmeyi öğrettiğini biliyordu. Sorun şuydu: Panik olup buraya hazırlıksız gelir miydi acaba? Öğrendiği her şeyi unutup Brad'den mevcut olmayan merhametini dilenir miydi yoksa bir plan yapmış mıydı?

Brad her an daha da sabırsızlanıyordu. Çiftlikten buraya gelmenin uzun süreceğini söylemişti ona fakat anlaşılan, adam bekleme konusunda pek iyi sayılmazdı. Brad sabırsızlandıkça Carlin geldiği zaman daha saldırgan bir tutum alma olasılığı artıyordu. Kat her ne kadar arka planda gözden kaybolup bu aptalın onun

varlığını unutmasını istese de sabırsızlığı yüzünden dayanamayıp hemen harekete geçmesinden korkuyordu.

Çenesini kaldırıp derin bir soluk aldı, soluk alırken bile acı çekiyordu. “Neden o?”

Brad hızla arkasına dönüp Kat’e baktı, başını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Neden Carlin?” Omuzlarını silkecekti fakat o kadar sıkı bağlanmıştı, kaburgaları o kadar çok ağrıyordu ki o zahmete girişmedi. “Ne derler bilirsin, denizde çok balık vardır falan. Yani evet, hoş kadın ama ondan çok daha güzel kadınlar var. Teksas güzellerinden, senin içindeki bu tutkuyu kıskırtacak başka biri çıkmadı mı?” “Saplantı” veya “psikoz krizi” demek yerine “tutku” kelimesini kullanmayı tercih etmişti çünkü bir tokat daha yemek istemiyordu.

Brad’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Kıskandın mı?”

Ah, tabii ki, hayır. “Sadece merak ediyorum.”

Brad bir süre cevap vermedi. Tekrar silahını kontrol etti, Carlin’in gelip gelmediğini görmek için ön kapıdan baktı. Sonunda, “Onun bana ihtiyacı vardı. Gözüne ilk baktığım anda, bana ilk gülümsediği anda bunu anlamıştım. O çok... kırılgandı. Ona sahip çıkmak, onu tüm dünyadan korumak... onu elimde tutmak istedim.”

Evet, kavanozda.

“Bu aslında çok hoş bir düşünce.” Öğkk. “Ona bunu hiç söyledin mi? Neler hissettiğini ona açıkladın mı? Erkekler nasıldır bilirim. Hislerini saklarlar, bu yüzden de bazen kadınlar onları anlayamaz.” Bu manyak, Carlin ile bir araya gelme şansı olduğunu hissederse belki en azından eve girdiği anda kafasını uçurmazdı kadının.

“Bana hislerimi açıklama şansını hiç tanımadı.” Brad’in sesi üzgün geliyordu; sanki kendine acır gibiydi. “Ona çiçekler aldım, iş-

ten eve gelince görüp şaşırırsın, mutlu olsun diye yatağının üzerine bıraktım. Dolabını onun için tekrar düzenledim, en güzel eşyalarını, benim en çok beğendiklerimi ortaya koyup diğerlerinden ayırdım. Sesini duymak, iyi olup olmadığından emin olmak için onu geceleri aradım. Güvende olduğundan emin olmak için onu gözetledim.” Başını salladı. “Bunların hiçbirinin kıymetini bilmedi.”

“Ona anlatman, *açıklaman* gerek.” Belki o, açıklamaya çalışırken Carlin onun kafasını uçururdu.

Korkunç. Bir kadının dairesine girip dolabını yeniden düzenlemek için ne kadar hasta ruhlu olması gerekiyordu bir adamın? Carlin kesinlikle korkudan deliye dönmüştü; Kat’in bundan hiç şüphesi yoktu.

Kamyonetin dışarıda durduğunu duydu. Carlin bu kadar kısa sürede burada olmayı başarabildiğine göre, deli gibi hızla sürmüştü! Mutlaka Zeke de onunla birlikteydi. Herhalde Zeke’yi yolda indirip yalnız gelmiş gibi yapacaktı. Zeke de arkadan yürüyerek gelecekti muhtemelen.

Kamyonetin sesini Brad de duymuş, perdeyi çekmek için ön taraftaki pencereye gitmişti.

“Carlin,” dedi usulca. Sonra dönüp Kat’e baktı. “Şanslısın, Bayan Bailey. Yalnız geldi, tam da ona söylediğim gibi.”

Sen öyle san, aptal herif.

OTUZUNCU BÖLÜM

Çağrı, Kat'ın cepte telefonundan geldiği için, evdeyken mi aradığından emin olamıyordu Zeke. Evde olması mantıklı geliyordu fakat kesin bilemiyordu. Belki de The Pie Hole'dan veya başka bir yerden aramıştı. Fakat tabii mantığını kullandıkça, sadece bu iki yer kalıyordu geriye. Spencer ile birlikte Kat'ın evine doğru yola koyulmuşlardı; Micah ile Patrick ise The Pie Hole'a bakmaya gidiyorlardı. Kenneth ile Walt çiftiikte kalmıştı; Carlin'in yalnız veya bir başkasıyla dönme ihtimaline karşı orada bekliyorlardı.

911'i arayıp şerifin tüm yardımcılarını Kat'ın evinde toplamak istiyordu fakat Carlin'in nereye gittiğini bilmiyor olması onu, bunu yapmaktan alıkouyordu. Eğer düşündüklerinde haklıysa, eğer Brad, Kat'i alıkoymuşsa, kısa bir süre sonra Carlin'i de alıko-yacaksa siren sesleri, yanıp sönen ışıklarla üzerlerine doğrultulmuş olan silahlar hiçbir işe yaramayacaktı.

Carlin, Brad'in çiftliğe geleceğinden adı gibi emindi. Kendisi de emindi aslında, bu konuda ikisi de yanılmışlardı; şimdi sevdiği iki

kişi birden tehlikedeydi.

Normalde hiç durmadan konuşan Spencer'in ağızını bıçak amıyordu. Kasabaya giden yolu yarılamışlardı, Carlin'in muhtemelen on beş dakika gerisindeydiler. "Patron, kafanda herhangi bir plan var mı?" diye sordu Spencer.

"Neyle karşılaşacağımızı bilmeden plan yapmam mümkün değil." On beş dakika. On beş dakikada *her şey* olabilirdi. Bu süreyi kısaltmak için elinden geleni yapmıştı fakat Carlin'in de kamyoneti yavaş sürmediğini biliyordu. Yine de kendi kamyonetinin Carlin'in kullandığı eski kamyonetten çok daha hızlı bir motoru vardı. Mutlaka işe yarayacaktı.

Carlin ne zaman onun için bu kadar büyük bir öneme sahip olmuştu ki artık onsuz bir hayatı hayal edemiyordu? Yıllardır tek başına gayet iyi bir şekilde idare ediyordu fakat Carlin'le birlikte birkaç ay geçirdikten sonra onu kaybetmekten korkarak büyük bir panik yaşıyordu.

"İyi bir nişancıyım, biliyorsun," dedi Spencer ciddi bir ses tonuyla. "Daha önce kimseye ateş etmedim, ateş etmek istemedim bile ama mecbur kalırsam yapılması gerekeni yapacağım."

"Ben de," dedi Zeke, her ne kadar söyledikleri tam olarak doğru olmasa da. Bu konuya girmeyecekti şimdi, çok eski bir hikyeydi.

On beş dakika bir ömür gibiydi.

Carlin tabancayı beline sıkıştırdı, paltosuyla uzun kazağının altına gizleyerek kamyonetin motorunu kapattıktan sonra aşağıya

indi. Arkasına park ettiği kamyonetin kime ait olduğunu bilmiyordu fakat muhtemelen Brad'ın kullandığı araçtı. Tıpkı kendisi gibi onun hayatında da değişiklikler vardı. Yollarda yaşamak zorunda kalmak, Brad bile olsa, herkesi buna mecbur ediyordu mutlaka.

Kat'in evinde daha önce sadece bir kez, bir süre önce bir pazar günü öğleden sonra gelmişti. Oldukça sade, tek katlı bir evdi, kasabanın hemen dışında, benzer evlerin bulunduğu sessiz bir sokak üzerindeydi. Komşuları vardı fakat çok yakınında değillerdi. Normal bir günde muhtemelen on beş dakikadan az bir sürede The Pie Hole'a gidebilirdi. Yollar buzlu olduğu zamanlarda ise, Carlin'in bir zamanlar kaldığı odada kalıyor, yol gitmekten kurtuluyordu. Bugün yollar buzlu olsaydı, Kat güvende olacak mıydı? Brad onu The Pie Hole'da da bulacak mıydı yoksa kimseyi rehine almadan doğrudan çiftliğe gelip Zeke Decker'la mı karşılaşacaktı?

Ne fark ederdi? Kat buradaydı, Brad de buradaydı. Artık Carlin de buraya gelmişti; üstelik omurgasına sıkıştırdığı soğuk, sert bir tabancayla. Nasıl kullanılacağını biliyordu fakat deneyimli değildi sonuçta. En büyük avantajı, Brad'in onun silahlı geleceğini tahmin etmiyor oluşuydu. Onu hep zayıf, aciz biri gibi görmüştü. Yoksa kafayı ona takamazdı.

Ön penceredeki perdenin hareket ettiğini gördü. Sokak tamamen sessizdi. Hava o kadar soğuktu ki, ne sokakta oynayan bir tek çocuk ne de mangal yapan veya araba yıkayan komşular vardı. Tamamen yalnızdı. Kurşunlar havada uçmaya başlayınca muhtemelen durum değişecekti.

Zeke'nin kamyonetiyle Kat'in evinin arasındaki mesafenin tam ortasına vardığında durdu. Öylece ön kapıdan içeriye girerse, ken-

disi de Kat de ölecekti. İçeride kontrol Brad'in elinde olacaktı. Kat amacına hizmet etmiş, kendisi de Brad'in kapanına kısılmış olacaktı. Bugün belki ölecek belki de ölmeyecekti fakat Kat'i feda *etmeyecekti*.

Hiçbir şey söylemedi çünkü gerek kalmadı. Kat'in küçük evinin ön kapısı açıldı İşte kâbuslarındaki adam tam karşısında duruyordu. Brad hâlâ çok iri yapıydı fakat hayal ettiği kadar iri görünmüyordu artık gözüne. Hayal gücü onu bir karabasan gibi büyütmişti zihninde.

Rüzgârlık eğri bir şekilde duruyordu. Brad rüzgârlığı açılması için ittiği zaman gıcırdadı. Hayır, adeta *acı acı haykırdı*. Tıpkı Carlin'e kaçması gerektiğini söyler gibi. "Carlin, içeri gel hayatım," dedi Brad sakın bir şekilde.

Carlin derin bir soluk aldı. Ayakları yere saplanıp kalmış gibiydi; içinde bulunduğu duruma göre oldukça sağlam duruyordu. "Hayır. Kat'i dışarıya gönder. Onun hayatta olduğunu görmeden içeriye girmeyeceğim."

Brad önce içeriye baktı, sonra başını çevirip yine Carlin'e döndü. "Kat hayatta. Eğer hayatta kalmasını istiyorsan..."

"Kat o evden çıkana kadar ben içeriye girmiyorum," dedi Carlin sert bir şekilde. "Hasta ruhlu pislik."

Neredeyse bir kilometre öteden bile Brad'in gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordu. "Bu gösteriyi sen yönetmiyorsun."

"Kat gelene kadar ben yönetiyorum."

Brad silahını çekip Carlin'e doğrulttu. "Kaçmaya çalışırsan seni vururum."

“Biliyorum.” Tıpkı Jina’yı vurduğu gibi, eline fırsat geçtiği anda Kat’i de vuracağı gibi. Fakat Carlin kaçmıyor, olduğu yerde durmaya devam ediyordu.

Eğer Brad, Carlin’i vurmak isteseydi kamyonetten indiği anda vurabilirdi. İstese kasabada pusu kurup onun gelmesini bekleyerek arkasından vurabilirdi. Hayır, ona acı çektirmek istiyordu. Bu da şu anda Carlin’in elindeki tek fırsattı. Eğer ona gerçekten acı çektirmek istiyorsa Carlin’in eve girmesi gerekiyordu. Fakat Carlin, Kat gelene kadar içeriye girmeyecekti.

Brad içeriye girdiğinde rüzgârlık arkasından sert bir şekilde kapandı. Bir dakika bile olmadan Kat’i arkasında çekiştirerek geri döndü. Rüzgârlığı tekrar açıp Kat’i verandaya doğru itti. Kat’in elleri arkadan bağlıydı; yüzü şişmiş, morarmaya başlamıştı. Carlin’e doğru koşmaya çalışırken sendeledi. Neredeyse yere düşüyordu. Tam düşecekken Carlin onu yakaladı.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Carlin. Ağlamak istiyordu fakat ağlayamazdı.

“Hadi gel, Carlin,” diyerek seslendi Brad. “İçeriye gir.” Carlin, Kat’in omzunun üzerinden Brad’in nişan aldığını görebiliyordu. “Eğer ateş edersem önce Bayan Bailey vurulur. Sonra da sen.”

“Hemen geliyorum.”

“Silahlı mısın?” diye fısıldadı Kat. Başını kaldırdığında Carlin onun gözlerinde yanan ateşle nefreti gördü.

Carlin başıyla onayladı.

“İyi. Benim yerime de uçur onun beynini, olur mu?”

Carlin bir kez daha başıyla onaylayıp Kat’in gözlerinin içine

baktı. “Eğer işler yolunda gitmezse, bana bir şey olursa...”

“Sakin öyle bir şey söyleme!” dedi Kat sert bir biçimde.

“Zeke’ye onu sevdiğimi söyle.” Carlin onu tutup döndürdü, kendi sırtını çevirdi.

“Kendin söyle ona,” diye fısıldadı Kat.

Kat’in başka bir şey söylemesine izin vermeden onu bırakıp Brad’e doğru döndü. Ona doğru birkaç adım atınca Brad silahını yavaşça indirip gülümsedi.

Kapıya birkaç metre kala, “Seni özledim,” dediğini duydu.

Zeke, Kat’in evinin bulunduğu sokağa doğru döndüğünde mavi kamyonetin park edilmiş olduğunu gördü. Tanımadığı, beyaz renkte başka bir kamyonet de tam önünde park edilmişti. Kat’in evinin kapısına baktı hemen. Uzaktan esmer birinin, acı içinde iki büklüm olmuş halde kamyonetin yanında durduğunu gördü.

Kot pantolon ve uzun kollu bir tişörtle duran kadın Kat’di, palto giymiyordu. Elleri garip bir biçimde arkasındaydı; sanki başka bir eve gitmeye çalışır gibi kamyonetin yanından sokağa doğru atıldı. Yardım istiyordu.

Hemen kamyonetini Kat’in evinin önüne park edip hızla eve girmek istiyordu fakat içindeki son mantık kırıntısı bunu yapmamasını, derin nefes alıp kenarda, Brad’in onu göremeyeceği bir yerde durmasını söylüyordu. Kendilerinden başka kimsenin orada olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bırakalım, şimdilik Carlin’in onun olduğunu düşünsün. Fakat Kat’in göz göre göre yardıma

ihtiyacı olduğunu bilerek ne kadar bekleyebilirdi ki? Yapamazdı. Belki Carlin'in ellerini de bağlayıp kamyonetine doğru sürüklemek üzere evden çıkardı birazdan.

Kat sokağın tam ortasında durdu, onun bulunduğu tarafa doğru bakıp koşmaya başladı. Spencer anında kamyonetten inmiş, bir yandan koşuyor bir yandan da kalın paltosunu çıkarıyordu. Elinden geleni yapacak, onunla ilgilenenecekti. Kat'in emin ellerde olduğunu bilerek eve doğru yöneldi. O kadar öfkeliydi ki her tarafı kırmızı görüyor, neredeyse hiçbir şey düşünemiyordu. Lanet olsun, hemen *şimdi* bir şey yapmalıydı. İçine bir panik duygusu yerleşmişti.

"Zeke, dur," dedi Kat, Spencer'la yolun ortasında buluştukları anda. Spencer cebinden bir bıçak çıkarıp Kat'in ellerine sarılı olan koli bandını kesti. Ardından paltosunu Kat'in üzerine örtüp resmen dayanabilmesi için omzuna yasladı onu. Zeke durup ona baktı. Tanrım, *Kat'in yüzüyle bedeninin duruşu ayakta durmakta* bile zorlandığını gösteriyordu. O orospu çocuğu onu fena benzetmişti. "Eğer bu hızla içeriye girip onu şaşırtırsan Carlin'i vuracak."

"Silahı var," dedi Zeke emin olmak için.

"Evet." Kat ağırlığını sağ ayağına verirken acıdan yüzünü buruşturdu. "Carlin'in de silahı var." Sert gözlerle Zeke'ye bakıyordu. Çok kötü yaralanmıştı fakat hâlâ güçlü duruyor, şu anda bile korkaklık etmiyordu. "Beni kurtarmak için kendisi içeriye girdi, ikisinin de o evden canlı çıkmayacaklarını gayet iyi biliyor." Tekrar dönüp arkasına baktı. "Yoksa Brad benim evden çıkmama izin vermezdi."

Kat haklıydı. Zeke'nin göremediği bir şeyi görmüştü. Brad, Carlin'i bir yere götürme niyetinde değildi, onunla birlikte ölmeye kararlıydı.

Zamanı kısıtlıydı, hem de çok.

Hızla eve girerse Carlin'in ölmesine neden olacaktı. Burada durup hiçbir şey yapmazsa yine aynı sonucu elde edecekti.

"Sanırım arka kapı kilitli değil. Mutfak kapısı," dedi Kat.

"*Sanıyor* musun?"

"Brad kapıyı çaldığında çöpleri atmak için çıkmıştım... hatırlamıyorum. Bazen içeriye girer girmez kapıyı arkamdan hemen kilitlerim ama bazen kilitlemeyi unuturum."

Kadınlarla kapı kilitleri.

Başka çaresi yoktu. Zeke, Spencer'a döndü. "Onu kamyonete sokup ısıt, sonra hemen şerifi ara. Onlara bu tarafa doğru gelmelerini, fakat hiçbir ışık veya siren açmamalarını söyle. Eğer ulaşabilirsen Billy'yle konuş. Onun olup bitenden haberi var."

Zeke sözünü bitirir bitirmez komşunun bahçesine koşarak girdi. Amacı, dolanıp arka bahçeden girerek Kat'ın mutfak kapısına ulaşmaktı. Sadece Carlin gibi onun da kapı kilitleme konusunda takıntılı olmaması için dua ediyordu.

Carlin eve başı dik bir şekilde girdi. Korkmuyor gibi davranmak aptallık olurdu fakat Brad'den kaçtığı aylar boyunca değişmişti. Bir daha asla kaçmayacak, saklanmayacaktı. Zeke için bunu yapabildi; o buna değerdi. Hayır, *kendi hayatı* buna değerdi.

"Kat'i dövme gerektir yoktu," dedi Carlin öfkesini göstermeye çalışarak.

"Eğer canı yanıyorsa bu onun suçu," dedi Brad sakın bir ses tonuyla. "Senin nerede olduğunu söylemeyecekti."

“Buradayım, işte.” Carlin kollarını teslim olurcasına yana açtı.

“Paltonu çıkar.” Brad silahıyla işaret etti. “Seni görmek istiyorum.”

“Paltoyla da gayet iyi görebilirsin beni.” Tabancanın, kazağın altından görünüp görünmediğini bilmiyordu; muhtemelen görünüyordu. Paltosunu çıkardıktan sonra arkasını dönmesini isterse, eğer silahlı olduğundan şüphelenirse karşı koyma ihtimali kesinlikle olmayacaktı.

Brad bir adım yaklaştı. “Paltoyu çıkar. Hemen.”

Carlin geri adım atmadı. Hatta Brad’in daha çok yaklaşmasını diliyordu. Zeke ona kendini nasıl savunması gerektiğini öğretmişti; her ne kadar tüm o hareketlere, antrenman sırasında tam güç uygulamamış olsa da yeri geldiğinde yapabileceğinden emindi. Eğer silahını çıkarmaya çalışırsa daha silaha ulaşmadan Brad ona ateş etmiş olurdu. Amacı sadece Brad’i silahsız bırakmak, yakalamak veya öldürmek değildi. Hayatta kalması da lazımdı.

Hayatta kalmak, yaşamak istiyordu. Her gün Zeke’nin yatağında uyanmak istiyordu. Wyoming’daki baharla yazı görmek istiyordu.

Paltosunu çıkarıp en yakın sandalyenin üzerine fırlattı. “Tamam. Palto yok.”

Tabancayı ondan daha hızlı çekmesinin imkânı yoktu. Bu şartlar altında, üstelik de Brad’in silahı halihazırda kendisine doğrultulmuşken, ondan hızlı davranması mümkün değildi. Tek yapabileceği, hatta yapması gereken, onu hazırlıksız yakalayıp oldukça acımasız, merhametsiz bir şekilde dövüştü.

“Beni seviyor musun?” Carlin başını hafifçe yana doğru eğip ona doğru bir adım attı.

“Ne?” Brad şaşırılmış görünüyordu. Sorduğu sorudan mı yoksa kendi isteğiyle ona yaklaşmasından mı, ondan emin değildi Carlin.

“Bu şekilde peşimden gelmen için başka bir sebep düşünemiyorum. Bunca zamandır aramıza mesafe koymaya çalıştım fakat... buradasın işte. Bu aşk olmalı.” Carlin kelimeyi telaffuz ederken neredeyse kusacaktı. Aşkın ne demek olduğunu biliyordu, bu kesinlikle aşk değildi. Aşk *böyle* bir şey değildi.

“Tabii ki, ben...” Brad devam edemedi. Gözleri karardı. “Sen, benimsin.”

“Bana sahip olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” Brad’e doğru bir adım daha attı. Kalbi çarpıyor, kan kulaklarına pompalanıyordu.

“Evet.” En azından Brad’in kafasını karıştırmayı başarmıştı. Brad dehşet, kavgı ve inanılmaz bir korkuyla karşılaşmayı bekliyordu. Fakat Carlin onunla aşk ve sevgiyle ilgili konuşmaya başlamış, ağır ağır, yavaşça yaklaşmıştı.

Brad’in silahı hafifçe hareket etmeye başladı. Artık Carlin’e doğrultulmuş değildi. O açıdan silahı ateşlese koluna veya omzuna denk gelirdi. Brad’in başı yana doğru eğildi. Carlin hiçbir siren sesinin yükselmemesi, aralarındaki ortamı bozmaması için dua ediyordu. Ne polis ne de ambulans geçmeliydi. Henüz. Birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

“Kaçmak hoşuma gitmiyor,” dedi. “Artık kaçmak istemiyorum. Lütfen, Brad, beni daha fazla kovalama.”

“Neden kaçtın?” diye sordu Brad silahını birkaç santimetre daha alçaltırken.

Carlin uzanıp onun göğsüne dokundu. Brad’in gözlerindeki

şaşkınlığı görebiliyordu; aniden yükselen şehveti, akıl almaz kendini beğenmişliği, sanki bunca zamandır Carlin'in onu nasıl istediğini biliyormuş gibi. Carlin biraz daha yaklaşıp bir elini daha onun göğsüne koydu. Ardından tişörtünü avuçlarıyla kavrayıp onu kendine doğru çekti. Eğer Carlin ağır ağır ilerlemiş olmasaydı, Brad bu hamle karşısında savunmaya, saldırıya geçebilirdi fakat aksine, sanki onu *öpmek* istercesine dudaklarını araladı.

Carlin onu daha da yakına çekip dizini onun kasiğine geçirdi. *Brad'in* bacak arasındakilere ne olacağı umurunda bile değildi, o yüzden bütün gücünü kullandı. Bir kez daha, bir kez daha, dizini hiç durmadan geçiriyordu. İlk vuruş Brad'i o kadar şaşırtmıştı ki hiç tepki verememişti. İkincisinde acıyla haykırmıştı. Silahı Carlin'e doğru çevirdi fakat Carlin onun tişörtünü bırakmadan dirseğini onun koluna geçirerek onu engelledi. Üçüncü tekmede Brad dizlerinin üzerine kapanıp uzun bir küfür savurdu. Carlin onun tişörtünü bırakıp koluna bir tekme atarak silahın odanın diğer ucuna savrulmasını sağladı.

Usulca ayağa kalkıp belinde tuttuğu tabancayı çıkardı, sıkıca ellerinin arasında tutarak Brad'in başına doğrulttu.

Yapamazdı. Tetiği çekemezdi. Tıpkı, bunca zamandır korktuğu üzere, Brad bile olsa silahsız bir adama ateş edemeyecekti. Fakat bunu göstermemek için çaba sarf ediyordu. Tek yapması gereken, Zeke ile şerif gelene dek onu orada tutmaktı. Sadece birkaç dakika; daha fazla uzamayacağına emindi. Kat'in onları arayacak zamanı olmuştu mutlaka. Zeke yolda mıydı acaba? Çiftlikte yolu gözleyen adam, kasabaya gidenin kendisi olduğunu anlamış mıydı?

Brad öğürüp bacaklarının arasını tutarak dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Acıdan gözleri yaşarmıştı. Hiç tereddütsüz, “Vur beni. Tetiği çek,” dedi.

Carlin ön kapıya doğru geriledi. Önce bir adım, sonra bir adım daha. Brad’e olması gerekenden daha yakın olmak istemiyordu.

“Belki seni vurmayacağımı sanıyorsun. Bunun için hazırlanmadığımı mı düşünüyorsun? Bu *benim* tabancam, bununla o kadar çok deneme atışı yaptım ki. Her atışta seninle karşılaşacağım, bunu sana doğrultacağım günü hayal ettim.” Eğer Carlin’in tetiği çekmeyi amaçlamadığını anlarsa, kendi silahını almak için davranabilirdi. Carlin bunu istemiyordu. Evet, ateş etmek istemiyordu fakat hareket eden bir şeye ateş etmek zorunda kalmayı hiç istemiyordu. Ne yapıp ne yapamayacağını farkındaydı.

Tabii ki, Brad silahını almak için harekete geçerse Carlin’in ateş etmekten başka bir şansı kalmayacaktı.

“Hapse gideceğime ölürüm daha iyi. Bir polis için hapisane ne demek, biliyor musun? En ufak bir fikrin var mı?” Sesinde, sanki haksız yere suçlanmış gibi, çok büyük bir öfke vardı.

“Umarım hapiste çürürsün.” Carlin içinde en ufak bir merhamet veya acıma olmadığını fark etti. Brad onun hayatından aylar çalmıştı. Jina’yı, tek suçu onunla arkadaşlık edip ondan yağmurluğunu ödünç almak olan bir kadını öldürmüştü. Evet, Jina’nın hatrına, Brad’in acı çekmesini istiyordu. Bu sefil orospu çocuğunun acı çekmesini, *sonra da* ölmesini istiyordu.

Brad gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Gülümsemesi sinsî bir hal aldı aniden. “Beni vurmayacaksın. Vuracak olsaydın

şimdiye kadar çoktan yapardın.” Doğrularak yerden kalkıp silahına doğru uzandı. Orospu çocuğu, silahını alıyordu!

Carlin önce küfredip ardından deli gibi dua ederek cesaretini topladı, en azından bir yerine isabet ettirme umuduyla nişan aldı çünkü Brad hareket halindeydi. Daha önce hareket eden bir şeye ateş etme konusunda hiç pratik yapmamıştı.

Tam o anda arka kapının açıldığını duydu.

Brad de duymuştu. Kapı gıcırdayarak açıldı, birinin eve adım attığının habercisi olan ahşap parkenin tıkırtısı geldi. Brad hızla öne atılıp silahı kavradı, elinde çevirip oturma odası ile mutfak arasındaki kapıyı nişan aldı.

Gelen herhangi biri olabilirdi. Zeke, Kat, şerif yardımcısı, Kat’ın yardım etmesi için gönderdiği bir komşu... Carlin kimsenin zarar görmesine izin veremezdi.

Kendini hazırladı, nişan alıp ateş etti. Brad sarsılarak geriye doğru devrildi; yan tarafından kanlar akıyordu. Düştüğü yerde arkasına dönüp Carlin’e hayretler içinde baktı, doğrulup silahı bir kez daha ona doğrulttu. “Kaltak, beni vurdun!”

Brad’in üzerinden akan kan Carlin’in dikkatini dağıtmıştı. Çok fazla kan vardı, rengi sandığından daha koyuydu. Üstelik bir insanı vurmak, bir hedefe ateş etmekle aynı değildi. Ardından Zeke içeriye girdi; elinde silahıyla hem sessiz hem de hızlı bir giriş yapmıştı. O kadar hızlı girmişti ki Carlin onu ilk bakışta tanımaya bile vakit bulamamıştı fakat Brad’in yeni tehdidine dönüp baktığını fark etmişti. Brad bir anda karar verip tabancasını Carlin’e çevirdikten sonra parmağını tetiğe yerleştirdi. Zeke ateş etti, Brad’in

kafasının yan tarafı paramparça oldu. Her yer kan olmuştu.

Carlin bir an için donup kaldı. Hiçbir şey yapamayacak durumdaydı. Bir şekilde elindeki tabancayı sıkıca tutuyor, bırakmıyordu. Bedeni ona tekrar sinyallerle emir vermeye başladığında dikkatle, yavaşça tabancayı sehpaıa bırakıp geri çekildi. Zeke yanına gelmiş, ona sıkıca sarılıp başını tutup göğsüne bastırmıştı.

Carlin ona sıkıca sarıldı çünkü artık hiçbir engel kalmamıştı. Çünkü ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

"Bitti artık," dedi Zeke usulca. "Geçti."

Carlin, Zeke'ye onu sevdiğini, ona uğruna savaşacak bir şey vermiş olduğunu söylemek istiyordu. Fakat şimdi söyleyemezdi; havada kan kokusu vardı. Daha sonra yalnız kaldıkları zaman, üzerinde Brad'e ait kokudan eser kalmadığı zaman söyleyecekti. Kalp atışları normale döndüğü zaman.

Uzun zamandan sonra ilk defa, hiç kuşkusuz *sonrasını* düşünebiliyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Zeke'nin, Carlin'i, Brad'i vurdukları için suçlanmayacaklarına ikna etmesi biraz zaman almıştı; yaptıkları hareket tamamen nefsi müdafaaydı. Brad'in şiddet içeren davranışlarıyla Dallas'taki cinayeti kanıtlayamasalar da, Kat'in verdiği ifadeyle darp raporları vardı. İki kaburgasının kırılmış olduğu anlaşılmıştı, bu yüzden acı dolu günler onu bekliyordu.

Şerif, Kat ile Zeke'yi çok uzun bir süredir tanıyordu. Kat'in vişneli turtasının hayranlarından biriydi. Aleyhlerine dava açılmayacaktı. Belki "öldürülmesi gerekiyordu" şu anda kabul edilebilir bir açıklama değildi fakat "o orospu çocuğunun ölmesi gerekiyordu" deyince kabul edilmesi daha kolay oluyordu. Ne olursa olsun, aksi söz konusu değildi.

Çok zor günler geçirmişlerdi fakat en azından en kötülerini geride bırakmışlardı. Kat iyileşiyordu. Brad artık sonsuza dek hayatlarından çıkmıştı, Carlin hâlâ buradaydı. Artık orada kalmak *zorunda* değildi; parasını gizlice alıp saklamak, harcadığı her kuruşa

dikkat etmek *zorunda* değildi. Sadece kendisi orada olmak istediği için oradaydı. Zeke'nin ısrarıyla kız kardeşiyle erkek kardeşini çiftlikteki telefondan arayıp saatlerce konuşmuştu. Gelecek olan telefon faturası Zeke'nin umurunda bile değildi. Carlin'in onlarla *özgürce* konuşabildiği için yaşadığı mutluluk her kuruşa değerdi.

Zeke kollarında Carlin'le birlikte uyandı. Bütün gece kar yağmıştı, sıcaklığın ilerleyen günlerde sıfırın altına ineceği tahmin ediliyordu. Tabii hissedilen sıcaklık ne olurdu, kimse bilmiyordu. Hayvanlarla makineleri korumak için çalışıyorlardı. Carlin, acılı Meksika yemeği veya çorbası ya da adamlar daha doyurucu bir yemek isterse Meksika usulü Shepherd's Pie yapacaktı fakat ne pişerse pişsin, hem bedenlerini hem de ruhlarını ısıtacaktır. Gece de Zeke'nin yanında uyuyacaktı. Geriye kalan tek soru, orada kalıp kalmayacağıydı.

Carlin'in yaşadığı onca şeyden sonra, Zeke en doğrusunun onu zorlamamak olduğuna karar vermişti. Ne yapmak, nerede olmak istediğine kendisi karar verecekti. Zeke onun kalmasını istiyordu fakat onu sevdiğini göstermenin en iyi yolunun, onu gitmek istediği takdirde serbest bırakmak olduğunu biliyordu. Fakat ne yazık ki, içindeki her duygu parçacığı, onu yanında tutmak istiyordu.

Carlin sanki orada doğmuş gibi Zeke'nin yanına sokuldu. Birkaç dakika sonra kalkıp güne başlamaları gerekiyordu fakat şu anda... Zeke'nin yanında olmak keyif veriyordu; sanki olması gereken buymuş gibi.

"Bugün Kat'i görmeye gideceğim," dedi sonunda esneyerek. "Ona *gerçekten* güzel bir geçmiş olsun hediyesi almak istiyorum; mesela çiçekle bir kavanoz şekerleme gibi."

“Arka kapısı öyle gıcırdarken ona alabileceğin en güzel hediye *menteşe yağı* olur bence,” dedi Zeke.

Carlin gülümsemeye çalıştı. “Gıcırtı onu güldürüyor en azından,” dedi.

Her ne kadar gülerken Kat’ın canı acısa da.

Zeke onun omzunu okşadı. “Bahara sadece birkaç ay kaldı,” dedi düz bir ses tonuyla. “Mart ayı göz açıp kapayana dek gelmiş olur.”

Carlin döndü. “Doğru. Benim yerime işe başlayacak ihtiyar bir adam bulmak için reklam verdin mi?”

“Henüz vermedim,” dedi Zeke ona bakmak için başını eğerek. “Vermeli miyim?”

Carlin bir süre sessiz kaldı. Sonra kalkıp ona sarıldı. “Burada baharla yaz aylarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Etrafın yeşillendiğini, belki bir inek yavrusunun doğuşunu görmek, ata binmeyi öğrenmek istiyorum. Sana ne lazım, biliyor musun, Zeke? Sana bir köpek lazım. Hatta iki ya da üç köpek. Ben aslında... ben de bir köpek istiyorum.”

“Köpek,” dedi Zeke. Daha önce köpekleri vardı, yine köpek sahibi olmak istiyordu fakat Carlin’in burada kalmak istemesi için köpeğin iyi bir neden olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Ayrıca,” dedi Carlin başını hafifçe başka yöne doğru çevirerek. “Sanırım seni seviyorum, ortada herhangi bir sorun yokken ilişkimizin nasıl ilerleyeceğini görmek istiyorum.”

Bunu daha önce de söylemişti fakat şimdiki öncekilerinden farklıydı.

“Beni sevdiğini sanıyorsun.”

Carlin ona baktı. “Tamam, seni seviyorum. Brad’i sadece Kat’i kurtarmak için vurmadım. Gerçi o da yeterli bir sebepti fakat onu vurmamın esas nedeni, burada özgürce kalıp ikimizin nasıl...”

Zeke yana doğru dönüp Carlin’in bacaklarının arasına sokuldu. “Nasıl bir köpek istiyorsun?”

Carlin bacaklarını onun beline dolayıp gülmeye başladı. “Söyleyeceğin tek şey bu mu? Sana seni sevdiğimi söylüyorum, sen bana nasıl bir köpek istediğimi soruyorsun.”

“Ben sana seni sevdiğimi daha önce söylemiştim. Bir kere söylemek yetmiyor mu?” diye sordu Zeke. Sonra, “Kal,” dedi Carlin’in kahkahalarının arasında. “Burada kalmanı istiyorum. Kimseyi değil, seni istiyorum Carlin. Seni. Karım ol. Hem köpeklerimiz hem de çocuklarımız olsun.” Bu kadar ağırdan almak yeterdi.

“Hiç zaman kaybetmiyorsun, değil mi?”

“Zaman kaybetmekten yoruldum.”

Carlin ona sarıldı. “Kız mı istiyorsun, erkek mi?”

“Köpeklerden mi bahsediyoruz, çocuklardan mı?”

Carlin kahkaha attı. Zeke mutluydu. Çok mutluydu. “Çocuklardan.”

“Her ikisi de ama sırasını belirlememiz pek mümkün olmayacaktır.”

“Bir kovboyla evlenerek,” dedi Carlin buğulu bir ses tonuyla hayal kurar gibi, “yine başıma bela arıyorum herhalde. Kat beni kovboylardan uzak durmam konusunda uyarmıştı ama dinledim mi onu? Hayırrrrrr. Gidip birine âşık oldum.”

“Seni seviyorum,” dedi Zeke. “Caydırıcı, Carly, Carlin... bugün her kimsen, yarın her kim olacaksan ol, seni seviyorum.”

Carlin mesut bir şekilde iç çekti. “Bu harika. Şimdi... kalkmaya ne dersin?”

“Baş üstüne, hanımefendi,” dedi Zeke, Carlin’in emrine uydu.

YEMEK TARİFLERİ

Meksika Usulü Shepherd's Pie

Yarım kilo dana kıyma

1 soğan, doğranmış

1 paket tako baharatı

1 konserve mısır, suyu süzülmemiş

1 konserve barbunya fasulyesi

1 paket hazır patates veya 1 paket biberli soğanlı patates mücver

2 bardak rendelenmiş çedar peyniri

Tuz

Fırını önceden 175 dereceye ayarlayıp ısıtın.

Kıyma ile soğanı hafifçe soldurun; tako baharatını suyunu süzerek ekleyin. Ardından mısırla barbunya fasulyesini ekleyip ısıttıktan sonra güveç tenceresine aktarın. Hazır patatesleri hazırlayıp karışımın üzerine hiç boşluk kalmayacak şekilde yayın. Gerekirse daha fazla patates ekleyebilirsiniz. 30 dakika boyunca fırında pişirin. Fırından çıkarıp üzerini rendelenmiş çedar peyni-

riyle kapladıktan sonra 5 dakika daha fırında bırakıp peynir eriyene kadar bekleyin.

Ana yemek olarak veya çıtır lavaşın yanında servis edin.

Bu yemeği, ev inşa ettiğimiz zamanlarda usta ekibi için hazırlardım. Onlara sürekli yemek hazırlardım. Çörekler, minik kekler, ev yapımı dondurma, somon köfte hazırlardım fakat sanırım onların en sevdiği yemek, Meksika usulü shedherd's pie'dı. Adamlar ilk defa bir inşaat süresince kilo aldıklarını söylemişlerdi.

–Linda Howard

Kar Kreması

Süt

Şeker

Vanilya esansı

Kar

İlk üç malzemeyi, tadı hoşunuza gidecek bir kıvama ulaşana dek karıştırın. (Tavsiye: İlk olarak az miktarda yapmayı deneyin, yani 1 buçuk veya 2 bardak süt, ardından şeker, sonrasında esansı ekleyin.) Tahmin ettiğinizden daha fazla şeker gerekecektir. Karıştırdıktan sonra akıcı kıvamını kaybedene kadar kar ekleyin.

Afiyet olsun.

Eğer çok miktarda yaparsanız donabilir. O zaman kıvamı farklı olur fakat tadı yine aynı kalacaktır. Kar kreması yapanlar sadece güneyliler mi? Tabii ki hayır fakat birçok insan kar yeme fikri karşısında yüzünü buruşturuyor. Muhtemelen onların yaşadığı yerlerde kar, sarı veya gri renkte olduğu içindir. Güneyde, kırsal bölgelerde kar bembeyazdır bu nedenle de karı yemeye alışkınız.

—Linda Howard

Çörek

2 bardak kendiliğinden kabaran un

1/3 bardak katı yağ

1/4 çay kaşığı tuz (Güneyde yapılan çöreklerin hafif tuzlu bir tadı olduğu için tuz kullanıyorum)

Yayık altı sütü (hamuru top haline getirmek için ortalama 1 bardak yeterli olacaktır. Yeterli olmazsa 1 çorba kaşığı daha ekleyebilirsiniz. Ben ölçmüyorum, sadece hamur top halini alıp dibinde un kalmayınca dek karıştırmaya devam ediyorum.)

1/2 paket veya 4 çorba kaşığı tereyağı, erimiş

Fırını 220 dereceye ayarlayıp ısıtın.

Elinizle unu, katı yağ, tuzu sıkarak karıştırın; sanıldığından daha kolay bir karıştırma yöntemidir, karıştırıcı veya çatal kullanarak karıştırmaktan daha hızlı sonuç elde edeceksiniz. Hamur top halini alana dek yayık altı sütünü ekleyin. Ben yağsız yayık altı sütü kullanıyorum.

Kurabiye kâğıdını veya tepsiyi yağlayın. Kurabiye kâğıdının ölçüsü uygun olacaktır. Ben sprey yağ kullanıyorum. Bu yüzden

tepsiyi alüminyum folyoyla kaplayıp üzerini yağıyorum çünkü sonrasında tepsiyi yıkamaktan nefret ediyorum! Temizlemesi ne kadar kolay olursa o kadar iyi ☺

Bir yüzeye un serptikten sonra hamuru yerleştirin, hamurun üzerine de çok az un serpin. **HAMURU KESİNLİKLE YOĞURMAYIN.** Eğer yoğurursanız çörekler sertleşecektir. Çöreklerin yumuşaklığı hamura nüfuz eden oksijen miktarına bağlıdır, yoğurdukça oksijen dışarıya çıkacaktır. Bulabileceğiniz en küçük, hafif merdane yardımıyla hamuru, 1,5 santimetreden ince olacak şekilde inceltin. Orta boy bir bisküvi keseceğiyle çörekleri kesip birbirlerine temas edecekleri şekilde tepsinin üzerine yerleştirin. Birbirlerine temas etmeleri çok önemli çünkü genişleyecek yerleri olmadığı için kabarmalarını sağlayacaktır. Yaklaşık 8 çörek sığdırabilirsiniz.

Artakalan hamur artıklarını yoğurup kullanmayın. Sadece parçacıkları alıp diğer çöreklerin yanına, tepsiye yerleştirin. Tabii, şekilleri garip görünüyor olacaktır fakat sonrasında nasıl olacaklarını görünce şaşıracaksınız.

Fırında 8-9 dakika pişirin. Çöreklerin üzeri kızarmayacak; eğer kızarmış istiyorsanız fırının üst kısmını da bir dakikalığına açabilirsiniz fakat gözünüz mutlaka çöreklerde olsun. Çörekler pişerken tereyağını eritin, fırından çıkartır çıkartmaz fırça yardımıyla üzerlerine sürün. Benim tavsiyem, tuzlu tereyağı kullanmanız yönündedir fakat buna rağmen yağı erittikten sonra üzerine biraz daha tuz eklemelisiniz. Büyük bir fark yaratacaktır. Eğer bu tarife uyarırsanız oldukça dolgun, güzel, çıtır çıtır çörekler elde edebilirsiniz. Çocuklar özellikle artan parçalara bayılacaklardır. Hatta yetişkinler bile artan parçaları tercih edebilirler.

Eğer yemekten kalan çörek olursa hava almayacak şekilde sak-

layın. Tekrar ısıtmak için nemli bir kâğıt havluya sarıp mikrodalga fırında 15 ile 30 saniye arasında ısıtabilirsiniz. Nemli kâğıt çöreklerin yumuşaklığını koruyacaktır.

Mümkün olduğunca çok kişiye çörek pişirmeyi öğretmeyi kendime görev edindim çünkü günümüzde çörek pişirme sanatını bilen kişi sayısı gitgide azalıyor. Çörek yaparken hatırlanması gereken en önemli noktalar: Hamuru mahvetmeyin, çöreklerin tavada birbirine temas ettiğinden emin olun. Eğer hamuru yoğurmak isterseniz o zaman hamuru başka bir şey yapmak için kullanın çünkü çörekler hem ağır hem de sert olacaktır.

—Linda Howard

LJ'nin Mısır Ekmeği

- 3 kutu mısır keki karışımı
- 200 gr yumuşak tereyağı
- 450 gr ekşi krema
- 450 gr konserve kremalı mısır
- 450 gr mısır, suyu süzülmüş
- 4 yumurta

Fırını 175 dereceye ayarlayıp ısıtın.

Tüm malzemeleri karıştırıp 25x40cm'lik bir tepsiye döktükten sonra 45 dakika boyunca iyice kızarana kadar pişirin.

Malzeme miktarı, oldukça büyük miktarda mısır ekmeği hazırlamak için yeterlidir. Malzemelerin yarısını veya üçte birini kullanarak miktarı azaltabilirsiniz fakat 4 yumurtanın üçte birini nasılölçeceğiniz konusunda bir fikrim yok. Bence tüm malzemeleri verdiğim ölçülerde kullanıp bir bütün ekmeği pişirin.

–Linda Howard

Hatasız Beyaz Pasta

- 2 bardak şeker
- 3 bardak un
- 2/3 bardak katı yağ
- 1/4 çorba kaşığı tuz
- 2 çay kaşığı kabartma tozu
- 1 bardak su
- 4 yumurta beyazı
- 1 çay kaşığı kabartma tozu
- 1 çay kaşığı vanilya

Fırını 190 dereceye ayarlayıp ısıtın.

İlk altı malzemeyi, büyük bir kâsenin içerisinde, yaklaşık 2 dakika boyunca karıştırıcıdan geçirip krema haline getirin. Yumurta beyazlarını köpük kıvamı alana kadar çırpın. Kabartma tozunu ekleyip sertleşene dek çırpmaya devam edin. Vanilyayla, çırpılmış yumurta beyazlarını karışımın içine ekleyin. Yağlanıp un serpilmiş tepsilere karışımı dökün. Tepsiler 20 veya 22 santimlik tepsiler

olabilir. Katmanları ne kadar kalın istediðinize bağılı olarak karar verebilirsiniz. 25-30 dakika fırında pişirin.

Bu pastayı on yedi yaşımda, ailemin evinde yaşarken yapmıştım. Kız kardeşim plastik çatal kullanarak bir parça almaya çalışırken çatal içinde kırıldı. Çok kötü olmuştu. Nedenini asla anlamadım. Bu da “Bildiğiniz şeyler yazın” sözünün önemini gösteriyor. Sorumluluk size ait.

—Linda Howard

Tonbalıklı Güveç

2 bardak pişmiş pirinç

1 veya 1 buçuk barsak karışık sebze (mısır, taze fasulye veya sizin tercihinize göre diğer sebzeler olabilir), suyu süzülmüş

1 kutu konserve kremalı mantar çorbası

2 kutu konserve, suyu süzülmüş, tonbalığı

1/2 bardak süt

230 gr rendelenmiş peynir

Tuz ve karabiber

Fırını 175 dereceye ayarlayıp ısıtın.

Malzemelerin tümüyle peynirin yarısını karıştırın fakat peynirin diğer yarısını ayırın. 35 dakika fırında pişirdikten sonra ayırdığınız peyniri karışımın üzerine serpin, üzeri kahverengileşinceye kadar tekrar fırına verin.

Linda H., tonbalığı güveci için tarif vermem gerektiğini söylediği zaman bir an için afalladım. Tarif mi? Tonbalığı güveci için mi? Dolapta ne varsa karıştırıp üzerini peynirle kaplayın, tadının güzel

olmasını umut ederek fırında pişirin. Küçükken tonbalıklı güveci çok sık yerdik. Pirinç yerine erişte de kullanabilirsiniz. Mantar çorbası yerine kereviz çorbası da kullanabilirsiniz. Eğer bir gün önceden artan sebzeleriniz varsa onları da ekleyin. Her seferinde aynı tarifi uygulamanız gerekmiyor!

—Linda Jones

New York Times'ın ödüllü
yazarlarından Linda Howard,
3 Ağustos 1950'de doğdu.
9 yaşından beri yazarlığa ilgi
duyan Howard, 1982 yılından
bu yana birçok romana imza attı.
Yazar, eşi ve golden retriever
cinsi iki köpeğiyle birlikte
Alabama'da yaşamaktadır.

LINDA HOWARD & LINDA JONES

Berimle Saklar

"Bugün her kimsen, yarın her kim olacaksan ol seni seviyorum."

Carlin Reed kendisini takıntı haline getiren Brad'den kaçarak ve izini kaybettirmeye çalışarak yaşamaktadır. Bu yüzden, Wyoming'teki küçük ve gizli saklı Battle Ridge kasabası ona bir süre gizlenebileceği bir yer gibi görünür. Fakat Zeke Decker'ın çiftliğinde aşçı ve temizlikçi olarak çalışmaya başladıktan sonra, ilk hatasını yaptığını düşünmeye başlar. Seksi ve tamamen dikkat dağıtan görüntüsüyle bu genç adam, onu cezbetmekte ve Carlin'e kendini güvende hissettirmektedir.

Zeke, Carlin'in şartlarını kabul eder: nakit para, kilitli kapılar ve soru sormamak. Aralarındaki iletişimi iş ilişkisi olarak tutmaya ve başka duyguları araya karıştırmamaya çalışsa da Zeke'nin bu planı kısa süre içinde dağılır.

Ardından korkunç geçmişli genç kadını çiftliğe kadar takip edince, Carlin zor bir seçim yapmak zorunda kalır. Ya sevdiği adamdan kaçacak ya da onu hasta ruhlu bir adamın hedefi yapacaktır.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-186-307-8

9 786051 863078
internette sipariş: okuoku.com